

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

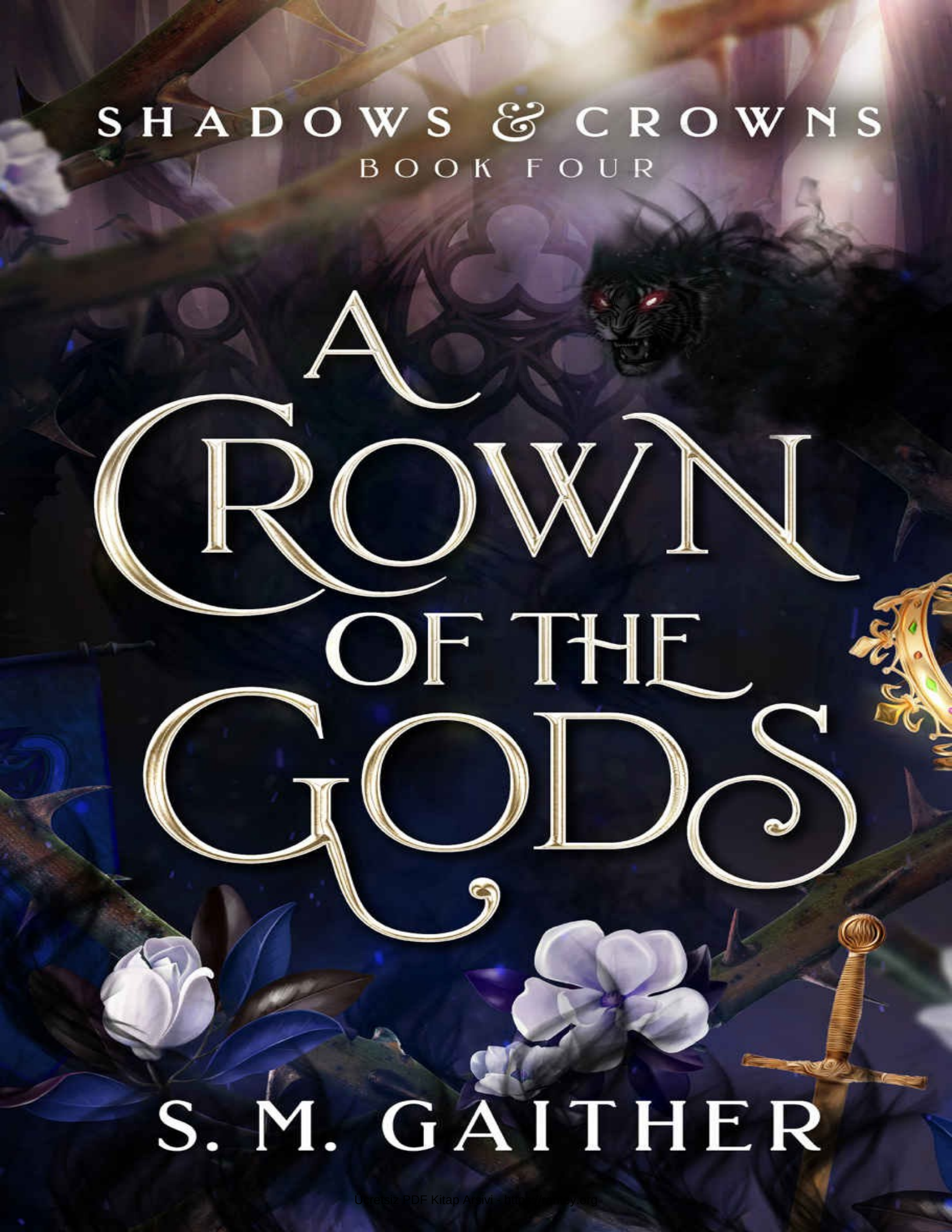
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWS & CROWNS
BOOK FOUR

A
CROWN
OF THE
GODS

S. M. GAITHER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TANRILARIN TACI

S.M. GAITHER

OceanofPDF.com

Metin Telif Hakkı © 2022 S.M. Gaither / Yellow Door Publishing, INC.

Kapak Resmi Franziska Stern

Karakter çizimi Natalie Bernard'a

aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

OceanofPDF.com

THE HIERARCHY OF GODS

ICE

BONE

SERPENT

FIRE

STAR

MOON

SKY

STORM

OAK

MTN.

SAND

OCEAN

İÇİNDEKİLER

Giriş Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

OceanofPDF.com

Amanda'ya-
Bana katlandığın için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

PRELUDE

PRENS VAREN KÜTÜPHANE PENCERESİNİN ALTINDA DENGEDEN DURUYORDU.

Derme çatma bir taburenin üzerinde, kısa bacaklarını uzatmaya cesaret edebildiği kadar uzattı.

Casusluk yapıyordu. Gözlerini, siyah deriler giymiş bir yabancıyla konuşan babasından ayırmamaya çalışıyordu. Yabancı yüzünü Varen'den uzağa çevirmişti. İki figürün yanında bir ateş yanıyor, ışığı odanın etrafını saran sonsuz kitap raflarına karşı korkutucu derecede uzun gölgeler yaratıyordu.

Odanın dışında, genç prensin izlediği avluda hava hızla soğumaya başlamıştı. Güneş batıyordu. Rüzgâr doğudan uğulduyordu. Varen'in son bir saattir o rüzgârın altında durmasına rağmen üşümeyen tek yeri yanağındaki zonklayan kırmızı bölgeydi.

Bu yakıcı iz annesinin eseri idi. Varen ondan masal dinlemek için içeri girdiğinde annesi saraydaki hanımlardan biriyle sohbet ediyordu. İşi yapması için bir hizmetçi çağırmaya başladığında Varen, yaşlı Faye Nine'yi ve onun cızırtılı sesiyle güney imparatorluğundaki çocukluğundan hatırladığı tuhaf hikâyeleri anlattığını düşünerek otomatik olarak gözyaşlarına boğulmuştu. Vahşi büyü ve canavarlarla ilgili o hikâyeler

Onu korkutuyordu ve Nana Faye onun korkusundan her zaman zevk almış gibi görünüyordu.

Gözyaşları onun hatasıydı elbette. Kraliçe gözyaşlarını sevmezdi.

Bunu bilmeliydi. Bunu biliyordu. Tokat sadece keskin ama gerekli bir hatırlatma olmuştu. Ondan sonra annesini terk etmişti -hikayeler hakkında tek kelime etmeden -Ve somurtarak odasına doğru ilerledi.

Ama o odaya varmadan önce bir şey dikkatini çekmişti; sanki onu uyandırmaya çalışan biri tarafından sıcak battaniyesinin çekilip alınmasının verdiği kötü şok gibi bir soğukluk.

Hizmetkârlardan birinin diğerine söylediğine göre sihir varmış.

Büyüden anlamıyordu.

Sadece Faye Nine'nin bu konudaki hikâyelerini ve annesinin gözyaşlarından nefret ettiği kadar bundan da nefret ettiğini biliyordu; bu yüzden genellikle ağlamaktan kaçındığı gibi bundan da kaçınmalıydı.

Ama aynı zamanda meraklı bir çocuktu ve merakı korkusunu yenmiş ve onu büyüünün çekimini takip etmeye yöneltmişti... ve onu kütüphane penceresine getiren şey de buydu.

Bir başka güç ürpertisi tenini sardı. Soğuk, doğu rüzgârının nerede bittiğini ve buz gibi büyüünün nerede başladığını söylemek zor olsa da, siyahlar giymiş o adamdan geliyor gibi göründüğüne karar verdi. Bu soğuğa her ne sebep olduysa boğazı ağrıyordu.

Küçük bir öksürük kaçtı.

Siyahlı adam pencereye doğru baktı. Varen eğildi.

Dakikalar sonra, tekrar içeri bakacak kadar cesaretli hissettiğinde, babası kütüphanede yalnızdı. Şöminedeki alevler mavinin soluk bir tonuna dönüşmüştü. Havada süzülen tek bir kuzgun tüyü vardı ve siyahlı adamın az önce durduğu yerde yavaşça duruyordu.

Ne garip.

Varen birinin yaklaştığını duydu. Basamak olarak kullandığı ters çevrilmiş kovadan silkinerek indi, ayaklarını sert taş patikaya dikti, döndü ve gözlerini kısarak kararan alacakaranlığa baktı.

Karanlığın içinden dalgalı kızıl kahverengi saçları olan genç bir kız çıktı. Onun ablası. Aslında ondan on ay küçük olmasına rağmen çoğu insan ikizi olduğunu düşünüyordu.

"Ne yapıyorsun Ren?" diye sordu başını eğerek. Kolunun altına bir kitap sıkıştırmıştı. Kaplan ve Kraliçe. En sevdiklerinden biri. Burnunu çekti ve sol gözünde birikmeye başlayan yaşı sildi.

Nana Faye'in ona kitap okumasından daha kötü olan tek şey kız kardeşinin ona kitap okumasıydı. Bu doğru gelmiyordu; onun yerine hikayeyi onunla birlikte dinliyor olmalıydı.

Bakışları adamın yanağındaki kırmızı noktaya kaydı ve kaşlarını çatı.

Varen yine burnunu çekti. Bu da doğru gelmiyordu. Sanki onun için endişeleniyormuş gibi... peki ne için? Varen en az onun kadar kendi başının çaresine bakabilirdi. Olması gerekenden çok daha yaşlı davranıyordu.

Sonra yine insanlar onun için de aynı şeyi söyledi.

Mahkeme onlara garip çocuklar diyordu. Mahkeme bazen fısıldıyor, en azından üzgün ya da endişeli görünüyordu. Diğer zamanlarda sesleri yüksek ve zalimce çıkıyordu.

Ama bu onların hatalı olduğu anlamına gelmiyordu, değil mi?

Ve belki de daha az tuhaf davranmanın bir yolunu bulabilirse, diye düşünüyordu sık sık, annesi ona yatmadan önce masal okumakla daha çok ilgilenecekti.

"Hadi," dedi kız kardeşi, kolundan tutup çekerek, "yatakta olman gerekiyor."

Aralarında bir yıldan az bir süre olmasına rağmen, o çoktan çok daha uzun ve güçlüydü. Onunla savaşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Onun kendisini saraya doğru çekmesine izin verdi.

Sonra yatağına girdi ve yorganın altına girdi.

Kız kardeşi her zaman yaptığı gibi yatağın ayakucuna uzanmış, sırt üstü yatmış ve kitabı okurken üzerine uzatmıştı. Genellikle, kitabı bu açıyla tuttuğunda resimleri göremediğinden şikayet ederdi. Ama bu gece umurunda değildi. Ne onları, ne onu, ne de başka bir şeyi görmek istemiyordu.

Gözyaşları içinde kalsın diye gözlerini kapattı ve kız kardeşinin her zamanki aşırı dramatik okuma sesiyle bildik hikayeyi anlatmasını dinledi.

Bir zamanlar genç bir kraliçe, bir dağın tepesine yakın, hayal edebileceğiniz en uzun ağaçlarla çevrili büyük bir kalede tek başına yaşamış.

Ve o ağaçların içinde bir kaplan ailesi yaşıyordu.

Genç kraliçe onların büyüüne kapılmıştı ve her gün karanlık ormana biraz daha yaklaşıyor, bir anlığına görebilmeyi umuyordu...

Varen, kraliçenin sonunda sevgili kaplanlarını aramak için ormana adım atacak kadar cesaret topladığı kısma geldiğinde uykuya daldı, ancak kendini değişmiş, pençeleri ve çizgileri filizlenmiş ve kendisi bir canavar haline gelmiş olarak buldu.

BİR SÜRE SONRA, Varen daha önceki aynı garip, soğuk büyüyle uyandı.

Kız kardeşi gitmişti.

Oda onsuz çok büyük, çok boş geliyordu. Battaniyesinin altına girip tekrar uyumaya çalıştı. Ama soğuk devam ediyordu, bu yüzden yatağından kalktı ve koridordan kız kardeşinin odasına doğru ilerledi.

Orada değildi.

Büyünün buz gibi parmakları onun etrafında kıvrılmaya devam etti. Onu çağırmak. Onu bir koridordan diğerine çekiyordu.

Bir sonraki, bir sonraki, bir sonraki, sonunda büyük bir kapı setine gelene kadar - annesinin daha önce bulunduğu oturma odasının girişi. İçeride insanların hareket ettiğini duyabiliyordu.

Parmakları yanağındaki ize dokundu.

Hala hassas.

Bu gece annesiyle bir daha konuşmak istemiyordu... ama o odada neler olduğunu bilmek istiyordu.

Bir depo alanı ve ardından ona bağlanan bir hizmetçi koridoru vardı. Ana kapılar yerine burayı kullandı, sırtını duvara vererek ilerledi ve çok geçmeden annesini gördü, elbisesinin pulları kısıp yanan ateşin ışığında parıltıyordu. Sarayının hanımları gitmişti. Ama yalnız değildi. Biri vardı.

Nefesi kesildi.

Neydi o?

Odaya, önündeki kâbus gibi... şeye bakarken, hâlâ uyuyup uyumadığını merak etti. Başını iki yana salladı. Kâbuslar gerçek değildi. Canavarlar gerçek değildi. Kız kardeşi ona her zaman bunu söylerdi.

Ve yine de...

Yine de burada, devasa odanın yarısını kaplayan bir canavar görünüyordu. Kıvrık kulakları devasa kafasının arkasına yaslanmıştı ve beyazın tonları ile soluk, donuk mavi arasında yanıp sönen gözleriyle kraliçeye bakıyordu. Nana'nın hikâyelerindeki canavarlardan birine benziyordu. Bir kurt gibi - ama vücudunun etrafında canlı gölgeler gibi kıvrılan doğal olmayan siyah şeritlerle çevrili bir kurt.

Kraliçe şöminenin yanındaki sepette bulunan metal çubuklardan birini tutuyordu, parmakları tutuşunun gücüyle bembeyaz olmuştu.

Sepette başka bir çubuk daha vardı. Daha keskin bir ucu olan. Daha iyi bir silah. Varen bunun ötesinde pek bir şey düşünmedi. Bakışları o parlak, keskin uca kilitlenmiş bir şekilde ilerledi.

Ateşin ışık çemberinin kenarında kendine geldi. Tökezleyerek durdu, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve küçük yumruklarını tüylü halıya sıktı.

Neden buraya gelmişti?

Kraliçe oğlunu fark etmemişti; onun gözü sadece kurttaydı.

Ona doğru yaklaştı.

Metal çubuğu tutuşu sıkılaştı. Yerinde duruyordu ve Varen onun fısıltısını zar zor duyabiliyordu: "Tanrıların bir sebepten ötürü bize kızgın olduğunu biliyordum. Bir kurban için geldin, değil mi?"

Kurdun etrafındaki gölgeler sanki bu fikirden heyecanlanmış gibi dans ediyordu.

Kraliçe hafifçe geri çekildi ama yine de kaçmadı.

Varen yere doğru kıvrıldı. Ondan bir ses kaçtı; yine yumuşak bir çığlık.

Başka bir hata.

Annesi bunu duyunca ona doğru hareketlendi. Kolundan tuttu, onu ayağa kaldırdı ve sıkıca tuttu. Kurt gözlerini ona çevirdiğinde bile onu yanından ayırmadı. Eteklerine sinmeye çalıştığında bile onu dik durmaya zorladı.

Yumuşak bir hırıltı odanın içinde gürledi.

Varen ürperdi. Annesinin kolunu tutuşu sıkılaştı, zayıfladı, tekrar sıkılaştı... sonunda kararını vermiş gibiydi ve oğlunu önüne itti.

Canavar ilerlemeye başlamıştı ama dizleri zayıflamış ve elleri titreyen bu çocuğu görünce durakladı; sanki emin değilmiş gibi. Belki de kafası karışmıştı.

Ancak Varen'in dört yaşındaki zihni için bile annesinin verdiği sözsüz emir yeterince açıktı.

Onun yerine onu al.

İşte kurbanınız.

Varen gözlerini kapadı ve dişlerin ve pençelerin tenine değmesi için kendini hazırladı.

Birkaç dakika geçmesine rağmen keskinlik gelmeyince, dikkatle bir gözünü tekrar açtı.

Canavarın etrafındaki gölgeler kıvrılıyor ve ona doğru uzanıyordu.

Ama Varen'in üzerinden geçerken incelip, teninde bir ürpertiden başka bir şey bırakmayan, zar zor görülebilen buharlara dönüştüler ve Varen'in arkasına geçip annesinin etrafını sardılar.

Sessizce onu yuttular - o kadar sessizce ki kraliçenin son nefesi kolayca duyuldu. Her şey bu kadar çabuk bitmişti; kozaya sarılmıştı ve sadece o nefesi verecek kadar havada asılı kalmıştı ve sonra düşüyordu, yığılıyordu, yere yığılıyordu. Artık hareket etmiyordu. Ya da nefes almıyordu.

Sersemlemiş olan Varen sürünerek ondan uzaklaştı. Karnı ağrıyordu. Elleri ve ayakları tuhaf hissediyordu. Karıncalanıyordu. Sonsuza kadar sürünmeye devam etmek istedi - ya da kimsenin onu bulamayacağı uzak bir yere ulaşana kadar. Ama bir kez daha, ateş ışığının hemen dışında, bir soğuk dalgası onu ele geçirdiğinde dondu kaldı. Omzunun üzerinden baktı.

Kurt ona bakıyordu. O da karşılık verdi.

Yardım için bağırmalıydı.

Onun yerine titreyen elini uzattı.

Ama neden?

Canavara durmasını söylemek için mi?

Yoksa onu daha yakına çağırmak için mi; etrafındaki gölgeleri yakalamak için mi? Gölge kalındı, canavarın gerçek şeklini gizleyen bir kalkan gibiydiler. Karanlığın içinde net olan tek şey, şimdi yanan kömürlerin parlak kırmızı tonunda olan gözleriydi.

Gölgelerin dansını izlerken Varen'i bir düşünce yakaladı. Basit ve çocuksu, korku, acı ve ihtiyaçtan kaynaklanan bir düşünce: Benim. Benim olmalarını istiyorum. Korkuyordu ve sadece o gölgelerin ne kadar güçlü olduklarını düşünüyordu.

Kraliçe. O da güçlü olmak istiyordu. Onu koruyacak bir şey istiyordu.

Benim olmalı. Benim olmalılar.

Canavar sanki bu söylenmemiş düşünceye karşı çıkıyormuş gibi hırladı.

Varen sendeleyerek ayağa kalktı. Kraliçenin cesedine baktı. Hâlâ hareket etmiyordu. Nefes almıyordu. O anda, bir anda, onu neredeyse ellerinin ve dizlerinin üzerine devirecek bir güçle vurdu.

Öldü.

Annesi ölmüştü.

Hâlâ bağırıyordu. Sesini duyuramıyordu. Görünüşe göre asla yapamazdı. Kraliyet sarayı da bu konuda fısıldadı.

Bu kadar küçük olmasına rağmen bu kadar az öfke nöbeti geçirmesi tuhaf bir çocuk.

Öfkesi her zaman daha sessiz, daha karanlıktı ve nereye giderse gitsin yanında taşıdığı ağır bir güvenlik battaniyesi gibi onu sarıyordu.

Ama o anda bir başkası bağırıyordu; bir başkası bağırmaya başlamıştı, hem de onun için.

Kız kardeşi.

Elinde doldurulmuş bir kaplanla kapıda belirmişti. Bu onun kendi oyuncağıydı; Faye Nine kuyruğunu yerine dikiyordu. Ablası bu yüzden mi onu odasında yalnız bırakmıştı? Gidip o oyuncağı alabilsin diye mi?

Varen, elinin tekrar canavara doğru uzandığını fark etti. Ve şimdi onu geri çekemiyor gibiydi. Ya da belki de geri çekmek istemiyordu. Hâlâ o gölgeleri istiyordu. Onları kontrol etmek, ölü kraliçeyi örtbas etmek için kullanmak istiyordu, böylece kız kardeşi olanları görmek zorunda kalmayacaktı.

Oda daha da karardı. Daha soğuk. Gölgeler tıpkı annesine yaptıkları gibi onun da üzerine kapandılar. Onu çevrelediklerinde, bedeninin tıpkı annesininki gibi çöktüğünü hissetti.

Uzanıp uyumak istedi.

O bunu yapamadan, birkaç şey birden oldu.

Karanlığın içinden, beyaz, şaklayan dişlerin parıltısını gördü. Bir kolun beline dolandığını, onu dişlerden ve gölgelerden uzaklaştırdığını hissetti ve sonra kız kardeşiyle birlikte yerdeydi. Kız kardeşi kolunu onun beline doladı ve daha temiz bir havaya çıkana kadar çekmeye devam etti. Oraya vardıklarında, kız doğruldu ve sanki bir kılıç hazırlıyormuş ve önlerindeki canavarı öldürmeye hazırlanıyormuş gibi, kolunu geriye çekerek onun önünde durdu.

Ama kılıç yoktu. Onları korumak için koşuşturan muhafızlar da yoktu. Başka yardım da gelmiyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Karanlık canavar öne çıktı-

Sadece parlak, kör edici bir ışık duvarıyla karşılaşmak için.

Kurdun üzerine çöktü ve onu geri çekti. Canavar başını savurdu, vücudunu eğdi ve bakışlarını bir o yana bir bu yana çevirerek gölgelerini aradı.

Ama ışık büyüyor, dağılıyor ve gölgeleri görüş alanının dışına, ulaşılamaz bir yere doğru kovalıyordu. Ve etraflarındaki her şeyden daha fazla ışık çekiyor gibi görünüyordu - hatta kurdun içinden bile çekiyordu - ta ki tüm oda bu kör edici parıltıyla sıırılsıklam olana kadar.

Sıcaklık Varen'in üzerine çöktü, teninin derinliklerine işledi. Gözlerini kapattı ve bu hissin onu alıp götürmesine izin verdi.

"REN." Kız kardeşinin sesi, titrek ve yumuşak, uzaklardan bir yerden geliyordu.

Sesi duyunca gözlerini yavaşça kırpıştırarak

açtı. Işık gitmişti.

Canavar gitmişti.

Artık sadece o ve kız kardeşi vardı; sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi hissediyordu.

Önce o hareket etti ve yakınlarla düşmüş olan doldurulmuş kaplana doğru sürünerek ilerledi. Sözsüz bir şekilde onu topladı ve ona uzattı. Onu göğsüne bastırdı ve kız kardeşi

Varen onu göğsüne bastırdı ve havaya nüfuz eden ezici ölüm ve tehlikeli büyü hissine rağmen gözlerini kapatıp tekrar kaybolacak kadar güvende hissetti.

Bir sonraki sefer gözlerini açtığında kız kardeşini hiçbir yerde bulamadı.

Varen artık konuşamıyordu. Ne babasıyla, ne Faye Nine'yle, ne de odasına girip çıkan çok sayıdaki doktor ve hemşireyle.

Annesinin cenazesinde bile ne ağladı ne de konuştu. Haftalar geçti.

Neredeyse her gece rüyasında kendisini ve kız kardeşini çevreleyen ışığı görüyordu. Ve sonunda sesini bulduğunda, ağzından çıkan ilk kelimeler sessiz ve titrekti, tıpkı kız kardeşinin ona söylediği son söz gibi: "Nereye gitti o?"

"Hastalandı," dedi babası ona bakmadan, "iyileşmek için uzaklara gitti."

Bu yüzden Varen onun iyileşmesini bekledi.

Çoğu gün sarayın en yüksek kulesinde tek başına oturur, yanında da kitap yığınları olurdu. Kitaplar çoğunlukla okunmuyordu. Prensesin dönüşünü müjdeleyecek bir alay için kapıları izlemekle meşguldü. Prenses eve dönecekti. Eve gelecek ve nereden geldiği belli olmayan ışığı, ondan kaçan kurdu ve ikisi için bundan sonra olacak her şeyi açıklayacaktı. Birlikte. Bundan sonra ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceklerdi.

Yakında, küçük prens, diye mırıldandı Nana Faye, dalgınca, onu her rahatsız ettiğinde.

"Yakında," diye tekrarladı kendi kendine, saatini başlatmak için dolambaçlı kule basamaklarını her tırmanışında.

Ama haftalar koca bir aya dönüştü, bir ay daha ve sonra bir yıl geçti.

Hala geri gelmedi.

Ve bir gün, onu beklemekten vazgeçmekten başka çaresi olmadığına karar verdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

On Sekiz Yıl Sonra

CASIA, CIRIDAN KRALIYET SARAYI'NIN ÖNÜNDE DENGELİ BİR ŞEKİLDE
DURUYORDU.

Koruyucu duvarlarından birinin tepesindeki gölgelerde, önündeki göreve odaklanmaya çalışıyordu.

Ayaklarının dibinde ölü bir muhafız yatıyordu.

Duvarın bu تنها, uzak köşesinin tek koruyucusu oydu ve kadın ona teslim olup kenara çekilme şansı vermişti.

Reddetmişti.

Doğudan esen keskin bir rüzgâr gözlerinin sulanmasına ve yanmasına neden oldu. Gözyaşlarını sildi ve önündeki manzarayı incelemeye devam ederek aşağıdaki patikalarda hareket eden insanları sessizce saydı. Bu insanlardan bazıları kendi müttefikleriydi, kılık değiştirmiş ve çeşitli yöntemlerle aralarına karışmışlardı.

Ama birçoğu kardeşinin sadık adamlarıydı - beklediklerinden çok daha fazlası, öyle görünüyordu.

"İyi misin?"

"Elbette." Zev'e bir göz attı ve en yakın arkadaşının kalkık kaşlarının altından kendisine baktığını gördü. "Neden?"

iyi olmaz mıyım?" diye sordu.

Kızın kuru ses tonu karşısında ağzı bir karış açıldı. "Yeterince makul; sanırım aptalca bir soruydu."

Cas keşif işine geri döndü.

İyi olmamasının nedenleri çok büyüktü.

Ölçülemez, neredeyse.

Üç hafta önce kardeşiyle birlikte savaşa gitmişti. Sevdği adamın Varen'in ellerinde ölmesini izlemişti... ve sonra o adamın yeniden yaşamasını, hâlâ tam olarak anlayamadığı bir şey olarak yeniden doğmasını izlemişti. Kendisi de kısa bir süreliğine ölümlüler diyarından ayrılmıştı; dünyalarının en güçlü tanrılarının biri olan Güneş Tanrıçası Solatis'le bir görüşme yapacak kadar uzun bir süre... Sonra elinde yeni bir kılıç ve kulaklarının arasında kükreyen ürkütücü bir amaçla bu diyara geri gönderilmişti.

Gölgeler düşüyor, üst-tanrıça ona toplantıları sırasında söylemişti ve artık onların gelmesini durdurmak için çok geç. Ama belki onları hâlâ kovabilirsin.

İşte Cas burada durmuş, hükümdarını kaybetmiş bir saraya bakıyordu. Varen'in takipçilerinin çoğu hâlâ onun dönüşünü bekliyor olsa da, kardeşinin artık bu takipçilerin farkında olduğundan bile emin değildi. Artık Ölüm ve Yıkım'ın orta-tanrısı olma sürecindeydi; bildiği şekliyle ölümlü dünyayı yok etmeye kararlı olan karanlık, korkunç üst-tanrının hizmetkârıydı. Eğer o üst-tanrı durdurulamazsa-

Başını hafifçe salladı.

Bu gece, nispeten daha küçük bir savaşa odaklanmak zorundaydı. Gerçekten kazanabileceğini bildiği bir savaşa.

Varen'in yokluğunu kendi yararına kullanıyordu; eğer bu özel görev planlandığı gibi giderse, Varen'in eski sarayı onun olacak ve şimdi içinde bulunduğu bu krallığın kraliçesi olarak hüküm sürmeye başlayacaktı

-Yükselen tanrılara ve düşen gölgelere karşı savaşmak için müttefik toplamanın gerekli ilk adımı olduğuna karar vermişti.

"Aptalcaydı." Yüzünü Zev'e doğru eğdi ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Ama yine de sorduğun için teşekkürler."

"Ne diyebilirim ki? Aptalca soruları ne zaman ve nasıl soracağımı bilmek en büyük becerilerimden biri."

"En azından bir konuda yeteneklisin," diye mırıldandı Nessa onlara ulaştığında. Gümüşayak onun omuzlarına sarılmıştı ve tilkinin yeşil gözleri büyümlü bir ışıltıyla parlıyor, etrafını tarayıp yakındaki ormanda bir grup askerle birlikte bekleyen Rhea'ya bilgi gönderiyordu.

Nessa ve Zev aralarında kimin daha kullanışlı yeteneklere sahip olduğu konusunda sessiz bir tartışmaya başladılar, ta ki Cas parmağını dudaklarına götürüp onları susturana kadar. Az önce gördüğünü sandığı ışık titreşimine konsantre olmaya çalışıyordu.

Bir an sonra tekrar gördü; kulenin pencerelerinden birinde bir dizi hızlı, kasıtlı beyaz parıltı.

"İşte işaret." Omuzlarındaki ve boynundaki gerginliği yuvarladı ve yakındaki merdivenlere doğru ilerledi. "Arkamı kollar mısın?"

"Her zaman," diye yanıtladı Zev, çoktan korkuluktaki bir açıklığa doğru ilerlemişti. Nessa açıklıkta onun yanında diz çöktü ve ikisi de yaylarını hazırlayıp oklarını yerleştirdi.

Cas basamaklardan hızla indi. En altta derin bir nefes alarak kendini toparlayacak kadar durakladı ve sonra kılıcının kabzasını hafifçe titreyen bir elle kavrayarak yürümeye başladı.

Gölge Avcısı. Kılıcın adı buydu. Karşılaşmaları sırasında Güneş Tanrıçası tarafından kendisine verilen kılıç buydu ve onun gücünü daha yeni yeni keşfetmeye başlamıştı. Keşfedecek çok şey vardı; hem bu kılıcın hem de kendisinin, Elander'ın ve kardeşinin büyüü hakkında...

Başparmağı kılıcın kabzasına yerleştirilmiş tılsımın üzerinde gezindi. Güneşin Kalbi, son savaşında kırılmıştı.

Varen'le yapılan savaşta kullanılmış ve Solatis tarafından onarılmıştı. Cas'ın dokunuşuyla ısındı ve uykudan uyanan bir canlı gibi hafifçe gürledi.

Solatis'in sarayındaki en güçlü dört ilahi varlıktan biri olan Ay Tanrıçası'na fısıltıyla yapılan bir yakarışla, yumuşak bir gümbürtü Kalp'ten çelik bıçak boyunca kazınmış sembollere doğru yayıldı.

Ay Tanrısı'nın yardımıyla Cas geçtiğimiz haftalarda en az bir yeni numarayı neredeyse mükemmelleştirmişti ve şimdi kullandığı da buydu: Gölge Avcısı kısa süreliğine ışıkla titreşti, metaldeki hilal şeklindeki sembol en parlak şekilde yandı. Gossamer iplikler bıçaktan sıyrıldı ve aynı hızla kayboldu - izleyen herhangi birinin gözlerinin kendilerine oyun oynadığını düşünmesine yetecek kadar hızlı.

Büyünün dışa yansıyan izleri kaybolrsa bile Cas büyüünün etrafını sardığını hissedebiliyordu: Kendisini anında kamufle eden, çevresinin bir yansımasını alan ve saray arazisinde ilerlerken onu esasen görünmez kılan bir büyü kalkanı.

Vücudu bunun gücüyle titredi.

Kılıç bu güce rehberlik etmişti ama silahın daha çok bir kanal olduğunu keşfediyordu; içinde zaten bir şekilde var olan büyüü ortaya çıkarmaya yardımcı oluyordu. Önceki yaşamında ölümünden sonra ruhunu bu ölümlü dünyaya geri getirdiğinde Elander'den ona aktarılan büyü.

Bu içsel gücün ne kadar derine indiğini ve onu daha iyi ortaya çıkarmak ve kontrol etmek için kılıçla nasıl çalışabileceğini... şey, o hala tüm bunları öğrenme sürecindeydi.

Kendisini ele verecek herhangi bir ses çıkarmamaya özen göstererek daha önce belirledikleri rota boyunca ilerledi.

Sonunda, özenle hazırlanmış kraliyet bahçelerinin içinden geçen pek çok patikadan birinin ucuna sıkışmış, sade, mütevazı bir kapıya geldi.

Koluna uzandığında kapı açıldı. İçeriden ürkütücü derecede parlak bir ışık yayıldı ve Cas eli hâlâ kılıcına sıkıca sarılıyken nefesini tuttu.

Bir figür öne çıktı, ışığın bir kısmını engelledi ve önünde yakışıklı, puslu bir şekle büründü: Elander.

Onun büyüünü hissetmiş olmalı. Her zaman hissederdi; aralarındaki bağlantı -büyüleri ya da başka türlü- öyle bir şeydi ki, dünyanın geri kalanı için görünmez olsa bile onu her zaman bulabilirdi.

Yavaşça nefes vermeye zorladı. Kalkanının düşmesine izin verdi. Onu bıraktığı için memnundu; derisi kaşınmaya, biraz fazla sıkı ve sıcak hissetmeye başlamıştı - Ay büyüünü kullandığında her zaman olduğu gibi - ama bu rahatsızlığın başlangıcı bu sefer daha uzun sürmüştü, diye düşündü. Demek ki daha iyiye gidiyordu.

Elander kapıyı iterek açtı ve kolunu sallayarak onu içeri buyur etti. "Majesteleri," dedi, gülümsemesi kasvetli ortamlarını biraz olsun dağıtmıştı.

Henüz resmi olarak bu onuru hak etmediğimi ona hatırlatmak istedi. Ama dilini tuttu. Kendisini Kraliçe olarak görmeye başlamalıydı, yoksa bu krallığın ve ötesindeki insanların da aynı şeyi yapmasını nasıl bekleyebilirdi?

İçeri girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. "Lord Orbryn'i bulduğumuzu varsayıyorum?"

"Üçüncü katın balkonunda tutuluyor. Ona ulaşmak için yol da güvenli. Hadi gelin." Adam işaret etti ve kadın da sorgusuz sualsiz onu takip etti; adam bu sarayı önceki yöneticilerine hizmet ediyormuş gibi yaptığı zamanlardan beri iyi tanıyordu, bu yüzden güvenlik konusunda öncülük etmek için ondan önce gitmişti.

Daha az kullanılan koridorlardan ve odalardan geçerken - yollarını bulmalarına yardımcı olan müttefikleri dışında herkesten kaçınarak- Elander ile en son birlikte oldukları zamanı düşünmemeye çalıştı.

Bu yer. Kan, ihanetler ya da bu duvarlar arasında bulduğu ve kaybettiği onca Şey hakkında. Ya da burada geçirdiği kısa çocukluk dönemi hakkında - ki bu dönem onun için hl büyük ölçüde bir gizemdi.

Ancak bu düşünceleri dışarı itmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, attığı her adım parçalanmış anıların ve acı veren soruların yukarı doğru patlamasına neden oluyordu. Bunlar, ciğerlerini yakan ve kalbini çarptıran bir toz gibi etrafında dönüyordu.

Elander'e yakın durdu ve elini kılıcından ayırmadı.

Bir atıŐma sesi onlara ulaştı. Bir an sonra ortalık yeniden sessizleŐene kadar durakladılar ve gölgelerin arasına çekildiler. Az ilerideki köŐeden tanıdık bir figür döndü; haftalar önce Dawnskeep'teki savaşta onu ilk takip eden elf askerlerinden biriydi. Cas onun adını bilmediğini fark etti; yaşadığı onca savaşa karışan insanların hepsi birbirine karışıyordu.

"Balkon bu tarafta," dedi ona. "Siz Lord Orbryn'le konuşurken biz kapıları tutacağız ve sizi rahatsız etmeyeceğiz."

Cas ona teşekkür etti ve Elander'la birlikte dışarı ıktılar.

Laurent balkonda onları bekliyordu, iki yanında da müttefikleri vardı. Ortalarında dizlerinin üzerine çökmüş, iki elf askeri tarafından iplerle bağlanmış bir adam duruyordu.

Cas bu görevden önce bu adam hakkında çok az Şey biliyordu ama Elander ona en önemli kısımları anlatmayı başarmıştı. Lord Cedric Orbryn, Ciridan Sarayı'nda Varen'in kendisinden bile daha uzun süredir güçlü bir konumdaydı. Genç yaşından itibaren önceki kraldan imparatora hizmet etmişti ve Şimdi, Varen kayıpken, bu saraydaki operasyonların tartıŐmasız başıydı.

Daha nceki ziyareti sırasında onu birkaç kez görmüştü ama hiçbir zaman ona Şu anda baktığı gibi bakmamıştı.

Gözleri karanlıktı. İçi boştu. Kollarının girdiği garip pozisyona rağmen son derece dengeli görünüyordu ve başı öne eğik diz çökerken bile onu güçlü gösterecek şekilde duruyordu. Cas ona bakarken, şehir mezarlığındaki abartılı mezarların başında duran devasa figürleri -çeşitli ilahi varlıkların taştan yapılmış benzerlerini- düşünmeden edemedi. O heykeller doğal felaketlere, onları ve temsil ettikleri her şeyi yok etmeye kararlı hükümdarlara ve sayısız başka felakete göğüs germişlerdi; Lord Orbryn de aynı şeyi yapabilirmiş gibi görünüyordu.

"Cedric, değil mi?" diye sordu selamlama amacıyla, öne doğru yürüyüp önünde çömelirken.

Cevap vermedi.

Cas'ın umurunda değildi; incelikleri bir kenara bırakıp doğrudan konuya girebilirlerdi. "Varen'in yokluğunda kâhya olarak görev yaptığınızı duydum. Bu geceden itibaren seni görevinden aldığımı bildirmek için buradayım."

Hala cevap yok.

Bıçağı ayak bileğindeki kılıfından çıkardı ve çenesini yukarı kaldırmak için kullandı. Ay ışığı yüzüne vurdu ve şakaklarından birindeki kesikten damlayan bir parça kurumuş kanı ortaya çıkardı. "Anladığım kadarıyla bu saray ve destekçileri üzerinde büyük bir güce ve nüfuza sahipsiniz," dedi. "Bu krallığın yönetimini kardeşimin elinden almak için birlikte çalışabilirsek çok faydalı olur."

Lord Orbryn sonunda gözlerini onunkilere dikti. Boynunu bir o yana bir bu yana kırdı -bunun bıçağın derisini sıyrıp geçmesine neden olduğundan habersizmiş gibi görünüyordu- ve sonra sordu: "Kral nerede?"

Onu tutan askerler endişeyle titriyordu.

Cas kıpırdamadan durdu, adamın yüzündeki kana baktı ve kafasında titreşen tedirgin edici görüntülere karşı kendini korudu. Kara kuş formundaki karanlık üst-tanrı Malaphar'ın bir tepenin üzerinde daireler çizdiği görüntüler.

Kardeşinin üzerinde. Gölgelelerin Varen'i yuttuğu, dönüp durduğu ve sonunda kaplan benzeri bir canavarı ortaya çıkardığı görüntüler. Ve sonra kardeşi Ölüm ve Yıkım'ın yeni orta tanrısı olarak yükseliyor, ağaçları, canavarları ve insanları yerle bir eden büyüü üflüyordu...

"Gitti," dedi, sesi gergin çıkıyordu. "Ve sana geri dönmecek."

Lord Orbryn o boş gözleriyle ona baktı. Ona Varen'inkileri hatırlatıyordu. Bu sarayda böyle gözler kaçınılmaz mıydı? Tacı alıp kendine kraliçe demeye başladıktan sonra onunki de sonunda aynı mı görünecekti?

Hayır, dedi kendi kendine, kararlılıkla.

Çünkü boş sebeplerden dolayı burada değildi.

Boğazını temizledi. "Şu anda seni ve bu saraydaki ve ötesindeki herkesi ezecek şeyler oluyor - kraliyet ordusunun tek başına başa çıkmayı umabileceği her şeyden çok daha büyük düşmanlar. Varen seni bunlardan korumayacak ama ben koruyacağım, eğer işbirliği yaparsan."

Garip, boğuk bir ses çıkardı; neredeyse bastırılmış bir kahkaha gibiydi.

Cas'ın ensesi yandı. "Bu sarayı salt güç kullanarak ele geçirmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Gereksiz yere kan dökülmesini önleyebiliriz."

Cevabı alaycıydı. "Ne kadar nazik bir teklif."

"Çok nazik bir davranış," dedi Elander, yaklaşıp yanındaki kılıca uzanırken ses tonu sessiz bir uyarı gibiydi.

Arkasındaki Laurent'ın da gerginleştiği fark ediliyordu ama dikkati Lord Orbryn'den saraya açılan çift kapıya kaymıştı. Yavaşça parmaklıklı kapılara doğru ilerledi.

Cas gözlerini son bir kez daha önündeki lorda dikti. "Seçimini yap, Orbryn."

"Senin burada işin yok evladım," dedi. "Bu sarayın destekçileri seni ezmeden önce gitmelisin."

"Ne kadar çok destekçim olduğumu küçümsüyorsunuz. Mesele bu krallığın tacını alıp alamayacağım değil. Tek soru, tacı giydiğimi görecektene kadar yaşayıp yaşayamayacağınız."

"İstediğin kadar takabilirsin. Bu seni kraliçe yapmaz."

Öfkesi, hemen bir cevap veremeyeceği kadar güçlü bir şekilde yanıyordu.

Elander onun yerine cevap verdi.

"Yanlış cevap," diye bildirdi lorda, sesi o kadar karanlık ve soğuktu ki Cas'ın bile titremesine neden oldu. Kılıcıyla uğraşmadı ve onun yerine Orbryn'in boğazını avuçlarının arasına aldı. Bu hızlı ve şiddetli hareket lordu tutan askerleri hazırlıksız yakaladı ve esirlerini bir kez daha korumak için çabaladılar ama buna gerek yoktu. Elander onu tek başına tutabilecek, ayağa kaldıracak ve orada tutabilecek kadar güçlüydü.

Orbryn tekrar gülmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonra Elander'ın tutuşu sıkılaştı ve onu daha yukarı kaldırarak çıkabilecek her türlü sesi boğdu.

Lord'un gözlerindeki eğlence hızla alarma dönüştü.

Cas'ın, Elander'ın eline fırsat geçse bu adamı çıplak elleriyle öldürebileceğinden -ve öldüreceğinden- hiç şüphesi yoktu.

Tek soru, bunu yapmasına izin verip vermemesiydi.

Lord Orbryn'in yararlı bilgileri vardı ama işbirliği yapma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Belki de onu bir ibret vesikası yapmalıyız.

Her iki yönde de karar veremeden hareket dikkatini dağıttı.

"Bela," diye mırıldandı Laurent onlara doğru geri çekilirken, kılıcını çekmiş ve hazır bekliyordu.

Tam kapılar sallanmaya başladığında saraya doğru döndü. Kapılar saniyeler sonra açıldı ve ağabeyinin amblemini taşıyan üç adam balkona çıktı.

Öndeki, kanla kaplanmış bir kılıç taşıyordu. Cas'ın şimdiye kadar böyle şeylere alışmış olması gerekirdi ama bu manzara yine de midesini biraz bulandırdı.

Müttefiklerinden kaç kapıları tutmaya çalışırken ve bunu başaramazken düşmüştü?

Kılıcını hazırladı. Gözlerini yaklaşan üç adamdan ayırmadı. Arkasında, Elander'in Lord Orbryn'i birkaç homurtuyla onu yakalayıp zapt eden iki elf askerinin kucağına geri fırlattığını ve sonra kendi silahını geri çektiğini duydu.

O ve Laurent davetsiz misafirlerine yaklaştılar ve kılıçların çarpışması buz gibi havada ürkütücü bir gürültüyle çınladı.

Birkaç saniye nefes almak için öksürdükten sonra Lord Orbryn tekrar konuştu. "Eğer tahtı ele geçireceksen," dediğini duydu Cas, sadece ona yönelikmiş gibi görünen alçak bir sesle, "o zaman bu zorla olacak."

Cas yavaşça ona döndü.

Hissettiği hastalık, geldiği kadar çabuk gitmişti. Karnındaki yerini ateşli bir canavar almıştı; aylardır içinde biriken acı, kayıp ve kararlılık ateşi, Orbryn'in bu son sessiz isyanıyla tamamen canlanmıştı.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi elini kaldırarak.

Fırtına büyüünün kıvılcımları derisinin üzerinde dans etti, hızla kolunun etrafına dolanan bir ip oluşturdu ve sonra gökyüzüne yükseldi. Başka bir işaret.

Yankılanan bir kükreme cevap oldu.

Lord Orbryn'in gözleri büyüdü ve başını sese doğru çevirdi-

Tam o sırada uzaktaki ağaçların üzerinden bir ejderha yükseldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

LORD ORBRYN'IN YÜZÜNDEKİ ZORLUKLA DIZGINLENMİŞ DEHŞET İFADESİ

yüz ifadesi garip bir şekilde tatmin ediciydi. Belli ki Cas'ın kapısına ne kadar sorun getirdiğini hafife almıştı - onun aptalca bir baş belasından başka bir şey olmadığını varsaymıştı.

Ama o aptal değildi.

Ve hazırlıklı gelmişti.

Geçtiğimiz aylar boyunca destekçileri giderek artmış, Ciridan Sarayı'nı kuşatmayı planlayacak kadar kendine güvenmesini sağlayacak sayılara ulaşmıştı. Marrlands'ın dört bir yanından ona gelmişlerdi; Kethra'nın doğusundaki yıkılmış krallık Sadira'nın genç kraliçesi Soryn bu özel görev için yüzlerce kişi göndermişti, Soryn'in kuzeni, güneydeki imparatorluğun Yüce Kralı da öyle. Ejderha o güney imparatorluğunun Yüce Kraliçesi'nin izniyle gelmişti ve sırtında kraliçenin elçisi Leydi Sade Ellison vardı. Bu müttefikler, Cas'ın saraya sızmasına yardım etmiş olanlara katılarak, aşağıdaki avluya akın eden ordunun büyük kısmını oluşturuyordu.

Cas dikkatini tekrar muhafızlarından kurtulmaya çalışan Lord Orbryn'e çevirdi. Altlarındaki toprakları yutan orduyu görebilmek için dönmeye çalışıyordu.

Cas kararlı adımlarla ilerleyerek onun önünde durdu ve görüşünü engelledi. Arkasına yaslandı

korkuluk. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Elander ve Laurent davetsiz misafirlerle ilgilenmeyi bitirdi; uzaktaki ejderha bir kükreme daha çıkardığında, Elander'ın kılıcı hedefinin boğazına saplandı. Kanla boğulmuş soluklar ve ölmekte olan, kıvranan bir bedenin rahatsız edici güm güm güm sesleri havayı birkaç tedirgin edici an boyunca doldurdu.

Aşağıdaki savaş daha da şiddetlendi, çarpışan kılıç ve kalkanların kakofonisi arada bir dehşet ve ıstırap çığlıklarıyla deliniyordu.

Cas her şeye rağmen kıpırdamadan durdu, kollarını göğsünde rahatça kavuşturmuştu.

Lord Orbryn bir an için nefes almayı unutmuş gibi görünüyordu.

"Hepsine durmalarını emredebilirim," dedi Cas sakince. "Tahttan feragat et. Bu saraya ve onun ötesindeki şehre yükseldiğimi duyurun ve-"

"Mümkün değil," diye sözünü kesti sessiz ve öfkeli bir sesle.

Cas öfkelenmişti. Başka bir cevap için zaman yoktu; daha fazla bela geliyordu -bir başka küçük tugay az önce balkona hücum etmişti.

Elander ilk askerle, Laurent ikinciyle karşılaştı ve Cas, üçüncü ve ardından dördüncü bir adam sarayın karanlık koridorlarından fırlayıp Lord Orbryn'i koruyan elflerden birini neredeyse kazığa oturtmayı başarırken öne atıldı.

Gölge Avcısı'nı kılıfından çıkararak saldıran adamların yoluna fırladı. Orbryn'e duyduğu öfke hareket ettikçe somut bir şekle büründü; kılıcından çıkan yıldırım kendisine en yakın iki adamı da sardı, açıkta kalan tüm derilerini yaktı ve silahlarının ve zırhlarının metal parçaları üzerinde şiddetli bir dansa tutuştu.

Dizlerinin üzerine çöktüler, boşlukta çılginca çırpındılar ve büyüünün kucağından kurtulmaya çalıştılar
-Ve birbiri ardına balkona çarptılar.

korkuluk. Büyü vücutlarından demir parmaklığa sıçradığında, geriye doğru yığılıp Cas'a baktılar, sersemlemiş ve kıpırtısızdılar, sadece arada sırada parazitin neden olduğu bir kıpırdanma oluyordu.

İlk dördünü iki asker daha takip etti.

Cas döndü ve çağırdığı şimşek izi de onunla birlikte döndü, komutasına geri döndü ve yeniden şarj oldu, kalın bir elektrik halatına dönüşerek askerleri sardı ve ayaklarını yerden kesti.

İlki yere düşmeden önce baygındı.

İkincisi birkaç saniye boyunca yuvarlandı -her hareketinde elektrik kıvılcımları çakıyordu- sonra halsizce başını kaldırdı ve elinden uçup birkaç metre ötede yere düşen kılıcını aradı.

Ona uzandı.

Önce Cas'ın botu üzerine indi.

Bakışlarını kaldırdı, kadının gözlerindeki tehlikeli parıltıyı gördü ve hemen kılıcını unutup başını yere bıraktı.

Cas onaylayarak, "Doğru karar," diye mırıldandı.

Gözleri bir sonraki Lord Orbryn'i buldu.

İnatçı ifadesi değişmemişti.

"O zaman bu işi zor yoldan halledeceğiz." Devam eden savaşların gürültüsüyle daha da gürleşen saraya doğru baktı ve sonra Orbryn'i tutan elf askerlerine döndü. "Sözlerimi tekrar düşünene kadar onu sıkı tutun," diye emretti. "Kısa süre içinde onunla ilgilenmek için geri döneceğiz."

Lord Orbryn konuşmaya başladı ama Cas onun söylediklerini duymadı; çoktan içeri girmiş, Laurent ve Elander'i takip ederek sarayın içinde alevlenen savaşlara yardım etmek için harekete geçmişti.

Koridorda ilerlerken Gölge Avcısı'nı avucunun içinde yeniden dengeledi. Artık koridorda sürünmüyordu.

Gölgeler. Saklanmakla işi bitmişti. Pazarlık yapmakla işi bitmişti.

Melech'in gerçek Kraliçesi gelmişti ve gecenin sonunda Lord Orbryn onunla işbirliği yapsa da yapmasa da herkes bunu öğrenecekti.

Yine de onu fark etmek zordu; çağırdığı Fırtına büyüsü hâlâ etrafındaki boşluklarda çıtırdarak varlığını sürdürüyordu.

Elander'e yaklaştıkça kıvılcımlar daha da parlıyordu. Bu yeni bir gelişmeydi, Güneş Tanrıçası'nın ellerinde yeniden doğuşunun bir başka yan etkisiydi; bir zamanlar Vitala'dan biriydi, tanrıçaya hizmet eden on iki ışık savaşçısından biriydi. Şimdi o ışığın içinde yeniden doğmuş gibi görünüyordu ve Cas'ın büyüsü onun kısmen geri kazanılmış gücünden bazen başını döndüren bir hevesle besleniyordu.

Gücünü aşırı kullanmadan önce sakinleştirmeye çalıştı, bir kamp ateşine çarpan yağmur damlaları gibi bir tıslamayla gözden kaybolana kadar onu geri soludu. Bunun yerine elindeki bıçağın sağlam ağırlığını ve keskinliğini hissetmeye odaklandı.

Bir koridordan çıkıp diğerinden inerek kaosa düzen getirdiler ve müttefiklerine bu sarayın sakinleri için yaptıkları planları hatırlattılar.

Ya yeni kraliçelerine bağlılık yemini ederler ya da zindana atılırlar.

Bunun ötesinde direnirlerse, onları öldürün.

Eğer bunu güç kullanmadan ve kan dökmeden başarabileceğini düşünseydi, Cas bu yöntemi tercih ederdi. Ama geçen aylar kardeşinin ve yandaşlarının konuştuğu ana dilin şiddet olduğunu kanıtlamıştı, bu yüzden kendisinin de bu dilde daha akıcı olmaktan başka çaresi yoktu.

Ve beklendiği gibi, şiddet ve direniş bu gece çok fazla kişinin ilk tercihiydi; ölü bedenler zaten koridorları dolduruyordu ve sayıları her geçen gün artıyordu.

her geçen dakika. Ağabeyinin bu saraydakiler üzerindeki etkisi çok güçlüydü. Görünürde hiçbir yerde değildi - büyük olasılıkla bu ölümlü düzlemde bile - ve yine de askerler, hizmetkrlar ve saray halkı, ona ihanet ettiği dşnlmektense ölmeye daha istekli görünüyordu.

Onun yönetimine gerçekten bu kadar tutkuyla mı inanıyorlardı?

Belki de başlattığı savaşlar sadece inanılacak bir şeydi. Belki aynı şey Cas'ın peşinden gidenler için de söylenebilirdi. Onun davasına gerçekten ne kadar inanıyorlardı? Dünyalarına neler olduğunu gerçekten ne kadar anlıyorlardı?

İnsanları böylesine tedirgin edici bir şekilde bir araya getiren bu talar ve savaşlar tuhaf, korkunç şeylerdi.

Ancak bu düşüncelere dalacak vakti yoktu; bir köşeyi döndü ve Varen'in adamlarından biri onu hazırlıksız yakalayarak vahşi bir çığlıkla üzerine atıldı.

İlk darbeyi savuşturdu ve onunla yüzleşmek için geri döndü.

Etrafına hızlıca göz attığında adamın yalnız olduğunu gördü. Ama o da yalnızdı; Laurent ve Elander arkasından yetişmiş, kendi saldırganlarıyla uğraşıyorlardı.

Adam tekrar ona doğru saldırdı, kılıcı hazırdı.

Düşünmedi, sadece tepki verdi -sağa doğru bir yan adım, şiddetli bir dönüş, hızlı bir çömelme ve ardından yukarı doğru güçlü bir hamle ve ardından Gölge Avcısı adamın deri zırhının yan tarafındaki küçük bir yarığa battı.

Bıçak darbesi çok sığdı; hl çok rahat hareket edebiliyordu. Kadının darbesinden kıvrıldı ve yumruğunu aynı hareketle öne doğru uzattı. Omzuna çarptı ve dengesini bozdu.

Kılıcını bir kez daha kaldırdı ve saplamaya hazırlandı.

Cas kısa bir konsantrasyonla kılıcının etrafında dönen bir şimşek gönderdi.

Elektrik silahından vücuduna sıçramadan önce kılıcını düşürdü.

Bir an için kaçmayı düşünür gibi oldu. Sonra bir cesaret parıltısı geldi ve aniden dönüp kadına yumruk attı

Karnı, nefesini kesecek ve onu bir anlığına sersemletecek kadar büyük bir güçle duvara çarptı.

Bir çelik parıltısı -küçük bir bıçak, hızla çekilmiş ve boğazına doğru yaklaştırılmıştı- onu kendine getirdi.

Dizini adamın kasıklarına doğru salladı.

Adam iki büklüm oldu ve kadın bir dirseğini adamın omuzlarının arasına indirerek onu yere düşürdü. Baş, yere düşen kendi kılıcının dekoratif kabzasına çarptı. Temas üzerine kabzadan elektrik kıvılcımları çıktı. Vücudu bir an için elektrikle birlikte seğirdi ve sonra ara sıra aldığı kesik kesik nefesler dışında kıpırdamadan durdu.

Bilinçsiz.

Cas, Gölge Avcısı'nın sapını terli avucunda daha sıkı kavradı. Bu adamın ensesini ne kadar kolay delebileceğini ve kanının altlarındaki koyu renkli, pelüş halıya nasıl karışacağını düşündü.

Bir şey elini tuttu.

Gölgeler düşüyor...

Güneş Tanrıçası'nın sözleri, tanışmalarından bu yana belki de yüzüncü kez zihninde çınladı. Tanrıça onu söz konusu gölgeleri kovmakla görevlendirmişti. O zamanlar bu aşılmaz bir görev gibi görünmüştü. Burada, bu salonlarda, her köşede kan ve şiddet beklerken, daha da imkânsız görünüyordu.

Ama kılıcını indirmede ve bir adım geri çekildi.

Üç askeri koridorun diğer ucundan onu görmüştü. İşaret ettiğinde ona doğru koşular ve o da onlara baygın adamı bağlamalarını, onu diğer mahkûmların arasına katmalarını emretti.

Onu sürükleyerek götürürlerken Laurent ve Elander sonunda ona yetiştiler. İkisi de endişeli gözlerini Cas'a çevirmeden önce baygın adama sadece bir an baktılar.

"Hâlâ tek parçayım," diye bilgi verdi onlara, yeniden hareket etmeye başlamıştı bile.

Koridorda ilerlemeye devam ettiler.

Bir saat geçti, belki de daha fazla. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Çevresini de. Dökülen kan miktarını ve bağlanarak aşağıya götürüldüklerini gördükleri mahkûmların sayısını.

Sonunda, Zev ve diğerlerinin sarayın en güçlü sakinlerinden birçoğunu -danışmanlar, soylu saray mensupları, yüksek rütbeli hizmetkârlar- bir araya getirdikleri geniş giriş salonuna girmeyi başardılar; her birinin Elander'in buraya gelmeden önce onlara verdiği belirli bir hedefi vardı.

Ve şimdi, Cas bu grubun Lord Orbryn'in teslim oluşuna tanıklık etmesine karar vermişti.

Elçisi olarak hareket etmesi için başka bir askeri çağırdı, emirlerini verdi ve sonra kılıcını kınına sokup onun dönüşünü bekledi.

Parmakları Gölge Avcısı'nın kabzasına dokunmak için kaşınıyordu ama onları sabit tuttu.

Zev onunla göz göze geldi. Ona doğru yürüyordu ve yüzündeki ifadeden -onun için alışılmadık derecede dalgındı- bir soruyu sakladığını anlayabiliyordu. Daha önceki aynı aptalca soruyu sorduğunu tahmin etti.

İlk kez o konuşmadı, bu yüzden onun yerine soruyu o sordu: "İyi misin?"

İçini çekti ve daha önce verdiği cevabı tekrarlamadan önce hafifçe gülümsedi: "Neden iyi olmayayım ki?"

Gülümsemesine karşılık verdi ama onunki daha kısa sürdü.

Dakikalar sonra, sıkıca bağlanmış Lord Orbryn kılıç ucunda esir çemberinin ortasına doğru götürülüyordu.

Cas biraz daha dik durdu, ama bunun dışında dış görünüşü aldatıcı bir şekilde sakin ve derli topluydu.

"Sizin için safları topladım," dedi lorda ve konuşurken diğer esirleri işaret etti. "Böylece teslimiyet beyanlarınızı onlara ayrı ayrı tekrarlamak zorunda kalmayacaksınız. Bu benim bir kez daha cömertliğim."

Çenesini kaldırdı, o boş mezar gözlerini ona dikti. "Rica ederim," diye ekledi.

Ayaklarına tükürdü.

"Hata," diye homurdandığını duydu Zev'in. Çevresel görüşünde hem onun hem de Laurent'ın Lord Orbryn'e bu hatayı ödetmek için harekete geçtiklerini gördü.

Ama lorda ilk ulaşan Elander oldu; Cas onun balkonda konuşmaları kesildiğinden beri bu fırsatı beklediğinden şüpheleniyordu. Bir eliyle lordun çenesini yakaladı ve başını yukarı doğru çekerek boğazını ortaya çıkardı, sonra da bıçağını hızla boğazına dayadı.

Çember gergin bir şekilde yer değiştirdi. Tutsaklardan birkaçı kendilerini tutanlara karşı mücadele etti, ancak çabucak güreştiler ve tehdit edilerek boyun eğdirildiler.

Elander'in bıçağının ucu Orbryn'in derisine daha sıkı saplandı.

"Bekle." Sözcük Cas'ın ağzından çıkmıştı, her şeyden çok reflekti.

Elander bariz bir isteksizlikle bekledi.

"Eğer bir kraliçeyse, diye alay etti Lord Orbryn, "bu kadar alıngan değilsinizdir herhalde; neden ayaklarınıza tükürmek isteyenlerin cezalandırılmasına izin vermiyorsunuz?"

Cas sesini mükemmel seviyede tutmaya devam etti. "Seni cezalandırmamı istiyorsun, değil mi?"

"Beni öldürmeni tercih ederim - eğer alternatif gerçekten teslim olmaksa, bu daha az kötü olur."

Elander tutuşunu sıkılaştırdı, bakışları hâlâ öfkeli ve Lord Orbryn'in boğazının çukuruna hafifçe dayanmış olan bıçağına sabitlenmişti.

Cas bu gece ikinci kez, o lordun hayatına son vermenin ne kadar kolay olabileceğini düşündü. Elander bunu yapmaya çok hevesli görünüyordu; arkasını dönüp gidebilirdi ve bu iş onun daha fazla çaba göstermesine gerek kalmadan bitmiş olurdu.

Peki neden çekip gitmiyordu?

Soruyu sorduğu anda cevabı da biliyordu: Bu gece burada yeteri kadar insan ölmüştü zaten - demek istediklerini anlatmaya yetecek kadar.

Bu lorddan ne kadar rahatsız olsa da, bir sınırı olmalıydı. Eğer kardeşi olmadığını savunarak insanları kazanmayı planlıyorsa, o zaman tamamen kardeşi gibi davranamazdı. Özellikle de etrafı bu kadar çok tanıkla çevriliyken.

"Bıçağını indir, Elander," dedi.

Lord Orbryn, "Merhametini benden esirgeme," diye hırladı.

Cas soğuk bir sesle, "Sana söz veriyorum, bu acıma değil," dedi. Aylar önce elini tutan şey saf bir acıma duygusu olabilirdi. Ama şimdi bundan daha fazlasıydı.

Bu stratejik bir acımaydı.

"Bu saray ve iç işleyişi hakkında çok fazla faydalı şey biliyor," diye hatırlattı Elander. "Mümkünse onu hayatta tutmayı planlamıştık ve bu plan hâlâ geçerli. Şimdilik."

Orbryn burnunu çekti. "Benden işinize yarayacak hiçbir şey alamayacaksınız."

Cas'ın bakışları da sesi gibi buz gibi oldu. "Göreceğiz bakalım." Gözleri Elander'a doğru kayd ve sonunda lordun elini bırakıp bir adım geri çekilerek ona uydu.

"Zayıf," diye tısladı Lord Orbryn ona.

Karnındaki o ateşli canavar -balkonda uyanmaya başlamış olan- bir kez daha canlandı, başını kaldırdı ve dişlerini gösterdi.

Şüphe edilmekten ve alay edilmekten bıkmıştı. İnsanların ona zayıf demesinden bıkmıştı.

Elander'in elindeki bıçağa baktı. "Yaşayabilir," dedi, "ama asi tavrının sonuçları olmadan değil."

Elander öncekinden daha da hızlı hareket etti; ondan ne yapmasını istediğini detaylandırmasına gerek yoktu. Ölüme ve kana yabancı değildi. Ve bu tür şeylerle ilişkili daha karanlık tanrısal güçleri geride bırakmış olsa da, yine de bir tonda konuşabilirdi.

dünyalarının cehennemlerinin en derin ve en korkunç olanında yersiz görünüyordu-

"Okuma yazma biliyorsunuz, değil mi Lord Orbryn?"

Orbryn, Elander'in ses tonundaki değişikliği ve ortamı aniden kaplayan ve genişlikten boğuculuğa dönüştüren karanlık hissi açıkça fark etmişti. Kaskatı kesildi, ilk kez gerçekten tedirgin görünüyordu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Elander. "Elbette öyle."

Lord'un gözleri sorgulayarak kısıldı.

"Yani bize bildiklerinizi anlatmak için ağzınıza ihtiyacınız yok, doğru mu?" Elander sordu.

Cas, Lord Orbryn'in paltosuna iliştirilmiş kaplan amblemine bakıyordu ama Elander'in bakışlarının kısa bir süre onun üzerinde gezindiğini, sorguladığını hissetti.

Başını salladı.

Her şey bir anda olup bitmişti; lordun ağzına bir dizi çapraz vuruş yaparak ağzını kanlı şeritlere ayırdı.

Acı içinde haykırmadı. İlk başta da. Sonunda bir ses çıktığında, sessizdi, boğuktu ve içine sızan kandan boğulmuştu.

Etraflarındaki kalabalıktan nefes sesleri yankılandı. Çoğu Lord Orbryn'in destekçilerinden geliyordu ve liderlerinin acı içinde yere yığılmasını, kana boğulmasını ve nefes almak için çırpınmasını izlerken hızla sessizleşip hareketsizleştiler.

Sonunda dikkatlerini verdiler, diye düşündü Cas acı acı.

Elander, Orbryn'in yanına çömeldi ve sesi alçalarak, "Ona doğru bir daha tükürmeyi dene ve ne olacağını gör," dedi.

Orbryn başını dikleştirip mükemmel cilalanmış zemine kan ve tükürük saçmadan önce bir süre daha nefes almak için mücadele etti.

Bunu yaparken başını ondan yana çevirmeye özen gösterdiğini Cas fark etti.

Bir adım geri çekildi. Parlak zemine sıçrayan kana bakarken bir şeyler hissetmesi gerekirdi ama hiçbir şey hissetmedi.

Hiçbir şey yok.

Elander'in bıçağı Orbryn'in ağzını keserken irkilmediğini fark etti ve bu fark edişle birlikte bir şey hissetti; bir korku titremesi. Kandan değil ama kanın dökülmesine her izin verdiğinde neye dönüştüğünden korkuyordu. Ya da kendisi döktüğünde. Buna karşı tamamen hissizleşmesine izin veremezdi, biliyordu... ve yine de onu hareket ettiren, panik denizine batmasını engelleyen şey soğuk bir kayıtsızlıktı.

Yürümek için ne kadar ince ve tehlikeli bir çizgi, diye düşündü.

Korkusunu bastırdı. Lord Orbryn'e bu salona kadar eşlik edenlere ona zindanlara kadar eşlik etmelerini emretti ve ardından yarattığı karmaşayı geride bırakarak hızla sessizleşen sarayda ilerlemeye devam etti.

Hızlı ve saygılı bir şekilde eğilen müttefiklerin, sinmiş ve teslim olma işaretleri yapan saray hizmetkârlarının, bağlanmış ve sürüklenerek götürülen daha fazla düşmanın yanından geçti; tüm bu manzaralar ona hem acı hem de başarı hissi veriyordu.

Yöntemleri karmaşık olabilirdi ama bu gece bir zaferle sonuçlanabilirmiş gibi görünmeye başlamıştı.

O halde, gerçekten bu kadar basit olabilir mi?

"Şüpheli," diye mırıldandı az önce geldiği boş salona doğru.

Ama yine de kararlı adımlarla yürümeye devam etti.

-Bu yürüyüşe başladığında aklında belirli bir hedef olmamasına rağmen, birkaç dakika yürüdükten sonra aniden nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

TAHTIN DIŞINDA DÖRT MUHAFIZ VARDI.

Oda.

Hepsi ölmüştü ve katilleri görünürde yoktu.

Cas yüzlerine bakmaktan kaçındı. Dikkatlice etraflarından dolaşıp odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve sonunda uzun, titrek bir nefes alarak sahte cesaretinin bir kısmını serbest bıraktı.

Buraya sadece bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak için gelmeliydi. Bu odada yaşanan vahşeti unutabilir, geçmişin üzerine çıkabilir ve önündeki tahtı iyilik için bir güce dönüştürebilirdi.

En azından bu planın ilk adımlarını başarmıştı.

Gerçekten buradaydı.

Ay ışığı, mekânı kaplayan büyük pencerelerden içeri süzülüyordu. Ay ışığı şeritleri odanın ortasındaki uzun arkalıklı tahtı aydınlatıyor, minderlerdeki altın ve gümüş iplikler üzerinde parıldıyor ve cilalı, kıvrık kolçakların üzerinde ykanıyordu.

Buraya son gelişinde tahtın arkasında daha fazla pencere vardı - çaresizce kaçarken büyüyle kırdığı sayısız pencere. Şimdi onların yerini sağlam bir duvar almıştı ve

tavana yakın uzun, dar bir cam bölmeydi.

Odada başka kimse yoktu.

Evin bu kadar boş olduğunu görmek tuhaftı ve Cas tepesindeki karanlık, dar pencereye bakarken kendini tuhaf bir şekilde küçük ve yapayalnız hissediyordu; evin anne babasına ve misafirlerine ayrılmış bir bölümüne tesadüfen girmiş bir çocuk gibiydi.

Derin bir nefes aldı.

Başka hiç kimse onun böyle hissettiğini bilemezdi. Başka kimse onun böyle hissettiğini bilemezdi.

Arkasında bir kapı gıcırdayarak açıldı. Dönüp kılıcını çekmeye başladı ama Zev her zamanki kaygısız ve uygunsuz yüksek sesiyle kendini duyurunca aynı hızla gevşedi. Kız kardeşi Rhea da hemen arkasından onu takip etti.

"Tahta ilk ben oturacağım," diye ilan etti Zev.

Rhea kafasının arkasına bir şaplak attı ama bu onun tahtın peşinden koşmasını engellemedi. Kendini kaldırdı ve akla gelebilecek en kraliyet dışı şekilde tahtın içine yuvarlandı.

Kapıdan bir sonraki Nessa'ydı. Gümüşayak hâlâ onun omzuna tünemişti ama tilki Rhea'yı görür görmez mutlu bir havlamayla yere zıpladı ve ona doğru koştu.

Ne de olsa tamamen yalnız değilim, diye düşündü Cas, arkadaşlarının birdenbire çok daha küçük, daha az heybetli bir alan gibi gelen yeri doldurmasını izlerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Elander kısa bir süre sonra Laurent ve bir grup askerle birlikte gelerek Lord Orbryn'in sarayın altındaki hücre labirentinde yaklaşık yüz tutsakla birlikte artık gerçekten güvende olduğunu bildirdi. Düşmanlarının ölü sayısı belki de bu sayının üçte biriydi, geri kalanlar ise gecenin karanlığında kaçmışlardı -umarım geri dönmeyi planlamıyorlardı.

Ona, bizden yirmi üç kişinin öldüğünü söylediler; bu gece başardıkları göz önüne alındığında bu sayının bir zafer olduğunu söylediler.

Çok daha kötü olabilirdi.

Tam da umdukları gibi sarayı şaşırtmış ve hızlı bir teslimiyete zorlamışlardı. Çok az kan dökülmüştü.

Bir şeyler gerçekten de plana uygun gitmişti.

Ama işlerin planladığı gibi gitmemesine o kadar alışmıştı ki, hâlâ kendini hazırlıyor, gözünün önünde gizlenen korkunç haberi bekliyordu. İçini kemiren, bunun bu saraydaki savaşlarının sadece başlangıcı olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Taht odasının duvarları boyunca çeşitli kapılar vardı ve bunların çoğu törensel eserleri ve ekipmanları tutmak için kullanılan alanlara açılıyordu. Çoğunlukla işe yaramaz çöplerdi; yine de Cas kılıcını temizlemek için birkaç malzeme bulmuştu.

Malzemeleri, kıvrımlı bir merdivenin küçük bir çatı katına çıktığı bir köşeye taşıdı ve sırtını alt basamağa dayayarak yere bağdaş kurup oturdu.

Gölge Avcısı'nın bıçağındaki kanı temizlemek tedavi edici olmuştu. Bıçağı parlayana kadar parlattı ve sonra parlatmaya devam etti çünkü duracak gibi görünmüyordu. Bezin metale her vuruşunda dünyanın geri kalanı biraz daha uzaklaşıyordu.

Bir, iki, üç.

Birinin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedince durakladı ve başını kaldırıp baktı; Elander onu yakından izliyordu ve kaşları hafifçe çatılmıştı. Kendi dudaklarının da aralanmış olduğunu fark etti. Yüksek sesle sayıyor muydu?

Dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ama eli hâlâ hareket ediyordu, zihni hâlâ sessizce hareketlerini sayıyordu.

Bir. İki. Üç.

Elander ona bir adım daha yaklaşarak, "Yapmamız gerekeni yaptık, biliyorsun," dedi.

"Bıçağın yüzünü kestiğinde bile irkilmedim," dedi sessizce.

"Bir savaşın ortasında irkilmek, kendinizi öldürtmek için iyi bir yoldur. Ve bu sarayda olduğumuz sürece, sadakatleri şüpheli insanlarla çevrili olduğumuz sürece, yaptığımız her hareketi daha büyük savaşlarımızın bir parçası olarak düşünmeliyiz."

Büyük bir çabayla sonunda elini bıçağa doğru güvenli ve metodik hamlelerini durdurmaya zorladı. Bakışları Elander'ın kılıcıyla daha iyi buluşmak için kalktı ama hemen konuşmadı; kelimeleri bulamıyordu.

Sonunda boğazındaki kuruluğu yuttu ve basitçe, "Haklısın," dedi.

Ve sonra kılıcını temizlemeye geri döndü.

Onun yanına oturdu, Gölge Avcısı'nın kabzasını tuttu ve kılıcın tabanına kazınmış sembolleri incelerken onu sabit tuttu.

Birkaç dakika sonra dudaklarından daha fazla kelime döküldü: "Ama mesele sadece bu kılıcın üzerindeki kan ya da bu gece döktüğümüz diğer kanlar değil. Hepinizin iddia ettiği gibi gerekli ve az miktarda olsa bile, hepsi bir..."

Başını ona doğru eğmiş, bekliyordu ama sözleri bir kez daha takılıp kalmıştı.

Bir tetikleyici, diye düşündü. Tetikleyici.

Bunu ona bile yüksek sesle itiraf etmek neden bu kadar zordu?

Şimdi bile, birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra?

Bakışlarını kılıcındaki sembollerden birine, Gök Tanrıçası'nın rüzgârla savrulan bulutuna dikti. "Bana başka kanları düşündürüyor," diyebildi sonunda. "Briarfell'in zeminindeki kendi kanımı. Asra'nın, bu sarayın içindeki odanın her yerinde. Ve..." Adamın dikkatli yüzüne bir kez daha baktı ve cümlesinin geri kalanını söyleyemeden sesi çatallandı.

Seninkiler.

Kanlı ölümünün anısı iç burkucu bir şekilde canlıydı.

Haftalardır ağabeyinin kılıcının Elander'in sırtına saplandığı o görüntüleri silmeye çalışıyordu. Ardından gelen korkunç sessizliği ve durgunluğu. Sanki tüm dünya çöküyor, düşüyor, yıkılıyor ve onu gömüyormuş gibi hissetmişti.

Ama bu insanın kolayca atlatabileceği türden bir şey değildi. Rhea ona bunu söyleyip duruyordu. Hepsi ona bunu söyleyip duruyordu. Ve haklıydılar. Olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Sorun şuydu ki hiç zamanı yoktu, çünkü son zamanlarda her gün yeni dehşetlerle karşılaşılıyor ve bunları anlamlandırmasını istiyordu.

İç çekti. "Böyle şeylere takılıp kalmak aptallık sanırım."

Cevabı hızlı oldu. "Aptalca değil."

"Ama dediğin gibi, yaklaşan daha büyük savaşlar var." Sözlerine son noktayı koymuştu ama onun hâlâ kendisine baktığını, endişesinin kaşınmasına izin vermeyeceği bir kaşıntı gibi içini kemirdiğini hissedebiliyordu. "Konu açılmışken," diye devam etti, konuyu değiştirmeye çalışarak, "Caden ve Tara'nın nerede olduklarına dair başka bir şey öğrendin mi? Bir şey hissettin mi?"

Caden, Dawnskeep savaşından beri kayıptı. Son birkaç haftadır Fırtına Tanrıçası'nın sığınağında hapsedilmiş olan Tara da -Elander'ın diğer eski hizmetkârı ve arkadaşı- hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"Hiçbir şey hissetmedim," dedi ona. "Deniyorum ama... sanırım aramızdaki ilahi bağ tamamen koptu."

Kaşlarını çattı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Yapmamız gerekeni yaptık," diye tekrarladı, bu kez ondan çok kendi kendine. "Ayrıca, konuyu değiştirmeye çalıştığınızı fark etmediğimi sanmayın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." "Casia-"

Giriş kapıları açıldı ve konuşmaları yarıda kesildi. Askerler içeri doluştu. Başlarında asık suratlı ama başarılı bir ifade takınan Sade vardı.

Cas ayağa kalktı ve Sundolian ejderha binicisini karşılamaya gitti, kılıcını Elander'e emanet etti -kılıcını düzenli bir şekilde temizlemeye devam etme isteğiyle birlikte.

Cas ona ulaştığında Sade hafifçe eğildi ve Cas koyu kızıl saçlarının daha dağınık ve başının tepesine yakın kısımlarının daha koyu olduğunu fark etti.

Kandan mı?

Sade başını hızla kaldırarak daha yakından bakılmasını engelledi. Ay ışığının bir şeridi boğazının büyük bir kısmını kaplayan tuhaf yara izlerinden birine takıldı. Bu belli belirsiz yara izlerinin Buz büyüsünden kaynaklandığını yeni öğrenmişti Cas - şimdi düşününce bu çok açık görünüyordu; ona her zaman cam üzerindeki buz desenlerini düşündürmüştü.

Sade, "Planlandığı gibi sarayın çevresinde neredeyse bir çember oluşturuldu," dedi.

"Peki ya ötesindeki şehir?"

"Yeterince sakin. Birkaç skandal rapor edildi - muhtemelen saray sakinleri kaçıyor, iradelerini kasaba halkına dayatmaya çalışıyorlar. Önemli bir şey yok. Çok az sayıda ölüm... O şehirdeki ortaklarınız, iddia ettiğiniz gibi olayları kontrol altında tutuyor gibi görünüyor. En azından şimdilik."

"Güzel," dedi Cas, ama masum kasaba halkının bu savaflara karıştığını düşününce kalp atışları hâlâ hızlanıyordu.

Bu şehre yürüyüşü boyunca aklından çıkmayan bir düşünceydi bu... Öyle ki saraya gelmeden önce bu şehirde zaman geçirmeye -eski tanıdıklarıyla buluşmaya, iyilikler istemeye ve düzeni sağlamak için fazladan adam tutmaya-özen göstermişti.

Nispeten iyi haberlere rağmen Sade'nin kaşları çatılmıştı ve Cas bunun nedenini anlamıştı. "İş ortakları" işe aldığı kişiler için kullandığı kibar bir terimdi. Sadece en azından birkaç ahlak kırıntısına sahip olduklarına inandığı kişileri aramıştı.

-Ama ne o ne de Sade aptaldı; ikisi de bu diyardaki çoğu satıcının yüce davalarını pek önemsemediğini biliyordu.

Ancak Cas bu kılıçların kendilerine en çok parayı ödeyene sadık olduğunu da biliyordu. Ve şimdi onları ödüllendirmek için koca bir saray değerinde hazineye sahipti. Onlara para ödemeye devam ettiği sürece şehri kontrol altında tutmasına yardımcı olacaktı.

Bu sarayın kirli zenginlikleriyle ödeme yapmak ağzında ekşi bir tat bıraktı ama elindekileri daha da sağlamlaştırmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Eli, kalçasında olmadığını unuttuğu kılıca uzanmaya başladı ve dalgınca kabzasına yerleştirilmiş tılsımın izini sürmeyi düşündü. Kendini tuttu ve parmaklarını yumruk yaparak yanında sıktı.

"Çevre güvenliği tamamen sağlandığında bana haber verin," derken sesi gayet düzgündü.

Sade başını salladı ve kendisini takip eden askerlerden bazılarına sert emirler verdikten sonra geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Cas onun için ve güney imparatorluğunun liderleri ona yardım göndermeye istekli oldukları için sessizce teşekkür etti. Başını eğerken bakışları bileğindeki bileziğe takıldı; bu bilezik doğudaki krallığın gerçek kraliçesi Soryn'in hediyesiydi ve o da aynı şekilde yardım göndermişti. Başka bir müttefik. Minnettar olunacak başka bir şey.

Yani her şey kan dökmek ve kıyamet değildi.

Bunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı.

Kapı Sade'nin arkasından kapanırken Cas, merdivenlerin yanındaki yerinden kıpırdamamış olan Elander'e baktı. O da

ona, özellikle de hâlâ sıkılı olan yumruğuna bakıyordu. Yüzündeki endişeli ifade geri gelmişti.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor, değil mi?

İçini çekti ve yumruğunu çözdü. Elinden geldiğince onun bakışlarından kaçınarak ona doğru yürüdü, kılıcını geri aldı ve son bir kez kontrol ettikten sonra kınına soktu.

Ona kalırsa daha önceki konuşmaları sona ermişti. Sade'yi takip eden askerlerden birkaçı hâlâ oyalanıyordu; şu anda bu odada çok fazla insan vardı. Çok fazla dinleyen kulak ve ayrıca uğraşması gereken çok fazla başka şey vardı. Bu konuşmayı bir kez daha gömmek ve yoluna devam etmek zorundaydı.

Neyse ki bu işte ustalaşmıştı. Elander ayağa kalktı ve pencerelerden birine gitti, Görünüşe göre bu konuşmayı tek başına deşecek havada değildi. Bunun yerine perdeleri tamamen açmaya ve aşağıdaki karanlık avluya bakmadan önce yerlerine sabitlemeye odaklandı. İçeri giren ek ışık Cas'ı pervane gibi pencereye doğru çekti.

Bu gece yıldızlar parlaktı. Alışılmadık şekilde. Ona bu yıldızlarla ilişkili tanrıçayı ve Solatis'in sarayının geri kalanını (Gökyüzü, Fırtına ve Ay tanrıçaları) ve yaklaşan savaşlarında yanında durmaları için bu saraya nasıl güvendiğini düşündürdüler.

Alemlerin şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemeyen ilahi varlıklar ve ölümlülerden oluşan bir ittifak...

Solatis ona bu dünyayı haydut Karanlık Tanrı'dan kurtarmak için bunun gerektiğini söylemişti ve Cas'ın şu anki görevine başlamasının nedeni de buydu: böylece ölümlülerin tarafındakileri bir araya getirmesini sağlayacak bir tahta oturabilecekti.

Bu arada, Güneş Divanı onun adına ilahi âlemlerde ilerliyor, kendisi, Elander ve etraflarında yükselip alçalan tüm o karmaşık büyü ve tanrılarla ilgili hâlâ kafasında olan pek çok soruya cevap bulmaya çalışıyordu.

Orta-tanrıçalar cevapları ve belki de daha fazla müttefikleri olduğunda, ona haber göndereceklerine söz vermişlerdi.

Cas, Ciridan'a varmadan önce böyle bir haberin kendisine ulaşmasını ummuştı ama henüz onlardan bir haber gelmemiştir. Bulunduğu yerden savaşın tüm boyutlarını göremediğini bilmek, bu geceki zaferin biraz boş olduğunu hissettiriyordu.

İlahi âlemler arasında neler oluyordu? Kardeşine ne olmuştu?

Bu ilahi savaşın onun ölümlü savaşına sıçraması ne kadar sürer?

Elander, "Buraya böyle dönmek çok garip," diye yorum yaptı. "Olan onca şeyden sonra yani."

Cas, midesinin derinliklerinde hissettiği sarsıcı ve huzursuz duyguya rağmen, ağzının kenarlarında bir sırıtış hissetti. "Sana yine Kaptan demeye başlayayım mı? Eski günlerin hatırına?"

"Güzel anıları geri getiriyor."

"Beni yakaladığınız, tutukladığınız ve bu sarayın zindanına attığınız zamanki gibi mi?"

"Evet, o anıların en güzellerinden bazıları bunlar."

Sesini alçak, alaycı bir tona düşürdü. "Beni kelepçelemek hoşuna gitti, değil mi?"

Bir omzunu pencerenin yanındaki duvara yasladı. Anıyı düşündü. Gözlerini yıldızlarla bezeli gökyüzüne kaldırdı. Yüzü ona doğru dönük olsa bile, kendisinininkine benzer bir gülümseme takındığını anlayabiliyordu. "Eminim buralarda bir yerlerde bunlardan bir çift bulabiliriz," dedi ona, "eğer tarihimizin o özel anını yeniden canlandırmak istersen."

Yanakları ısındı. "Sanırım bu sefer daha mutlu bir sonla."

"Çok daha mutlu." Ona dönüp baktığında hâlâ o sinsi gülümsemesini takınıyordu ve bu da kadının omurgasında hoş bir ürperti yarattı.

Adamın eli kadınıninkine uzanırken, o hoş his onu sardı ve huzursuzluğun yerini alarak karnının alt kısmına yerleşti.

Geri uzandı. Onu, vücudundaki sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınına çekmesine izin verdi. Bu kısa süreliğine kafa karıştırıcıydı ama bunun tek nedeni bunu hissetmeye alışık olmamasıydı; onu çevreleyen Ölüm büyüsünün soğuk nabzına alışmıştı, sadece ara sıra tenleri temas ettiğinde ya da dudakları birbirine değdiğinde ısı patlamaları oluyordu.

Ama Solatis onu hayata döndürdüğünden beri, farklı türden bir güç yayıyordu. Daha sıcak bir tür. Ve kokusu artık ona kışın ölüsünü değil, yerini baharın vaadine bırakan soğuk bir günü düşündürüyordu; gevrek ve serin, ama altında güçlü bir toprak kokusu vardı.

O toprak ve kış kokusunu içine çekti. Gözlerinin içine baktı ve yıldız ışığının soluk mavi denizlere vurup parıldamasını inceledi. Dünya etraflarına yerleşmiş gibiydi. Onun göğsüne yaslanmaya başladı, dayanacak sağlam bir temel arıyordu.

Dışarıdaki ani bir gürültü - pencereye tehlikeli bir şekilde yakın - onu ayağa kaldırdı ve ikisini de anın gerçekliğine yeniden uyandırdı.

Adamın parmak uçlarını üzerinde hissetmek şu anda odak noktası olmamalıydı, biliyordu ama adam eğildiğinde içinde alevlenen hayal kırıklığına engel olamadı. Dudağını ısırды ve belli etmemek için gözlerini kaçırdı.

Elander sesindeki hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmeden, "Anıları tazelemeye sonra devam ederiz, değil mi?" dedi. İyi huylu bir şekilde iç geçirdi ve elini bırakmadan önce parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Pencereye bir şey çarptı.

Cas içgüdüsel olarak eğildi ve Elander kolunu onun etrafına atarak onu olası bir saldırıdan daha da korudu.

Cam birkaç saniye takırdadı ama kırılmadı.

Cas tereddüt etti, sonra temkinli adımlarla Elander'in etrafından dolaştı ve dışarı baktı. Aşağıdaki avluda hareket eden figürler vardı ama onları net olarak göremiyordu; hava tuhaf renkli duman ve enerji-büyülü kalıntı kıvılcımlarıyla kaplıydı.

Parmaklarını soğuk cama bastırdı. Son ziyaretinde camların çoğunu kırdıktan sonra Varen'in onları büyüye karşı daha dayanıklı bir şeyle değiştirip değiştirmediğini merak etti. Belki de elf yapımı bir şey.

Elander'in yansıması elinin yanında belirdi. Yüzündeki hayal kırıklığı keskinleşerek alarma dönüşmüştü. "Bir tur daha atmalı ve orada işlerin hâlâ kontrol altında olup olmadığına bakmalıyım."

Başını salladı ve sesini hafif tutmaya çalışarak, "Kraliyet kaptanımdan daha azını beklemezdim," dedi.

Ona hızlı bir gülümseme verdi ve kapıya doğru döndü.

Kalbi yerinden fırladı. Kanın ve ağabeyinin bıçağının o unutulmaz anısı zihninde canlandı. Gözlerini kırptırdı ve "Dikkatli ol, lütfen" dedi.

Bir an için onunla gitmeyi düşündü ama bu önerisi duyma menzilineki herkesin itirazıyla karşılaştı. Bir gece için yeterince görüntü vermişti; şimdi önemli olan, yakında kraliçe olacak kişinin şafağı görecektik kadar hayatta kalmasını sağlamaktı.

Bu yüzden kuşatma ve güvenlik altına alma devam ederken o da taht odasında, sıkı bir şekilde korunan bir yerde kaldı. Askerleri mekâna girip çıkıyor, dışarıda olup bitenler hakkında onu bilgilendiriyorlardı. Pencere araları sıra tıkırdıyor, bağırışlar ve çığlıklar etraflarında yankılanıyordu ve Cas birden fazla kez kılıcını kınından çıkarıp mücadeleye geri dönmeye başladı, ancak ikna edildi ve bazen de sürüklendi

-Güvenliğe geri dön.

Saatler ilerledikçe saray sonunda sakinleşti.

Dışarıdaki gökyüzü yeni günün vaadiyle aydınlanmaya başladığında, dünya ürkütücü, neredeyse tam bir sessizliğe bürünmüştü.

Yeni bir gün. Boş bir tuval. Üzerine farklı bir gelecek çizebileceğımız bir gün, diye kendi kendine telkinde bulunmaya çalıştı Cas.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bu daha çok bir mezarlığın üzerine sinmiş sessizlik gibiydi; akıldan çıkmayan ve sorularla dolu bir sessizlik; hayatta kalanlar onlardı ama şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

Güneşin ilk ışıkları tavan pencerelerinden içeri sızmaya başladığında, taht odasının hemen dışındaki koridorda durdu. Bu ışınların gece devrilmiş olan bir heykelin kırık parçalarını aydınlatmasını izledi. Parçalardan birini çizmesinin burnuyla ters çevirdi ve kalın bir kaşın altından yukarı bakan gözü hemen tanıdı; bu merhum Anric de Solasen'in bir büstüydü. Varen'in babasının.

Babası.

İçinde bir huzursuzluk dalgası daha belirdi. Mabedine geri döndü ve Zev'e doğru yürüdü, çünkü onun kendisini endişesinden uzaklaştıracak bir şey bulacağından şüpheleniyordu.

Ve haklıydı; gecenin bir noktasında, içinde birkaç şişe tatlı, beyaz şarap bulunan bir depo bulmuştu. Kutsal, pahalı şarap, muhtemelen -Ve bu kutsal odada gerçekleşen özel günler ve ritüeller için ayrılması gerekiyordu.

Rhea'nın onu rahat bırakması için yaptığı itirazlara aldırmamıştı. Ayrıca Nessa'yı bir yerden gözlük bulmasına yardım etmesi için kandırmayı da başarmıştı ve Cas'ın yüzüne hızlı bir bakış attıktan sonra -aralarında neredeyse tek bir kelime bile konuşulmamıştı- gözlüklerden birini onun eline tutuşturmuştu.

Bir kolunu ona doladı ve onu tahtın yanına götürdü. Tahtın önünde duran pelüş halının kenarına oturdu. Zev tahttaki pozisyonuna geri döndü ama Cas'ın bardağını ağzına kadar doldurmadan önce değil.

Gün doğumu pencerelerden içeri sızarak duvarları altın sarısı turuncuya boyadı. Cas, kristal çerçeveli kadehinden yavaşça yudumlarken odanın üzerinde süzülüşünü izledi ve gecenin getirdiği acı tatlı zaferlerle birlikte şarabın tadını çıkarmaya izin verdi.

Nessa, Gümüşayak ve Rhea da kısa süre sonra onlara katıldı. Sırayla her birinin yorgun yüzüne bakan Cas, gecenin geç saatlerine kadar bir barda ya da başka bir yerde toplanıp dinlendikleri ve bir görevin sonunda bilgi aldıkları zamanları düşündü. Bu kez ne sıcacık, gürül gürül yanan bir ateş vardı, ne de tamamlanmış bir görevin verdiği o sıcak, uğultulu his... ama en azından hâlâ birlikteydiler. Elander ve Laurent da birkaç dakika önce ona uğrayıp bilgi almışlardı, yani onlar da güvendedi.

Zev boş bardağını kaldırıp sallayarak, "Birinin zafer kadehi kaldırması gerektiğini hissediyorum," dedi.

Rhea gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaptı. "Sesini alçaltman gerektiğini hissediyorum. Uzun bir gece oldu ve bazılarımızın başı ağrıyor."

"O halde baş ağrılarına," dedi, "çünkü onlar zafer için ödenecek küçük bir bedeldir."

Nessa gözlerini devirdi.

Rhea ödenen diğer bedellerle ilgili bir şeyler mırıldanırken Nessa'nın ağzının kenarları soldu ve Silverfoot'u kollarının arasına alıp küçük bir itiraz ciyaklamasına neden olacak kadar sıkıca sarıldı.

Cas eğildi ve tilkinin kulaklarının arasını kaşdı. "Ama uzun geceyi atlattık," dedi Nessa, bir süre sonra. bir anlık düşünce. "Olayların diğer tarafından canlı çıktık. Yine. Bir şekilde."

Cas bunu hafif bir gülümsemeyle ve kadehini kaldırarak karşıladı. "Diğer tarafa," diye teklif etti ve diğerleri de yorgun ama içten bir şekilde tanıdık sözleri tekrarlayarak ona katıldılar.

Sessiz, yönsüz bir sohbede kendilerini kaybettiler. Birkaç dakika boyunca -hatta birkaç gergin kahkaha atmaya bile başardılar- ta ki ana kapıların açılmasıyla bölünene kadar.

Hepsi bir anda ayağa kalkmış, kapılardan hızla geçip doğruca Cas'a giden adama bakıyorlardı.

"Ne oldu?" Cas sordu.

Kadının sert bakışları altında hafifçe geri çekildi ama hemen kendini toparladı ve "Burada sizinle konuşmak isteyen tuhaf bir kadın var. Ya da bir...ah...kadın değil...ama, şey, yani..."

"Kadın değil mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yani o garip ve... o değil..."

Cas'ın bakışları kapıya yöneldi ve elini kaldırarak onu susturdu, çünkü Cas'ın kelimeleri oluşturmakta zorlandığı belliydi. "Dur tahmin edeyim: İnsanlık dışı güzellikte ama garip bir şekilde korkunç mu? İnanılmaz derecede uzun boylu, koyu tenli, soluk mavi saçlı..."

Başını salladı.

"Rahatsız edici bir büyü hissiyle mi çevrili?" Bir baş sallama daha.

Bu garip kadının kim olduğunu biliyordu - hissedebiliyordu Gerçek kimliği, aslında, şimdi ona odaklanmıştı.

"Onu bekliyordum," diyerek haberciye güvence verdikten sonra derin bir nefes aldı. "Onu içeri gönderin."

Kelimeler ağzından çıktığı anda, kapı bir kez daha açılmaya başlamıştı bile.

Fırtınalar Tanrıçası diğer tarafta duruyordu, insan formuna zar zor girmişti ve bekletilmekten memnun görünmüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

CAS, NEPHELE'NİN TANRISAL ENERJISİNİ onunla birlikte odaya aktı, tanrıçayı bu âlemden bir ölümlüyle karıştırmak mümkün değildi.

Sadece bir bakışta, yeterince iyi görünüyordu. Ancak daha yakından incelendiğinde, morumsu mavinin doğal olmayan parlak bir tonu olan gözleri, izole edilmiş bir hava akımına yakalanmış gibi etrafında süzülüyormuş gibi görünen soluk saç telleri ve zaman zaman tepedeki ışıklardan değil, vücudundaki büyüden kaynaklanan şimşek desenleriyle yanan cildi ortaya çıktı.

İnce, beyaz bir köpek peşinden koşuyordu. Yaklaşırken Cas'ın gözlerinin içine bakabilecek kadar uzundu ve tam olarak bunu yaptı. Bakışları karşılaştığında Cas'ın omurgasından ılık bir ürperti geçti ve kendisine bakan gözleri tanıdığını fark etti; Ay Tanrıçası'yla ilk karşılaştığında, bu tanrı bir geyik şekline bürünmüş ve ona aynı parıltılı bakışlarla bakmıştı.

İkisi arasında tanıma geçerken köpek kuyruğunu hafifçe salladı.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Fırtına Tanrıçası, odayı ve içindeki herkesi incelerken sesi alçaktı. Oda gece boyunca askerlerle dolup taşmıştı. Belki de çok kalabalıktı.

Cas tanrıçanın yüzünde dile getirilmeyen endişeyi okudu ve en güvendiği yoldaşları dışında odadaki diğer herkesi kovdu.

Elander ve Laurent birkaç dakika sonra bu çemberi tamamlamak için geri döndü. Hepsi odanın arka tarafındaki bir masaya yerleşirken Ay Tanrıçası, ipeksi kürkünün ardından ısıltılı bir ışık izi bırakarak mekânda hızla ilerledi. Her pencerede kısa bir süre durakladı, sivri burnunu kaldırdı ve yarı saydam bir bariyere dönüşen parıldayan bir büyü üfledi. Her kapıda aynı şeyi yaptı.

"Bu şekilde kesinti olmaz," diye açıkladı Fırtına Tanrıçası, "ve kulak misafiri de olmaz."

Pencereler ve kapılar emniyete alındıktan sonra, beyaz köpek çemberlerine geri döndü ve şaşırtıcı bir zarafetle kalkıp arka patileri üzerinde dengede durdu. Başını savurmasıyla birlikte parlak ışık şeritleri boynundan ve omuzlarından bir pelerin gibi dışarı aktı, doğrulurken ve daha uzun dururken vücudunu koza gibi sardı.

Saniyeler içinde kurdeleler düşerek, köpekken sahip olduğu şaşırtıcı mavilikteki gözlere sahip bir kadını ortaya çıkardı - Ay Tanrıçası, Kavşakların ve Yolların Koruyucusu. Teni Nephele'ninki kadar koyu renkliydi ama teninin üzerinde dans eden şimşekler yerine yıldız tozuna benzer çiller vardı. Çemberi gülümseyerek selamladı, Cas'a ulaştığında durakladı ve bir elini yanağına bastırdı. Dokunuşu sıcak ve yumuşaktı. Cas'ın tuhaf bir şekilde uykusunu getirdi.

"Evet," diye başladı Nephele, zahmetsizce gürleyen sesi Cas'ı yeniden uyandırdı. "Görünüşe göre yoğun bir gece geçirmişsin." Gözleri sihirle kapatılmış pencereleri taradı, sanki bu sihrin birçok düşmanları tarafından hemen test edilmesini bekliyormuş gibi sırayla her birine odaklandı.

Bu tanrıçanın dramatizme ve olayları uzatmaya olan yeteneğini bilen Cas, cevap vermek için hiç vakit kaybetmedi. "Ve ben

Umarım ikiniz de geçtiğimiz haftalarda aynı derecede meşgulsünüzdür. Güneş Tanrıçası'ndan bir iz bulabildiniz mi?"

"Her zamanki gibi sabırsızca konuya giriyorsun." Nephele kaşlarını kaldırarak hafifçe eğlenmiş gibi göründü ve ciddi bir sesle devam etti: "Son haftalarda neredeyse her diyarı -ilahi ve diğer- elimizden gelen en iyi şekilde araştırdık. Solatis gitti. En azından fiziksel anlamda. Ve bir daha fiziksel bir form alacağına da inanmıyoruz."

Cas parmaklarını şakaklarına bastırdı ve sıktı. Bazen bu, olumsuz düşüncelerinin kendisiyle birlikte kaçıp gitmesini önlemeye yardımcı oluyordu - sanki onları fiziksel olarak sıkıştırıp durduruyormuş gibi. Bazen.

"Görünüşe göre kalan gücünü Casia'nın uykuda olan yeteneğini daha fazla harekete geçirmek ve şu anda taşıdığı kılıcı yaratmak için kullanmış." Fırtına Tanrıçası'nın gözleri Elander'e kaydı. "Ve ayrıca seni hayata döndürmek ve Vitala'sından biri olarak statüye geri döndürmek için. Ya da en azından seni kısmen eski haline getirmek."

"Kısmen mi?" Laurent kaşlarını çatarak tekrarladı.

"Başlangıçta o ilahi savaşçılara verdiği gücün tamamını ona veremedi. Muhtemelen verecek gücü olmadığı için." Nephele elini Cas'a doğru uzattı, gözleri Gölge Avcısı'ndaydı.

Cas tereddütle uzattı.

"Güneşin Kalbi onun gücünün bir kısmını çok uzun süre taşıdı ve korudu..." dedi Nephele, kılıcı kaldırarak söz konusu Kalbin arkasındaki duvarda yanan fener tarafından tamamen aydınlatılmasını sağladı.

Laurent, "Başlangıçta Vitala savaşçılara verilen parçalar, doğru mu?" diye sordu.

"Doğru," dedi Nephele. "İşte Elander yirmi küsur yıl önce Casia'yı bu dünyaya böyle geri getirdi; bu gücün hayat veren unsurlarından faydalanarak."

Diğerleri bilerek başlarını salladılar; Cas onlara tuhaf geçmişinin bu kısmını zaten açıklamıştı.

Ya da en azından denedim.

Bunu Güneş Tanrıçası ile buluşması sırasında öğrenmişti; ruhunu ölümlüler âlemine geri getiren kişi gerçekten de Elander'di. Solatis'ten çaldığı Güneşin Kalbi aslında Solatis'in ona bir asır önce hediye ettiği büyü'nün aynısını barındırıyordu. Bu büyü, Elander Malaphar'ın hizmetkârı olduktan sonra mühürlenmiş ve tamamen kaybolmuştu. Ama onu kurtarma arzusu onu bir kez daha uyandırmıştı. Onu geri getirmişti.

Ve dünyaları o zamandan beri aynı değildi.

O Kalp'in büyü'nün bir kısmı yeniden doğuş sürecinde ona da geçmişti - bu da bu yaşamda Elander'le yeniden bir araya gelene kadar içinde uykuda olan tuhaf büyü'nün sebebiydi.

Oturduğu yerde kıpırdandı. Bu bilgiyi haftalardır yanında taşıyor olmasına rağmen, hâlâ tam olarak yerleşmemiş gibi hissediyordu.

Zev, "Vitala'nın ne ya da kim olduğunu hâlâ tam olarak anlamış değilim," dedi.

"Onlar aslında muhafızlardı," diye açıkladı Inya. "Solatis'in, en güçlü orijinal ölümlü evlerinin her birini - sonunda üç imparatorlukta krallık haline gelen bu evleri-gözetmek için özel olarak yarattığı ilahi varlıklar."

"Ama şimdi o muhafızlar gitti... Elander dışında?" "Şimdiye kadar biz de onun öldüğüne inanıyorduk. Hepsi Malaphar'ın kontrolü altındaki canavarlar tarafından katledildi."

"Dawnskeep kıyılarında o canavarlarla aralarında büyük bir savaş olmuştu, değil mi?" Cas hatırladı. "Bu hikayeyi Briarfell'deyken duymuştum; onlar öldürüldüğünde, Solatis'in Kalbi'nin yaratılışını tetiklediği söyleniyordu."

Fırtına Tanrıçası ciddiyetle başını salladı. Ay Tanrıçası'nın gözleri parıldadı.

Zev, "O halde bu Vitala dostlarından artık yardıma geleceklerini sanmayın," dedi. "Anladım."

"En azından bir tane var," dedi Nessa, her zamanki iyimserliğiyle. Nephele'nin bakışları Cas ve Elander arasında gidip geldi,

çok daha az iyimser görünüyordu. "Size söylediğim şeyin ciddiyetini anlıyor musunuz? Siz ikiniz Casia'nın geçmiş yaşamında paylaştığınız ilişkiden çok daha fazlasıyla birbirinize bağlısınız. Casia, seni yeniden dünyaya getiren büyüyü sana Elander vermiş olsa bile, biz yine de Solatis'in senin yeniden doğduğun kişide parmağı olduğuna inanıyoruz - ki bu kişi elbette kadim kraliyet kanından gelen biriydi."

"Solatis insanları güçlendirmeye inanırdı," dedi Inya yumuşak bir sesle. "Ona göre insanlar onun en üstün, en değerli yaratıklarıydı. Başlangıçta o on iki ölümlü evini bu kadar şiddetle korumasının nedeni de buydu." Cas'ın yanına gitti ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı.

Tanrıçanın dokunuşuyla Cas'ı yine o sıcak, uyku his kapladı. Bu ona, uyuyamadığı zamanlarda Asra'nın parmaklarını saçlarında gezdirmesini hatırlattı. Neredeyse bir anne gibi.

"Siz belki de onun insan davasını savunmak için yaptığınız girişimdir," dedi Inya.

"Ve Elander'in her zaman senin koruyucun olması gerekiyordu," diye ekledi Nephele. "Onun gücünün seninkiyle bağlantılı olduğuna dair işaretler gördük zaten, değil mi? Örneğin en son Malaphar'a karşı savaştığında Kalp'in büyüünü daha fazla uyandırma yeteneğini."

Cas o savaştan bahsedildiğinde ürpertisini bastırdı. O savaşta bulunmamıştı ama Elander, o ısrar ettikten sonra ona ayrıntıları vermişti. Ona Oblivion'daki o gölgeli kulede ölmeye hazır olduğunu söylemişti. Ama onu kendi savaşında yalnız bırakma düşüncesi onu ayakta tutmuştu. Ona ayağa kalkma ve hem Kalp'teki hem de kendi içindeki büyüyü harekete geçirme gücü vermişti.

Cas onarılmış ve Gölge Avcısı'nın sapındaki yerine yerleştirilmiş olan Kalbe baktı. Sonra bakışlarını kaldırdı,

kısaca, Elander'a. Başını düşünceli bir şekilde eğmişti. Yanındaki pencereden güneş ışığı süzülüyor, dekoratif perde teninin üzerinde tuhaf desenler oluşturunuyordu. Ve en azından o anda, tanrıçaların onun hakkında söylediği her şeye inanmak kolaydı - çünkü kadim, yaşlanmayan ve acı verici derecede güzel görünüyordu... herhangi bir diyara ya da tek bir yaşama sığdırılamayacak bir şey gibi.

Gardiyanın.

Cas'ın tam olarak adlandıramadığı bir his içinde yükseliyor, bir saniye sonra ağırlıksız, bir saniye sonra ağır hissetmesine neden oluyordu. Başka bir ruha bu kadar bağlı olmak hem harikulade hem de dehşet verici bir şeydi.

Böyle güçlü bir ruha.

"Uyanan o büyü Malaphar'ı Oblivion'dan uzaklaştıracak kadar güçlüydü," diye devam etti Nephele, "ve o üst-tanrı haftalardır tam formunu göstermedi, değil mi?"

"Ama hâlâ sapasağlam," dedi Elander kaşlarını çatarak. "Onu sadece birkaç haftalığına biraz temkinli hale getirdim; yine de bize vekâleten saldırdı. Dawnskeep'te hâlâ şekil değiştirmiş bir biçimde ortaya çıktı. Ve hâlâ Varen'in yükselişini başlatabildi."

"Şey... evet..." Nephele alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyordu.

"Ama sen ve Casia birbirinizi daha güçlü kılıyorsunuz," diye araya girdi Inya. "Ve birlikte büyümeye devam edebilirsiniz. İyi haber bu."

"Gerçekte ne kadar güçlü olabilir ki?" diye sordu Laurent.

"Benim sorum da bu," dedi Rhea. "Çünkü eğer Elander daha önce olduğu gibi gerçekten tam teşekküllü bir Vitala değilse, o zaman bu onu ne yapar?"

"Hâlâ bir tür yarı-tanrı." Inya konuşurken bile bir şeyleri çözmeye devam ediyormuş gibi başını yavaşça iki yana eğdi. "Casia'dan daha ilahi belki, ama daha az

Örneğin Nephele ya da benden daha ilahi. O..." Bir kelimedede karar kılmaya çalışırken Elander'in yüzünü inceledi. "Dağınık, can sıkıcı bir tür muamma."

"Açıkçası Casia da öyle," diye ekledi Nephele.

Ay Tanrıçası nazik bir gülümsemeyle, "Alınmak yok," dedi.

"Alınmadı," dedi Cas dikkati dağılmış bir halde. Zihni resmen yarışıyordu; Elander'in yarı-ilahi durumuyla ilgili sayısız sorusu daha vardı -yaklaşan savaşları ve onların ötesindeki gelecek için ne anlama geldiği hakkında- ama onları bir kenara itti ve bunun yerine, "Solatis gerçekten öldüyse ve onunla konuşamadıysan tüm bunları nasıl öğrendin?" diye sordu.

Inya'nın gülümsemesi biraz azaldı. "Sarayımızdan biri daha," derken gözleri donuk bir gri tonuna dönüştü.

Cas'ın kafası karışmıştı ama Elander ani bir farkındalık gibi görünen bir şey mırıldandı: "Yıldız Tanrıçası."

Nephele'nin ifadesi bozuldu. "Evet. Sonunda bizimle konuşmaya karar verdi."

Elander masanın etrafındaki şaşkın bakışları bir açıklamayla karşıladı: "Büyüsü sayesinde farklı ilahi bedenlerin hareketleri de dâhil olmak üzere pek çok şeyin farkında. Sadece genelde bildiklerini pek açık etmez."

"Bu tür şeylerin kaydını tutmak için gerçek bir aygıtı var; Solatis'in uzun zaman önce verdiği bir hediye. Animatir. Ruhların Haritası," dedi Inya. "Bununla hem tamamen ilahi olanları hem de kısmen ilahi olanları görebildiği gibi, sevgili Casia'mızınki gibi istisnai olarak ağır ölümlü ruhları da görebiliyor ve onların hareketlerini tahmin edip yollarını çizebiliyor. Bu her zaman tamamen doğru bir büyü değil, ama çoğu zaman doğru şeyler söylüyor."

"İşe yarar bir şeye benziyor," diye düşündü Zev. "Sence o haritayı ödünç almamıza izin verir mi?"

Cas'ın ağzı neredeyse yukarı doğru kıvrıldı ve Ay Tanrıçası'nın gözleri bir kez daha parladı.

Fırtına Tanrıçası daha az eğlenmiş görünüyordu. "Haritanın uyardığı başka bir şey daha var; Casia'nın kardeşi tam yükselişe tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Birkaç hafta içinde geçişini tamamlayacak ve Karanlık Tanrı'nın sarayı bir kez daha tam gücüne kavuşacak."

Cas, Nephele'in bunu kötü bir haber olarak algıladığını anlayabiliyordu ama sadece bir kısmı gerçekten dikkatini çekmişti. "Birkaç hafta mı?" diye tekrarladı.

"Belki daha az."

"Ama henüz gücünün zirvesinde olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Tam süreç her zaman biraz zaman alır. Ancak-" "Peki neden konuştuğumuz sırada ona saldırmıyoruz? Olabilir Onu bulamadın mı? Bilseydim onun peşinden kendim giderdim-"

"O zaman bilmemen iyi olmuş." Tanrıçanın dudağı kızgınlıkla kıvrıldı ve eli Cas'ın kılıcını sıkıca kavradı. "Böyle bir şeyle başa çıkabilecek kapasitede olduğunu düşünseydim, sana bu bilgiyi çok daha önce verirdim. Besbelli."

Cas iki tanrıçanın arasına baktı, yüzü giderek ısınıyor ve öfkesi artıyordu. Inya hızla gözlerini kaçırınca Cas, Nephele'nin yakıcı ve korkutucu gözleriyle bakışlarını kilitlemek zorunda kaldı.

"İlk tanıştığımızda sen de içimdeki muazzam büyü miktarıyla başa çıkabileceğimi düşünmemiştin," dedi Cas, Nephele'nin bakışları onu keserken sesi hafifçe titreyerek, "ama bunu başarıyorum, değil mi? Ve bir ordu kurmanın nedenlerinden biri de kardeşimi alt etmek. Hâlâ savunmasızken ona saldırmaya çalışmak daha mantıklı olmaz mı?"

"Savaşığımız tek varlık o olsaydı, elbette öyle olurdu. Ama o yalnız ya da savunmasız değil. Karanlık Saray'ın geri kalanı onun tarafında ve bu sarayın hükümdarı da Elander'in belirttiği gibi sadece geçici olarak geri püskürtüldü. O üst-tanrı şu anda

Belki bir an için, ama tekrar ne zaman saldıracağını kim bilebilir? Varen tek başına savaşmaz."

"Ben de yalnız değilim."

Nephele'nin dudağının kıvrılması tam bir hırlamaya dönuştü ve Cas geleceğini bildiği sözlü kırbaç için kendini hazırladı.

Ama tanrıça onu şaşırtarak tereddüt etti.

Birkaç dakika geçti. Nephele hâlâ hiçbir şey söylemedi.

Sonunda garip bir şekilde güzel olan yüzünde isteksiz bir kabullenme ifadesi belirdi.

"Hayır, yalnız değilsin," dedi Inya, ince eli Cas'ın omzuna gelip onu sıkarak. "Ve sen ve Elander'in birlikte Solatis'ten toplamayı umabileceğimiz tüm güce sahip olduğunuz doğru - ondan geriye kalan her şeye."

Ondan geriye kalan tek şey.

Cas'ın nefesi, içinde bulundukları durumun gerçekten ne kadar karanlık olduğunu hatırlatan bu ani hatırlatma karşısında kesildi.

"Hepsinin bu kadar olduğundan emin miyiz?" diye sordu Laurent acımasızca. "İkisinin de tanrı olmadığı ortada, peki gücünün geri kalanına ne oldu?"

Nephele, "Durum biraz karışık," dedi.

"Son zamanlarda burada karmaşıık olmayan ne var?" Cas mırıldandı.

Nephele ve Casia tartışmalarına devam edemeden Inya aceleyle daha fazla açıklama yaptı: "Bizim inancımıza göre daha uzun süre fiziksel bir forma -ya da herhangi bir forma-giremeyeceğini biliyordu ve bu yüzden tüm umudunu Casia ve Elander'e bağlamaya karar verdi. Ancak ikisi de onun gibi bir tanrıça değil, bu doğru; söz konusu büyü olduğunda bedenlerinin sınırları var. Casia'ya verdiği kılıç yükün bir kısmını taşımaya yardımcı oluyor ama tamamını değil. Bu da demek oluyor ki... şey..."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Rhea. "Geri kalanlara ne oldu?"

Nephele, Inya'dan önce cevap verdi ve sözünü bitirmeye hevesli görünüyordu: "Parçalandı ve bu ölümlü düzleme döküldü. Hepiniz bunu hissedemiyor musunuz? Bir üst-

tanrıça -ki Solatis'in başına gelen de esasen budur- hayal edebileceğimizden çok daha kaotik bir hal aldı. Görünüşe göre fazla büyü kolayca yok olamadı ve kontrol altına da alınamadı. Bu yüzden şimdi, bu dünyaya akın ediyor, kirleniyor ve her şeyin düzenini kaosa sürüklüyor. Diğer ilahi varlıklar bunu emiyor ve bu da onlara daha özgürce hareket etme kabiliyeti veriyor. Bu ölümlü dünyada yürümemesi gereken şeyler tam da bunu yapıyor."

Inya başını salladı. "Varen'in yükselişi de istikrarsızlığa katkıda bulunuyor. Ve Taş Tanrı'nın öldürülmesi tüm bunları bir süre önce harekete geçirdi."

"Her şey değişiyor," dedi Nephele, "ve şimdi size bu şekilde gelmek bizim için daha kolay - ama daha az dost canlısı varlıkların peşinizden gelmesi de daha kolay olacak."

"Yani Malaphar aslında istediğini elde etti," dedi Zev. "Amacı her zaman buydu, değil mi? Büyülü olmayan nüfusu hedef alan Solma Hastalığı, bu krallığın eski lideriyle büyülü nüfusu ve yarattıkları enerjiyi artırmak için yaptığı başarısız pazarlık... ilahi büyü'nün bu imparatorluğu bir kez daha doldurmasını istiyordu ve şimdi doldurdu."

İmkânsızlık hissi, grubun üzerine kalın, melankolik bir sis gibi çöktü.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı, Zev bile. Laurent ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını birbirine iyice yaklaştırmıştı. Rhea başını eğmiş, dalgın dalgın Gümüşayak'ın kulaklarını kaşıdı. Elander duvara yaslanmış, pencereden dışarı bakıyor, bir kez daha düşüncelere dalmış görünüyordu.

"Yani savaş alanı belirlendi," dedi Nessa sonunda, çok yumuşak bir sesle. "Evet. Ve ona dikkatle yaklaşmamız akıllıca olur."

dedi Nephele, bakışları dikkatle Cas'a kayarak. "Şu anda bizi en çok öfkeliendiren düşman neyse ona pervasızca saldırmak için acele etmek yerine. Karanlık Divan'ın geri kalanı huzursuz ve harekete geçmeye hazır. Biz

Sağlam olmayan bir zeminde duruyoruz; yanlış bir hamle yaparsak, ne olduğunu bile anlayamadan çatlayıp bizi yutabilir."

Cas yavaşça nefes verdi. Fırtına Tanrıçası meramını anlatmıştı ve bu makul bir meramdı. Bunu kabul edebilirdi. "Peki ya üçüncü üst-tanrının sarayı?" diye sordu, sesindeki keskinliği biraz olsun yumuşatmaya özen göstererek. "Onlarla konuştun mu?"

"Bazıları."

Her iki tanrıça da yaptıkları konuşmalar konusunda iyimser görünmüyordu, diye düşündü Cas. Ama bu konuda da yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi. "Yüksek güçlerini yok ettiği için Malaphar'a karşı ayaklanmak istediklerine emin misin? Neden bizim tarafımızda olmasınlar ki? Eğer bilmiyorsan, Şifa Tanrıçası bize bir kez yardım etmişti." O tanrıça Cas'ın üçüncü üst-tanrının sarayından tanıştığı tek kişiydi. Ve tanışmaları sırasında biraz huysuz olsa da yeterince yardımcı olmuştu.

"Biliyoruz," dedi Inya.

"Ama o bizim... şöyle diyelim..." ile hiçbir şey yapmak istemiyor.
maceralar," dedi Nephele.

"Geriye üç tane daha kalıyor, değil mi? Kum, Dağ ve Okyanus," dedi Laurent, parmaklarıyla sayarak.

Nephele hafif bir duraksamadan sonra, "Santi'nin ilgisini en azından senin planların ve sıkıntıların çekti," dedi.

"Kum Tanrıçası mı?"

"Evet. Ayrıca hizmetinde olan ve bizim de çok işimize yarayabilecek birkaç ruh var."

"Buradan ayrıldıktan sonra onu bir kez daha ziyaret edeceğiz," dedi Inya, sesine her zamanki hafifliği geri dönmüştü.

"Peki ya diğerleri?"

Nephele ve Inya tereddüt ettikten sonra bu kez cevap veren yine Elander oldu: "Dağın Tanrısı uzun zamandır Ateş ve Buz tanrılarına yakındı; o gidecek

bir taraf seçmeye zorlanırsa, onlarla birlikte. Okyanus Tanrıçası her iki yöne de gidebilir ya da büyük olasılıkla hiçbir yöne gitmeyebilir." Yüzünü sorgulayarak Nephele'ye doğru eğdi. "Tabii onlarla son zaman geçirdiğimden beri kişiliklerinde büyük bir değişiklik olmadıysa."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunlar her ikisi için de adil değerlendirmeler."

İmkânsızlık sisi daha da kalınlaştı.

"Geçmişte Malaphar'ı zapt etmek için bile Moraki'den ikisinin -hem Güneş'in hem de Taş'ın- gücü gerekmişti," dedi Nessa bir duraksamadan sonra. Konuşurken bakışları ellerinin üzerindeydi. Elleri birbirine sıkıca kenetlenmişti -neredeyse dua eder gibiydiler. "Eğer ilahi güçten yeterince destek alamazsak ve Cas ile Elander Solatis'in gücünün sadece bir kısmına sahipse, o zaman Karanlık Tanrı'nın terör saltanatına son vermeyi nasıl bekleyebiliriz? Ölümlü bir ordu tek başına yeterli olmayacaktır."

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu.

Cas odanın etrafına baktı. Başlarını eğmiş ve gözlerini kapatmış tanrıçalara. Pencereden dışarı bakmaya geri dönmüş olan Elander'e. Arkadaşlarının her birine ve her birinin takındığı neredeyse aynı sessiz yıkım ifadelerine. Aynı yıkım kalbini sıkmak ve nefesini çalmakla tehdit ediyordu ama buna izin veremezdi.

Bir şeyler yapması
gerekliyordu. Bu yüzden
ayağa kalktı.

"Cevapları aramaya devam edeceğiz," dedi. "Malaphar'ın zayıflıkları olmalı, değil mi? Eğer diğer iki üst-tanrı düşebildiyse, o da düşebilir." Nessa'nın yanında diz çöktü ve elini onunkinin üzerine koydu.

Nessa derin bir nefes alıp başını sallamadan önce uzun bir süre ellerine baktı.

"Bu arada, burada kontrol edebildiğimiz şeylere odaklanacağız," diye devam etti Cas kararlı bir şekilde. "Planladığımız gibi elimizden gelen tüm ölümlü liderleri bir araya getireceğiz ve ölümlü ordumuza yardım etmesi için ilahi olana başvurmaya devam edeceğiz. Ama bunlar olsun ya da olmasın

ilahi bize yardım etmeye karar verirse, planlarım aynı kalır. Bunun diğ er tarafına ulaşana kadar devam edeceğiz."

Doğruldu ve Nephele'ye doğru adım attı, gözleri Gölgeavcısı'ndaydı. "Solatis o kılıcı bana emanet etti." Elini uzattı. "Ona ve kendime aşıladığı güçleri tamamen açığa çıkaracağım. Bunu yapana kadar da rahat etmeyeceğim."

Tanrıça ona bakıyordu, yüzü aşılmaz bir duvar gibiydi ve eli h l  Gölge Avcısı'nın sapında bulunan Kalp'e sıkıca sarılmıştı.

"Kılıç olsa da olmasa da savaşmaya devam edeceğim," dedi Cas daha cesurca. Etraflarındaki sis sanki biraz da olsa inceliyor gibiydi, öyle ki sisin içinden öncekinden daha coşkulu bir anlaşma korosu yükseliyordu.

Savaşmaya devam edecekti ve arkadaşları da onun yanında savaşacaktı ve kısa bir an için önemli olan tek şey buydu.

Nephele sonunda yavaşça başını salladı -bakışları neredeyse onaylayıcı bir hal almıştı- ve silahı Cas'a geri verdi. "Umalım da yeterli olsun," dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

YETER.

Sarayın kuşatılmasından ve tanrıçaların ziyaretinden bu yana neredeyse dört gün geçmişti ve o günlerin her birinde Cas'ın aklından o kelime çıkmamıştı.

Şimdi bile aklından çıkmıyordu; büyü çağırırken ve kılıcını baş döndürücü bir dansla savururken defalarca pratik yaptığı sessiz savaş çılgılığı.

Saatler önce, Zev'e rüşvet vererek onu şu anda çalıştıkları eğitim alanına kadar takip etmesini sağlamıştı. Burası yüksek gri duvarlarla dünyanın geri kalanından gizlenmiş geniş, basık bir alandı. Tavan güçlendirilmiş camdan yapılmıştı ve bulutsuz, çelik mavisi bir gökyüzünün puslu bir görüntüsüne izin veriyordu. Ana saraydan ve sarayın tüm ziynetlerinden neredeyse bir mil uzaktaydı ve çok daha uzaktaymış gibi hissettiriyordu - bu yüzden burası son günlerde onun sığınağı haline gelmiş, sarayı ele geçirme ve yeniden biçimlendirme gibi karmaşık işlerden kısa bir süreliğine uzaklaşmasına izin vermişti.

Ama ne kadar uzağa giderse gitsin -ya da ne kadar başka şeylere odaklanmaya çalışırsa çalışsın- kendi düşüncelerinden uzaklaşamıyordu.

Yeter, yeter, yeter.

Zev, hakkını vermek gerekirse, onun dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapıyordu. Bütün gün sihirli ve fiziksel silahlar arasında gidip gelmişler, arazinin bir köşesinde bulunan küçük cephanelikte buldukları çeşitli silahlar üzerinde çalışmışlardı.

Şimdi karşı karşıya geldiklerinde ikisi de kılıçlarını kavriyordu. Cas, Gölge Avcısı'nı kınından yeni çıkarmıştı ve onu tutuşunda dengelemeye çalışıyordu; kendi boyutlarında bir kılıç için ne kadar hafif olduğuna hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Zev yaklaşırken kendi büyülmeyen bıçağını bükte, etkileyici bir ustalıkla bir o yana bir bu yana çevirdi. Her zaman yaptığı gibi gösteriş yapıyordu. Ona bir metre kadar yaklaştı, kılıcını sabitledi, Cas'ı ölçtü biçti ve saldırdı.

Cas, Gölge Avcısı'nı kaldırdı ve çarpmak için kendini hazırladı- Onun yerine kenara yuvarlandı ve arkasına geçti. Onun peşinden döndü.

Ulaşamayacağı bir yerde döndü.

Kız sonunda tökezleyene kadar dönüp durdular ve bir an sonra adam yine kızın arkasındaydı. Kılıcının ucu kızın boynunun arkasına bastırdı. Bir dizi alaycı küçük dokunuş yaptı ve içinden sessiz bir kıkırdama yükseldi.

Cas o gülerken kıkırdamadan duruyor, gardının tamamen düştüğünü hissedeceği anı bekliyordu.

O an geldiğinde, o da öyle yaptı.

Onunla yüzleşmek için döndü. Bıçakları birbirine çarptı. Zev onunkini kaldırıp kızınkinden uzaklaştırırken metalik bir çığlık duyuldu. Kadın dengesini yeniden sağladı ve ileri atıldı. Adam kaçtı ve ulaşamayacağı bir yere doğru dans etti, giderken hâlâ gülüyordu.

"Hep böyle yavaş mıydın?" diye alay etti. "Yoksa yaşlandıkça yavaşlıyor musun?"

Gözlerini kısıtı ve kılıcının kabzasını sıktı. Kılıç ışıkla titreşiyordu, beyazın soluk tonları, çivit mavisi,

Turkuaz, gümüş - Solatis'ten türeyen büyü'nün tüm farklı tonları.

Zev'in kaşlarından biri kalktı ve yanıt olarak avucunda ateş toplandı. Bileğini ileri doğru savurdu ve ateş de onunla birlikte savruldu; havada savrulurken genişleyen küçük bir cehennem.

Cas kılıcını önünde dimdik tuttu. Soluk, mavimsi yeşil ışık onu kapladı ve sonra bu ışığın iplikleri sıyrılarak hızla savrulan alevleri yakalayan bir sihir kozası -Gökyüzü türü sihir- oluşturdu. Bu kalkan, Ay türü büyüyle yarattıklarına benziyordu

-Ancak bu kalkan yansıtmak yerine emdi, ateşi içine çekti ve turkuaz enerjinin olumsuzlayıcı iplikçiklerine sıkıca bükte.

Bıçağı yukarı doğru savurdu. Büyünün kıvrımları hareketle birlikte havaya yükseldi, yüksek tavana ulaşmadan önce dağıldı ve zararsız bir şekilde parçalandı.

Zev büyü'nün son parçalarının da yok oluşunu izlerken yüzünde eğlence ve hayranlık karışımı bir ifade vardı. "Bence bu hile sayılmalı."

"Bana hayatım boyunca nasıl hile yapacağımı öğretenin sen olduğunu hatırlatabilir miyim? Kavgalarda, kart oynarken, pazarlıklarda..." Kadın, kılıcını savuruşları arasında bir şeyler sıralamaya devam etti ve adam her saldırıyı savuştururken güldü.

Bunu birkaç dakika sürdürdüler, ta ki Zev kılıcını tekrar yanına çekip daha fazla ateş çağırana kadar.

Bu noktada Cas'ın kolları titriyordu; bir kalkan çağırmaya odaklanmak için Gölge Avcısı'nı zamanında önüne kaldıramadı.

Zev büyü'sünü başlattı.

Yere düştü, yüzünü acı içinde yere yapıştırmadan önce kendini zar zor yakaladı. Ateş topu yükselirken el ve ayak parmaklarının ucunda dengede duruyordu

Tam üzerinden geçerken saçlarından en az birkaç telin yandığından emindi.

"Bu çok yakındı." Zev'in sesi birdenbire çok daha az eğılenmiş gibi geldi. "Belki de bir molaya ihtiyaın vardır?"

Cas kılıcını daha sıkı kavradı ve tekrar ayağı fırladı. "Devam edebilirim."

"Emin misin?"

"Olumlu. Sadece şu Gök-tür büyüşü üzerinde daha fazla çalışmam gerekiyor... Bu konuda çok yavaşım."

Adam daha fazla itiraz edemededen kılıcını tekrar savurdu ve adama silahını kaldırıp onunkiyile buluşmaktan başka seçenek bırakmadı.

Kolları hâlâ yanıyordu ama içinden gelen acıyı görmezden geldi ve saldırmaya devam etti. Gökyüzü kararıyor, gün sona eriyordu ve o amansız kelime bir kez daha kafasının içindeydi-

Yeter, yeter, yeter.

Yeterince alışmalıydı. Her şeyi doğıru yapana kadar, yanlış yapma ihtimali ortadan kalkana kadar çalışmaya devam etmeliydi.

Dakikalar bir bulanıklık içinde geçti.

Daha güçlü, daha yetenekli, sadece... daha iyi olma ihtiyaıyla çılgına dönüyordu.

Bu öyle bir saplantı haline geldi ki, kısa sürede kendisi ve büyüşü dışındaki her şeyi unuttu.

Fırtına enerjisi etrafında canlandı. Her bir elektrik dalını kontrol etmek için çok çalıştı, Zev'e gerçekten dokunmasına izin vermemeye kararlıydı; bunun yerine onun etrafında bir kafes oluşturdu, daha yakına bastırdı ve hareketlerini sınırladı.

"Yine hile yapıyormuşsun gibi geliyor," dedi gülererek, hemen ileri atılmadan önce.

şimşek daha parlak parladı. Bu onun dikkatini bir anlığına dağıttı; Cas'ın duruşunu düzgün bir şekilde ayarlamasına ve son, bitirici bir vuruş yapmasına yetecek kadar uzun bir süre; kılıcına onu geriye doğıru yuvarlayan bir güçle vurdu. Bu

DüŖerken kılıç elinden fırladı ve tozla kaplı zemine öyle sert çarptı ki kılıç dinlenmeden önce birkaç metre döndü.

"Tamam." Zev ellerini kaldırdı. "Tamam, teslim oluyorum." Yıldırım kafesi titreyerek uzaklaştı.

Cas sonunda kılıcını indirdi ve başardığı Ŗeyden -en azından Ŗimdilik- memnun kaldı. Silahını kınına sokarken dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini bile hissetti. "Yaşlanıyor ve yavaşlıyor olabilirim," dedi, "ama hâlâ kıcını tekmeleyebilirim. Sanırım Ŗimdilik önemli olan tek Ŗey bu."

O da sırtıttı. "Üzerime fazla gelme. Dün gece pek uyuyamadım; bu yüzden biraz keyifsizim."

"Bahaneler, bahaneler." Ona elini uzatıp ayağı kaldırırken sesi hafif ve alaycıydı ama bu yorum onu endişelendirmişti. Gözlerinde yorgun bir donukluk var mıydı, yoksa bunu hayal mi ediyordu?

Bunu Ŗimdiye kadar nasıl fark etmemişti?

Bakışlarını kaçırđı, botlarından birindeki kiri temizlemeye odaklanmış gibi yaptı ve sonra rahatça sordu: "Dün gece neredeydin? Yemekten sonra seni görmedim."

"Şehirdeki bazı eski dostlarımızla hasret gideriyoruz. Beni çok özlemişler, bu yüzden onları ziyaret etmem gerektiğini düşündüm."

"Umarım dikkatli davranmışsındır." "Ne zaman olmadım ki?"

Kaşlarını çatarak gözlerini tekrar ona çevirdi.

"İş arkadaşlarımızı kontrol etmek için rutin bir yolculuktu, Cas. Şehri kontrol altında tutmaları için para ödediğimiz kişiler, anlıyor musun? Sadece verdiğimiz paranın karşılığını aldığımızdan emin olmak için." Kolundaki gevşek bir ipliğı karıştırdı. "Bir Ŗeyler ters gitseydi sana söyledim."

İçini kemiren endişeye rağmen başını salladı. Ona inanmaktan başka ne yapabilirdi ki? Kadın

aynı anda her yerde olamazdı. Tüm arkadaşlarının ve müttefiklerinin her an yaptıkları her şeye ayak uyduramazdı. Onların bazı şeyleri kendi başlarına halledebileceklerine güvenmesi gerekiyordu. Bunu biliyordu.

Ancak tüm bunlar üzerindeki kontrol eksikliği hızla korkutucu hale geliyordu. Sürekli olarak sanki çatlaklardan bir şey düşecekmiş ve yere çarpıp parçalanmadan önce onu yakalamak için çok geç kalacakmış gibi hissediyordu.

"Yani yanlış giden bir şey yok mu? Rapor edilecek bir şey yok mu?"

"Yeni bir sorun yok." Tereddüt etti. "Ama görünen o ki vakalar artmaya devam ediyor."

Cas'ın boğazında bir yumru oluştu. Solma Hastalığı vakalarını kastediyordu. Ciridan ve ötesindeki kaynaklarına göre, son bir aydır giderek kötüleşiyorlardı. Bu pek de şaşırtıcı değildi; o ölümcül hastalığın arkasındaki kişi Malaphar'dı - bunu bir süre önce öğrenmişti - ve şimdi daha da güçleniyordu, dolayısıyla elbette bu vakalar artıyordu. Ve daha önce olduğu gibi hâlâ çoğunlukla büyücü olmayan nüfusla sınırlıydılar... ama bu değişecek miydi? İçlerinde biraz ilahi büyü olan insanları bile hedef almaya başlaması ne kadar sürerdi?

İnsanların esasen yok olduğu ve geriye sadece ilahi olanlarla onların canavarlarının kaldığı bir dünya... Bu sadist üst-tanrıyı durdurmanın bir yolunu bulamazlarsa yakında yaklaşacakları şey buydu.

Kılıcını tekrar kınından çıkardı.

Zev onun kaşlarını çattı. "Ara verdiğimizizi sanıyordum?"

"Devam et ve bir tane al. Kendi başıma pratik yapabilirim."

Bir an için onu inceledi, ama sonuçta iki kez söylenmesine gerek kalmadı; eğitim alanından yukarı çıkan geniş merdivenlerden birine gitti, alt basamak boyunca uzandı ve gözlerini kapattı.

Cas tekrar kılıcına, kılıcın geniş ağzında parıldayan kendi yansımasına baktı. Gri saçları, solgun gözleri...

Eskiden bu şeylerin onu Solgunluk'un dokunduğu biri olarak işaretlemesinden nefret ederdi. Artık o kadar çok başka sorunu vardı ki, bu hastalığı nadiren aklına getiriyordu. Ama bunu gözden kaçırmayı göze alabilir miydi?

Diğer insanların ona her bakışlarında hâlâ o korkunç hastalığı düşündüklerinden emindi ve bu bakış ona destek kazandırmıyordu.

Ancak yayılmasını yavaşlatmanın bir yolunu bulabilirse, bu krallık halkının onları yönetme ve koruma yeteneğine güvenmesini sağlamak için uzun bir yol kat edecektir.

Bunu daha önce de yapmıştı. Aylar önce, Elander'la birlikte Belwind şehrinde bir görevdeyken, ölüm döşeğindeki genç bir kızıdan Solgunluk'u kovmuştu. O zamanlar bilinçli bir çabadan çok kazara olmuştu ama Cas şimdi bunun arkasındaki büyüyü anladığını düşünüyordu

-En azından teoride; Ay türü büyü yansıtabilir, yönlendirebilir, güçlendirebilirdi... ve bu, taşıdığı Solatis'in hayat veren büyüyle birleştiğinde, Karanlık Tanrı'nın lanetli hastalığını yenmek için yeterli olmuştu.

Artık tüm o büyüye daha iyi hükmedebiliyordu. Belki de bunca zamandır o hastalık vakalarını iyileştirmeye çalışmalıydı?

Ama ne zaman buna odaklanacaktım ki? diye merak etti acı acı. Krallarla, tanrılarla ve onların canavarlarıyla olan onca savaşın arasında mı?

Ezici bir umutsuzluk hissi üzerine çökmeye başladı. Buna karşılık kılıcını havaya savurdu ve kendini o ana odaklanmaya zorladı. Tek bir vuruşa. Tek bir nefese. Bir büyü ipliği, bir düzgün kılıç dövüşü duruşu, her seferinde bir sorun.

Bir saat daha geçti. Yorulmaya -ve sonunda bu yorgunluğu kabul etmeye- çok yaklaşmıştı ki, gücü aniden artarak onu hazırlıksız yakaladı.

Daha önce Zev üzerinde kullandığına benzer başka bir yıldırım kafesi yaratmaya çalışıyordu; bu

Gücü onu ele geçirdiğinde hızla çözüldü ve elektrik topları kontrolünden çıktı.

Bir şey bu topları doğu duvarının ortasındaki kapıya doğru çekiyordu. Kapının üstündeki boşluğa çarptılar ve düşen kıvılcım yağmuruna dönüştüler.

Bir figür -Elander- bir anda kemerli kapıdan içeri girdi ve kıvılcımlardan korunmak için eğilip başını kapattı.

Büyüsünün aniden güçlenmesinin nedeni oydu, değil mi?

"Sakin ol," dedi, kadının duvarda bıraktığı yanık izlerine baktı ve sonra kafasına yakın bir yerde tutuşan güç kıvılcımından sıyrıldı. "Bu bedeni çok sevdim. Onu tek parça halinde tutmak istiyorum."

Ben de çok sevdim, diye düşündü Cas, onu karşılamak için yürürken kalbi biraz çırpınıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Bir an için kontrolümü kaybettim." Hızla kılıcını kınına soktu. Sonra elini kaldırdı ve sıkıca yumruk yaptı, bu da yağın kıvılcımların sonuncusunun da dağılmasına neden oldu. Bu çaba yüzünden eli hafifçe titredi.

Elander'in bakışları titreyen elin üzerinde gezindi. Dikkati uzun sürmedi ama Elander'in bunu gördüğü belliydi çünkü bir sonraki sözü "Bugün bu duvarların içinde ne kadar zaman geçirdin?" oldu.

"Gerçekten takip edemedim." Yumruğunu sıktı ve sonra yakındaki bir banka doğru yürüdü ve yorgun bacakları yorgunluğunu daha fazla ele vermeden önce üzerine yerleşti. "Tanrıçalarla buluştuğumdan beri büyüm geliyorum; onların varlığı büyümü her zaman garip şekillerde harekete geçiriyor. Bu yüzden elimden geldiğince sık bir şeyler üzerinde çalışmaya çalışıyorum."

"Bu işi körükleyen başka bir şey var mı? Belki de o tanrıçalardan birinin düşmanca sözleri?"

Elander'in ona attığı bilmiş bakış karşısında yanakları biraz ısındı. Dudaklarını birbirine bastırdı, hayal kırıklıklarını kendine saklamaya çalıştı ama kelimeler ağzından kaçtı

Her neyse. "Fırtınalar Tanrıçası, aksini kanıtladığım onca zamana rağmen hâlâ işleri halledebilecek kadar yetenekli olduğumu düşünmüyor," dedi sessizce. "Bu çok can sıkıcı. Kendi şüphelerini daha fazla dile getirmeden de yeterince şüphelerim vardı."

"Tüm insanlardan şüphe ediyor. Bunu kişisel algılamamanızı söylemiştim."

"Ben diğer insanlar gibi değilim. Bu noktada bunu hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Onu bankın yanına kadar takip etti ama oturmadı. Yerde, yanında bir yay vardı; Zev'in kısa bir süre onunla pratik yaptıktan sonra dikkatsizce bir kenara attığı bir yay. Elander oturmak yerine bu yayı aldı ve Cas devam ederken kabzasındaki işaretleri inceledi.

"Ama bazı konularda haklıydı," dedi, "sanırım bu yüzden bu konuyu düşünmeden edemiyorum. Ve neden bu eğitim fırsatları sırasında takıntı yapmayı bırakamıyorum." Dişlerini sıktı. İçinde biriken hayal kırıklığına karşı gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Çünkü Varen konusunda ve onu yenmek için gerekenlere sahip olmadığım konusunda haklıydı."

"Bundan emin değiliz."

"Değil mi? Buna şahit olduk. Dawnskeep'teyken, onu geri püskürtmeye çalıştığımda... İşim bitmişti. Bir zamanlar tanrılara karşı sahip olduğum kalkan -babamın pazarlığı sayesinde- şimdi açıkça yok olmuş durumda. Her şey kayıyor, kararsız ve Varen bana saldırdığında... eğer sen ortaya çıkmasaydın, muhtemelen şu anda burada duruyor olmazdım. Ve biz onu sadece uzaklaştırdık; o hala dışarıda."

Elander banka yaslanmış sadağa uzandı, bir oku serbest bıraktı ve yerleştirdi.

"Ve o andan beri daha da güçlendi," dedi Cas. "Bütün düşmanlarımız güçleniyor gibi görünüyor."

"Sen de güçleniyorsun. Ordunun geri kalanı da öyle ve ben de."

Adam etraflarındaki duvarlarda sıralanan çok sayıda hedeften birine nişan alırken onu inceledi.

Vasisi.

Hiç hatırlamadığı kadar güçlüydü. Ve şimdi sadece onun varlığı bile etrafındaki havayı değiştirmeye, sihrinin gücünü arttırmaya yetiyordu. Ama büyüleri ne kadar güçlü olabilirdi?

Tanrıları öldürecek kadar güçlü mü?

"Vitala'dan biri olarak geçirdiğin zamanla ilgili başka bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu.

Oku serbest bıraktı. Hedeflerden birini tam ortasından vurdu. "Hâlâ pek mantıklı gelmeyen şeyler görüyorum. Ve genel olarak bu muhafızlar hakkında daha fazla bilgi bulma umuduyla buradaki kütüphaneleri araştırdım, ama..."

"Ama bu her zaman uzak bir ihtimaldi." İlahi olan her şeyle ilgili literatür ve efsanelerin çoğu uzun zaman önce bu şehirden temizlenmişti. "Yine de bir zamanlar bu savaşçılardan on iki tane vardı ve güçlü ailelerle bağlantıları vardı. Kayıtlar, görülmeler ve bunları takip eden hikâyeler olmalı... Bunların hepsi yok olmuş olamaz, değil mi? Sade'den Rykarra'nın kütüphanelerini de araştırmasını istedim; belki bir şeyler bulma şansı daha yüksek olur."

"İyi düşünmüşsün."

"Gerçi birkaç gün daha dönmeyecek."

Sundolia'nın Yüce Kral ve Kraliçesi'nin sarayına geri dönmek için bir gece önce yola çıkmıştı, ejderha uçuşuyla sadece birkaç saat sürüyordu. Bir kontrol için gecikmişti ve savaşla ilgili kontroller bir yana, Sundolyalı kadın da evini özlemişti, diye düşündü Cas... itiraf etmese bile; Cas onun hizmet ettiği hükümdarların çocuklarına mesaj göndermek için Hava türünden bir kristal kullandığını duymuştu - normalde ciddi kişiliğine uymayan aptalca seslerle dolu bir mesaj.

Cas, Sundolia'nın kraliyet ailesini sadece kısa bir süre ziyaret etmişti ama bu, o küçük çocukların Sade'ye ne kadar hayran olduklarını anlamasına yetecek kadar uzun bir süreydi; onu onlardan uzak tutma düşüncesinden nefret ediyordu, bu yüzden Sade eve dönme olasılığını gündeme getirdiğinde itiraz etmemiştir.

"Ama bu konularda daha fazla şey öğrenmek için onun dönmesini beklemek istemiyorsun sanırım?" Elander yayı indirdi ve tekrar ona baktı.

"Ben zaten yaparak öğrenmeyi tercih ederim." Onu daha yakına çağırdı.

Şüpheli görünüyordu ama yayı bir kenara bıraktı ve gelip onun yanındaki banka yerleşti.

"Bence deney yapmamız gerekiyor," dedi.

Adamın yüzünde beliren gülümseme göğsünün bir kez daha çarpılmasına neden oldu. "Seninle deneyler yapmaya her zaman hazır olduğumu biliyorsun."

Kadın adamın koluna yumruk attı ama adam yumruğu yere düşmeden yakaladı.

"Sihrimizle yani," dedi adam onun parmaklarını ayırıp kendi parmaklarıyla birleştirirken. "Güçlerimizin ne kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlı olduğunu merak ediyorum. Sen burada olduğun sürece, belki bir şeyler deneyebiliriz diye düşündüm..."

Elander'in tutmadığı elini kaldırdı ve içine bir Fırtına büyüü çağırdı. Ama her zaman yaptığı gibi büyüünün verdiği hisse odaklanmadı; büyüünün kontrolünü bıraktı ve onun yerine dönüp Elander'in gözlerine baktı.

"Bakalım kasıtlı olarak gücünü artırabilecek misin?" diye önerdi.

Bakışlarını onunkilere kilitledi. Yüzündeki konsantrasyon belli belirsizdi -sadece alnında beliren ufak bir kırısklık- ama tek gereken buydu. Cas büyüünün elinde şiştiğini hissetti. Bunu bekliyordu ama o kadar çabuk olmuştu ki nefesi hâlâ kesik kesik çıkıyordu.

Elander'in gözleri kızın eline kayd ve dudakları aralandı, merakı açıkça ortaya çıkmıştı.

"Bu aynı büyü," dedi Cas, "tıpkı tanrıçaların bahsettiği gibi; beni geri getirmek için gücünün bir kısmından vazgeçtin ama bu hala sana bağlı. Yani eğer ikimiz birlikte konsantre olursak..."

Eline baktı ve üzerinde bükülen elektrik tellerine odaklandı.

Elander da aynısını yaptı.

Büyü fırtınası daha da büyüdü. Etraflarındaki hava çatırdadı ve titreşti. Bu öylesine zahmetsiz bir güç dalgalanmasıydı ki Cas'ı yine nefessiz bıraktı. Yumruğunu sıktı, büyüü aynı hareketle yok etti ve sonra aniden banktan kalktı. "Bu..." Uygun bir kelime bulamadı.

"İlginç," diye bitirdi Elander.

Yavaşça başını salladı. "Son bir haftadır doğal olarak oluyor - neredeyse ne zaman yanıma gelsen, büyüm şişiyor, dışarı çıkmak için savaşıyor gibi hissediyorum. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Ama bu bir tesadüf olamayacak kadar güçlü."

Bir an için onun sözlerini düşündü. Sonra onun yaptığını kopyalayarak kendi avucuna yıldırım çağırdı. Onu Solatis'ten türetilmiş bir büyü kullanırken görmek hâlâ tuhaftı. Ama bu konuda giderek daha iyi olduğu da inkâr edilemezdi; geçmiş yaşamından ve büyüden ne kadar uzaklaşmış olursa olsun, bir parçasının hâlâ bazı şeyleri hatırladığı açıktı.

Cas daha önceki rolünü yansıtarak enerjisini çağırdığı büyüye yönlendirdi. Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, küçük fırtınanın başını döndürecek şekilde genişlemesini sağladı.

"Tek başıma büyü çağırdığım zamankinden farklı hissettiriyor," dedi, birleşik güçlerinin sağlamlığına hayret ederken sesi kısılmıştı.

"Birlikte çağırdığımızda daha güçlü oluyoruz... ama bu o kadar da şaşırtıcı değil, değil mi?" Biraz konsantrasyonla büyüü daha da parlak hale getirdi.

Teninin üzerinde gezinen bir okşayışa benzer şekilde, enerjisinin kendi enerjisine karşı hareket ettiğini hissetti. Ancak bu dokunuş, parmak uçlarının herhangi bir okşamasından daha derin hissettirdi - o kadar derindi ki tüm vücudu onunla birlikte titredi.

"İyi misin?"

"Evet." Birkaç denemeden sonra biraz normal bir nefes almayı başardı. "Seni böyle hissetmek biraz... diyelim ki... canlandırıcı."

Kalbini hoplatan o şeytani gülümseme yüzüne geri dönmüştü.

Uzaklara baktı. Derin bir nefes aldı. Ellerini önünde birleştirdi, sihir tellerini kontrol etmeye, onları onunkilerden ayırmaya çalıştı.

Bunu yapamazdı.

Gerçekten istediğinden değil. Neredeyse bunaltıcıydı; onunla daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir bağ, çok korkutucu derecede derin ve heyecan verici, ama yine de...

"Sanırım bu, ikimiz de hâlâ Karanlık Tanrı'nın işaretini taşıırken benim büyümün seninkini tüketmesinden çok daha tercih edilebilir bir durum," dedi.

"Anlaştık."

Aralarındaki hava paylaştıkları güçle zonklamaya devam etti.

Elander ayağa kalktı. Vücudunun otomatik olarak onunkine doğru eğilmesine engel olamıyordu. Ayaklarının onu daha da yaklaştırmasına. Elini tuttu, parmaklarını bir kez daha birbirine geçirdi ve onu daha da yakınına çekti. Alınları birbirine değdi.

Sihir aralarında uğulduyordu.

Ne kadar güçlü olabilirdi?

Saç telleri etrafından süzülerek yanağını gıdıkladı. Karıncalanma hissi ayak parmaklarının ucundan avuç içine kadar yayılıyordu, avuç içi onunkine çok yakındı ve sanki uçuyormuş gibi hissediyordu-

"İkinizin özel bir oda bulmanız gerekiyor mu?"

Cas irkilerek bir adım geri çekildi ve sağına baktı. Zev hâlâ yakındaki basamaklara uzanmış, bir dirseğinin üzerine rahatça yaslanmış ve çağırdığı ateşi parmaklarının ucunda döndürüyordu.

Elander'dan bir adım daha uzaklaştı, büyüsünü düzeltti ve gömleğindeki kırısklıkları düzeltti.

Elander Zev'e, "Ya da sadece gidebilirsin," dedi ve aynı anda hem keskin hem de neşeli bir şekilde gülümsedi. "O zaman bu alan yeterince özel olur."

"Aslında gitmeliyim," dedi Cas, daha önce bir kenara attığı pelerinini toplayıp kendi etrafına sararak. "Daha sonra daha fazla deney yapabiliriz; benim Rhea'yla buluşmam gerekiyor." Zev ile Elander arasında bir bakış attı. "Bu arada siz ikiniz birlikte büyü yapmaya devam edebilirsiniz."

Elander alay etti.

Zev de benzer bir yüz ifadesi takındı.

Giderken omzunun üzerinden, "Siz ikiniz iyi geçin," diye seslendi.

"Hep öyle yaparız," diye bağırdı Zev.

Cas daha iyi bildiği için kahkahasını bastırdı. Elander'i kızdırmak pek kolay değildi ama Zev kızdırma konusunda son derece başarılıydı; bu yüzden birbirlerine tahammül etmeyi öğrenmişlerdi, hepsi bu... ve çoğunlukla onun iyiliği için. Durup düşündüğünde, ikisinin de ona bu kadar yakın, onun için bu kadar önemli ama bir o kadar da farklı olmaları onu biraz eğlendiriyordu.

Tabii ki bu durum aralarında çok da eğlenceli olmayan birkaç tartışmaya da yol açmıştı.

Antrenman sahasının duvarlarını terk ederken hızını artırdı ve o tartışmaların anılarının arkasındaki mesafelerde kaybolmasına izin verdi. Farklılıklarını onsuz da çözebilirlerdi. Gitmesi gerektiği konusunda doğruyu söylüyordu; kendini o kadar kaptırmıştı ki

Rhea ile planladığı buluşmayı neredeyse unutmuş olduğunu fark etti.

Hem Rhea'yı hem de Laurent'ı çevre diyarların ve ötesinin soylularıyla yazışmakla görevlendirmişti; onlara verilen ilk görev mümkün olduğunca çok soyluyu bu saraya davet etmekti.

Hatta bir tarih bile belirlemişti. İki haftadan biraz fazla bir süre sonra, çok uzun zamandır ilk kez hepsinin eşit şartlarda olacağı resmi bir zirve düzenlemeyi planlıyordu. Geçmişte bu imparatorluk bu tür düzenlemeler altında büyümüşü; Cas imparatorluğu buna benzer bir şeye geri döndürmeyi planlıyordu... gücün daha eşit dağıtıldığı ve dolayısıyla yüklerin ve armağanların da daha eşit paylaşıldığı bir imparatorluğa.

İmparatoriçe değil de sadece kraliçe olmak istemesinin nedeni de buydu. Selefleri kendilerini hem krallıklarının hem de imparatorluklarının hükümdarı olarak ilan etme hatasına düşmüş ve bu da topraklarını şu anda karşı karşıya oldukları gibi krizlere karşı savunmasız bırakan bölünmelerin başlangıcı olmuştu.

Rhea'nın talep ettiği ofise girdiğinde onu her biri farklı bir mühürle damgalanmış sayısız mektup ve zarfla kaplı bir masanın üzerine eğilmiş buldu. Gümüşayak onun omuzlarından birine sarılmıştı. Laurent yanlarındaki pencerenin yanında durmuş, bir başka mektubu okuyordu.

Laurent okuduğu kitaptan başını kaldırıp kısa bir süre bakarak, "İşte buradasın," dedi.

"Üzgünüm, geciktim."

"Yine o eğitim alanları mı?" Rhea sesinde bir parça endişeyle sordu.

Cas soruyu başını sallayarak geçiştirdi ve dikkatini hızla masanın üzerindeki postalara verdi. "Çağrı taleplerimize yanıt var mı?"

"Evet," dedi Laurent.

"Beklediğimden daha fazla. Ve çabuk geldiler - bu iyiye işaret, değil mi?"

Laurent cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bizi görmezden gelmediler, doğru... ama sizi uyarmalıyız: Bunların çoğu iyi haberler değil."

Cas kendi gözleriyle görmek için bir tane aldı. Okumayı yarılamaadan önce, kelimelerin içinde uyandırdığı kızgınlıktan gözleri buğulandı.

"Windhaven Diyarından Lord Falone, değil mi?" Laurent mektubun kırık, safir renkli mührüne bakarak sordu. Mührün üzerindeki ejderha ortadan ikiye ayrılmıştı. "Hayır diyeceğini tahmin etmiştim; hakkında edindiğim bilgilere göre uzun zamandır Varen'in en kararlı destekçilerinden biri. İşbirliği yaptığımız bazı saray çalışanları tarafından taht üzerindeki hak iddianızı tanımayacağı konusunda uyarıldık."

"Onu boş ver," diye ısrar etti Rhea. "Bizim bazı Bu yığında olumlu cevaplar var. Diğerleri de zaman içinde -bu sarayda yaptıklarınızın şoku geçtikten sonra- yanınıza gelecektir."

"Ne yazık ki fazla zamanımız yok," diye belirtti Cas. Lord Falone'den gelen mektubu avucunun içinde buruşturup yere atma ve üzerinde tepinme dürtüsüne direndi; öfke nöbeti geçirmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Laurent, "Denemeye devam edeceğiz," dedi.

"Belki de mektup yerine gerçek haberciler göndermeliyiz?" Rhea bunu önerdi. "Yolculukları hızlandırmak için Hava kristalleri temin edebiliriz. Her diyara değil ama daha büyük bölgelerin liderlerinden bazıları daha kişisel bir ziyarete değer olabilir..."

Laurent, "Bu kristaller konusunda kime ulaşabileceğimizi çok iyi biliyorum," dedi.

Cas başını salladı. "Belki gidebilirim-"

Sivri bir bakışla onu durdurdu. "Senin yerin burası, en azından şimdilik," diye hatırlattı ona.

Dudağını ısırđı. Mektup yığınınā tekrar baktı. Laurent'ı etkileyebileceğini düşündüğü bir argüman bulmaya çalıştı ama bulamadı. Çoğu günler onu ikna etmek olağanüstü zor oluyordu.

"Sizin adınıza konuşacak pek çok temsilci var," diye güvence verdi Rhea. "Sadece kimi göndereceğimize karar vermemiz gerekecek."

"İkiniz de haklısınız, elbette," dedi Cas sonunda. "Elçiler göndereceğiz."

Tıpkı daha önce Zev'de olduğu gibi yine aynı şey olmuştu: istediğı her şeyi elinde tutamayacağı hissi. Bu görevi bir başkasına vermişti - bir kraliçenin yapması gerektiğı gibi delege etmişti.

Şimdi sadece bırakması ve onların yapmasına izin vermesi gerekiyordu.

Kendini bırakmanın hiçbir zaman onun güçlü yanı olmaması çok yazıktı.

Dikkatini tekrar mektup yığınınā verdi. Kısa bir tereddütten sonra, açık olanlardan birkaçını üst üste koydu ve kolunun altına sıkıştırdı. "Gönderdiğin ulaklar hakkında beni bilgilendirmeye devam et," dedi. "Bunları gözden geçirmek için odama çekileceğim."

Gümüşayak alçak sesle mırıldandı.

Rhea'nın ifadesi yumuşadı; bilgece sözler arıyor gibiydi. Ya da teselli.

Cas onları duymak için beklemedi; hayal kırıklığı daha fazla su yüzüne çıkmadan oradan ayrıldı. Boş bir koridora ulaştığında, odasına varmak için daha fazla bekleyemeyeceğine karar verdi; yavaşladı ve mektuplardan birini çıkarıp kendi kendine okurken nefesini tuttu.

COASTHAVEN KONSEYİ, LORD VE LEYDİ ELYON ADINA, BU VESİLEYLE
CİRİDAN TACIYLA İLGİLİ KONULARDA TARAFSIZ OLDUKLARINI BEYAN
ETMEK İSTER

VE BUNA BAĞLI TÜM EYLEMLER, SALDIRILAR VE ŞİKAYETLER...

Mektubu kılıfına geri soktu. İmparatorluğun diğer ucundaki Silverkeep Diyarı'ndan, hem mesafe hem de kültür olarak Coasthaven'dan olabildiğince uzakta olan bir başkasını çıkardı ve temelde aynı şeyi söylediğini gördü.

Bir sonraki gibi.

Rhea'nın söylediği gibi birkaç olumlu yanıt gelmişti ama çoğu en iyi ihtimalle tarafsızdı... ve çok daha fazlası o kadar düşmancaydı ki Cas bu küçük egzersizle potansiyel müttefiklerden çok düşman edindiğinden endişelendi. Ve tüm bunların nedeni onlara elini uzatmaya kalkışmış olmasıydı.

"Politika." Bu kelime bir lanet gibi içinden sızdı.

Kanı hâlâ Elander'ın eğitim alanında karıştırdığı büyüyle kaynıyordu. Bunun yüzeye çıkmasına izin verdi, konsantrasyonunun buna kaymasına izin verdi. Birlikte büyü çağırmayı nasıl başardıklarını düşününce bile teni karıncalandı. En azından bu rahatlatıcıydı. Kısa bir süre önce onunla birlikte dururken kendini çok güçlü hissetmişti...

"Büyümüz ne kadar güçlenirse, o kadar az müttefike ihtiyacımız olacak zaten," diye mırıldandı boş koridora doğru.

Ama bir mektup daha okuma dürtüsüne karşı savaşıırken, gizliden gizliye kendini güçlü hissetmiyordu. Endişeli hissediyordu, kafasında sorulardan ve onu rahat bırakmayan o lanet kelimedenden başka bir şey yoktu-

Yeter, yeter, yeter.

Hiç yeterince şey yaptığını hissedecek miydi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, CAS KÜÇÜK BİR BANYODA DURUYORDU.

ana odalarına yerleşmiş, yorgun yansımasını inceliyordu.

Alan sıkışık ve karanlıktı. Bu saraydaki son konaklaması kadar abartılı bir yer değildi ama daha önce kaldığı odaya dönme fikrini bir türlü içine sindirememiştir. Asra'nın öldüğü odanın da bulunduğu, sarayın daha önce kullanılan kanadının tamamı onun emriyle kapatılmıştı.

Bunun yerine kullandıkları alan aslında uzun süreli misafirler için ayrılmış bir alandı. Çoğunluğu bir süredir kullanılmıyordu ve uğraşılması gereken bir sürü örümcek ağı ve toz vardı ama Cas bu şekilde olmasını tercih etti; burayı sadece onun gelmesini bekleyen ölü bir alan olarak hayal edebiliyordu - içine yeni bir şeyler yerleştirmek için.

Bu ekimin büyük kısmından Nessa'yı sorumlu tutmuştu ve bu iş ona çok uygundu; Nessa birkaç gün içinde sarayı faaliyetlerine uygun şekilde donatmak için gerekli tüm malzemeleri -çarşaplardan yiyeceklere kadar her şeyi- organize edip toplayan bir ekip kurdu. Burası hâlâ Varen'in mülkiyetindeyken olduğu gibi bir kabuk gibiydi; süslü ve konforlu değildi ama yaşanabilirdi ve onlar da

Varen'ın eski hizmetkârlarından yeterli sayıda kişiyi ele geçirmişti.

Aynadan uzaklara baktı. Odadaki loş ışık ne yorgun görünümünü ne de ruh halini iyileştiriyordu. Kirli kıyafetlerini hızla çıkardı, yıkandı ve ardından en yakındaki dolabın üzerine örtülmüş bornoza uzandı.

Ellerini bu kadifemsi yumuşaklıktaki giysinin üzerinde gezdirmek onu biraz neşelendirmişti; aptalcaydı ama Nessa gardırobunda lüks ve yeni bir şeye -kendisini kraliçe gibi hissettirecek bir şeye- ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti ve bu yüzden Ciridan'daki dükkânlardan birinden bu bornozu almaya karar vermişti. Daha önce Cas'ın yatağının üzerinde bir kutunun içinde, mükemmel bir şekilde bağlanmış fiyonkuyla birlikte bırakmıştı. Sarayın günlük işlerini yürütürken bütün bunları yapmaya ne zaman vakit bulmuştu, Cas'ın hiçbir fikri yoktu. Arkadaşları onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu.

Yatak odasının kapısının çalındığını duydu.

Elander bitişikteki yatak odasındaydı, yanında getirdiği mektuplardan bazılarını okuyordu, bu yüzden kapıyı çalmak için acele etme gereği duymadı.

Ama konuşma sesleri ona doğru yaklaşınca merakı daha da arttı. Bornozu üzerine sardı ve tam zamanında banyodan dışarı bakarak bir hizmetçinin Elander'e veda edip odadan çıktığını gördü.

Elander pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdü. Üzerindeki mektupları gözden geçirdi, bir tanesini aldı ve hizmetkârın çıktığı kapıya baktı. Hizmetçiyi takip etmeye başlamadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Cas'ın kalbi huzursuzlaştı; son zamanlarda onun gidişini her izlediğinde olduğu gibi. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve onun kalmasını istiyordu.

Bundan daha fazla düşünmeden yatak odasına doğru bir adım attı ve "Bir yere mi gidiyorsunuz Kaptan?" dedi.

Yüzbaşı kelimesini duyunca vücudu gözle görülür şekilde gerildi. Durakladı ve ona döndü. Gözleri onu içine çekti, kısa bir süre kalçalarının kıvrımlarına ve gevşek bağlanmış bornozun açıkta bıraktığı göğüslerinin ipuçlarına takıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Ben de tam şöyle konuşmaya gidiyordum..." Bakışları onunkilerle buluştuğunda sustu ve kısmen aralık bırakılmış olan kapıya uzanırken orada kaldı. "Aslında... boş ver. Bekleyebilir."

"Olabilir," diye kabul etti.

Ağzının bir köşesi kalktı. "Ne olduğunu bile bilmiyorsun öyle."

"Ama bekleyebilir. Yapacak başka işlerin var."

Kapıyı iterek kapattı, mektubu paltosunun iç cebine soktu ve onu karşılamak için yürüdü. Bir eliyle çenesini kavradı. Diğer eliyle de bornozunu bağlayan kuşağı çekti. "Başka şeyler, hm?"

Teni sıcaktan kızarmıştı. "Evet."

"Ne gibi?"

"Bakalım..." Adam kuşağıyla oynamaya devam ederken nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. "Hatırladığım kadarıyla beni tekrar tutuklayacaktın," diye hatırlattı ona. "Tarihimizin bu anını yeniden yaratmayı önerdiğinden bu yana birkaç gün geçti ve henüz bu sözünü yerine getirmedi - belki de unuttun?"

Başparmağı dudaklarının üzerinde yumuşak bir yol çizerek onları ayırdı. "Unutmadım. Güven bana."

Kadın duruşunu değiştirmeye başladı ama adam bornozunu daha sıkı kavradı ve onu hareketsiz tuttu. Ağzına yaklaşan parmakları aşağı kaydı ve boğazını okşadı. Bakışları çok yoğundu. Başka tarafa bakmak imkânsızdı.

Birkaç kez yutkunduktan sonra cevap olarak tek bir kelime fısıldamayı başardı: "Eee?"

Yüzünden kısa bir süre için bir gülümseme daha geçti. Eğilip alçak ve emredici bir sesle konuşurken dudakları kızın kulağını sıyırdı: "Neden ellerini arkana koyarak başlamıyorsun?"

Sadece bu ses bile onu engelleyen her şeyi ortadan kaldırmaya yeterdi. Ama bu emirle durmadı; ağzıyla ikna etmeye devam etti; kelimelerle değil, dilinin alaycı vuruşlarıyla, dişlerinin ısırıklarıyla ve kulağının hassas derisi üzerinde sıcak, kasıtlı nefeslerle.

Kısmen arkasındaki duvara dayanabilmek için ellerini arkasına götürdü.

Oraya vardıklarında, Elander parmaklarını cüppesini sabitleyen düğümlü kuşakta gezdirdi. Yavaşça çözdü. Bir ucundan tuttu. Elinin etrafında döndürdü ve küçük bir çekiş daha yaparak onu yerinde tutan ilmeklerden kurtardı. Parmakları kenarlarında gezinirken, sanki bir hediye açmak için zaman ayırıyormuş gibi kumaşı santim santim açarak bornozun kendisini onun üzerinde bıraktı. Adamın dokunuşu ve bornozun ipek kumaşının teninde gezinmesi dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi hissetmesine neden oldu.

Onu yakalamaya başladı, yukarı doğru uzandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip ağzını kendi ağzına doğru çekmeye niyetlendi.

Kadının bileklerini yakaladı ve indirdi. "Sırtının arkasına," diye emretti.

İsyan kısa süreliğine aklından geçti. Adamın sesindeki o karanlık ve sert tonun ateşlediği arzu bunu bastırdı.

Kız onun dediğini yaptıktan sonra, cübbenin kuşağını aldı, arkasından dolandı ve bileklerini bağlamak için kullandı. "Tam olarak kelepçe sayılmaz," dedi boynunun kenarına öpücükler kondururken, "ama şimdilik idare eder."

"Çok beceriklisin."

Tekrar onun önüne geçti, çenesini yakaladı ve bakışlarını kendi bakışlarına kaldırdı. "Evet. Ve işimi çok ciddiye alıyorum.

Ciddiyim." Bir elini kızın yan tarafına, kalçalarının üzerine koydu ve sonra uzanıp kızın bağılı ellerini tuttu. Onları arkasındaki duvara bastırdı. Diğer eli bornozunun altından kayarak karnının üzerinde gezindi ve daha aşağıya indi.

Dudaklarından bir nefes kaydı.

"Silah olup olmadığını kontrol ediyorum," dedi bir başka sinsi gülümsemeyle. "Standart prosedür."

Eli bacaklarının arasına kaydı ve parmakları onun sıcak merkezine dokunarak dudaklarından daha fazla ses çıkardı - bu sefer tam olarak bir nefes değil, ama onu daha da yaklaştıran yumuşak bir zevk notası. Adamın ağzı hızlı ve aç bir öpücükle onunkini kaptı, adam çekilmeden önce dilleri kısa bir süre birbirine dolandı.

Kızın tepkisi otomatikti; adam geriye yaslandı ve kız da sanki tanıdık bir dansın parçasıymış gibi onu izledi. Adamın hâlâ bileklerini tuttuğunu unutmuştu. Bileklerini duvara daha sıkı bastırarak onu geride tuttu ve kızın karşılık olarak yüzünü buruşturmasına sessizce güldü. "Tutuklanmaya direnmek." Başını ona doğru salladı, dudakları kendi erişiminin hemen dışında geziniyor. "Siciline eklenecek bir işaret daha."

"Bu noktada sicilinin ne kadar kalın olduğunu düşünüyorsun?" "Dürüst olmak gerekirse, tüm suçlarının izini kaybettim."

"Ben ümitsiz vakayım, sanırım."

"Korkarım öyle." Adamın elleri kızın ellerinden kurtuldu ve kollarının üzerinden geçerek boynuna, kıvrımlarından aşağı inerek sırtının küçük bir kısmına yerleşti. "Şimdi asıl soru şu... Seninle ne yapacağım?"

"Eminim bir şeyler düşünürsünüz."

Adamın gözleri, kızın sadece konuyla ilgili pek çok yaratıcı düşünce olduğunu tahmin edebileceği şeylerle kararmış gibiydi. "Benim için bir fikrin var mı?"

Aklında başka fikirler vardı, ama diğer eli hâlâ kalçalarının arasında bir yol açıyordu ve elinin tüy gibi hafif dokunuşu

parmak uçları sözcükleri oluşturmaya odaklanmasını zorlaştırıyordu. Dilini aniden kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Daha sıkı bağlar mı?" diye önerdi, bakışları, o tutmasa bile hâlâ itaatkâr bir şekilde duvara dayanmış olan ellerine kaydı. "Ya da seni dizlerinin üzerine çöktürebilirim, belki. Ve olası cezalar..." Parmakları kadının sırtına saplandı, onu parmak uçlarına çekti ve kalçalarını onunkilere bastırdı. "Olasılıklar sonsuz, gerçekten." Son kelimeyle birlikte ağzını tekrar onunkine dayadı ve diliyle dudaklarını kabaca ayırdı. Bacaklarının arasındaki eli de aynı derecede sertleştirdi, ıslanana kadar en hassas hatlarına masaj yaptı ve izini sürdürdü; dokunuşunun içine kolayca kayması için yeterince kaygan.

Daha derine itti. Parmağı yumuşak iç duvarlarına doğru hafifçe kıvrıldı. Sırtını dikleştirdi ve kalçalarını kaldırarak çağırıcı harekete cevap verdi. Sırtındaki el aşağıya kaydı, onu arkadan kavradı, vücudu kıvrıncı ve bacakları yoğun zevkten bükülene kadar sıcaklığını geren ve alay eden parmaklara ekledi. Adam onu yere yığılırken yakaladı, kolaylıkla kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Onu yastıklara yaslarken ellerini başının üzerine çekebilmek için bağlarını kısa süreliğine gevşetti. Parmak uçları saten kaplı yatak başlığını okşadı. Önünde uzanırken bornoz tamamen açıldı. Vücudunu çerçeveliyordu ve bir an için onun çıplak bedenini kadife ve ipekten yapılmış bir tabloyu gibi inceledi.

Gömleğini çıkardı ve yere fırlattı. Kemerinin tokalarını çözdü ve belinden çekti. Cas'ın bir sonraki nefesi doğal olmayan bir şekilde yükseldi ve o da bunu fark etmiş olacak ki yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Nefes kesiciydi ve her zamanki gibi bunun farkındaydı. Soyunmaya ara verdi ve öne doğru eğilerek bir elini onun iki yanına dayadı.

Göğüs kafesinin yan tarafında bir çürük oluşmuştu - sarayı ele geçirirken yaptıkları savaşlar sırasında kazandığı birçok çürükten biri. Dudakları önce çürüğe değdi, karnına doğru ilerlemeden önce nazik öpücükler kondurdu. Göbeğini öptü, sonra daha aşağılara indi, kalçasının çizgisini takip ederek uyluğuna kadar indi.

Yatağa doğru kıvrıldı, kalkıp bu öpücüklerle ve onun ağzının yapabileceğini bildiği diğer pek çok şeye karşılık vermek için sabırsızlanıyordu.

Adam onun bu hareketine, iri ve güçlü ellerinden birini altından geçirip arka tarafındaki bol ete sokarak, parmaklarını içine sokarak ve onu sabit tutarak karşılık verdi. Sonra ağzı diğer kalçasındaydı, dudakları daha önce olduğu gibi aynı, dolambaçlı bir şekilde iyi yolu sürüklüyordu - ama şimdi karşı uyluk boyunca. Dili, onu hiçbir pranganın yapamayacağı şekilde yakalayan yollar izledi. Bu, gözlerinin kapanmasına ve vücudunun bir an havada süzülüyormuş gibi hissetmesine neden olurken, bir sonraki anda her şeyin sınırına doğru çarpıyordu.

O uçurumdan atlamak istedi.

Ona her dokunduğunda, ondan uçabileceğinden daha da emin oluyordu. Onu oraya getirmeye devam etti... sadece geri çekildi ve ona ve onun hevesli, bekleyen dokunuşlarına ve öpücüklerine geri dönene kadar orada oyalanmasına izin verdi.

"Karar verdiğin ceza sonsuz alay mı o zaman?" diye nefes verdi birkaç dakika sonra.

Kahkahası kalçalarına ılık bir nefes gibi yayıldı ve kadının tam kalbine zonklayan bir ihtiyaç gönderdi. Başını bacaklarının arasından kaldırdı ve ağzını yavaş, derin bir öpücükle onunkinin üzerine getirdi.

"O kadar zalim değilim," diye fısıldadı uzaklaşırken. "Ve iyi bir küçük kaçak gibi itaat ettiğin sürece, bu gece seni hiçbir şekilde acı çekmeye veya ihtiyaç duymaya bırakmaya niyetim yok. En azından süresiz olarak."

"Uyumluluk benim güçlü özelliklerimden biri değildir. Bunu biliyorsun."

"Çoğu kişiden daha iyi biliyorum." Kısa bir süre için de olsa işkenceye geri dönmeden önce bir kahkaha daha attı. Sonra ondan uzaklaştı ve yatağın yanında durdu, soyunmayı bitirirken bakışları dikkatle onu izliyordu.

Adam artık ona dokunmuyordu ama kadın, adamın etkileyici, tamamen çıplak vücuduna bakarken bile hâlâ yükselme arzusu hissediyordu.

Adam yatağa geri sürünürken karnı birkaç kez döndü. Bacaklarının üzerine oturdu ve bağlı bileklerine uzandı.

Adam onu kısmen yukarı çekti, sonra destek için sırtının alt kısmına bir yastık sıkıştırdı. Bir süre bu şekilde oturdular, darmadağınık çarşafın arasında uzuvları birbirine karıştı, aralarında sıcaklık ve arzu birikti. Adam kadının bileklerini saran kadifenin izini sürdürdü. Kuşağın sarkan uzunluğunu parmağının etrafında döndürdü ve küçük bir çekiştirmeye ellerini öne doğru çekerek sert uyarılmasına değdirdi.

"Artık ellerini kullanabilirsin," dedi hınzır bir gülümsemeyle.

Bunu zaten yapıyordu, ellerini birleştiriyor ve sertleşmiş uzunluğun üzerinde kaydırıyordu. Dokunuşunun bu şekilde sınırlı olması hantal ama garip bir şekilde tahrik ediciydi.

Kızın dokunuşu üzerinde gezinirken başı hafifçe geriye eğildi, soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken gözleri kısa süreliğine kapandı. Bir süre sonra bakışlarını indirdi, önce onunkilerle buluştu, sonra daha da alçaltarak onun çalışmasını izledi. Dudakları aralandı ve dili dudaklarının üzerinde gezindi. "Her şeye rağmen itaat edebiliyorsun."

"Sadece yapmak istediğim bir şey olduğunda, her neyse," diye karşılık verdi, bu da onu tekrar güldürdü - ancak ses, daha fazla baskı, daha hassas vuruşlara uyarken keskin bir nefes ve yumuşak bir lanetle kısa kesildi. Onun

Kaslar onun dokunuşuyla, onun emriyle kasıldı ve gevşedi.

Birkaç dakika içinde onu tamamen merhametine bıraktı ve kendini tutamadı; öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Görünüşe göre mahkûmunun kontrolünü kaybettin."

"Öyle mi?" Sesindeki meydan okuma şakacıydı... yine de karanlık bir tonla, acımasız bir arzuyla renklenmişti ve kız onlarla buluşmak için geri çekildiğinde gözlerinde de yanıyordu.

Bağını tuttu. Yumruğunu sıkarak bağı çözdü ve kızın elleri hâlâ onu okşamakla meşguldü.

-Otomatik bir tepki olarak daha da sıkıldı. Bu bağı tuttu ve sonraki vuruşlarını yönlendirmek için kullandı, güçlü tutuşu avuç içleri tohumunun ilk damlalarıyla parlayana kadar ellerini yukarı ve aşağı hareket ettirdi.

Sonra sırt üstü yattı.

Kadının ellerini kendisinden uzaklaştırarak bir kez daha başının üzerinde tuttu.

"Ellerini tekrar yatak başlığına koymak isteyeceksin," dedi ona, "böylece kendini bir şeye dayayabilirsin."

Sırtının altındaki yastık çekilip bir kenara atılırken, bir kolunu onun altına kaydırıp ve onu kaldırdı, kalçalarına açı vererek tek bir yumuşak hareketle içine girebilmesini sağladı.

Adam içini doldurdukça, Elander'in önerdiği gibi kendini yatak başlığına uzanırken buldu ve onu kaplayan saten kumaşa bastırdı. Parmakları kıvrıldı, pürüzsüz malzemeyi kavramaya çalıştı, Elander bacaklarından birini kollarının her birinin kıvrımına alırken ve daha derine inebilmek için dizlerinin üzerine yükselirken kendini daha fazla desteklemeye çalıştı.

İlk derin itiş, yatak başlığının takırdamasına ve tüm yatağın altlarında gıcırdamasına ve inlemesine neden oldu.

Kalçalarının bir sonraki sallantısı onu daha da derine götürdü. Acıdan ve zevkten haykırdı ve adamın ağzı bir sonraki anda onunkinin üzerindeydi, dili içeri doğru itiyordu,

Kalçaları ona karşı daha öfkeli bir şekilde hareket ederken onunkilere çarpıyordu. İlk başta bu hareketlerin her birine karşılık verdi. Ama çok geçmeden aldığı zevk duyularını bastırdı ve bedeni gevşedi ve zihni mutluluktan bomboş kalana kadar onun her yükselişine ve düşüşüne bindi.

"Görünüşe göre tutsağımı yine kontrolüm altına aldım," diye düşünerek yüzünü kadının boğazına doğru eğdi. Dudakları zonklayan nabzına değdiğinde kadın titredi. "Tamamen teslim olmak istediğinde bana haber ver," diye ekledi vurgu için başka bir yavaş, derin itme ile.

Nefes nefese bir kahkaha atmayı başardı. "Gerçekten sessizce geleceğimi mi düşündün?"

"Hayır." Dili kızın nabzında gezindi. "Aslında, yapmayacağını umuyordum."

Alçak ses tonuyla konuşması, içinde yükselen sıcaklıktan tutuşacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Ve aniden teslim olmak istedi. Onun dokunuşuna, sözlerine, onu bu şekilde yakan her parçasına.

Bunu yüksek sesle söylemedi ama içinden bir ses onun zaten bildiğini söylüyordu.

Bir kolunu kızın bacaklarından birine doladı ve daha derine kayabilmesi için onu kaldırıp açılı tuttu. Diğer eli bacağındaki tutuşunu bıraktı ve cildinin üzerinde serbestçe dolaştı, göğüslerinin sert tepelerine masaj yaptı ve kısırdı, sonra birini ağzına aldı ve dudaklarından yumuşak bir çığlık gelene kadar emdi.

Ağzı göğüslerini keşfetmeye devam ederken, eli daha yukarılara gitti ve boynunun etrafında hafifçe kıvrıldı. Başparmağı diliyle bıraktığı kırmızı izi okşadı. Gözlerinde yine o karanlık ve acımasız arzu parladı. Ani bir ihtiyaç sarsıntısıyla bacakları birbirine yapıştı. Kız onun etrafında sıkılaştıkça, adamın soğukkanlılığının bir kısmı kaydı ve eli de onunla birlikte düştü, diğer bacağındaki tutuşunu kabaca geri almak için geri çekildi.

Kadının her iki bacağına da etrafına sardı. Kavrayışı daha sonra kalçalarına kaydı ve onu tamamen kendine doğru çekti.

Yüzünü onunkine doğru indirmeden ve ağzını onunkiyle birleştirmeden önce. Elleri yukarı uzandı, uzanmış kollarını yatağa bastırdı ve kendini tekrar tekrar içine sokarken onu sabitledi.

Adamın öpücüğü her seferinde daha da sertleşti ve kadın da ona kendi acımasızlığıyla karşılık verdi; dudakları, dili ve dişleriyle.

Ellerinden biri kollarını bırakıp tekrar bacaklarının arasına girdi, kalçasına bastırdı ve dışarı doğru itti. Kadından bir onay iniltisi yükseldi ve adam sanki kadının içinde zonklamaya devam ederken çıkan sesin tadını çıkarmak istercesine itişinin ortasında yavaşladı.

"Hiç de sessiz değil," diye fısıldadı onaylayarak. "Güzel."

Başı geriye düştü, kasları titredi ve nefes almasını neredeyse imkânsız hale getiren bir ihtiyaçla güçsüzleşti. Ve - söz verdiği gibi- onu uzun süre muhtaç bırakmadı. Tekrar kalçasına bastırdı. Bir inilti daha ve bu sefer yavaşlamadı; daha hızlı hareket etti ve kısa süre sonra kendini kaydığını, yanan ateşin dalgaları içinde kaybolduğunu hissetti - artık sadece içinde değil, aralarında ve her yerlerinde, bir kreşendoya doğru parlıyordu.

Sonunda birlikte teslim oldular. Adam kızın içine boşaldığında, bileklerini yatağa sıkıca bastırdığında ve ağzı son bir emredici öpücükle kızın çığlığını bastırdığında, serbest bırakma kızın bedenini ele geçirdi - ve sonra çöktü.

Birkaç dakika daha birlikte kaldılar, adamın alnı kadınınkine yapışmıştı ve nefesi hâlâ kesik kesik geliyordu.

Yavaşça, bacaklarının onun etrafındaki tutuşunu serbest bıraktı. Titreyen bacakları vücudunun her iki yanında dinlenirken arkasına yaslandı. Bir kolunu bacaklarından birine dolayarak onu sabitledi ve sonra bir süre sadece onu izledi. Dudakları ayrılmıştı ve

Nefesi -huşu içindeymiş gibi, belki de. Gözleri, adını koyamadığı bir duyguyla parıldıyordu.

Böyle şeylerin isimleri var mıydı?

Bilmiyordu ama onu böyle görmekten asla bıkmayacaktı, bundan emindi.

Ne zaman bu kutsal ana ulaşırsalar, sanki dünya kendi kendini dengelemiş gibi hissedirdi. Sanki geçmiş yaşamları yokmuş gibi. Onlar tanrı ya da kraliçe ya da bunların arasında tuhaf bir şey değillerdi. Hiç de önemli bir şey değillerdi.

-Onlarla dolu bir dünyada sadece iki sevgili daha... Ellerinin tenine değip onu santim santim okşaması ve kadının içinde karıncalanan hazzın artçı şoklarını göndermesi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Yine silah kontrolü mü?" diye sordu uykulu ve memnun bir sesle.

"Asla çok dikkatli olamazsın." Eli kızın çenesine ulaştığında gezintisi sona erdi ve elini çenesine götürüp dudaklarını nazikçe öptükten sonra sırt üstü dönüp bir kolunu kızın yüzüne sardı.

Kendi kendine gülümseyerek bornozunu vücuduna geri çekerken onu izledi ve sonra onun yanındaki yastığa uzandı.

Kalp atışları nihayet yavaşladı ve Elander yumuşak bir iç çekiş çıkardığında gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Kahretsin," diye

mırıldandı. "Sorun ne?"

Kolunu yüzünden kaldırdı ve ona doğru baktı. "Görünüşe göre yine yakaladığım kaçakla yatmışım."

Sırıttı. "Ne kaptan çıktın sen öyle." "Bu noktada istifa etsem iyi olacak."

Onu şakacı bir şekilde yanından dürttü. "Saçmalama. Bir gün doğru anlayacaksın. Sadece denemeye devam etmelisin."

"Belki." Bir kolunu ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Ve sonra seni düzgün bir şekilde kitleyeceğim."

"Sonsuza kadar mı?"

"Ve her zaman."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Bunu suç dolu bir hayata başlamadan önce düşünmeliydin."

"Olabilir. Ama beni sonsuza kadar hapsetmek yine de haksız yere ağır bir ceza gibi görünüyor."

"Bir yanım cezalandırılmaktan hoşlandığını düşünüyor."

"Adil bir değerlendirme, sanırım." Konuyu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yaptı. "Aslında, dürüst olmam gerekirse, sizin özel ceza yönteminiz beni herhangi bir suçtan caydıracak gibi görünmüyor. Aslında, eğer bu da anlaşmanın bir parçasıysa, her seferinde suçumu kabul edip teslim olacağım."

Sessiz kahkahalar göğsünde gümbürdüyor, ona bastırıldığı çıplak teninin her santiminde tümsekler oluşturunuyordu.

"Devam et ve beni sonsuza dek kilitle. Lütfen?" Kadın ellerini adama uzattı, bu da adamın kahkahasının daha da derinleşmesine ve zenginleşmesine neden oldu ve adam da kadının yalvarışına onu kollarından oluşan bir kafese kilitleyerek karşılık verdi. Bu derme çatma hapis haneye karşı koymadan teslim oldu, ona daha sıkı sarıldı ve kokusunun onu sarmasına ve gücünün onu tutmasına izin verdi.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında bir kolunu ona doladı ve parmaklarını yukarı kaldırıp uzun saç dalgalarının arasından geçirdi. En az on dakika boyunca bu şekilde yattılar, parmakları kızın saçlarında sabitlenene ve sessizce "Sana bir şey sorabilir miyim?" diyene kadar farkındalık içinde ve dışında sürüklendiler.

Ses tonu ciddileşmişti. Başını onun göğsünden kaldırdı, böylece göz göze geldiler. "Elbette," dedi.

Ama tereddüt etti.

Daha dik oturdu, dudaklarının kenarlarında belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ne oldu?"

Gülümsemesine karşılık verdi ama gülümsemesi eskisi gibi değildi; ses tonu daha ciddi ve ağır bir hal almıştı. Kızın ellerinden birini avucunun içine aldı ve

başparmağını parmak eklemlerinde dalgınca gezdirdi. Derin bir nefes aldı.

"Ben sadece-"

Biri kapıyı çaldı.

İkisi de hemen kıpırdamadı, hâlâ söylemeye cesaret ettiği şeyin ağırlığına ve belirsizliğine kapılmışlardı. Dudakları aralandı ve derin bir nefes daha aldı.

Cas derin bir nefes alarak onunkini yansıtmaya çalıştı ama bunu pek başaramadı. Gözlerindeki o bakış...

Ona ne soracaktı?

Kapı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle.

Cas bakışlarını kapıya doğru çevirdi ve ayağa kalktı, kalkarken bornozunu daha sıkı bağladı. Elander bir an sonra yanında, pantolonunu ve kemerini çekiştiriyordu. Kendine giyecek daha sağlam giysiler bulurken kapıyı onun açmasına izin verdi ama göz ucuyla kapıyı izlemeye devam etti ve koridordan gelen sesi duyunca dondu kaldı: Nessa'nın.

Cas konuşmanın bir bölümünü yakaladı; anlaşılan aşağıda bekleyen bir ziyaretçileri vardı.

"Evet, ama bu saatte onu görmeye kim geldi?" Elander soruyordu.

Cas yaklaştı, Elander'in etrafına baktı ve Nessa'nın yüzünü gördü; şoktan beti benzi atmıştı.

Topladığı giysileri bıraktı, hızla Elander'in yanından geçti ve Nessa'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Nessa? Ne oldu?"

"Burada sizinle konuşmak isteyen biri var." "Evet, bunu tespit ettik." Elander'in sesi Sabırlıydı ama belli ki öyle kalmaya çabalıyordu. "Ama kim o?"

Cas, Nessa'nın ellerini cesaret verici bir şekilde sıktı.

Nessa geri çekildi ve gözlerini onunkilerle kilitli tutarak sonunda şöyle demeyi başardı: "Buradaki kişi

Prens Alder."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

ELANDER NESSA'YI YANLIŞ DUYDUĞUNDAN EMİNDİ.

"Bu imkânsız," dedi.

"Biliyorum, ama-"

"Prens Alder öldü." Onay için Casia'ya baktı. Elf prensinin Briarfell'de öldürölüşüne tanık olmamıştı ama Casia olmuştu. Cinayetin görüntüleri haftalardır kâbuslarına giriyor, sayısız başka kâbusla yer değıştiriyordu.

Kız da en az onun kadar şaşkın ve tedirgin görünüyordu.

"Öldüğünü biliyorum tabii," dedi Nessa, sesinin normalden daha tiz çıkmasına neden olan korkuyla karışan hayal kırıklığıyla. "Ama bu o. O burada. Aşağı gel ve kendin gör."

Casia ile birbirlerine yine şaşkın şaşkın baktılar ama gidip kendi gözleriyle görmekten başka yapacak ne vardı ki?

"Hemen geliyoruz," dedi Casia, odaya geri dönerken yere düşmüş giysi yığınını toplayarak gözden kaybolmuştu bile.

Çabucak giyinip silahlarını aldılar ve Nessa'nın peşinden koştular.

Koridorda ilerlerken Casia'ya, "Bu, Kale Tanrısı'ndan türemiş bir büyü kokuyor," dedi. "Bu bir çeşit hile olmalı."

"Biliyorum," dedi. "Ama bu özel numarada Laurent'ı geçmeyi denemek istiyorum."

Elander kardeşinin muhtemelen hastalıklı ve çarpık bir büyüyle geri getirildiğini görmenin yarı-elf üzerinde yaratabileceği etkiyi düşünmemiştir. Ama Casia'nın yüzündeki endişeli ifadeden şu anda tek düşündüğü şeyin bu olduğu anlaşılıyordu. Muhtemelen düzenbaz da bunu umuyordu.

"Elbette," diye cevap verdi, olabildiğince sakin bir şekilde. "Sadece dikkatli olmamız gerekiyor."

O da karşılık olarak hızını artırdı.

Birkaç silahlı korumanın onları beklediği ana fuayeye vardıklarında, Laurent görünürde yoktu. Nessa bir kenarda duruyordu, kollarını kendine sarmıştı ve yüzünde neredeyse hiçbir renk yoktu.

Elander başka hiçbir yüzü fark etmedi çünkü gözleri muhafızların arasında Prens Alder'i buldu ve uzun bir süre orada kaldılar.

Çünkü oydu.

En azından bir bakıma.

Tam olarak ona benziyordu ve etten, kastan ve sinüsten yapılmıştı...

Ama bu canlı bir yaratık değildi.

Elander boynunu ve omuzlarını geren rahatsız edici hissi yuvarlayarak uzaklaştırmaya çalıştı. Bu tür bir büyüün iş başında olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Casia o sırada yürümeyi bırakmamıştı; sersemlemiş bir halde prene doğru ilerliyordu. Prens ona yetişti, kolundan tuttu ve onu durdurdu. Casia şaşkın bakışlarını prene kilitlemiş, "O gerçekten... mi?" diye fısıldıyordu.

"Bu Ölüm büyüü."

Bakışlarını onunkilere çevirdi. "Varen?"

Başını iki yana salladı. "Doğrudan orta-tanrının kendisinden gelmiş olabilecek kadar güçlü hissettirmiyor."

Casia'nın bakışları onun üzerinde kaldı. Konuşmuyordu ama adam onun gözlerindeki dile getirilmemiş soruları okuyabiliyordu. Bilinmeyenin korkusunu. Aklından olası bir açıklama geçti ama bunu kendine sakladı. Böyle şeylerden bahsetmeden önce daha fazla kanıt toplaması gerekiyordu.

Prens'e baktı, prens gülümsüyordu ve yüzünde önceki gerçek hayatında sık sık takındığı iğrenç ve kaygısız ifadenin neredeyse aynısı vardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Casia nefesinin altında sordu.

"Sorumlu kişi muhtemelen kullanmak için ölü prensten bir şey aldı -bir parça kemik, kan ya da benzer bir şey -Ve onun bu ikizini yarattılar. Onu da kontrol ediyorlar. Bu gerçek bir canlanma değil ve asla uzun sürmüyor; sadece ölünün zihnine ve bedenine bir göz atıp inatla sakladıkları sırları öğrenmeye ya da yarattıklarını bir kukla olarak kullanmaya yetecek kadar uzun... örneğin düşmanlarını kışkırtmak için."

"Bu iğrenç."

Elander başını salladı, hatta benzer bir büyüü kullandığına dair anıları zihninde canlandı. Gerçekten de Karanlık Tanrı'nın hizmetindeyken yaptığı en az iğrenç şeylerden biriydi.

Artık öyle biri değildi ama yine de geçmişinin o gölgeli parçacıklarına erişmek, haftalardır aktif olarak çağırmaya çalıştığı ışığın koruyucusu olduğu zamanların anılarına erişmekten daha kolaydı.

Casia tekrar ileri doğru adım atıyordu, bu yüzden sıkıntılı düşüncelerinden kurtuldu ve onun peşinden gitti. Prens Alder'in tam önünde durdular.

"Bir zamanlar kraldı, şimdi alçakgönüllü bir elçiye dönüştü." Prens, yaşayan muadilinin bir zamanlar çıkardığı sese oldukça benzeyen bir şekilde kıkırdadı. "Oh, kudret nasıl da düşmüş, hm?"

Elander bu düşüş hakkında yorum yapmayı reddetti. "Peki bizim için ne mesajınız var?"

Prens kuklası elini garip bir açıyla kaldırdı. Parmakları rahatsız edici bir şekilde seğiriyordu, sanki düzgün bir şekilde bükülmeye çalışıyor ama başaramıyormuş gibi. Ama kısa bir konsantrasyondan sonra kontrolü tekrar eline almış gibiydi ve sonra elini paltosunun cebine atıp küçük kahverengi bir zarf çıkardı ve Casia'nın ayaklarının dibine attı. Hareketleri, varoluşunda tamamen doğal olmayan bir şeyler olduğunu düşündürecek kadar yapmacıktı. Onları izlemek Elander'in tüylerini diken diken ediyordu.

Casia dikkatle zarfı aldı ve içinden yırtık bir kumaş parçası çıkardı. "Yırtık pırtık bir bayrak mı?" Zarfı elinde evirip çevirdi ve boynuna yapraklardan bir çelenk dolanmış zıplayan bir atın yer aldığı bir amblem ortaya çıktı. "Bu Mistwilde Krallığı'nın bayrağı. Ve üzerindeki bu koyu lekeler..."

Prens Alder, pek de normal olmayan gülümsemelerinden biriyle "Kan," dedi.

Casia kaskatı kesildi. Kan lekeli parçayı kolunun ucunda tutuyor, parmakları bariz bir çabayla sıkıyordu. Elander, onu ne kadar rahatsız etse de düşürmemeye kararlı olduğunu düşündü. Bu sarayı ele geçirdikleri geceki konuşmalarını hatırlayarak -bu kadar kan görmenin onu nasıl hissettirdiği hakkında- uzandı ve bayrağı ondan aldı, onu da incelemek istiyormuş gibi yaptı.

Elinden çıktıktan sonra hızla kendine geldi ve prens kuklasına dik dik bakarak, "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Majesteleri, Briarfell ve Moreth Kraliçesi Sarith size bazı tavsiyelerde bulunmak istiyor: Müttefikleriniz Mistwilde bölgesine karışarak onun oradaki işlerine müdahale ediyorlar. Bu müttefiklerin kenara çekilmesini sağlamalısınız, yoksa bir sonraki adımda kapınıza gelen kanlı bir bayraktan daha fazlası olacaktır."

"Her şeyden önce," diye başladı Casia, sesi alçak ve öfkeliydi, "kraliçe unvanını almaya hakkı yok-"

"Bazılarına göre siz de öyle."

"-ve bana ya da müttefiklerime karşı herhangi bir tehditte bulunmaya hakkı yok," diye devam etti Casia. "O müttefikler Mistwilde'a gittiler çünkü Kral Talos ve takipçilerinin bizim davamıza destek vereceklerine inandılar. Ve o elf kraliçesinin onları başka türlü düşünmeye zorlamasına izin vermeyeceğim."

Prens Alder'in gözleri odanın içinde gezindi. Başı rahatsız edici bir şekilde sallanıyor, sanki boynundan ayrılıp yuvarlanacakmış gibi görünüyordu.

Muhafızlardan birkaçı sanki bunu bekliyormuş gibi bir adım geri çekildi ama Casia olduğu yerde kaldı.

Prensin gözleri sonunda ona döndü. "Kardeşiniz ona bu saraydaki operasyonları yeniden tanımlamakla meşgul olacağınızı bildirdi," dedi. "Melech'in tacı üzerindeki hak iddianıza saygı duyuyor ve onu giymenize müdahale etme niyetinde değil - sadece iyi niyetine karşılık olarak Mistwilde'den çekildiğinizi bildirmenizi rica ediyor."

"O kelimeyi duymak için uzun süre bekleyecek," diye mırıldandı Elander.

"Sonsuza dek bekleyecek," diye homurdandı Casia.

Elander onunla birlikte başını salladı ama onu rahatsız eden bir şey vardı; kardeşinden bahsediyordu. Varen artık ölümlü bir kral değildi; Sarith ile devam eden bir ittifaktan ne kazanabilirdi ki?

Mistwilde Diyarı'nda onu yeni doğmuş bir tanrı olarak bile hâlâ ilgilendirecek kadar önemli olan şey neydi? Ve neden Casia'ya oraya gitmemesini söyleyecek kadar ileri gitmişti? Casia'ya bir şeyi yapmamasını söylemenin, o şeyi gerçekten yapmasını sağlamanın en iyi yollarından biri olduğunu biliyor olmalıydı.

Ama belki de amaç buydu... ve bu Varen'in başka bir numarasıydı.

Sorularını sormaya başladı, ancak Alder'in bedenini bir arada tutan büyü bozulmaya başladığı için kesildi.

Siyah enerji parçaları derisinden sıyrıldı ve yukarı süzöldü. Üzerlerinden geçerken yanan duvar apliklerini söndürdüler ve odayı karanlıkta bıraktılar -yukarıdaki tavan penceresinden parlayan ay ışığı dışında.

Elander bir kez daha Casia'nın kolunu tutup onu geri çekti ve ay ışığıyla aydınlanan prensin benekli bir cilde ve dökölen saçlara sahip hastalıklı bir varlığa dönüşmesini izlediler; boş gözleri ve seğiren, zayıflayan kasları olan bir ceset; etleri sarkan yüröyen bir iskelet...

Ve nihayet girişin ortasına düşen, parçalanmış ve çıplak tek bir kemikten başka bir şey yoktu; görünüşe göre bu, yeniden canlandırma büyüünün bir parçası olarak kullanılan parçaydı.

Geri kalanı gitmişti.

Ölüm ve hafıza alemine geri döndük... aynen böyle.

Kızılağaç'ın son parçası da dönerek cilalı zeminde durduktan sonra birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı.

Kendisini ayakta tutan gücün son kırıntıları da yok olurken, Elander bakışlarını kaldırdı ve Laurent'ın fuayenin diğer tarafında durduğunu, yüzünde unutulmaz bir boş ifadeyle parçalanmış kemiğe baktığını gördü.

Bunca zamandır orada mıydı?

Duygularını okumak her zamankinden daha da zordu. Yine de Elander onun duygularından çok Moreth'teki durumun ne kadar karışık olduğunu önemsiyordu. -ve şimdi de Mistwilde'a dönüşüyordu.

Laurent Moreth'in gerçek kralıydı. Bu yüzden Sarith'in ısrar ettiğı gibi Kethra'nın diğer elf diyarını yalnız bıraksalar bile, bunun onunla olan ilişkilerinin sonuncusu olmayacağından emindi.

Yine de o sözde kraliçeyle halletmesi gereken kendi kişisel meseleleri vardı.

Bakışları kendiliğinden hareket ederek Casia'nın üzerinde gezindi. Kıyafetleri kraliçenin ellerinde çektiğı acıların izlerini saklıyordu. Dayakların üzerinden neredeyse bir ay geçmişti.

Kollarından, omuzlarından ve sırtından kan çekmişti. Solatis'in ona bahsettiği ekstra ilahi enerjiyle birlikte zaman, Sarith'in teninde bıraktığı izlerin büyük ölçüde solduğu anlamına geliyordu.

Ama onların görüntüsü Elander'in zihninde hâlâ canlıydı.

Yani hayır, Sarith'le olan işi bitmemiştir.

Ancak şu an için endişelenmesi gereken başka, daha acil sorunları vardı; az önce tanık oldukları korkunç gösteriden sorumlu kukla ustasını bulmak gibi.

Çünkü o efendi yakınlardaydı.

Onları hissedebiliyordu.

Bakışları hızla Laurent'ın yanına koşan Casia'yı takip etti. Birkaç dakika içinde tamamen onunla konuşmaya dalmıştı; eli Laurent'ın elini sıkıca tutuyor, gözleri yarım elfinkinden başka hiçbir yere bakmıyordu.

Güzel.

Kadının dikkati tamamen dağılmıştı, bu da adamın fark edilmeden dönüp kaçmasını kolaylaştırdı. Ava gitmek için. Belki de kötü bir fikirdi; bulduğu şeyden hoşlanmayacağından neredeyse emindi. Ama kendine engel olamıyordu.

Daha az dikkat çeken bir çıkış bulmak için yan koridora saptı -ne yaptığını merak edecek daha az asker tarafından korunan bir çıkış- ve gecenin içine doğru yola koyuldu.

Kendisiyle saray arasına biraz mesafe koyduktan sonra gözlerini kapattı. Derin nefes aldı. Havadaki büyüün ipuçlarının duyularını yıkamasına izin verdi. Yanılmamıştı: Alder gitmişti ama cesedini çevreleyen enerji hâlâ mevcuttu; uzak ama tanıdık bir büyü. Sağına doğru kıvrılan, saray arazisinin kenarındaki ormana giden zayıf ama belirgin bir yol yarattı.

Elander ağaçların derinliklerine, saray fenerlerinden gelen ışığın olduğu bir yere gelene kadar o yolu takip etti.

artık ona ulaşmıyordu. Ay da yardımcı olmuyordu, çünkü giderek artan kalın bulutların ardında kaybolup gitmişti. Ama görme yetisi normal bir insaninkinden daha iyiydi -tüm duyuları artık ölümlüden çok ilahi olana yakındı- bu yüzden karanlıkta yolunu bulmak yeterince kolaydı. Büyülü enerjiyi takip ederek sayısız patikadan ite kaka ilerledi, ta ki ufalanan heykellerle dolu ağaçsız bir alana gelene kadar.

Bir zamanlar bir tür tapınakmış gibi görünüyordu. Ancak bu şehirdeki ilahiyatla ilgili çoğu şey gibi, uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Kırık heykellerin üzerini yosunlar kaplamıştı. Ortasındaki küçük havuz pislik içindeydi. Bölgeyi çevreleyen taş duvarlardan sadece birkaçı kalmıştı ve hepsi de ileri derecede çürümüş durumdaydı.

Ve orada, o yıkık duvarlardan birinin tepesinde, avının sonunda bulamayacağını umduğu kişi oturuyordu.

"Caden."

Eski dostu adının duyulmasıyla başını kaldırdı ve ağzının bir köşesi kalktı. "Ah. Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Bundan sonra ikisi de uzun bir süre konuşmadı, ta ki Elander saraya doğru bakıp, "Sanırım son habercimiz için size teşekkür etmeliyiz," diyene kadar.

"Bu benim fikrim değildi; kayıtlara geçmesi açısından oldukça tatsız olduğunu düşündüm. Kullanılacak onca ölü insan varken..." Caden omuz silkti. "Ama sanırım bu senin dikkatini çekti, değil mi?"

Elander burnundan derin bir nefes aldı, rahatsızlığını belli etmemeye çalışıyor ama çoğunlukla başaramıyordu. Çürüme ve toz kokusu burun deliklerini yakıyordu. "Bu gücü kullandığını görmeyeli uzun zaman oldu. Artık bunu yapabileceğini düşünmüyordum."

"Değildim." Caden'ın gözleri kısa bir süre için kırmızının garip, zengin bir tonuna dönüştü. Neredeyse parlıyorlardı. Etraflarındaki hava daha da soğudu, çimler aniden sallandı,

ve Elander'in rahatsızlığı korkuya yakın bir şeye dönüştü.

Çünkü olanları inkâr etmek zorlaşmaya başlamıştı.

Caden artık düşmüş bir ruh değildi. Tıpkı Ölüm Tanrısı'nın kendisinin yenilenmiş olması gibi, onun gücü de yenilenmişti - daha doğrusu değiştirilmişti. Ve bu Caden... belki de bir restorasyondan çok bir değişimdi. Hangi güçlere sahip olabileceğini kimse bilemezdi. Varen ona nasıl bir güç vermişti, ona ne yapmıştı ya da ona ne yapmasını emretmişti.

Elander bir şekilde sesini duygusallıktan uzak tutmayı başararak, "Sanırım Varen'den bir hediye," dedi.

Caden duvardaki gevşek taş parçalarını karıştırdı. Tırnaklı parmağıyla bir parça çakıl taşı sıyırdı. "Yeni güçleri konusunda oldukça cömert davrandı."

Elander bu konuda başka ne söyleyebileceğinden emin olamayarak tereddüt etti. Bu güçleri kabul etmenin alternatifi neredeyse kesinlikle yıkımdı; yeni bir orta-tanrı yükseldiğinde genellikle böyle olurdu. Yeni tanrı yeni hizmetkârlar seçer ve eskiler kaybolurdu - tabii eğer eski koruyucu tanrılarının düşüşünden sağ kurtulmuşlarsa. Ki genellikle kurtulamazlardı.

Ama Elander'in düşüşü ya da sonrasındaki hiçbir şey tipik değildi.

Böylece Caden kaldı, tuhaf varlığı devam etti - ve Elander her ne şekilde olursa olsun hayatta kaldığı için ona gerçekten kızabilir miydi?

Caden duvardan aşağı atladı ve ileriye doğru yürüdü. Hareketi o kadar rahattı ki, sanki elindeki durumun kontrolünün tamamen kendisinde olduğunu hissediyormuş gibi tuhaf bir şekilde saldırgan hissettirdi. Bu durum Elander'ın içine bir sıkıntı saplanmasına neden oldu ve bir sonraki sözlerinin niyet ettiğinden daha keskin çıkmasına yol açtı.

"Ona hizmet etmeyi reddedebilirdin."

"Denedim."

Dünya büzülmüş gibiydi ve yeni küçülmüş alanda her şey çok gürültülü görünüyordu - düşen yapraklar, göletin yüzeyinde sıçrayan böcekler, esintiyle birbirine sürtünen çim bıçakları.

Caden'in sesi her şeyin üzerinde yükseldi ve ekledi, "Ben yaptım

"Ne olursa olsun, ölmeme izin vermesini iste."

Elander bakakaldı, soğuk terler döktü. Bu açıklama her şeyi daha da kötüleştirmişti.

"Güç devri tamamlanmadan önce en az bir kez sordum," diye devam etti Caden. "Belki iki kez? Her şey biraz bulanık. Ama önemli değil: Varen reddetti. Beni hayatta tutmakta ısrar etti; onun için tuzağa düşürebileceği yeni bir hizmetkârdan daha faydalı olacağımı düşünüyor gibiydi. Bana birlikte başarmamız gereken şeyler olduğunu söyledi."

Ne gibi şeyler? Elander sormak istedi. Ama uyuşmuş dudakları

kelimeleri oluşturamadı.

"Ve şu anda taşıdığı büyüye karşı koymak zordu," dedi Caden. "Yıllardır o büyüünün hizmetkârıyım; ona geri dönmek sadece bir refleksti. Ve beni her şeyden daha çok bağlıyor - seninle konuştuğumuz kelimelerden ya da birlikte yaşadığımız her şeyden daha çok. Bunu biliyorsun."

Caden ona doğru yaklaşırken Elander olduğu yerde durdu. "Tara da mı?" diye sordu. "Stormhaven'dan kayboldu. Bunu Varen mı yaptı?"

Caden tereddüt etti, sanki olanları açıklamanın en iyi yoluna karar vermeye çalışıyordu. Ya da olanları açıklamak için mücadele ediyordu, belki de...

Bu konularda doğruyu söyleyebilir miydi?

Elander bilmiyordu; Varen'ın Caden ve düşünceleri üzerinde ne kadar güçlü bir etkisi olduğunu söylemek yine imkânsızdı.

"Onu görmeye gittim," dedi Caden sonunda. "Fırtına Tanrıçası esiriyle ilgilenmek için evde değildi ve sığınağına hizmet eden insanlar ve ruhlar zayıf. Tara'yı kolayca kaçırabilirdim..."

"Ama?"

"Ama ben geldiğimde o çoktan ölmüştü. Sanırım onun yaşam gücü de sen Dawnskeep'te öldürölür öldürölmez azalmaya başladı, tıpkı benim hayatımın azaldığı gibi. Aramızdaki fark, Varen'in bana zamanında ulaşabilmesi, beni ayakta tutabilmesi ve beni yok olmanın eşiğinden döndürmesiydi. Tıpkı bir zamanlar senin yaptığın gibi." Kısmen kahkaha, kısmen iç çekme gibi derin, ürpertici bir ses çıkardı. "Şanslıyım sanırım."

Biri öldü, biri kaçırıldı.

Elander başının döndüğünü hissetti. Dengesini bulmak için duruşunu değiştirdi. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu. Aklına tek bir düşünce geldi ve yeterli gelmedi... ama korkunç sessizliği bozmak için bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

O da söyledi: "Özür dilerim."

Caden gülümsedi; dudaklarında keskin bir kıvrım vardı ve arkasında herhangi bir sıcaklık yoktu. "Ama sen öyle misin?"

Öyleydi. Umutsuzca. Ama tartışmanın bir anlamı yoktu; Caden'in bu özürleri duymak istemediği çok açıktı.

Elander sessizce, "Bu şehri terk etmelisiniz," diyene kadar etraflarını baskıcı bir sessizlik kaplamaya başladı.

Ama Caden sadece başını salladı ve gözleri bir kez daha kırmızının parlak, rahatsız edici bir tonuna dönüştü. "Korkarım bunu yapamam," dedi. "Çünkü ayrılmadan önce yeni kraliçeyi görmem gerekiyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

ELANDER'IN VÜCUDUNDAKİ HER SINIR C A N L A N D I , HER BİRİ BİR
Bu durumla ilgili hissettiği suçluluk ya da üzüntüyü hızla
yakıp yok eden bir uyarı.

"Sen olacak kal uzaktagelen Onu." o dedi
içinde a alçak, tehditkâr bir sesle.

"Artık bana emir vermiyorsun."

"Size emir vermiyorum. Seni uyarıyorum. Ondan uzak
dur."

"Keşke yapabilseydim. Ama emir emirdir."

"Onları dikkate almayın. Bunu her zaman benim
emirlerimle yaptın." "Sen yapmadı zorlamak
şunlar emirler ile ve aynı
yeni bakıcımın sahip olduğu coşku."

Karanlık kısa süreliğine Elander'in görüşünü kapladı,
dünyanın kenarlarını bulanıklaştırdı ve her şeyi siyah beyaza
indirgedi. Her şey ya bir tehditti ya da değildi. Ve Caden bir
şekilde tehdit tarafına geçmişti - en azından birkaç kısa,
ateşli an için bu kadar basitti.

"Sakin ol," dedi Caden. "Sadece onunla konuşmak
istiyorum. Bunlar benim tek emirlerim. Soruları olduğunu
biliyorum." Elander'in onu bulmak için izlediği yolu işaret
etti. "Hepinizin ele geçirdiği o sarayın duvarları içinde epey
bir tarih var ve bu tarihin büyük bir kısmı çok uzun zamandır
onun için kayıp... Varen, Elander'in ne olduğunu anladığından
emin olmak istiyor.

gerçek . şeyler, Bu Hepsi. Şeyler
vardır Hatta Bana söylediklerine göre
sandığından daha karmaşıkmiş."

Gerçekler.

Çok saçma.

Elander gözlerini kırptırdı, derin bir nefes aldı ve her zamanki berraklığının bir kısmını geri kazanmayı başardı. Parmakları kalçasındaki kısa kılıcın etrafında kıvrıldı. "Ondan uzak dur," diye tekrar uyardı.

"Yoksa ne olur?" Caden gülümserken bakışları Elander'ın silahını kavrayışına takıldı. "Beni öldürecek misin?"

Elander kılıcı daha sıkı sıktı. Derin bir nefes daha aldı.

İş o noktaya gelirse, böyle bir şey yapmaya cesaret edebilir miydi?

Bilmiyordu. Bunu düşünmek istemiyordu ve her iki durumda da bir cevap vermesi için kışkırtılmayı reddediyordu.

Caden'in alaycı gülümsemesi, bir adım daha yaklaşırken titremekten öteye gitmedi. "Bakalım bunu başarabilecek misin, sadece eğlenme için, olur mu?"

İleri atılmadan önce bundan başka bir uyarıda bulunmadı ve gelirken kendi kılıcını çekti.

Elander silahını geri çekme içgüdüsüyle savaştı. Caden'in kılıcının yukarı doğru savrulmasını birkaç santimle önleyerek kenara sıçradı.

Caden dönüp başka bir saldırıya geçerken güldü. Elander'ın birkaç santim yakınına kadar geldi ve sonra aniden sağa savruldu -hayır, şimdi sola gidiyordu- ve bir sonraki nefeste bir şekilde Elander'ın arkasındaydı, botları yıkık duvarın bir levhasını itti ve onu pervasızca güçlü bir başka saldırıya itti.

Elander eğilip yana doğru eğildi ve kafasına doğru gelen salınımı kıl payı kaçırdı. Caden'in soluna indiğini hissetti ama yüzünü ona döndüğünde boşluk boştu.

Şimdi nereye kaçtı?

Caden'ın düşmüş halinin sınırlarının artık olmadığı her zamankinden daha açıktı; onlarca yıldır hareket etmediği gibi hareket ediyordu - ilahi bir varlık gibi hareket ediyordu.

Elander karanlığı taradı ve nefesinin altında küfretti. Önündeki tüm kanıtlara rağmen hâlâ olanlara inanmak istemiyordu. Belki de bu yüzden karşılık vermekte tereddüt ediyordu; Caden'i başka bir hedefe yapacağı gibi avlamak için. Bunu yapabiliirdi. Kolayca.

Ama bunun yerine kıpırdamadan durdu ve "Bu gece oyun oynayacak havada değilim," derken sesini hiç bozmadı.

Birkaç uzun dakika boyunca sessizlikle karşılık verdi.

Sonra daha önce hissettiği aynı soğuk, doğal olmayan rüzgâr geldi ve bu sefer karanlık enerji parçalarını da beraberinde sürükledi. Ölüm-tür büyüünün izleri. Caden yeni keşfettiği güçlerini gizleme zahmetine girmiyordu, onlarla gösteriş yapıyordu.

Sessiz ve boş sesi bir dakika sonra Elander'e ulaştı: "Biliyorsun, ben de oyunlarla pek ilgilenmedim."

Düşen bir kılıç, dönen gölgelerin içinden cisimlenerek kelimeleri takip etti.

Elander bunu tamamen önlemek için çok geç fark etti. Hareket etti ama kılıç yine de onu sırtından yakaladı ve hem ceketini hem gömleğini hem de derisini parçaladı. Refleks bir sonraki nefesinde büyü çağırarak etrafında bir kalkan oluşturdu ve Caden'ı kılıcının ucunu daha derine saplayamadan geri sıçramaya zorladı.

Elander'ın nabızı hızlandı. Bu kalkan için sadece bir kalp atışından fazla çaba harcamamıştı ama yine de daha önce çağırmayı başardıklarından daha güçlü hissettiriyordu. Güneş Divanı'yla konuştukları koruyucu güç bu muydu?

Öyleydi, değil mi?

Casia tehdit edilmişti... ve şimdi içindeki büyü buna karşılık olarak daha da uyanıyordu.

Cildi yükselen güçle ısındı ve karıncalandı. Ama yine de buna tam olarak konsantre olamadığını fark etti; sırtından aşağı kayan kanı hissederken değil.

Kan.

Caden gerçekten kan çekmişti.

"Dawnskeep'te yeni bir şeye dönüşen tek kişi ben değilim, değil mi?" diye sordu Caden, Elander'ın kendisinden bir şey sakladığını bildiğinde her zaman kullandığı o tanıdık, hafif kendini beğenmiş ses tonuyla.

Elander kalkanını -ve diğer tüm yüzeye çıkma gücünü- titreyip kaybolmaya zorladı. "Pek de yeni bir şey sayılmaz," diye mırıldandı. "İşler -biraz önce ne demiştin- senin bildiğinden daha karmaşık."

Caden manevra yaparak bir kez daha yüz yüze durmalarını sağladı. "Ama sen benim büyümü kendi büyüyle karşılayabilecek kapasitedesin. Bu çok açık. Öyleyse neden karşılık vermiyorsun?"

"Çünkü zaten uzun bir kaç gün oldu," dedi Elander sert bir sesle, "ve bunu yapmamayı tercih ederim."

Caden aralarındaki mesafeyi biraz daha kapatarak, "Karşılık ver," dedi.

Elander sonunda kılıcını çekti ama Caden'ın kılıcını kendisine doğru savururken yakaladı. "Benimle dövüşmek istemiyorsun," dedi dişlerini sıkarak. Kılıçlarını yerinden oynatacak ve Caden'ı geriye doğru sendeletecek kadar sert bir şekilde itti.

Caden dengesini yeniden sağladı. Gözlerini kısıtı. Öne doğru sıçradı ve kılıcını Elander'ınkine çarptı. "Tam tersine-" bir itme denemesi, sonra bir tane daha ve sonunda Elander'ı bir adım geri atmaya zorlayacak kadar sert itmeyi başardı "-Bir süredir bunu yapmak istiyordum."

Elander topuklarını sıktı ve bıçaklarını bir kez daha yerinden oynatacak kadar güç kazandı. Caden tahmin edilebileceği gibi vahşi ve hızlı bir takip darbesi indirdiğinde sıçrayarak ulaşamayacağı bir yere gitti ve sonra geri çekilmeye devam etti.

Caden onu takip etti.

Bir yumruk daha savurdu ve Elander sonunda sabrını yitirdi; geri savurdu.

Birkaç dakika boyunca çelikten, konsantrasyondan ve k f rlerden oluşan bir kasırga gibiydiler, her biri diğeri­nin hareketlerini tahmin edebilecek kadar aşınaydı, böylece ikisi de gerçek bir avantaja sahip değildi - ta ki sonunda bir hata olana kadar; Caden'in botu açıklığa dağılmış birçok kırık taş parçasından birine takıldı.

Elander bir ayağını bileğine geçirdi ve ona çelme takmayı bitirdi.

Caden bir anda sırt üstü yere düştü. Yere düşerken kolu başka bir kaya parçasına çarptı ve kılıcı kavrayışından sıyrılıp ulaşamayacağı bir yere düştü.

Elander bıçağının ucunu Caden'ın boğazına götürdü. Tereddüt etti. Düşündü. Tek başına bir bıçak darbesi onu  ld rmezdi ama büyüyle aşılanmış bir bıçak darbesi öldürebilirdi. Eğer Caden gerçekten bir kez daha yükseldiyse, bu sadece ölümsüz olduğu anlamına geliyordu. Yenilmez değil. Ruhları öldürmek tanrıları öldürmekten daha kolaydı.

Olası sonuçlar Elander'in zihninde soğuk ama rahatlatıcı hesaplamalar olarak, bir satranç oyunu gibi ortaya ıktı. Moraki Marr'ı aldı. Marr ruhu aldı. İlahi dünyanın bir hiyerarşisi vardı. Her ne kadar çoğu boka batmış olsa da h l  bir düzeni vardı ve o bir tanrı değildi ama muhtemelen bu hiyerarşide altındaki bu düşmanı alt edebilecek kadar yüksekteydi.

Düşman. Caden artık bir düşmandı-

Ve yine de.

Elander tereddüt etti.

Caden küçük bir taş parçasına uzandı ve hızla Elander'ın yüzüne doğru fırlattı. Elander darbe almamak için zıpladığında, Caden onun altından yuvarlanıp ayağa fırladı ve ceketinin altından bir bıçak çıkarıp yumuşak bir hareketle yukarı doğru kesti.

Elander dönerek uzaklaştı ama Caden'ın vurduğu açığı yanlış değerlendirdi; yeterince keskin dönmedi. Bıçağın ucu yüzünün yan tarafına geldi.

Bıçaklamak yerine düşünürsen böyle olur, seni geri zekalı.

Sadece sığ bir kesik bırakmıştı. Elander bunu neredeyse hiç hissetmemişti. Ama kan kısa sürede çenesinden aşağı akmaya ve ceketinin yakasının altında birikmeye başladı. Elini çenesinin üzerinde gezdirdi ve parmakları kırmızıya bulandı.

Caden'a o kanın bedelini ödetmeliydi. Hâlâ kürek kemiklerinin arasından akan kanın bedelini. Büyüsünü henüz tam olarak anlamamış olsa bile, onu kullanmayı deneyebilirdi.

Onu kullanmamakla duygusal bir aptallık yaptığını biliyordu. "Karşılık ver," diye tekrar homurdandı Caden.

Elander boş elini yumruk şeklinde sıktı. Kanın soğuk ve yapışkan olduğunu, derisine yapıştığını hissetti. Hâlâ kılıcını tutan diğer elini kaldırdı ve bakışlarını ondan Caden'ın tuttuğu bıçağa kaydırıldı.

Sonra kılıcını toprağa fırlattı.

Caden öfkeli bir hırıltıyla ona doğru atıldı. Öfkesi ve sabırsızlığı gözlerini kör etmişti; bunlar hem ilahi hem de düşmüş bir yaratık olarak onun her zaman zayıf yönleri olmuştu.

Elander çok daha sakin hareket ediyordu. Daha doğrusu. Caden'i bileğinden yakaladı ve kolunu sertçe bükerek dengesini bozduktan sonra onu yıkılmakta olan taş duvarlardan en yakın olanına çarptı.

Caden'in gözleri, üzerine küçük kaya parçaları yağarken açıldı. Elander'ın büyüü canlanınca daha da açıldılar - bu sefer bir kalkan değil, sıcak elektrik titreşimleri.

Büyü bileğini yakarken Caden'ın parmakları şiddetle seğirdi. Bıçağı kaydı.

Elander onu düşerken yakaladı, bir kenara fırlattı ve sonra Caden'in bileğini daha da cezalandırıcı bir şekilde kavradı. Yerleşti

büyüsüne ihtiyacı yoktu. Gücü ve öfkesi yeterliydi.

"Varen sana Casia'ya ne söylemeni istedi?" diye sordu. "Ve neden hâlâ Sarith'in adına mesajlar gönderiyor? Mistwilde Diyarı'nda neler oluyor? Burada zaten elimiz kolumuz bağlıyken neden dikkatimizi buna çekiyorsunuz?"

Caden başını kaldırıp baktı, sessiz ve meydan okurcasına, nefesleri soğuk gece havasında buğulanıyordu.

"Cevap ver bana."

Bir başka sessiz, buz gibi nefes bulutu.

"Seninle dövüşmek gibi bir niyetim yok ama önümüzdeki on saniye içinde bana cevap vermezsen o lanet kolunu kıracağım."

Caden meydan okumaya devam etti - ta ki Elander kolunu sıkıca kavrayıp daha acımasızca bükene kadar, o noktada nihayet bir cevap verdi: "Ben sadece bir elçiyim. Bilmiyorum."

"Bazı şeyleri biliyor olmalısın."

"Evet. Ve bildiklerimi Casia'yla her konuştuğumda ona anlatacağım."

Ne kadar aptalca ve inatçı sözler.

Bir zamanlar ona hizmet etmiş olan Caden'in tipik bir örneğiydi. Bu düşünce karşısında Elander'ın boğazından mizahtan yoksun bir kahkaha çıkıyordu.

Ama bu durumda mizah yoktu.

Bir zamanlar en yakın arkadaşı ve müttefikinin sevdiği kadına karşı tehditler savurması hiç de komik değildi.

Kavrayışı bilinçaltında sıkılaştı, Caden'in ağzından daha fazla sözcük çıkardı - soluk soluğa, acı dolu nefesler arasında çekip çıkardı. "Bunu istediğin kadar yapmaya devam edebilirsin," diye tısladı Caden, "ama bunun bir önemi yok. Yapabileceğin hiçbir şey, teslim etmekle yükümlü olduğum şeyleri teslim etmeden dönersem Varen'ın yapacaklarından daha kötü olamaz."

Her şey çok hareketsizdi. Sessizlikte Elander'in aklına bir düşünce geldi; acımasız ve istenmeyen ama inatçı bir düşünce,

Bir zamanlar her zamanki gibi acı çeken yüzüne bakarken.

Ne yapacaksın, beni öldürecek misin?

Bu bir alaydı. Ama belki de kelimelerin altında başka bir şey -daha çaresiz bir şey- yatıyordu. Aynı sessiz ıstırap şimdi Caden'in gözlerinde de vardı. Sanki bir parçası gerçekten de Elander'dan onu öldürmesini istiyordu. Belki de bunu yapmasını umuyordu.

Caden'in büyüünün soğuk rüzgârı dinmişti.

Gece artık tamamen sessizdi.

Elander kendisinden kaçmak üzere olan sinirli iç çekişini yuttu. Bu yanlıştı, lanet bir karmaşaydı. Hem de hepsi. Ve her şeyin üstüne bir de bununla nasıl ilgilenecekti?

Caden'ı tuttuğu yeri bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Gözümün önünden çekil," diye emretti. "Yoksa kolundan daha fazlasını kırarım."

Caden yeni kurtulduğu bileğine baktı. Yavaşça uzaklaştı. Düşen kılıcını aldı ama Elander'ı daha fazla kışkırtmadı.

Her ne sebeple olursa olsun, bu gecenin öldüğü gece olmayacağına karar vermiş gibiydi.

Kılıcı kınına soktu. Ceketindeki taş tozlarını fırçaladı. Birkaç kez konuşmaya başladı, fikrini değiştirdi ve sonra dönüp gitmeye başladı.

"Gitmeden önce bir şey daha var."

Caden durdu ve yüzünü Elander'ın bakışlarını kısmen karşılayacak kadar eğdi.

"Varen'e söyle, eğer bize göndereceği bir mesaj varsa, korkaklığı bırakıp bir dahaki sefere kendisi getirsin. Aynı şey sözde elf kraliçesi olan o sürtük için de geçerli."

Caden birkaç saniye boyunca ona baktı. Sonra başını hafifçe eğdi; bu hareket alaycıydı.

Elander'in içinde sıcak bir öfke alevlendi ama o bunu görmezden geldi.

Bu dövüşle işi bitmişti. Şimdilik.

Sırtına, kürek kemiklerinin arasındaki acı veren yaraya uzanmadan önce Caden'in gözden kaybolmasını bekledi. Gömleğini ıslatan kanı hissedince irkildi. Bir kısmı h   sı sıcaktı. Taze. Aynı hızla elini çekti ve dokunacak başka bir şey, parmaklarının arasında ezecek başka bir şey aradı.

Caden'ı çarptığı duvarın üzerinde duran bir ta  parçasına yerleşti. Onu avucunun içine aldı. Birkaç küçük parçaya ayrılana kadar sıktı.

 akıl ta larının ve tozun parmaklarının arasından geçişini izlerken, bir kum saatindeki kum tanelerini düşünmekten kendini alamadı; ulaşmak istemediği bir sona doğru geri sayıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

ELANDER SARAYA FARKLI BİR YOLDAN DÖNDÜ,
Daha önce kaçtığı kapıdan daha da gizli bir kapı arıyordu.
Sonunda Casia'nın kapatılmasını emrettiği saray kanadına
açılan kilitli olmayan bir giriş buldu.

Burayı kapatma emrini sorgulayanlara, sadece sınırlı
sayıdaki asker ve personelin işini kolaylaştırdığını, sarayı
daha yönetilebilir bir boyuta indirgediğini söylemişti. Elbette
bunun ardındaki gerçek nedeni biliyordu; sarayın bu
bölümünün tetiklediği tüm anıları. O da bunu anlıyordu; o
anıları yeniden yaşamak da istemiyordu.

Ancak az önce dışarıda yaşananlardan sonra, bu boş
koridorlara musallat olan şeyler çok daha başa çıkılabilir
görünüyordu.

Kimseyle uzun süreli göz teması kurmadan boş kanatta
ilerledi ve sonra odasının bulunduğu kata çıktı. Sessizce
yatak odasına girdi. Duvara yaslandı. Caden'in gidişini
izlediğinden beri aldığı ilk derin nefesi verdi.

Tam kapıyı arkasından kilitlemeye karar vermişti ki, kapı
kolu döndü ve Casia onu durduramadan ite kaka içeri girdi.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Buraya gizlice gelmeye çalışıyordun."

Ona yorgun bir gülümseme verdi. "Sinsilik ağır bir kelime. Ben sadece tedbirli davranıyordum."

"Neredeydin?"

Cevap vermeden odanın köşesindeki dolaba doğru ilerledi.

Kapıyı kapattı ve onu takip etti. "Ne oldu? Nereye gittin sen? Daha önce büyüünü hissettim ve sonra ben..."

Adam gardırobun yanındaki masanın üzerinde duran feneri yakıp paltosundan sıyrılınca ve gömleğindeki kırmızı leke daha görünür hale gelince küçük bir solukla sustu. Paltosunu gardırobun kapağının üzerine sarkıtırken onun kendisini umutla izlediğini hissedebiliyordu.

Ama nereden başlayacağından emin değildi, o yüzden basitçe... başlamadı.

Önünde asılı duran giysileri karıştırdı, dokunduğu hiçbir şeye odaklanmadı. Temiz bir şey yakaladı - ne olduğundan emin değildi ve önemli de değildi

-Ve tuvalete doğru döndü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, arkasını döndüğünde Casia hâlâ ona bakıyordu.

"Öylece ortadan kaybolamazsın, kanlar içinde geri dönemezsin ve bana ne olduğunu anlatamazsın." Sesi sakindi ama gözleri hâlâ sertti ve dudakları, gerçeği ondan öğrenene kadar bu işin peşini bırakmayacağını söyleyen bir çizgiye oturmuştu. Ve elbette bunu ondan sonsuza dek saklamayı planlamıyordu. Sadece...

"Elander. Lütfen."

İç çekti. "Caden'ı buldum."

Kadın ağzını açtı.

Kapattım.

Devam etmesini bekledim.

"Prens Alder'in kabuğunu kontrol eden oydu. O yaratığın yaydığı enerjiyi takip ederek onu buldum ve... konuştuk. Pek iyi gitmedi."

Onun sözlerini düşündü, gözleri çenesindeki kesikten gömleğinin kenarından sızan kırmızı lekeye kaydı. "Bunu sana o mu yaptı? Ama o-"

"O değişti."

"Değişti mi?"

"Bir zamanlar onu bana bağlayan aynı bağlar şimdi onu yeni Ölüm Tanrısı'na bağlıyor."

"Böyle şeyler... transfer mi? Bana hiç söylemedin-"

"Genelde olmaz." Elini çenesinde gezdirdi, çenesindeki kesiği hissetti; en azından kanaması durmuş gibiydi. "Duyduğum diğer tüm örneklerde, hizmetkârlar genellikle tanrılarının ölümünden sağ çıkamazlar. Eğer kurtulurlarsa, yeni tanrı genellikle bu hizmetkâr ruhları serbest bırakır - onları bizzat öldürerek ya da başka bir şekilde. Ama görünüşe göre bu sefer öyle olmamış. En azından Caden için. Tara öldü ama yeni Ölüm Tanrımız her ne sebeple olursa olsun Caden'ı yanında tutmaya karar verdi."

"Onu bize karşı kullanmak için." Elander başını salladı.

Tereddüt etti. Yüzünde bir duygu fırtınası esti -öfke, pişmanlık, korku...ve sonra tekrar öfke. Kapıya doğru baktı. Bir an için onun odadan çıkıp hemen kardeşinin peşine düşeceğini ve işlediği son suçun hesabını vermesini isteyeceğini düşündü. Onunla erken yüzleşmesi konusunda kendisine yapılan uyarıları görmezden gelmesi karakterine tamamen aykırı olmazdı; onun nispeten pervasızca şeyler yaptığını görmüştü... ve daha kötüsünü yapmasını engellemişti. Kendini hazırladı, gerekirse tekrar müdahale etmeye hazırды.

Ama bu sefer buna gerek yoktu.

Çünkü bu sefer, o kaldı.

Yumruklarını sıktı. Çözüldü. Sıkıldı. Arkasına baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Derin bir nefes aldı. Kendini bilinçsizce o nefese ve yaklaştıkça onu takip eden her nefese uyarken buldu.

Ona ulaştığında eli kalktı ve yanağına dokundu. "Seni seviyorum," dedi usulca. "Ve özür dilerim."

Ağzı aniden çok kurudu.

Seni seviyorum.

Belki de yorgun zihninin o anda anlamlandırabildiği tek  kelime buydu.

Ama bunları söylerken sesindeki acı hissediliyordu ve adam bu acıyı duymaktan nefret ediyordu. Kendisini saran saçma melankoliden kurtulmak istemesine neden oluyordu... kendisi için değilse bile, en azından onun iyiliği için.

Onun eline uzandı. Yüzünden uzaklaştırdı, öptü ve bırakmadan önce bir an için sıkıca sıktı. Konuşmak istedi. O  kelimeyi ona geri söylemek için belki... ama o anda gerçekten hissettiği şey için yetersiz olduklarını hissetti.

Hiç konuşmadan kemerini, kılıcını ve çeşitli bıçaklarını çıkardı ve hepsini yatağının ayak ucuna serdi. Sonra daha temiz giysiler bulmak için gardırobu karıştırmaya devam etti.

Casia bir süre onu izledikten sonra, "İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," dedi. "Ben sadece..."

Ona doğru baktı. Kız gözlerini kaçırdı, elini endişeyle koluna sürttü ve o gece ikinci kez suçluluk duygusu kalbini sıktı. İnsanları dışlamaya o kadar alışmıştı ki -bu sarayda daha önce kaldığı süre boyunca yaşadığı yalanlar göz önüne alındığında bir zorunluluktı- bazen bilinçli olarak istemese bile bunu ona yapıyordu.

Ama bu alışkanlığını değiştirebilirdi, değil mi?

Ve belki de bu, seni seviyorum demenin farklı ve belki de daha uygun bir yoluydu.

"Bu... kısaydı," diye başladı sonunda, sessizce, "son konuşmamızdı, Dawnskeep'te olanlardan önce yani. Yollarımız ayrıldığında ona veda ettiğimi bile sanmıyorum. Gerekli görünmüyordu."

Yavaşça yaklaştı, her adımı bir öncekinden daha temkinliydi - sanki onu ürkütüp kaçmasını ya da tekrar sessizliğe bürünmesini istemiyormuş gibi.

"Birbirimizi yakında tekrar göreceğimizi varsayıyordum, çünkü yıllarca böyle gitti; planlarıma her zaman karşı çıktı, ama sonuçta her zaman istediğimi yapacağına ve uğraştığımız her şeyin sonunda geri döneceğine güvenebilirdim. Ve bizi bağlayan bir büyü vardı, doğru - ilahi gücün yasaları ve her şey - ama her zaman başka bir şeyin de bizi birbirimize bağladığını hissetmiştim."

Casia yatağın kenarına yerleşmiş, dikkatle dinliyordu.

"Tara daha kötüydü - orada da veda yoktu. Ona ne olduğunu ya da sonunda neye katlandığını bile tam olarak bilmiyorum ama neler olduğunu bilmem gerekirdi. Eskiden bir tanrı olarak çok şey görebiliyordum. Ama şimdi her şey daraldı ve bu yüzden her şey daha hızlı ilerliyor gibi geliyor."

Casia adamın yatağın üzerine koyduğu bıçaklardan birini aldı ve ellerine dalgınca kurcalayacakları bir şey verdi. Aylar önce Oblivion'dan kaçarken ona verdiği bıçağın aynısıydı bu. O zaman bile -düşman oldukları zaman- henüz anlayamadığı nedenlerden dolayı onu korumak istemiş ve bu yüzden Ölüm büyüğü ile aşılarmış o nadir bıçağı yanına almasında ısrar etmişti. Caden bunu öğrendiğinde çok öfkelenmişti.

Ama o öfkeye rağmen onun yanında kalmıştı, değil mi?

Ve Casia'nın gerçekte kim olduğunu anladıkları anda, ona gitmesi için ısrar eden ilk kişi Caden olmuştu; kendilerini içinde buldukları bu imkânsız durumu düzeltmenin bir yolunu bulması için.

Elander kılıçtan uzağa baktı ve canlandırdığı anılara karşı gözlerini kapattı. "Bu sadece... garip, her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi."

"Ve tamamen," diye ekledi Casia empatiyle.

Boğazını temizledi, bir sonraki konuya geçmeye çoktan hazırды. Devam etmesi gerekiyordu. Bir savaş alanının ortasında ne zırhı ne de silahı olmadan duruyormuş gibi hissediyordu ve böyle bir savunmasızlıkla ancak bir süre hayatta kalabilirdi. "Ama bu bir savaş," dedi ona. "Hepimiz değişiyoruz ve bir şeyler kaybediyoruz."

"Bu durumu daha da kolaylaştırmıyor," diye ısrar etti Casia. "Onlar senin ailendi, değil mi?"

Aile kelimesini duyunca biraz irkildi. Bu kelimeyi hiç sevmemişti. Bazı kelimelerin pençeleri vardı; onları öylece fırlatıp atamazdınız. Kendilerini kazarlardı. Bu da o kelimelerin -ve temsil ettikleri her şeyin- sizden koparılıp alınmasını daha acı verici hale getirirdi.

Ama Casia solgun gözlerinde bilmiş bir parıltıyla onu izliyordu, bu yüzden onun değerlendirmesini reddetme zahmetine girmede.

"Uzun zamandır buna en yakın şey," diye itiraf etti.

Sözcükleri birkaç dakika boyunca zihninde evirip çevirmiş gibiydi. Sonra sessizce şöyle dedi: "Aile her zaman kan bağı demek değildir ve kan bağı da her zaman aile demek değildir."

Ona meraklı bir bakış attı.

Omuz silkti. "Sundolia'daki Yüksek Saray'dayken Nessa'nın bana söylediği bir şeydi. O zamandan beri aklımda." Bakışları yine adamın çenesindeki kesiğe takıldı ve nefesi kesildi. Ama gözlerini buzla kaplı pencere camına çevirdi ve konuşmaya devam etmeyi başardı: "Her neyse, sadece ikisi vardı, değil mi? Geçmişte daha fazlası olup olmadığını sorduğumu hiç sanmıyorum."

Başını iki yana salladı. "Marr'ların çoğunun kendilerine hizmet eden sadece iki ya da üç ruhu vardır, o da olsa olsa," diye açıkladı. "Bu tür ruhları yaratmak için güçlerinin çok büyük bir kısmı gerekiyor - bazen bir insanı doğarken kutsadıkları gücün sadece özünden çok daha fazlası. Buradaki fikir, kendilerini çok fazla dağıtmadan yetki vermektir."

"İki ya da üç... Yani Varen'ın Caden dışında başka hizmetkârları da olabilir mi? Henüz tanışmadıklarımız?"

"Pek olası değil. Biraz daha zaman verilirse, onları elde edebilir ama yeni doğmuş bir tanrı olarak yeni, kalıcı bir ilahi ruh yaratacak türden bir kontrole sahip olmayacaktır." Başını tavana doğru kaldırdı, karmaşık anılarını sıralamaya çalışırken düşüncelere daldı. "Hatırladığım kadarıyla, en az bir ya da iki yıldır tanrı olana kadar Tara ya da Caden'i sarayıma getirmedi. Gerçi Varen farklı olduğunu kanıtlayabilir sanırım. Bizi daha önce de şaşırtmıştı, değil mi? Ve belli ki Caden'i tuzağa düşürüp hizmetine almayı başardı - gerçi bu onun için zaten yarı yarıya tamamlanmıştı..."

Casia dizlerini göğsüne çekti ve yüzünü dizlerine gömdü.

Ağır bir sessizlik geçti ve sonra nihayet başını kaldırdı ve donmuş pencereye bakarak, "Ondan çok nefret ediyorum," dedi.

Fısıldamıştı... sanki bunu itiraf etmekten utanıyormuş gibi. Sonrasında uzun bir süre gözlerini pencereden ayırmadı. Elander onun bunu yüksek sesle söylediğini ilk kez duyduğunu düşündü -ki bu çok saçmaydı, çünkü onun yerinde olsaydı şimdiye kadar birkaç kez bağırmış olurdu.

Kan her zaman aile demek değildir.

Neredeyse o kelimenin -ailenin- ona taktığı pençeleri görebiliyordu. Yatağın üzerinde kıpırdamadan dururken bile sessizce boğuştuğu tüm o karmaşık şeyleri.

"Belki Caden'i hâlâ kurtarabilmemizin bir yolu vardır," diyerek konuyu aniden ve kararlı bir şekilde kardeşinden uzaklaştırdı.

Bundan şüpheliydi. Aslında böyle bir şeyin imkânsız olması için onlarca neden sayabilirdi. Ama onun bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz -yüzünde hâlâ açıkça yazılı olan azabı görür görmez- bu nedenlerin hiçbirini tartışmak istemediğine karar verdi.

"Belki de vardır," dedi.

Ölüm bıçağını ellerinin arasında çevikçe savurarak onu tekrar inceledi. "Benimle dalga geçiyorsun. Gerçekte ne düşündüğünü biliyorum."

"Öyle mi?"

"Bana söylediğin şeyi unutmadım, kaç ay önce olursa olsun - kuruntu ve iyimserlik aynı şeydir."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor."

"Bu şehre son gelişimizde yaşadığımız o güzel anılardan biri daha," dedi sert bir sesle.

"Belki de bu seferlik iyimser olurum." "İyimser olmaktan hoşlandığını fark edebilirsin."

Kıkırdadı. "Pek olası değil."

Ayağa kalktı ve aralarındaki boşluğu kapattı. "Daha garip şeyler de oldu."

"Öyle," diye kabul etti, bir kolunu kızın beline doladı ve onu bir öpücüğün içine kaldırdı.

Sadece hızlı ve yumuşak bir öpücük olmasını istemişti. Caden'la buluşmasının ağzında bıraktığı kötü tadı kovmaya yetecek kadar. Ama dudakları onun dudaklarına değdiği anda, her zaman olduğu gibi oldu: o toplantıyı, değiştirmeyi düşündüğü kıyafetleri, yapmakta olduğu başka her şeyi unuttu.

Onun dışındaki her şeyi unuttu.

Zihninin durumu ne olursa olsun, ne kadar dağınık ve karanlık şey onu sıkıştırıyor olursa olsun, o her zaman böyle bir berraklık yaratıyor gibiydi. Ona karanlık şeyleri unutturmadı - sadece onları dağıttı ve ona ışığa giden yolu bulma şansı olduğunu hissettirdi.

Parmak uçlarına kalktı ve kollarını onun boynuna dolayarak kendini öpücüğün içine daha fazla çekti. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde kollarını adamın boynuna

Vücudu öne doğru eğilmişti. Kendini ona karşı sabitliyordu. Bu bir şekilde onu da daha sabit hissettiriyordu.

Diğer kolunu ona doladı, dudaklarının tadında, dokunuşunun sıcaklığında, onu kendine daha sıkı çektiğinde çıkardığı yumuşak küçük seslerde kendini tamamen kaybetti.

Bir dakika sonra ayrıldıklarında, kadın giderken onun elini tuttu. Onu tuvalete götürmesine izin verdi ve orada beklemesini, lavabonun yanındaki tabureye oturmasını söylediğinde itiraz etmedi. Kadın bir sepet dolusu sargı bezi ve merhemle geri döndüğünde ya da Caden'in saldırılarının kanıtlarını temizlemesine yardım etmek için ısrar ettiğinde de bir şey söylemedi.

"Çıkar şunu," diye emretti, dönüp lavaboya su doldurmakla meşgul olmadan önce kanlı gömleğini çekti. Lavabonun üzerinde bir ayna vardı ve adam soyunmaya başlarken kadının bakışlarının yansımada gezinmesini kaçırmadı. Ona bu konuda takılmak için uzun süre duraklamaktan kendini alamadı.

"Şimdiden tekrar soyunmamı mı istiyorsun? İkinci raunda hazır mıyız?" Adam sırtı ve aynada onun tepkisini izledi - hafif bir kızarıklık ve kadının sadece gönülsüzce savuşturmaya çalıştığı bir gülümseme. "Doyumsuzlaşıyorsun," dedi ona.

"Çıkar şunu," diye tekrarladı, diz çöküp lavabonun altındaki nevresim sepetini karıştırırken.

"Elbette, Majesteleri."

Kadın büyük ihtimalle buna gözlerini devirdi ama o bunu görmedi, çünkü kadın ne dediyse onu yapıyordu. Pürüzlü kumaş sırtındaki açık yarayı sıyırdığında biraz yüzünü buruşturdu.

Yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında döndü ve kararlılık yerini almadan önce kısa bir kaş çatma ifadesini kararttı.

Bir dakika sonra nemli bir bez hazırlamıştı ve hiç tereddüt etmeden işe koyuldu. Elleri ilk vuruşlarda sabitti. Ama kırmızı renkli bezi sıktıktan sonra

Sırtına götürüp kürek kemikleri arasındaki kesiğin kenarlarında gezdirirken üçüncü kez titriyordu. Bu titremenin nedeni mekânın mahremiyeti ya da yakınlıkları değildi - Tanrılar biliyordu ki bundan çok çok daha yakındılar.

Kan ve ona hatırlattığı tüm o şeyler yüzünden. "Bunu yapmak için sana ihtiyacım yok, biliyorsun."

"Biliyorum." Yeniden kararlılıkla gözlerini kısıtı ve adamın derisini ellemeye devam etti. "Sadece işe yarar bir şey yaptığımı hissetmek istiyorum. Bu sarayda kraliçecilik oynayarak geçirdiğim onca zaman beni biraz çıldırtıyor. Yalan söylemeyeceğim; garip bir parçam kaçıp gittiğin için kızgındı, çünkü bensiz savaşmaya gidebileceğini düşünmüştüm ve öyleydin, değil mi?"

"Özellikle eğlenceli bir şey kaçırmıyordun."

"Doğru, tabii ki hayır. Ben sadece... sanırım kılıç sallamayı politika yapmaya tercih ediyorum, demek istediğim buydu," diye mırıldandı. "Ve bazen basit görevleri özlüyorum. Ve o görevlerin sonunda ödememizi alıp günü bitirebildiğimiz zamanları. Kraliçeyi oynamanın sonu yok. Kolay olmasını falan beklemiyordum ama kendimi bu kadar... kapana kısılmış hissetmeye alışık değilim. Düzeltmek istediğim o kadar çok şey var ki ve ben sadece buradayım ve ben..." İç çekti ve mırıldanmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı, "Özür dilerim. Ne hakkında atıp tuttuğumu bilmiyorum - lütfen bunları söylediğimi kimseye söylemeyin."

"Sırrının benimle güvende olduğunu biliyorsun."

Cevap vermedi. Şimdi çok odaklanmıştı -zihni çok endişelenmeden ve elleri işi yapamayacak kadar kararsızlaşmadan önce başladığı görevi bitirmeye çok kararlıydı.

Birkaç dakika sonra, yaranın görüntüsünden memnun görünüyordu; kanlı bezi lavaboya koydu ve bandaj sepetini karıştırmaya başladı.

Onun çalışmasını izlerken Elander'in aklına bir anı geldi: İkisi şehrin dışındaki bir odada yalnızdılar.

Belwind'in. Onları cevaplardan çok sorularla baş başa bırakan bir savaşın ardından -şimdi olduğu gibi- acı çekiyorlardı. O geceyi hâlâ çok net bir şekilde hayal edebiliyordu - bu yaşamı boyunca ilk kez onun yanında uyumuştı. O gece de yaralarıyla ilgilenmek konusunda inatçı davranmıştı. Ve gerçekten anlamadığı nedenlerden dolayı bunu yapmasına izin vermişti; sadece onun yanında kalmasını istediğini biliyordu, onu orada tutmak için ne gerekiyorsa.

Bu anla ilgili pek çok şey o ana benziyordu ama yine de...

Tuhaf, her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi.

"Sadece kraliçe olmaya çalışmıyorsun, biliyorsun."

Yüzünü adama doğru çevirdi ama cevap vermedi.

"Senin bir taç giymen gerekiyordu ve bu dikkatini veren herkes için çok açık."

Tekrar arkasını dönmeden önce birkaç saniye boyunca sepeti karıştırmaya devam etti

-Birkaç bandaj şeridi yırtıp elinin etrafına sardı ve "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

"Bunun aksini söyleyenlerin aptal olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Ama yine cevap vermedi; sadece onun arkasından dolandı ve bandajı yerine sarmaya başladı.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Bandajı bağlamayı bitirdi. Ellerini yıkadı; avuçlarının her santimini neredeyse çığ kalana kadar ovdu, sonunda ellerini kollarının altına sokmayı ve zorlayıcı hareketleri durdurmayı başardı. Sonra ona döndü ve "Sadece biraz kafam karışık" dedi.

"Ne hakkında?"

"Bu gece bir kraliçe miyim yoksa bir kaçak mı? Kararını ver."

Kadının alaycı tonu karşısında ağzının bir köşesi kıvrıldı.

Odaya geri döndü ve bir süre sonra gardıroptan çıkardığı temiz gömleklerden biriyle geri döndü.

"Ee?" diye sordu. "Hangisi?" "Sanırım buna bağlı."

Ona gömleği fırlattı. Adam giymedi. "Neyin üzerine?" diye sordu.

"İkinci rauntta size nasıl davranmamı istediğinize dair."

Daha önce yüzünde beliren kızarıklık bu kez daha parlaktı. "Çok yardımsever."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," diye bilgilendirdi onu. Gömleği görmezden gelmeye devam etti ve bunun yerine ona uzandı, parmaklarını taytının bel bandına geçirdi ve onu kendine çekti. Kız direnmedi. Adamın kucağına yerleştı, kollarını adamın omuzlarına doladı ve alnını adaminkine yasladı.

"Ve kucağımda böyle oturduğun sürece," diye ekledi, "benden istediğin kadar uyumlu olmaya daha da meyilliyim."

"Demek zayıf noktayı keşfettim."

"Sanki zayıf yönlerimi zaten bilmiyormuşsun gibi."

"Hepsini bildiğimi söyleyemem."

Adamın kolları kadının beline dolandı. Söylerken yarı ciddi, yarı alaycıydı: "Sadece sen. Sadece sen. Başka hiçbir zayıflığım yok."

Güldü. "Ben de sana güç verdiğimi sanıyordum." "Sen bir şekilde benim hem zayıflığım hem de gücüksün."

"Ah. Ben çok yetenekliyim."

"Çok yeteneklisin. Ve sanırım gerçekte neler yapabileceğinizi daha yeni öğrenmeye başladım."

Başını sallamadan önce bir süre bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Yüzeyi zar zor çizdiniz."

"Bu gece kalmalısın, böylece seni incelemeye devam edebilirim."

Gülümseyerek başını salladı. "Beni yatağına davet etme fırsatını hiç kaçırmıyorsun, değil mi? Çok zekisin."

"Ve yetenekli. Tıpkı senin gibi."

Gülümsemesi aydınlandı ve adam eğilip onu öpme isteğine karşı koyamadı. Gülümsemesi, hareketin aniliğiyle yumuşak bir kahkahaya dönüştü ve adam bunun dünyanın en güçlü acı ilacı olduğundan şüphelendi - dudaklarında o kahkahayı hissetmek.

Onu kollarıyla daha sıkı sardı ve ayağa kalktı. Vücudundaki bandajları gerdi, yaralarına doğru rahatsız edici bir şekilde çekti... ama umursamadı, çünkü bu onun tekrar o nefes nefese, şaşkın küçük kahkahayı atmasına neden oldu.

Onu yatağına taşıdı. Yastıklara yaslanırken onu da yanına aldı ve kucağına oturttu. Ona yaslanırken dudaklarını onunkilere bastırdı.

Ona fırlattığı gömlek hâlâ aralarında duruyordu; bir süre sonra yataktan yuvarlandı ve gömleği de yanında götürdü. Kendi giysilerinden sıyrılıp temiz gömleği giydi, omuz silkti ve önündeki düğmelerle uğraşmadı. Sonra onun yatağına geri döndü, ona doğru sürünerek öpüşmeye kaldıkları yerden devam etti. Tekrar eğilip uzaklaşması birkaç dakika sürdü.

Adamın bakışları kızın üzerinde gezindi ve eli kızın kendisine yaslanmış çıplak bacağının üzerinde dolaştı. "Anladığım kadarıyla kalacaksın?"

"Bu noktada gerçekten sormanız gerekiyor mu? Sanırım bu belli bir şey."

Omuz silkti. "Sadece senden duymak hoşuma gidiyor."

Yüzünde alaycı bir gülümsemenin izi belirdi. "Bana kalbinin olması gereken yerde kara bir uçurum olduğunu söylemeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? O zaman sana inanmamıştım ve şimdi bundan eminim; sen gizliden gizliye umutsuz bir romantiksin - bence başından beri öyleydin."

"Sadece söyle," diye güldü.

Ona daha önce baktığı gibi bakıyordu, solgun gözleri gülümsemesiyle birlikte yumuşuyordu. "Evet. Kalacağım."

"Güzel." Kızın gömleğini -kendi gömleğini- avuçladı ve onu bir öpücük için daha kendine çekti.

Adam dudaklarını onunkilerden çekerken bile yakın durmaya devam etti. Burunları birbirine değdi ve parmakları çıplak göğsünde, tam da kalbinin attığı yerde desenler çizerken, "Ne olursa olsun buradayım," diye fısıldadı.

Birlikte yumuşak çarşafların ve daha yumuşak dokunuşların dünyasına daldılar, arzu sessizce ikisini de tüketiyordu. Bu, daha önce onun odasında hissettiği arzudan farklıydı; onu hâlâ o fiziksel, ilkel şekilde istiyordu - bu asla tam olarak doyurulamayan bir açlıktı - ama onu çok daha derin bir anlamda da istiyordu; ona karşı bastırıldığı bu nazik, tanıdık yolu, ona bakmasını ve başka bir kelime söylemeden tüm kalıcı sorularını cevaplamasını istiyordu.

Gözleri çok geçmeden kapanmaya başladı. Uzun bir gece olmuştu ve önünde daha uzun günler vardı; dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu kendine doğru çekmekle yetindi, vücuduna daha çok sarılmasını sağladı. İkinci raunt belki sabaha kadar bekleyebilirdi.

Etraflarına sessizlik çöktü. Düşüncelerinden başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Sonunda kendini onun kalp atışlarına odaklanmış buldu. Kalp atışları hızla atarken yavaş ve düzenli bir ritme dönüştü ve onun uykuya daldığını düşündü; ta ki aniden kıpırdanıp yüzünü ona dönene kadar.

Onun uyuduğunu düşünmemesi gerektiğini bilmeliydi; zihni her zaman yarış halindeydi ve bu gece olanlardan sonra, her ikisinin de ne kadar yorgun olduklarına rağmen durmaması gerçekten şaşırtıcı değildi.

"Beni rahatsız eden bir şey var," diye fısıldadı.

"Neymiş o?"

"Caden'ın kullandığı o büyü... Sanıyorum ki Prens'in kuklasını göndermek için bize bu kadar yakın olmak zorunda

Alder - çünkü uzaktan işe yaramayacaksa böyle bir büyüünün ne anlamı var?"

"...Haklısın."

"Ama buraya şahsen geldi."

İçgüdüğü gözlerini kaçırmaktı -onu yine dışlamak- ama buna karşı koydu. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve kendini daha fazla soruya hazırladı.

"Sana tam olarak ne söyledi?" diye sordu. "Neden buraya geldi?"

Gerçek, dilinin ucunda tünemiş, aralarına düşmeye hazır ve hevesliydi.

Seninle konuşmak için buradaydı.

"Elander?"

"O... Sanırım kafası çok karışık. Çok fazla konuşmadık, gerçekten - ona gitmesini söyledim, kavga ettik ve kaybettikten sonra kaçtı. Garip bir ziyaret. Talihsiz bir ziyaret. Ama ben olsam bu konuda çok fazla endişelenmezdim; sanırım daha büyük endişelerimiz var."

Aralarındaki sessizlik yeniden ağırlaştı.

Ondan bir şeyler sakladığını anlayabileceğinden emindi.

Ama ona gerçeği söylerse, o zaman Caden'in peşinden kendisi gitmek isteyecekti. Bu, onun savaşmak için ısrar ettiği bir savaş daha, endişelenmesi gereken bir şey daha olacaktı ve zaten bunlardan yeterince vardı. O yüzden bir şekilde bu işi kendi başına halledecekti. Ve ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacaktı.

Hâlâ ona bakıyordu, beklenti içindeydi.

Sadece gerçeği kalbinin derinliklerine gömdü, onun alnına bir öpücük kondurdu ve battaniyeleri üzerine çekti. "Biraz uyumalısın," dedi ona. "Şimdiye kadar neredeyse sabah olmuştur."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

KÂBUS BU KEZ CAS'IN ÜZERINE YAVAŞÇA ÇÖKTÜ, GÖLGELER GIBI batan güneşle birlikte sürünüyor.

Saray arazisini çevreleyen dış duvarın üzerinde durmuş, Ciridan şehrine doğru uzanan geniş yola bakıyordu. Kendini normal hissediyordu; uyanıktı, rahattı, giysilerini hışırdatan ve örgüsünün gevşek parçalarıyla oynayan ılık esintiyle canlanmıştı.

Sonra yağmur yağmaya başladı.

Damlalar saniyeler içinde tenine kadar ulaştı. Saçlarının nemli tellerini kenara itmek için bir elini kaldırdı ve ıslaklığın garip bir şekilde sıcak olduğunu fark etti. Parmaklarını başından çekti ve üzerlerinde biriken sıvı taneciklerini inceledi. Sudan daha kalındılar.

Ve kırmızıydılar.

Kan mı?

Aşağıdaki cadde bununla doluydu; kenarlar boyunca oluşan kıpkırmızı lekeli çukurlar taşı ve sonunda caddenin ortasından fişkıran yuvarlanan nehirlerle dönüştü.

Sonra insanlar geldi... kırmızı nehirden yükselen pek çok insan, kızıl iplikçikler ve gölgeli büyüler iç içe geçerek bedenleri oluşturdu. Ve sonra bazılarını tanıdığı yüzler vardı. Onlar insanlardı

Kaybettiği insanlar, öldürdüğü insanlar, neredeyse kaybettiği ya da öldürdüğü insanlar...

Korkunç, sessiz bir şarkıyla dans ederek onun önünde sallanıyorlardı.

Bu kâbus gibi halüsinasyonların merhametine kalmıştı. İlk başta gerçek olmadıklarını bilse de, onlara baktıkça bu bilgiyi daha fazla sorgulamaya başladı. Az önceki esintinin sıcaklığını hatırlayamıyordu, kandan önceki bir zamanı, uyanık olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. Etrafındaki travmatik sahnenin ne bir sonu ne de bir başlangıcı vardı - sadece öyleydi ve o da bunun bir parçasıydı, o kadar derinden iç içe geçmişti ki kendini delilikten ayıramıyordu.

Kızıl nehirden yükselen daha tanıdık figürler gördü - arkadaşları. Ama kanla işaretlenmemişlerdi ya da gölgelerden oluşmuyorlardı; katı ve... normaldiler. Bu ürkütücü fonda korkutucu derecede normal.

Duvardan indi ve onları yakalamak için koştu. Döndüler.

Onu gördüler.

Ama konuşmadan uzaklaştılar; aralarındaki nehir daha da yükselirken onu diğer tarafta mahsur bıraktılar.

Dudakları hareket etmeyi başardı, sonra tek bir fısıltılı kelime: İmkânsız.

Arkadaşları onu geride bırakmazdı.

O zaman uyuduğunu fark etti ve gözleri hemen açıldı.

Ama hareket edebileceği en uzak yer orasıydı.

Felçli. Tekrar. Başını yastıktan kaldıramadı bile. Konuşamıyordu. Bu hep böyleydi. Her gece, her lanet olası geceden sonra, kâbuslar uyandıktan sonra bile peşini bırakmıyordu. Bu, o kâbusların en kötüsüydü ve aynı zamanda en sık görüleni olmaya başlamıştı.

Artık yalnız uyumamasının bir nedeni de buydu.

Elander hareketsizliğine rağmen genellikle onun sıkıntısını hissedebiliyordu ve bu gece de durum farklı değildi. Eli çoktan onunkine uzanmış, kolunun üzerinde geziniyordu. Dokunuşu belli belirsiz ve çok uzakta hissediliyordu ama kesinlikle oradaydı.

Parmakları onunkilerin arasına girdi ve yumuşak bir şekilde sıktı. Onun yüzünü hayal edebiliyordu ama bakışlarıyla buluşmak için hareket edemiyordu. Göğsünün ve uzuvlarının üzerindeki ağırlık çok büyüktü. İçine düştüğü çukur çok derindi, üstündeki boşluk çok büyük ve çok eziciydi.

"Bu gerçek değil," dedi Elander, sesi yumuşaktı ve uykudan bulanıklaşmıştı.

Biliyorum, cevap vermeye çalıştı. Hiç ses çıkmadı.

Elini daha sıkı sıktı. "Ben buradayım. Sen güvendesin. İkimiz de güvendeyiz."

Güvenli.

Nefes almayı başardı.

Aylar önce, bu hayatta ilk kez aynı yatağı paylaştıklarında, ona aynı şeyi söylemişti-

Burada güvendesin.

O zaman ona inanmıştı. Şimdi de ona inanmaya çalışıyordu. Tüm olanlardan sonra bu daha zordu. Hâlâ batıyormuş gibi hissediyordu. Sanki dünya etrafına çöküyormuş gibi. Ve bu kabusu her gördüğünde biraz daha derine batıyordu.

Elander onun elini sıkmaya devam etti. Bir. İki. Üç. Her bir basınçla ciğerlerine hava dolduğunu hayal etti ve bir nefes daha almayı başardı, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha - artık kontrol ondaydı.

"Casia?"

Sesi sonunda ondan kaçmayı başardı: "Ben iyiyim."

Oda onun etrafında dönüyordu. Yavaşça doğruldu, kontrolü azar azar geri geliyordu. Dizlerini göğsüne çekti ve dengede durduğunu hissedene kadar başını dizlerine yasladı. Bir elini yatağa dayadı, serbest düşüşü beklerken kendini yerine sabitledi.

Karnındaki hissin azalması için. Sırılıklam olmuştu ama kanla değil; sadece terle. O iyiydi. Ve Elander...

Başını kaldırdı ve sola doğru eğdi. İşte oradaydı. İşte buradaydılar. Birlikteydiler.

Eli hâlâ onun ellerindeydi. Karanlıkta, belirsiz ara yerlerde, birlikte yaşadıkları tüm kabusların ve savaşların enkazı arasında... bir şekilde onu her zaman yeniden buldu ve bir şekilde her zaman onu güvende hissettirmeyi başardı - bir an için bile olsa.

Birbirlerini bulamayacakları bir gün gelirse ne yapacağından emin değildi.

Eğer içine battığı çukur çok derinleşirse ve onun eline ulaşamazsa. Eğer...

Hayır.

Artık bunu düşünmeyecekti.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan yuvarlandı ve tuvalete gitti. Nemli yüzüne soğuk su çarptı. Solgun gözlerini aynaya kaldırdı ve titremesi durana kadar kendine baktı.

Odaya döndü. Tozluklarını ve botlarını giyip gömleğinin düğmelerini ilikledi. Yatağın yanında bir an durdu, Elander'ın göğsünün nefes alıp verişini izledi ama sonra yürümeye devam etti. Döşeme tahtaları altında gıcırdadı -çok gürültülü bir şekilde- ve Elander'in başını yastıktan kaldırıp gözlerini kırpıştırarak açmasına neden oldu.

"Nereye gidiyorsun?"

Durakladı. "Yürüyüşe."

"Yalnız mı?"

"Ben Nessa'nın odasına gidiyorum," dedi. "Onun büyüünün yardımı olmadan uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Başı yastığa gömüldü; bu konuda daha fazla soru ya da düşünce üretemeyecek kadar yorgundu. Giderken bakışlarını sırtında hissetmesine rağmen gitmesine itiraz etmedi.

Yalan söylediğini biliyor muydu?

Muhtemelen.

Nessa'nın odasına gitmeyi ve tekrar uyumayı planlamıyordu. Uyumak, karşılayamayacağı bir lüks gibi geliyordu. Sabah onu bekleyen bu kadar çok yükümlülük varken olmazdı. Elander'in dediği gibi o kâbuslar gerçek değildi ama yine de...

Daha önce de gerçek olduğu ortaya çıkan hayaller görmüştü.

Güçlerinin bir başka yönü daha. Bu, üzerinde en az kontrol sahibi olduğu büyü türüydü ve bu tür şeyleri kullanmasına yardımcı olabilecek tanrıça - Yıldız Tanrıçası

-uzak durdu. Bu imgelemler genellikle yorgun olduğunda ya da başka bir şekilde hazırlıksız yakalandığında ortaya çıkıyordu...

Bu yüzden uyanık ve tetikte kalacaktı. Bu kadar basit.

Zaten neredeyse sabah olmuştu; koridorlar altın grisi bir renk almıştı, güneş ışığı kapalı gökyüzünden sızarak pencerelerden içeri giriyor ve etrafındaki her cilalı ve aynalı yüzeyde belli belirsiz parlıyordu. İnsanlar kıpırdanmaya başlamıştı, koridorlarda sürekli bir akış halinde gelip gidiyorlar ve kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Rotasını Nessa yerine Laurent'a çevirdi. İçinden bir ses onun çoktan uyanmış olacağını söylüyordu; dün gece kardeşini görmenin verdiği kötü şoktan sonra muhtemelen hiç uyumamıştı.

Her halükarda onu tekrar kontrol etmek istedi.

Önce kendi odasına uğradı, orada yeni kıyafetlerini değiştirdi ve kılıcını aldı. Kılıcını Prens Alder'in ikiziyle yaptığı o rahatsız edici görüşmeden sonra bu odaya getirmişti ama ondan uzun süre ayrı kalmaya asla dayanamazdı; sarayda nispeten sıradan bir gezinti yaparken bile onu taşımak onu rahatlatıyordu. Onu daha heybetli ve hazırlıklı gösteriyordu... ve şimdi her hareketini izleyen pek çok göze yansıtmak istediği imaj da buydu.

Gölgeavcısı'nın yanındaki çantayı da aldı - daha alışılmış, tanıdık şeyler taşımak için vücuduna sardı - ve sonra ana kattaki büyük çalışma odasına doğru yöneldi.

Laurent son zamanlarda odasında olduğundan daha sık buraya geliyordu ve bu sabah da bir istisna değildi; sönmekte olan ateşin yanına oturmuş, parlayan közlere bakıyordu.

Yalnız değildi; Nessa yanındaki sandalyede oturuyor, bir elini kolçağa dayamış, diğer eliyle de sıcak ve dumanı tüten bir fincanı tutuyordu. Laurent, Cas'ın sözlerini anlayamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu ama her ne söylüyorsa Nessa bu konuda perişan görünüyordu.

Konuşmaya o kadar dalmış görünüyorlardı ki Cas neredeyse onları bölmemeye karar verecekti. Ama arkasını dönmeden önce Nessa onu bir an için fark etti ve hemen yanına çağırdı.

Cas derin bir nefes aldı, felç edici kâbusundan kalan son düşünceleri de bir kenara iterek onlara doğru adım attı.

"İkiniz de erken kalkmışsınız," diye yorumladı masadaki meyve tabağına uzanırken. Aç değildi ama yine de bir avuç ekşi meyveyi ağzına attı. Alışılmış, sakinleştirici bir hareket daha.

Laurent ayağa kalktı ve gerindi. "Şehirde hızlı bir devriye gezmeye hazırlanıyorduk. Yani ben." Nessa'ya doğru başını salladı. "Ve biri benimle gelmek için ısrar ediyordu."

Cas'ın kalbi bu olasılık karşısında yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben de seninle geleceğim."

Laurent ve Nessa belirsiz bir bakış attılar, ama Cas hemen bir tartışma başlattı.

"Zev aşığıdan birkaç Mimik kristali aşırđı - görünüşe göre bu sarayın zindan hücreleri arasında uzanan koridorlara saklanmış tonlarca kaçak büyü var - ve geçen gün bazılarını bana hediye etti."

Zev'i bu hücreleri denetlemekle ve içlerindeki mahkûmları planlarıyla işbirliği yapmaya ikna etmekle görevlendirmişti. Birkaçını cazibesıyla kazanmış, diğerlerini Ateş büyüsü tehditleriyle ikna etmiş ve geri kalanlar üzerinde çalışmaya devam etmişti.

Ancak Lord Orbryn, ateş ne kadar sıcak ya da tehditler ne kadar ölümcül olursa olsun işbirliği yapmayı reddediyordu ve Cas çantasındaki kristalleri ararken kendini istemeden de olsa onun boş, tedirgin edici gözlerini hayal ederken buldu.

Müttefiklerinin çoğu o lordtan kurtulmayı bitirmesini istiyordu. Ondan ve yakın çevresinden korktuğuna dair fısıltılar olduğunu biliyordu. Belki de onu öldürmek ve bu söylentilere bir son vermek daha stratejik bir anlam taşıyordu.

Ama Lord Orbryn, bu hayatta içine doğduğu ailenin en eski ve en güçlü bağıydı. O aile hakkında ilk elden bilgiye sahipti ve hâlâ onu bu konuda konuşturmanın bir yolunu bulabileceği konusunda umutluydu.

Ya da bunun hakkında yazmak.

Kristalize Mimik büyüsünün küçük parçalarından birini çıkardı ve arkadaşlarına doğru tuttu. "Her şey yoluna girecek," dedi onlara. "Bunu kullanacağım ve kimse kraliçenin saraydan ayrıldığını bile bilmeyecek."

Yine de tereddüt ettiler.

Cas omzunun üstünden bakarak muhafızların, hizmetkârların ya da duyma menzilinde dolaşan başka birinin olmadığından emin oldu. "Bu saraydan biraz uzaklaşmam lazım, yoksa aklımı kaybedeceğim."

Nessa'nın bakışları hemen sempatikleşti.

Laurent daha yavaş tepki verdi ama sonunda onun da yüzünde anlayış belirdi. Başını salladı ve üçü birlikte şehre doğru yola koyuldular, Cas'ın şu Taklit-tür kristallerinden birini aktive etmesine izin vermek için geçitte durdular.

Büyü, kristalden uzaklaşıp teninin üzerinde bir yol açarak ısınırken neredeyse tedavi edici bir his veriyordu. Gözlerini kapadı ve akmasına izin verdi - içsel büyüüne kıyasla çok az çaba harcadı - ve kısa bir an için, bu kristalleri kullanmanın ilahi güce yaklaştığı tek zaman olduğu daha basit günler için tekrar nostaljik hissetti.

Bunlar tam bir sanat değildi -kendi içsel gücü gibi değil- ama çoğu kişi bu kristallerin bunu yapabilecek iradeye sahip herkes tarafından etkilenebileceğine ya da bazı durumlarda kristalin kullanıcının en güçlü arzularını hissedebileceğine inanıyordu. Taklit-tür kristalleri söz konusu olduğunda bu, bir kişiyi bilinçli ya da başka türlü olmak istediği şeye dönüştürmek anlamına geliyordu.

Bunu bildiği için, kapının metal kaplamasındaki yansıması Cas'ın nefesinin kesilmesine neden oldu.

Onu belli belirsiz tanıdık bir kadına dönüştürmüştü. Uzun, kıvılcı saçlar. Altın yeşili gözler. Keskin elmacık kemikleri. Bu kristallerden birini kullandıktan sonra neredeyse tam olarak bu görünüme büründüğü ilk sefer değildi ve omzunun üzerinden gizlice kaçtığı saraya bakarken, bunun nedenini sorgulamasına izin verdi.

Ölen kraliçe -annesi Cerin de Solasen- buna çok benziyordu.

Cas, kraliçenin tüm portrelerinin indirilmesini ve kapattığı kanatta saklanmasını emretmişti. Hepsini yakıp kül etmekten kısa bir süre önce vazgeçmişti.

Cerin'e benzemek istemiyordu.

Onunla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Yine de o kadına ve ailesinin geri kalanına karşı duyduğu hastalıklı meraka engel olamıyordu. Bu aile hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiyordu ama bir yanının buna ihtiyacı vardı.

Arkadaşları ona bakıyordu, yüzlerinde endişe ifadesi vardı. Hemen bir konuşma başlattı ve

Şu anki görünüşü ya da çalkantılı geçmişiyle hiçbir ilgisi yok.

"Saray bu sabah çok huzurlu görünüyordu," dedi Nessa'ya. "Gerçek bir yaşam alanı gibi hissetmeye başladım; işleri düzenli ve kontrol altında tutma konusunda harika bir iş çıkarıyorsun."

Nessa gülümsedi. "Öyleyim, değil mi? Görünüşe göre hepsinin beyni Varen tarafından korktuğumuz kadar yıkanmamış. Çoğu daha işbirlikçi olmaya başladı; son birkaç gündür sadece birkaçını sakinleştirmek için büyü kullanmak zorunda kaldım."

Şimdi, bu krallığın geri kalanının -ve ötesindeki krallıkların ve diyarların- da aynı derecede sakin ve işbirlikçi olmasını sağlayabilirsek, diye düşündü Cas. Ama içini kemiren endişelere rağmen gülümsedi ve Nessa'nın daha hafif, daha iyimser adımlarına uymak için hızını artırdı.

Nessa'nın sarayda başardığı her şey hakkında bir mil kadar sohbet ettikten sonra Cas'ın dikkati Laurent'a kaydı.

Konuşmalarını dinliyor gibi görünmüyordu; gözlerini onlara ulaşan her olağandışı sese ve ara sıra Cas'ın kendisinin duyamadığı daha sessiz, daha uzak şeylere dikmekle meşguldü. Onu sessizce izledi ve şu anki krallıklarının dışındaki o kaotik krallıklar ve diyarlar hakkında ne düşünüyor olabileceğini merak etti. Kendi ülkesi ve Sarith'in yarattığı tehditler hakkında.

Mistwilde'a karışmamak bir seçenek değildi; bunu zaten yapıyorlardı -o güçlü elfleri kendi taraflarına çekmek planlarının hayati bir parçasıydı- ve şimdi Cas o diyardaki müttefikleri ve müttefik adayları için en kötüsünden korkuyordu.

Laurent'ın da öyle düşündüğünden emindi.

Moreth'in en saygıdeğer generali Kolvar Aendryr ve askerleri Mistwilde'a büyük ölçüde Laurent'ın emriyle gitmiş, gerçek krallarının isteklerini yerine getirme fırsatı için can atıyorlardı. Eğer kan gölüne dönerse.

Laurent onun bakışlarını yakaladı ve sanki endişeli sorularının geleceğini biliyormuş ve saldırısını başlamadan durdurmaya kararlıymış gibi hızla konuştu. "Bu tamamen rutin bir devriye değil," diye bilgilendirdi onu. "Hedefimiz Edge Bölgesi."

"...Syndra'nın yeri mi?" diye tahmin etti.

Başını salladı. "Şehirde tespit ettiği herhangi bir huzursuzlukla ilgili ayrıntılı raporlarla bizimle buluşması gerekiyordu. Özellikle saraydan kaçanları izliyormuş. En son konuştuğumuzda bazıları örgütleniyordu - bize engel olabilecek direniş cepleri oluşturunlardı."

Syndra Talavir uzun zamandır -Cas ve grubunun Ciridan ve çevresindeki işleri yürüttüğü günlerde- onların rakibiydi ama genellikle dostane bir rakipti. Yıllar boyunca birlikte birkaç içki bile içmişlerdi. O ve ortakları, Cas'ın başkentte düzeni sağlamasına yardım etmeleri için görevlendirdiği seçilmiş birkaç kişi arasındaydı, çünkü Syndra'nın gerçekten inançları vardı. Belki biraz çarpıktı ama aşmadığı çizgileri vardı.

Laurent gözlerini bir kez daha Cas'a çevirdi ve bakışlarındaki söze dökülmemiş anlam her zamankinden daha açıktı: Bu sabah odaklanmak istediği tek şey Syndra'yla yapacağı görüşmeydi.

Aylar önce, bu bakış Cas'ın onu merak etmesini ya da zorlamasını engellerdi. Ama son zamanlarda yaşadıkları onca şeyden sonra, artık onun kendisiyle arasına mesafe koymasına izin vermekten hoşnut değildi. "Dün gece uyumadın sanırım?"

Birkaç adım boyunca sessiz kaldı, gri gökyüzünü inceledi. "Uyku dün gece endişelenecek en önemli şey gibi görünmüyordu."

"Anlıyorum." Sonraki sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Dün gece ben de çok düşündüm... ve - başa çıkmamız gereken şeylerden bahsetmişken - sanırım yakında Mistwilde'a kişisel bir ziyarette bulunmamız gerekecek. General Kolvar'ı Sarith ve yordakçılarıyla baş etmesi için yalnız bırakamayız. Ve bu

Düzeni korumalarına yardımcı olabilirsek, Mistwilde'in liderlerinin de gözüne girebiliriz."

Bu iyiliği umutsuzca istiyordu; ordusu için ceset ihtiyacının ötesinde, elf diyarlarında keşfetmeyi bitirmediği bilgiler de vardı. Elflerin ilahi olanla çoğu kişinin sahip olmadığı bir bağı vardı. Moreth yararlı bilgilerle doluydu - kitaplar, bilginler ve hikâyelerle- keşke orada daha fazla zamanı olsaydı, daha derinlere dalmak için yararlı olabilecek şeylerle.

"Kendinizi o diyarın yöneticilerine tanıtmanızın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile," diye sözlerini tamamladı.

"Anlaştık," dedi Laurent. Laurent konuşurken bakışlarını indirmiş, dümdüz ileriye dikmişti ama kız onun kafasında seyahat planları yapmaya başladığını anlayabiliyordu.

"Ve bunu hep birlikte halledeceğimizi biliyorsun, değil mi?" diye ekledi.

Hâlâ ona bakmıyordu ama yüzünde isteksiz bir kabullenme ifadesi gördüğünü düşündü. "Belki," dedi hafifçe başını sallayarak.

"Kesinlikle," diye düzeltti Nessa.

"Hoşuna gitse de gitmese de," diye ekledi Cas.

İç çekti ama ağzının kenarları yukarı doğru seğirdi.

Arkadaşça bir sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Neredeyse Kenar Bölge'ye giden köprüye varmışlardı ki Nessa önce sağa kayd, sonra da yoldan tamamen uzaklaştı.

Dik bir tepeyi takip ederek toprak bir patıkaya indi ve bu patika şu anda kapalı olan küçük bir dükkâna kadar uzanıyordu. Sonunda bu işyerinin önünde durdu, kollarını kendi etrafında kavuşturdu ve solmuş tabelasını, kapısının soyulmuş boyasını, pencerelerine çekilmiş eski püskü perdeleri inceledi...

Laurent ana yolda kaldı, karakteristik olarak sabırsız görünüyordu.

Ama Cas, Nessa'nın neden bu binanın önünde durduğunu biliyordu, bu yüzden Laurent'a omuz silkti ve sonra Nessa'nın peşinden koştu.

"Bu anıları canlandırıyor, değil mi?" Cas ona yaklaşıırken Nessa hüzünle, "Bu anılarımı canlandırıyor, değil mi?" dedi.

"Öyle," diye kabul etti Cas.

Burası ikisinin resmi olarak tanıştıkları ilk yerdi; soğuk, biraz da kasvetli bir sabah, şu anda bulundukları yere hiç benzemiyordu. Laurent birkaç gün önce Nessa'yla karşılaşmış ve onu kendisiyle tanışması için davet etmişti

-Asra ve Cas ile birlikte, yaklaşan işlerinden birinde onlara yardım etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini görmek için bu yerde. Bir çeşit mülakat. Onun gelmesini gerçekten beklemiyordu ve zaten dükkânda ilgilenmesi gereken başka işleri vardı.

Ama o gelmişti.

Oraya daha önce milyonlarca kez gitmiş gibi elini kolunu sallayarak girmiş, sonra da dükkan sahibi ile kavgacı bir müşteri arasında giderek kontrolden çıkan bir tartışmayı yatıştırmak için sihrini kullanmıştı.

Bu konuda kurnaz davranmıştı ama imparatorluğun büyüyle ilgili düşmanca politikaları göz önüne alındığında yine de tehlikeliydi. Laurent ona bu kadar pervasızca bir şey yapmak için ne düşündüğünü sorduğunda, yarı elf tarafından azarlanırken çoğu insanın koruyamadığı bir soğukkanlılıkla ona bakmıştı. Sonra omuz silkti ve şöyle dedi: "Dükkân sahibinin yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum."

Cas ondan hemen hoşlanmıştı.

Asra'nın da vardı ve kısa bir süre sonra ekibin kalıcı bir parçası olarak kalması için ısrar etmişti.

Laurent da birkaç dakika sonra onlara katıldı. "Görünüşe göre o Mimik kristali zayıfmış," dedi kaşlarını çatarak pencereyi işaret ederken.

Cas yansımasına baktı ve o da Cas'ın kaşlarını çatı; saçlarının telleri her zamanki gri tonuna dönmeye başlamıştı bile.

Bu kristallerden birinin etkisinin bu kadar çabuk geçtiğini hiç görmemişti.

Bilinçsizce büyüsünü bozuyor olması mümkün müydü? Zihni hâlâ gerçek annesinin, gerçek geçmişinin düşünceleriyle doluydu... ve bunların onu nasıl korkuttuğunu inkâr edemiyordu. Bu korku içsel büyüsünün koruyucu unsurlarını tetikleyerek kristalin ona verdiği gücü dışarı itmesine mi neden oluyordu?

Uzaklardan gelen garip, ani bir ses -sanki ani bir rüzgârda kopan bir pankart gibi- dikkatlerini pencereden uzaklaştırdı.

Döndüklerinde köprünün diğer tarafından yükselen dumana benzeyen şeyi gördüler; sanki görünmeyen bir güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi durgun sabah havasında garip bir şekilde hareket ediyordu.

Nessa sırtına asılı yaya uzanmaya başladı ama elini yumruk yapıp geri çekmeye zorladı.

"Bela olabilir," diye mırıldandı Laurent.

"Araştırmalıyız," dedi Cas.

Bakışları onun değişen görüntüsü üzerinde gezindi. "Sen geride kal. Her şeyi daha yakından inceleyeceğiz."

"Eğer bir sorun varsa, ben-"

"Saklanmak," diye araya girdi. "Silahlı muhafızlarımız olmadığı için." Cas'ın yüz ifadesi kızgınlaştı ama Laurent buna aldırmadı. "Biri sizi görürse başımız daha çok belaya girer. Ya da en azından daha fazla dikkat çekersiniz... Bu da muhtemelen başımızı belaya sokar."

Bu sözlere hâlâ öfkeleniyordu ama itirazını geri çekti. Adamın haklı olduğunu biliyordu. "Peki. Ama on dakika içinde dönmezsen peşinden gelirim. Dikkatli ol," dedi ve dükkânın gölgelerine gömülüp gözden kayboldu.

Laurent ve Nessa tepeye doğru geri dönerken o olduğu yerde kaldı, bakışları yansımasıyla uzaktaki köprü arasında gidip geliyordu.

O garip duman köprüünün etrafında dönmeye devam etti. Kalınlaşıyor, mavinin doğal olmayan bir tonuna dönüşüyor gibiydi. Sanki güçlü bir rüzgâra yakalanmış gibi hâlâ garip bir şekilde hareket ediyordu ve hâlâ ağaçları ya da etrafındaki herhangi bir şeyi iten bir rüzgâr yoktu.

Kapalı dükkânın yanında birkaç dakika daha oyalandı, hâlâ dikkatle izliyor ve değerlendiriyor, arkadaşlarının başlarının belaya girmiş olabileceğine dair herhangi bir işaret dinliyordu.

Güneş bulutların arasından ilerlerken etrafındaki gölgeler kısaldı. Gölge uzaklaştıkça bakışları onlara çekiliyordu... ve sonra tekrar uzuyorlardı. Tekrar ve tekrar. Onu tırmalayan pençeler gibi -ya da bir kıyıya çarpan ve sonra tekrar denize çekilen, onu da kendileriyle birlikte çekmeye çalışan dalgalar gibi.

Teni karıncalandı.

Uzaktaki dumanda olduğu gibi, bu gölgelerin arasında da doğal olmayan bir şey vardı ve onları anlamsız bir şekilde ileri geri çekiyordu.

Bir süre ona odaklandıktan sonra fark etti ki.

Sihir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

BU BÜYÜLÜ ENERJİYİ BİLİYORDU.

Dün, Elander ortadan kaybolmadan hemen önce bir titreşim hissetmişti ama Laurent ve onların ölümsüz habercisiyle o kadar meşguldü ki Elander'ın yanında o enerjiyi takip edememişti.

Ama şimdi onu takip ediyordu.

Ana yolu gözünün önünden ayırmıyordu; Laurent ve Nessa'nın ona bağırdıklarını duyamayacağı kadar uzağa gitmeye cesaret edemezdi -elinde olmasa bile- ama artık kıpırdamadan oturamaz ve çevresinde olup biten tüm o tuhaf şeyleri görmezden gelemezdi.

Gölgeli enerjinin izi onu Lotheran Nehri boyunca uzanan eski bir iskeleye götürdü; küçük bir kayıkhaneye bitişik olan bir iskele. Her iki yapı da aynı derecede köhne ve terk edilmiş görünüyordu. Evin yanına yığılmış bir yığın kereste çürüyordu ve üzerleri parlak, çiy yüklü örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Ve bu yığının yanında tanıdık bir figür duruyordu: Caden.

Cas omzunun üzerinden baktı. Ana yolun bir kısmı hâlâ görülebiliyordu. Yavaşça rıhtıma yaklaştı, gözleri Caden'ın sağ eline takıldı. Elinde sıkılmış bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadı.

"Merhaba, Casia."

Bakışları adamın yüzüne kayd. "Hâlâ şehirdesin. Neden?"

Elindeki bir şeyi -bir tahta parçası olabilir- suyun üzerinde sektirdi ve sonra başını ona doğru eğdi. "Bu pek dostça bir selamlama değil."

Neredeyse geri alıyordu. Özür diledi. Çünkü o da ağabeyinin kurbanlarından biriydi, değil mi?

Ama sonra aklına dün gece Elander'ın gömleğini boyayan kan geldi ve kendini tutamadı; bu tamamen Caden'in hatası olmayabilirdi ama yine de sesi düz ve soğuk çıkmıştı, "Bu sabah kendimi pek arkadaş canlısı hissetmiyorum. Özür dilerim."

Onun ses tonuna sırttı.

Derisinin altına girmeden önce o sırtıştan gözlerini kaçırdı.

Uzaktaki havada kıvrılan o tuhaf, mavi renkli dumandan daha fazlası vardı ve köprüden bir yılan gibi kıvrılıyordu. Ana yolu takip ediyor gibi görünüyordu.

"O gölgeler senindi," diye düşündü Cas yüksek sesle. "O garip duman... dikkat dağıtmak için yarattığın şey de sen miydin?"

"Tam olarak değil. Ama dikkatimin dağılacığını biliyordum." Aralarındaki boşluğu kapatmaya başladı. "Yalnız konuşmamız için bir fırsat gördüm," dedi, "ve bunu değerlendirmeye karar verdim."

Yalnız kelimesiyle gerildi. Bakışları bir kez daha yola kayd. Eli kalçasındaki kılıca gitti.

Caden avuçlarını kaldırdı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece sana bir şey vermek istiyorum. Dün gece bunu Elander'a da açıklamaya çalıştım - barış için geldiğimi - ama pek yardımcı olmadı."

"Bana bir şey mi vermek istiyorsun?" Şüphecilğine engel olamadı. "Ne kadar hoş... ama hediyenizin bazı koşulları olduğunu varsayıyorum?"

Rahatsız olduğu noktayı geçtikten sonra birkaç saniye boyunca onu inceledi. "Size bir soru sorabilir miyim?"

Kıpırdamadan durdu, kayıtsızmış gibi davrandı ve adamın tuhaf gözlerinin onu sinirlendirmesine izin vermedi.

"O saraya geri dönmek, şimdi gerçekte kim olduğunu bilmek ve yine de bu gerçek hakkında bu kadar az şey bilmek tuhaf değil mi?" diye devam etti.

Bunu inkar edemezdi.

Aslında sormuyordu da zaten; o tuhaf renkli gözlerindeki zekice parıltı, kendi sorusunun cevabını bildiğini açıkça ortaya koyuyordu - muhtemelen ilahi gücü sayesinde bunu ondan zorla almıştı.

"Düşüncelerimi dinlemek için büyüü kullanıyordun," diye suçladı.

"Bu sabah zihnin çok gürültülü. Bu da sana odaklanmayı kolaylaştırdı. Takip etmesi kolay."

Tüyleri diken diken oldu. "Kolay olsun ya da olmasın, zihnime odaklanmaya hakkın yok," diye hırladı. "Benden gerçekten ne istiyorsun ki?"

Tırnaklarını inceledi; tırnakları şu anda pençeye dönüşmüştü.

"Cevap ver bana," diye emretti, "yoksa konuşmamız biter."

"Sarayla, gerçek annen ve babanla ilgili kayıp anıların - ne kadar tarih kitabı okursan oku ya da kaç saray hizmetlisinden işkenceyle bilgi alırsan al, senden kaçan anılar..." Sanki sözünü kesmiş gibi boşlukları kendisinin doldurmasını bekliyor.

Kâbuslarının neden olduğundan daha beter soğuk bir ter döktü. "Peki ya onlar?"

Pençelerini incelemeyi bıraktı ve gözlerini ona dikti. "Onları sana gösterebilirim."

Kalbi birkaç kez çarptı.

"Sadece senin de değil." Ceketinin iç cebine uzandı ve siyah bir kurdeleyle bağlanmış küçük gümüş bir çanta çıkardı.

Başka bir yorum yapmadan ona uzattı. Cas ona baktı ama almadı. "Nedir bu?" "Sana söylediğim gibi bir hediye," dedi Caden.

"Ne tür bir hediye?"

"Sen gittikten sonra sarayın duvarları arasında neler olup bittiğini merak ettiğin onca zamanı telafi edecek türden."

O an -seçim- sarp bir dağ yolundaki dar bir çıkıntı gibi önünde uzanıyordu. Bunu kabul etmek ve muhtemelen kaymak yıkıcı olabilirdi. Kalmak ve diğer tarafta onu neyin beklediğini görememek... bir şekilde daha kötü hissettiriyordu.

Merakı sonunda onu alt etti.

Dikkatle çantayı adamın elinden aldı, çözdü ve içine baktı.

Kristallerle doluydu. Daha önce ve geçmişte sayısız kez kullandığı kaçak kristallere benziyordu... ancak bu çantadakilerin hepsi mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş, pürüzsüz, aynı yüzlere sahipti; yasadışı bir şekilde kesilmiş ve In- Between'i çaprazlayan parlak damarlardan toplanmış olmaktan ziyade bilerek yapılmış gibi görünüyorlardı.

Daha önce hiç böyle yaratıklar görmemişti. Ve onlara hemen güvenmedi.

"Varen'in anılarını içeriyorlar," diye açıkladı Caden. "Böylece kaçırdığın çocukluğunu yaşayabilirsin... en azından küçük bir şekilde."

Bir tanesini nazikçe sıkıştırıp kaldırdı ve kasvetli sabah ışığında inceledi. Merkezinde küçük bir kırmızı enerji noktası titreşiyordu. Yine kâbusunu, derisini ıslatan kırmızı damlaları düşündü ve ürperdi.

"Bir şey değil."

Cas burnunu kırıştırdı. "Bunların bir hediye olduğuna hâlâ ikna olmadım."

"Caden, "Kardeşinin zihni ve anıları hakkında bu kadar yakından bilgi sahibi olmanın yararlı olabileceğini düşünmüyor musun?" dedi. Koşullar göz önüne alındığında...?"

"Sadece kafamı karıştırmak istiyor."

Caden omuz silkti. "Bu yüzden kafanızın karışmasına izin vermeyin. Kafa karıştırıcı şeyleri çözebilecek kadar zekisin,

değil misin? Bazen bilgiyle birlikte gelen acıyla başa çıkabilecek kadar güçlü müsün?"

Cas bir ürpertiye daha savuşturdu. Onun ne yaptığını biliyordu. Varen'ın ne yaptığını.

Öyleyse neden kendini bu kristallerin cazibesine kapılmış buluyordu?

"Bu andan önce bile sana geçmişinle ilgili daha fazla şey anlatmak istiyordum, biliyorsun."

Dudakları aralandı ama kendini konuşturamıyor gibiydi.

"Bunu yapabilirdim; düşmüş halimde bile, sınırlı güçlerimle, uzun süredir kayıp olan anılarınızı çıkarmanın yolları vardı. Onları senin için kullanılabilir, görülebilir bir şekle sokabilirdim - tıpkı Varen'inkileri yaptığım gibi. Belki elindeki kristaller kadar temiz bir şekilde değil ama bir şeyler yapabilirdim. Bunu zaten bir kez yaptım. Sence Elander geçmiş yaşamında gerçekte kim olduğunu nasıl keşfetti? Bu tür büyülerde çok iyiyimdir ve sana tam olarak ne kadar iyi olduğumu gösterebilirdim."

O pürüzsüz, mükemmel biçimli kristali diğerlerinin yanına bıraktı ve çantayı kapattı.

"Ama Elander bana izin vermeyi reddetti."

Bakışlarını tekrar Caden'a çevirdi ve ona bir argüman yöneltmeye hazırlandı.

Ama aklına bir tane gelmedi.

Çünkü bu, Elander'ın Caden'ı onu koruma arzusuyla yapmaktan alıkoyacağı bir şeye benziyordu.

Ve böyle şeyleri ondan saklaması doğru değildi.

Ama bu başka bir zaman ve sadece ikisi için geçerli bir tartışmaydı - Caden'in aralarına girmesine izin vermeyecekti.

"Beni ona karşı kıskırtamazsın."

"Bunu beklemiyordum," dedi Caden. "Sadece senden sakladığı bazı şeyler olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Bilmeyi hak ettiğini düşündüğüm şeyler."

Elleri çantanın üst kısmını sıkıca kavradı.

"Ve hala onları sana gösterebilirim."

Uzaktan gelen bağırma sesleri gözlerini tekrar köprüye çevirdi ve kristal kesesinin tamamını nehre fırlatıp dönmeyi ve şehre doğru koşmayı düşündü. Belli ki uğraşması gereken başka sorunlar vardı - bu oyunlar için vakti yoktu.

Ama sonunda, durduğu yerde kaldı.

Hafifçe titreyen eliyle küçük kristal kesesini yanındaki çantaya soktu.

Caden bu manzara karşısında gülümsedi. "Güzel, en azından bunlarla başla. Kullanması kolay olacak ve bence içerdikleri şeylerle çok ilgileneceksin; uğraştığın tüm bu kaosu arasında biraz ilk elden gerçeği bulmak güzel olacak, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermedi.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Adamın gözleri parlarken gülümsemesi sinsileşti ve kız, büyüsünün kafatasına yaptığı baskıyı hissetti, her ne kadar kendini buna karşı korusa da. "Ne düşündüğünü zaten biliyorum."

"O halde gitmen gerektiğini düşündüğümün farkındasın," dedi buz gibi bir sesle. "Elander'in sana söylediği gibi bu şehri terk et."

Tepeden aşağı koşan ayak sesleri cevabını böldü ama ne o ne de Cas kıpırdadı.

Sonra Cas'ın arkasında Laurent'ın sesi aniden yükseldi, kendisinininkinden bile daha soğuktu: "Az önce sana gitmeni söylediğini mi duydum?"

Nessa bir an sonra ona katıldı: "Ben de öyle duydum."

"Ama sen hâlâ orada duruyorsun," diye ekledi Laurent, "Sanki basit bir emri yerine getiremeyecek kadar aptalmışsınız gibi."

Caden'in bakışları üçünün üzerinde bir ileri bir geri dolaşarak değerlendirme yapıyordu.

"...Biraz daha kalacaktım," dedi sonunda, "ama kraliçeyle konuştum, buraya gelme nedenim de buydu zaten, o yüzden bir daha düşündüm de, sanırım gideceğim." Bunu söylerken gözleri Cas'ınkilerle bir kez daha kilitlendi. Ona meydan okuyor gibiydi

ondan kalmasını istemek için. Aklından geçen sorulardan ya da karışık düşüncelerden herhangi birini dile getirmek için.

Sorularının her birini yuttu, her birinin midesinin çukuruna bir taş gibi çarpmasını görmezden geldi.

Laurent onun önüne geçti, yayını çekti ve hareket ederken bir ok hazırladı.

O okun Caden'a doğru süzülüşünü izleme düşüncesi çok cazipti. Etrafına büyü sarabilir, sonra da Laurent'ın onu doğrudan Caden'in göğsüne saplamasına izin verebilirdi. Varen'in oyunlarından bıkmıştı ve eğer Caden bu oyunlarda önemli bir oyuncu olacaksa...

Parmak uçları elektrikle karıncalandı.

Ama o parmaklarını avucunun içinde sıkı, gücünü bastırdı ve arkasını döndü.

Eğer onu kurtarmanın bir yolu varsa, o zaman onu bulacaktı. Bunu Elander'a ve kendisine söz vermişti. Ve eğer Caden'ın büyüünün onun geçmişine dair daha fazla şey ortaya çıkarmasının bir yolu varsa, o zaman belki...

Laurent'a silahını indirmesini işaret etti.

Omzunun üzerinden Caden'e bakarak, "Seninle dövüşmeyeceğiz," dedi. "Ama gitmeniz gerekiyor. Bu şehir senin gibiler etrafta dolanmadan da yeterince huzursuz."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine uzaktan bir bağırış duyuldu.

Caden'in gözleri sese doğru kayd ve yüzünde eğlence ile endişe arası tuhaf bir ifade belirdi. "Haklısın. Zaten endişelenmen gereken başka savaşlar var. Şehrinizde dolaşan başka şeyler."

O daha cevap veremedi, vücudunu tamamen örten gölgelerle sarıldı. Bu gölgeler birkaç saniye boyunca yuvarlandı ve sonra onu da alarak uzaklaştı. Oblivion'a ya da Varen'in ona gitmesini söylediği başka bir yere, diye tahmin etti.

Derin bir nefes aldı ve arkadaşlarına döndü. "Onun burada ne işi vardı?" Nessa sordu.

"Sanırım sadece ortalığı karıştırmak istiyorlar." Nessa kaşlarını çattı, belli ki hâlâ kafası karıştı.

"Artık Varen'in hizmetinde," diye açıkladı Cas. "Elander'e göre olayların alışılmadık bir şekilde gelişmesi. Ama işte buradayız." Kalçasındaki çantaya rahatça uzandı ve sihirli kristalleri daha derine itti. Laurent'ın bakışları merakla hareketi takip etti ama bir şey söylemedi; o söyleyemeden başka bir bağırış korosu araya girdi.

"Endişelenecek başka savaşlar..." diye başladı kararsızca, "...Caden bununla ne demek istedi?"

"Bilmiyorum. Dumanı takip ettiğinizde ne keşfettiniz?"

"Daha fazla dumandan başka bir şey yok," dedi Nessa, "ama nereden geldiğini anlayamadık ve gittikçe azalıyor gibi görünüyordu. Biz de sizi kontrol etmek için geri geldik."

"Ve seni bıraktığımız yerde olmadığını gördüm," dedi Laurent. "Hem de hiç kimseyi şaşırtmadan."

"Biz de senin bir yerlerde başını belaya soktuğunu sanıyorduk," diye ekledi Nessa alaycı bir sırıtışla.

Cas esprisiz bir kahkaha attı. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Laurent cevap vermeye başladı ama köprünün üzerinde bir duman bulutu patlayınca dikkati ondan uzaklaştı.

Nessa'nın nefesi kesildi.

Cas bir küfür savurdu.

"...Görünüşe göre aslında umduğumuz gibi dağılmıyor," dedi Laurent.

Cas paltosunun kapüşonunu yukarı çekti ve yüzünü ve saçlarını elinden geldiğince gizleyerek yerine sabitledi. "Buradan sonra birlikte gideceğiz. Eğer tanınırsam, o zaman öyle olsun," dedi suratsızca ama kararlı bir şekilde, tepeye doğru çıkmaya başlarken.

"Tuhaf bir şeyler oluyor ve ben bunun ne olduğunu bulacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

DUMAN IZLERİNİ TAKIP ETTİLER VE ONLARI

Ateş.

İlk ateş topları görüldüğünde ana yola çıkan tepeyi yarılamışlardı; yanan, mavi ve beyaz küreler rüzgârda çılgınca dönüyordu.

Rüzgâr bu ateşlere odaklanmış gibiydi, başka hiçbir şeye değil; küreleri savuruyor, onları büyük bir kütle halinde topluyor ve sonra onu bir o yana bir bu yana kaydırıyor, geriyor ve çekiyordu - sanki alevleri daha belirgin bir şekle sokmaya çalışıyordu.

"Bu da ne?"

Alevler içindeki kütle Cas'ın sesiyle yön değiştirdi, ona doğru dönerek tepeden aşağıya doğru hızla inmeye başladı. Hâlâ belli bir şekli yoktu, ama pervasızca hareketi alevlerin bir kısmını kısa süreliğine uzaklaştırdı ve altında gömülü insansı bir varlığa benzeyen şeyi ortaya çıkardı; Cas kırbaçlanan uzuvlar ve ona doğru daralan parlak, uyanık gözler gördüğünü düşündü.

Sonra hareketi yavaşladı. Daha hesaplı hale geldi. Etrafındaki yangınlar büyüdü ve bu yangınların kalbinde yatan şey bir kez daha yutuldu.

Cas'ın sağından çığlıklar yükseliyordu; bir grup kasaba sakini nehri çevreleyen evlerden çıkmıştı ve tam zamanında alevlerin üzerlerine doğru geldiğini görmüşlerdi.

Bu noktada Cas'ın Gölge Avcısı'nı kınından ne kadar çabuk çıkardığı, büyüünün metal bıçağı doldurmak için ne kadar hızlı yükseldiği bir reflekti.

Bir an sonra çığlık atan grubun önündeydi, kılıcı önünde havadaydı ve kenarlarından turkuaz ışık şeritleri çözülüyordu. Bu tipik olarak Gökyüzü türünün kullandığı türden bir sihirdi; sihrinin bu yönü konusunda hâlâ kendine pek güvenmiyordu ama kullanması gereken türden bir sihirdi. Bu ateşi emebilecek bir kalkan, etrafındaki insanları korumanın en güvenli yolu olacaktı.

Ve bununla başa çıkabilirdi - eğer sadece o.

Gözleri, tabanına kazınmış amblemleri buldu. bıçak. Rüzgârla savrulan bir bulut şeklindeki kılıcın üzerinde daraldılar; Kraliçe Soryn'in ona verdiği bilezikte asılı olan amblemin aynısıydı bu. Ona odaklandığında, kılıcındaki bulut turkuaz bir ışıkla hafifçe titreşti. Kendi kalp atışıyla aynı anda attığını hayal etti.

Daha parlak, daha sabit hale geldi.

Rüzgâr kükredi ve ateş yeniden yükseldi, ama o yerini korudu.

Arkasında Nessa ve Laurent'ın bağırarak emir verdiklerini, insanları güvenli bir yere yönlendirmeye çalıştıklarını duydu. Onların sesleri ve şehirdeki insanları koruma düşüncesi -Onu teşvik etti. Topuklarını sıktı ve amaçlı, metodik bir ritimle nefes alıp verdi. Korkunç ataklar sırasında nefes alıp verme konusunda pek çok deneyimi vardı. Ve kendi kendine, bunun yükselen bir panikle savaşmaktan farklı olmadığını söyledi.

Kılıcını ileri geri salladı, bunu yaparken sihir tellerini döndürdü, onların yerine oturmasını, daha geniş bir alana yayılmasını ve elinden geldiğince korumasını istedi.

Ördüğü bariyerin içinden, ateş kütlesinin değişmeye başladığını gördü.

Daraldı, merkezde uzadı ve kavis çizdi - neredeyse kendini şişiren, düşmanın önünde daha büyük görünmeye çalışan bir hayvan gibi - bu da Cas'ı her zamankinden daha emin hale getirdi: Belli ki bu cehennemin merkezinde bir şey vardı, onu ve etrafında dönen garip rüzgârı yönlendiriyordu.

Ama tüm bunların kalbine nasıl ulaşılır?

Ortakdaki sütun çöktü, ateşi ona doğru itti ve göz açıp kapayıncaya kadar daha hızlı vurdu.

Rüzgârın sağır edici uğultusu eşliğinde büyü kalkanına çarptı.

Kalkan büküldü ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Kalkanın büyüünün çatlamaya başladığını hissetti. Bu his onu sarstı ve sanki kendisi de fiziksel bir darbe almış gibi kemiklerini sızlattı - hem de rüzgâr ve alevden çok daha katı bir şey tarafından.

Ateş bir kez daha önünde toplandı, ani bir hava akımına kapılmış gibi kıvrıldı ve daha da yükseldi. Yuvarlanan alevlerden oluşan bir gelgit dalgasına dönüştü ve ardından aynı hızla ona doğru çarptı.

Bu ikinci patlamanın gücü onu dizlerinin üzerine çökertmeyi başardı. Kapüşonu geri uçarak yüzünü ve Fade izli saçlarını ortaya çıkardı. Hâlâ onu görebilecek kadar yakınında insanlar vardı; paniklediklerini ve gördüklerini anlamaya çalıştıklarını duyabiliyordu.

Artık kimliğini saklamayı umursamadığına karar verdi.

Ceketini ve taşıdığı çantayı çıkardı. Çantaya tıktığı kristalleri düşünürken bir an duraksadı - ve onları daha sonra kullanmaya karar verirse kullanabilmek için nasıl güvende tutması gerektiğini...

Her seferinde bir savaş, diye hatırlattı kendine.

Çantayı en yakındaki evin sundurmasının altına fırlattı ve ardından arkasındaki cehennemle yüzleşmek için hızla geri döndü.

Etrafındaki tüm binalardan daha uzun bir sütun haline gelmişti.

Nessa ve Laurent onun arkasında kasaba halkını güvenli bir yere taşımaya devam ettiler.

Kılıcını bir kez daha kaldırdı, bir kalkan daha yarattı ve ateşe doğru geri döndü. Kalkanı yağmur gibi yağan korları durdurdu ama ara sıra çıkan yakıcı rüzgâr ve ısı patlamaları hedefiyle arasındaki boşluğu kavurmaya devam ediyor, yürüdükçe yüzünün derisinin kabarıp soyulduğunu hissetmesine neden oluyordu.

Lotheran Nehri çevresel görüşünde parıldıyor, gri dalgaları kararsız havada giderek daha dalgalı hale geliyordu.

Bir olasılık, belki?

Önündeki yangının normal bir yangın olmadığı açıktı ama suya yenik düşmeyeceğini düşünmek için de hiçbir neden yoktu.

Kalkanını da yanına alarak sola doğru fırladı. Kalkanın daha da genişlemesini, alevin etrafında kıvrılmasını istedi ve sonra onu alevleri nehre doğru sürmek için kullanmaya çalıştı.

Alev sütunu tekrar kayarak onu dengesini bozdu. Başka bir doğal olmayan rüzgâr onu yakaladı, mavi alevlerden oluşan bir kasırgaya dönüştürdü ve yamaca doğru sürükledi.

Geri mi çekiliyorsun?

Hayır, bu çok kolay olurdu.

Bu tepenin zirvesinde durdu ve yayıldı. Cas bir kez daha merkezinde yanan parlak gözleri yakaladı; daha yüksek bir noktadan onu değerlendiriyor gibiydi.

Saniyeler sonra, iki yanındaki çimenlerin arasından sıcak bir rüzgâr esti. Bacaklarının etrafından dolanıp saçlarını ve giysilerini tutarak onu ileri doğru çekti.

Karşı koymadı. Koruyucu büyüsünü dokuyarak ve yanan ot tutamlarını ezerek tepeye doğru ilerledi. Botları kısa sürede

Yolun taş kenarları. Giderek boğucu hale gelen havaya rağmen, yolu takip ederek mavi ve beyaz ateşle kaplı köprünün başlangıcına kadar geldi.

Kız ona doğru adım attığında ateş geri çekildi.

Aşırı ısınmış havanın içinden geçerek köprünün ortasına kadar ilerledi.

Rüzgâr sonunda durdu. Aniden duruldu ve yumuşak bir ses ani sessizliği delip geçti - mırıltıya benzer bir şey. Meraklı bir sestti. Sanki rüzgârı ve ateşi kontrol eden her neyse, birinin neden isteyerek onun çekimine uyduğunu anlayamıyordu.

Cas bir adım daha yaklaştı.

Köprünün her iki yanında yükselen iki ateş sütunu dışında alevler dağılmaya başladı. Neredeyse bir sahneye benziyordu ve çok geçmeden ortasından bir şey yükselmeye başladı; belli belirsiz, insana benzer bir şekle bürünene kadar titreyen, gerilen ve patlayan mavi bir ateş kasırgası.

Bir kadın mı?

Hayır; bir dişi dev. İnanılmaz derecede yumuşak hareketlerle hareket eden biri. Taş köprü boyunca yükselip alçalması -bir an orada, bir an sonra sadece duman... hiç de katı görünmüyordu. Ama gözleri vücudunun geri kalanıyla birlikte dalgalanmıyordu; net ve Cas'a sabitlenmişlerdi. Merakla göz kırpmıyordu. Neredeyse zeki görünüyordu.

Konuşmayı anlayabilir mi?

"Burada ne yapıyorsun?" Cas aradı. "Ne istiyorsun?"

Tek cevabı şiddetli bir rüzgâr ve duman püskürmesi oldu.

Cas yaklaşmaya çalıştı ama alevler bir kez daha patlayarak köprüyü sardı ve kadını göz kamaştırıcı parlaklıkta yanan bir duman ve alev pelerininin içine gizledi.

Cas tökezleyerek geri çekildi ve yüzünü ısı ve ışık patlamasından korumak için kolunu havaya kaldırdı. Diğer elindeki kılıcını kaldırdı ve hızlı bir şekilde

ama yeterince hızlı değildi; zaten çok fazla duman solumuştu. Gözleri yaşlarla doldu. Boğazı o kadar kurumuştu ki zar zor yutkunabiliyordu. Öksürerek aldığı her nefes sanki bir çalı dolusu diken solumuş gibi hissetmesine neden oluyordu ama bir şekilde daha fazla kelime çıkarabiliyordu: "Sen Ateş Tanrısı'nın hizmetkârı mısın?"

Rüzgâr daha yüksek sesle
uğulduyordu. "Ne
istiyorsun?"

Bir uluma daha ve bu sefer rüzgar
Onu.

Cas diz çöktü ve rüzgârın beraberinde getirdiği dumanın en kalın kısmının altına eğildi. Nispeten temiz havada, nihayet düzgün bir nefes almayı başardı ve bu da yüzme görüşünün görebileceği kadar sakinleşmesine yardımcı oldu-

Beyaz bir ateş dalgası ona doğru koştu.

Alçaldı ve kılıcını bir kez daha önüne kaldırdı ve önünde belli belirsiz bir büyü duvarı oluştu. Arkadaşlarını hayal etti - hâlâ arkasında bir yerdeydiler- ve büyü daha da parladı. Çömelmiş bir pozisyonda kaldı, kasları neredeyse kabaran derisi kadar kötü yanıyordu.

Rüzgâr ve ateşin saldırısı devam etti, sonunda artık dayanamadı; dengesi sarsıldı. Bir dizinin üstüne düştü. Sonra diğeri sertçe taş köprüye çarptı. Vücudu ağrıyordu, sıcaktan bitkin düşmüştü ve terden sırlıklam olmuştu ama kendini dik durmaya zorladı. Kılıcını tutmaya, kalkanını kaldırmaya...

Saldırı sonunda durdu.

Cas başını göğsüne yasladı ve titreyen bedenini ikinci bir dalgaya karşı destekledi.

Kimse gelmedi.

Hırpalanmış bariyerinin diğer tarafındaki varlıktan hiçbir ses duymadı. Terden sırlıklam olmuş teni üşüyüp şişliklerle kaplanana kadar ısı yavaş yavaş kaybıldı. Isıyı kontrol eden varlık... ondan tamamen uzaklaşıyor gibiydi.

Bir şey dikkatini dağıtmıştı.

Cas yüzünü buruşturarak başını kaldırdı ve sulu, yanan görüşünün arasından nehrin diğer tarafında neler olduğunu anlamaya başladı.

Rüzgâr ateşi süpürerek daha kısa, daha geniş ve çok bacaklı bir şekle sokuyordu -şimdi insandan çok canavara dönüşmüştü- ve bu canavar köprüden aşağıya doğru süzülüyordu.

İkinci bir canavar onu karşılamak için yarışyordu.

Bu ikincisinin arkasından altın rengi bir ışık geliyordu, sanki gelirken güneşi de çekiyordu. Doğruca alevli kütleye doğru savruldu -sonra içinden geçti- ve her yöne ateş saçtı.

Köprüye ışık doldu. Duman dönüyordu. Ateş topları nehrin iki yakasına yağdı, dalgalara çarptıkça tısladılar. Buhar yükseldi ve köprüyü yuttu. Yeni gelen yaratığın yaydığı parıltı sisi yarıp geçecek kadar parlaktı ve devasa gövdesi net bir şekilde seçilebiliyordu; bu yüzden başını Cas'a doğru çevirdiğinde, Cas onun ne olduğunu hemen anladı.

Bir kurt.

Tanıdık bir kurt.

Bir zamanlar kâbuslarına musallat olan gölgeli canavarlar aynı boyutta, aynı şekildeydi. Ama şimdi etrafı gölgeler yerine ışıkla çevriliydi. O ışıktan yapılmıştı -Elander'in dönüştüğü canavar gibi katı değil, enerji ve elektrikten uzuvları olan güçlü bir projeksiyon- Cas'ın geçmişte kendi çağırdıklarından farklı değildi; onunki genellikle bir kaplan şeklini alırdı.

Bir an sonra, ışık çerçevesi çöktü. Büyü dönerek uzaklaştı ve efendisine geri çağrıldı. Son parıltıları da gözden kaybolurken, Elander duman ve buharın arasında cisimlendi ve köprünün diğer ucundan Cas'a doğru yürüdü. Bakışları Cas'ın üzerinde sabitlenmişti ve rüzgâr kıpırdanıp korlar bir kez daha tehditkâr bir şekilde etraflarında titreşirken bile irkilmedi.

Cas ona ulaştığında yavaş bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Büyüm beni uyandırdı; sanırım seninkini hissetti. Bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim." Kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti. "Yani... Anladığım kadarıyla Nessa'nın odasına giderken yolunuzu şaşırdınız?"

Adamın ona attığı çarpık sırıtışa karşılık verdi. "Birazcık, evet. I-"

"Kendine dikkat et," diye araya girerek eğildi ve onu tekrar köprüye doğru çekti.

Kendini taşa çarptı. Döndü, yukarı baktı ve onlara doğru kükreyen bir ateş kasırgası gördü. Yolundan çılgınca yuvarlandı ve sonra tekrar ayağa kalktı.

Elander onun yanına geçip dengesini sağladı ve kılıcını tutuşunu ayarladı. Alevler etraflarını sararken sırt sırta durdular. Eli onunkine değdi. Bu basit dokunuş, içinden bir güç fişkırmasına neden oldu.

Büyüsü onunkini hissetmişti. Artık yorgun hissetmiyordu.

Kendini canlanmış hissediyordu, büyüü kanatlanmış gibi yükseliyor, saf ve zahmetsiz bir hassasiyetle onunkine karışıyordu.

Birlikte oluşturdukları kalkan, onun tek başına başardığı her şeyden daha parlaktı.

Onları sadece ateşten korumuyordu; en güçlü Gökyüzü büyülerinin yaptığı gibi, o ateşi gerçekten emiyordu. Ateş fırtınasından geriye kalanlar çözölüp uçup gidinceye, parçaları bir kez daha suya ve nehrin kıyılarına yağıncaya kadar alevleri teker teker emdi.

Fırtınanın merkezindeki dev kadın ortadan kaybolmuştu.

Bu sökümü ürkütücü, neredeyse sessizlik izledi; sadece korların suya düşüp tıslamasının, kuru otların başboş korları yakaladıkça çatırdamasının ve Cas'ın kendi çarpan kalbinin tek tük sesleri vardı.

Sonra Nessa'nın ona seslendiğini duydu. Daha uğursuz bir şeye dönüşmediklerinden emin olmak için kalan birkaç koru izledikten sonra tepeden aşağı arkadaşlarının yanına koştu.

Elander onun peşinden gitti ve çabucak Nessa ile Laurent'ı buldular.

Hepsinin bakışları nehre çevrilmiş, düşen ateşin son parçalarını ve rüzgârla savrulan dalgalardan yükselen buharı izliyorlardı. Bu buhar hızla yoğun bir sise dönüşüyordu; ağır, boğucu ve birkaç yüz metre ötesindeki dünyayı görmelerini engelliyordu. Rüzgâr onu nehri, evleri, yolu yutana ve onları gri, sinir bozucu bir sessizliğin içine sıkıca sarana kadar taşıdı.

"O... gitti mi?" diye merak etti Nessa.

Elander, "Büyük olasılıkla yeniden toplanıyor," dedi.

Cas elini griye doğru kaldırdı. Fırtına Tanrıçası'nın ona bahsettiği işaret bileğinde parladı ve damarlarından yıldırımlar fışkırdı. Etraflarındaki griyi kısa süreliğine aydınlattı -yer işaretlerini görmesini ve yönünü bulmasını sağladı- ama savaştığı yaratıktan hiçbir iz yoktu.

"İlahi olan aramızda daha özgürce dolaşıyor. Nephele bizi bu konuda uyarmamış mıydı?" Laurent söyledi. "Bu bir tür ilahi yaratık, değil mi?"

"Herhangi bir ilahi canavar değil," dedi Elander, "o Sonas'tı, Rüzgar'ın küçük ruhu."

"Sonas?" Cas tekrarladı. "Bekle... Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Sonas'ın alevleri gibi mi?" Laurent tahmin etti. Elander başıyla onayladı.

Cas şimdi onları hatırlıyordu; çeşitli Kethran diyarlarındaki ölüm yataklarında sıkça görülen mavi alevleri.

Sisin içinde benzer mavi tonda korlar titremeye başladı.

"Bu alevlere inananların Sonas'a sevdiklerine öbür dünyada iyi rüzgârlar bahşetmesi umuduyla dua ettiklerini duydum," dedi Nessa, sesi garip bir şekilde kısıktı, sanki Sonas'ın göz kulak olduğuna inanılan ölüm döşeklerinden birinde konuşuyormuş gibi. "Dua ederler ve onun şerefine yaktıkları alevleri rüzgârın hangi yöne ittiğini görmek için izlerler. Onu daha çok Adil Rüzgârların ve Ebedi Alevlerin ruhu olarak tanıyorlar - iyiliksever bir ruh; genellikle bir kaos varlığı olarak görülmez."

"Peki neden burada, düzensiz davranıyor?" Cas merak etti. "O Ateşin Orta Tanrısı'nın bir hizmetkârı, değil mi?" Laurent'a sordu.

"Evet," dedi Elander, yanan ve yanmaya devam eden bir kora doğru adım atarak. "Buraya o tanrı ve sarayının geri kalanı adına ortalığı kasıp kavurmak için gönderildi, buna şüphe yok; böyle davranması emredildiği için böyle davranıyor. Karanlık Tanrı'nın sarayının önümüzdeki haftalarda mümkün olduğunca çok kalbe korku salmaya çalışacağından şüpheleniyorum. Daha fazla insanın korkup saklanmasını ve yolundan çekilmesini sağlamak ve aynı zamanda Casia gibi liderlerin altını oymak için ne yapabilirse..."

Kor daha parlak yandı.

Cas bir elektrik şimşegi daha çağırdı ve tepeye, ruhun katı bir şekle büründüğünü gördüğü son yere doğru bir yol açtı.

Orada görececek bir şey yok.

Ama o ilahi yaratığın gücünü hissedebiliyordu, diye düşündü; ve bu güç artıyor gibiydi.

Sisin içinde gittikçe daha fazla sayıda küçük alev ortaya çıkıyor, her biri kısa süreli, ıslık ç a l a n bir rüzgâr tarafından körükleniyordu. Köprüye doğru uzanan bir iz oluşturuyorlardı.

Omuzlarındaki gerginliği attı ve o izi takip etmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Nessa.

"Sinmek, saklanmak ya da yoldan çekilmek değil," dedi Cas, kalan kasaba halkının duyabileceği kadar yüksek sesle. Laurent ve Nessa insanların çoğunu uzaklaştırmayı başarmıştı ama birkaçı hâlâ yakınlarda fısıldaşıyordu. Yoğun sis onların kısık seslerini yakalayıp yükseltiyordu. Sesleri korkmuşa benziyordu ve Nessa bunu düzeltmeye kararlıydı.

Arkadaşlarına bakmak için kısa bir süre durakladı ve daha sakın bir sesle, "Bu şehir halkının kraliçelerine güvenmeyi öğrenmeleri için bir şans gibi görünüyor, değil mi?" dedi.

Nessa kararsız görünüyordu ama Cas çoktan kararını vermişti.

Eğer bu şehre gerçekten hükmedecekse, onu korumak zorundaydı. Ateş ve rüzgâr kılık değiştirmesini engellemiştir. İnsanlar onu görmüştü. Güzeldi. Göremedikleri şey ise kendi kalbini ve zihnini saran korkuydu.

Sis ani, açık bir şekilde düşmanca bir enerjiyle dönüyordu.

Köprünün yakınında daha fazla köz titreyerek canlandı, çivit rengi ışıkları karanlık havada ürkütücü bir şekilde yayıldı.

Birkaç adım daha attı, kendini destekledi ve sislerin arasından bir yıldırım patlaması daha göndererek düşman enerjiye kendi enerjisiyle karşılık verdi.

Nessa konuşmaya başladı ama aynı anda uzakta birkaç ateşli kasırga canlandı. Sözleri onun yerine sessiz bir soluğa dönüştü.

"Kasaba halkını uzaklaştırmaya devam edin," diye emretti Cas. "Onları sakınleştirin. Ve kraliçelerinin onların güvenliği için savaştığını bilmelerini sağlayın."

Nessa hâlâ tereddüt ediyordu.

Ama Laurent çoktan harekete geçmiş, Cas'ın istediğini yapmaya başlamıştı bile. Çok geçmeden Nessa'ya yardımına ihtiyacı olduğunu söylemek için geri döndü -muhtemelen gerçekten ihtiyacı olduğunu hissettiği için değil, Nessa'nın kimsenin yardımını reddetmeyeceğini bildiği için.

Cas havada Nessa'nın sıcak büyüünün bir dalga halinde yayıldığını hissetti, kalan seyircilerin etrafını sardı ve onlar uzaklaşırken onları takip etti.

Saniyeler sonra sıcaklık kayboldu -Nessa ve diğerleri de onunla birlikte- ve o ve Elander sisin içinde tek başlarına kaldılar.

Daha fazla yıldırım göndermeye devam etti. Ruhun dikkatini dağıtacak ve diğerlerine kaçmak **i ç i n** daha fazla zaman tanıyacak işaretler. Ruh öylesine şiddetli bir rüzgâr kükremesiyle karşılık verene kadar bu işaretleri sürekli olarak göndermeye devam etti ki, geri çekilmekten, kollarını havaya kaldırıp kendini ani toz ve diğer döküntü saldırısından korumaktan başka çaresi kalmadı.

Kükreme durulduğunda, kollarının arasından bakarak kontrollü rüzgârların sisin bazı kısımlarını süpürdüğünü ve kendisiyle tepenin zirvesi arasında bir yol oluşturduğunu gördü.

Onu bir kez daha takip etmesi için cesaretlendirdiğini düşündü.

Elander ona yaklaştı ve yükselen tansiyonu düşürmek istercesine, "Sadece bir kez olsun, seninle ilahi canavarları öldürüp dünyayı kurtarmaya çalışmadığımız bir sabah geçirmek istiyorum," dedi.

"Kulağa korkunç derecede sıkıcı geliyor."

"Evet, ama mümkün olan en iyi şekilde." Geri çekildi ve kılıcını hazırladı. "Yani," diye devam etti, önlerinde uzanan yeni patikaya dikkatli bir bakış atarak, "Sanırım bizim için bir tür pervasız plan yapıyorsun?"

"Aslında bir planın olduğunu umuyordum." Sırıltısı hafif ve kısa süreliydi; rüzgâr tekrar dönmeye başladı ve siper almak için eğilip etraflarına başka bir kalkan toplamak zorunda kaldılar. Toz, ateş ve küçük taşlar savrulup o kalkanı da hırpaladı.

Cas'ın bakışları daha önce olduğu gibi önce ateşe yöneldi ama şimdi stratejisini yeniden düşünmeye başlamıştı.

"Onu nehre atmayı düşündüm," dedi Elander'e, "ama bu gerçekten bir ateş ruhu değil, değil mi?"

"Hayır. O alevler hizmet ettiği Marr'ın bir armağanı ama o başka pek çok şeye dönüşebilir. Rüzgârın taşıyabileceği her şeyi kullanabileceğini tahmin ediyorum."

Islık çalan bir rüzgâr esmeye başladı. Neredeyse tiz bir kahkaha gibi geliyordu ve ardından spiraller

Görünüşte hiçbir yerden çıkmayan yoğun bir duman belirdi ve daha önce olduğu gibi aynı dev kadın şekline büründü. Ruh çılgınca süzüldü, üzerlerinde süzüldü ve sonra... doğruca nehre daldı.

Sanki Cas'ın planını duymuş ve bunun için onunla alay ediyormuş gibiydi. Her şey sessizleşti ve hareketsizleşti.

Duman ve toz kokusu havayı doldurdu.

Cas daha yakından bakmak için dikkatle nehre doğru adım attı.

Su kenarındaki ağaçlar taze ve soğuk bir rüzgârla sallanmaya başladı. Eğilmeye. Yapraklar sıyrıldı. Uzuvar koptu. Ve hepsi suya düşerken dönüyor, yüzeyde kabaran ve köpüren çalkantılı bir enkaz kütlesi oluştuyordu - sanki altında bir şey kırılmaya çalışıyormuş gibi.

Sırf yapabildiğini kanıtlamak için başka bir şeye dönüşmek mi?

Bu düşünce aklından geçer geçmez, her şey oldu: Nehirden su, sopa ve çamurdan oluşan bir canavar yükseldi ve Cas, Elander'in açıklamasını tamamen anladı; ruh, rüzgârını yeni malzemelerden yeni bir beden şekillendirmek için kullanmıştı.

Birkaç adım geriye sendeledi. "Gerçek bir formu olmayan bir şeyle nasıl savaşacağız?"

"Bir şekilde gerçek formunu ortaya çıkarmasını sağlayabilir miyiz?" Elander önerdi.

Cas bunu nasıl yapabileceklerini tahmin etmeye başlayamadan, bir rüzgâr ruhun kolundaki çamurlu sopalardan birini yakaladı ve bir cirit gibi onlara doğru fırlattı.

Hızla çağrılan bir başka kalkan onları korudu.

Ama cirit sadece dikkatini dağıtmıştı; altlarındaki kıyı aniden aşınmaya başlamıştı, rüzgârın yönlendirdiği su kumun üzerinden akıyor ve neredeyse Cas'ın ayaklarını yerden kesecek olan köpüklü bir çamura dönüşüyordu.

Çömeldi ve denge merkezini alçalttı. Bir şekilde dik durdu ama hala kayıyordu.

Giderek sulanan çamurla birlikte nehre doğru sürükleniyordu.

Bir elini kıyıya doğru pençeledi ve kendini suyun tam kenarında durdurmayı başardı.

Bir elini kılıcından ayırmazken diğer eliyle kayalara, köklere, kendini kıyıdan yukarı çekmeye yardım edebilecek herhangi bir şeye tutunmaya çalıştı. Yavaş yavaş bunu başardı, ta ki sonunda sağlam bir çim parçasına ulaşana kadar.

Kasları yanarak sırt üstü yuvarlandı ve gri gökyüzü üzerinde eğilip dönerken nefesini tutmaya çalıştı.

Yoğun bir sis gökyüzünü kapatarak üzerine çöktü.

Uzun, dehşet verici bir an boyunca Cas ne duyabiliyor, ne görebiliyor, ne de nefes alıp vermesinin ötesinde bir şey hissedebiliyordu.

Sonra sis dönmeye başladı. Rüzgâr uğulduyor, onu her yöne itiyor ve çekiyor, yönünü daha da şaşırtıyordu. Nehirden kaçmayı başarmış olmasına rağmen kendini öfkeli dalgaların arasında savruluyor, boğuluyor gibi hissediyordu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, Elander'den gelen bir ışık patlaması sonunda yardımına koştu ve ruhun dikkatini -ve rüzgârını- ondan uzaklaştırdı.

Sis çöktüğünde Cas önce sakın bir nefes, sonra bir nefes daha aldı ve yuvarlanıp kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru itti.

Düşün, diye emretti kendine. Düşün! Ne tür bir büyü şeylerin gerçek biçimini ortaya çıkarır?

Parmakları nemli çimenlere sıkıştı ve bıraktı, sıkı ve bıraktı, tekrar tekrar. Kendini topraklıyordu ama her zaman yaptığı gibi sayıları ya da nefesleri sayarak değil; bunun yerine hızla koşan zihni isimleri art arda sıralıyor, tüm farklı tanrıları ve onların hizmetkârlarını sayıyor, ona yardım edebilecek bir güç düşünmeye çalışıyordu. Kullanabileceği bir güç.

Neyi varmış?

Güneş, Ay, Yıldız, Gökyüzü, Fırtına.

Ve onlara hizmet eden ruhlar.

Sis, Servet, Canlılık, Prizma-

Farkına vardığı şey onu bir solukta bıraktı: "Prizma türü büyü."

Bir zamanlar Asra'nın Solma Hastalığını tedavi etmek için kullandığı ilacın bir parçası olan aynı güç. Şeylerin gerçeğini ortaya çıkarıyor, onları orijinal hallerine döndürüyordu.

Prizma ruhuyla hiç tanışmamıştı ama o ruhu yöneten tanrıçayla, Ay Tanrıçası'yla tanışmıştı ve bu da en az onun kadar iyiydi, hatta daha iyiydi, öyle değil mi?

Belirli büyüler yönlendirecek uygun kelimeleri bilmiyordu ama bazı büyüler konuşmadan da çağrılabilirdi. Sadece ihtiyacı olan gücün içinde bir yerlerde gömülü olduğuna güvenmesi gerekiyordu.

Zihninde Ay Tanrıçası'nı canlandırdı, tanrıçanın ona çoktan bahsettiği büyüye ve kurdukları bağa odaklandı. Kılıcındaki hilal şeklindeki işaret bir sonraki nefesinde canlandı ve kılıcı kaldırıp bakışlarını ruhu en son gördüğü yere doğru çevirdi.

Şimdiye kadarki en güçlü rüzgâr ona çarptı. Doğaüstü bir şekilde güçlüydü ve kavrayışının üzerinden geçerken tamamen acımasızdı-

O kadar acımasızdı ki kılıcı elinden çekip aldı ve nehre doğru savurdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

CAS DÜŞÜNMEDİ.

Sadece koştu, suyun altında batarken bakışları kılıcına odaklandı.

Nehre ulaştığında Elander'in ona bağırdığını duyduğunu sandı ama durmak için artık çok geçti; altındaki zemin giderek kayganlaşıyordu, bu yüzden yaklaşan düşüşü kabul etti ve elinden geldiğince kontrollü bir şekilde ileriye doğru fırlayarak gri dalgalara daldı.

Dalış beklediğinden daha derindi. Kendini düzelterip yüzmeye başlamadan önce birkaç saniye boyunca çılgınca savruldu. Bulanık suda pek bir şey göremiyordu ama hissedebiliyordu; kılıcının taşıdığı büyü onun da büyüsyüdü ve tek yapması gereken o tanıdık hisse doğru ilerlemektir.

Bu hissi takip etmek sonunda onu görece sakin bir cebe götürdü. Dalışa geçti, karanlık suyun içinden gözlerini kısarak baktı... ve kılıcı oradaydı, çok altındaki nehir yatağına saplanmıştı.

Aşağıya doğru tekmeledi, çekip kurtardı ve yüzeye doğru geri itti.

Ama çok derindeydi; itişini onu yüzeye kadar çıkarmaya yetmemişti.

Dalgalar daha hızlı dönüyordu ve artık yukarı ile aşağıyı ayırt edemiyordu. Su daha karanlık, daha bulanık hale geldi. Onun

Ciğerleri yandı. Başını göğsüne doğru eğerek odaklandı ve yüzmeye devam etmek için güç toplamaya çalıştı. Yukarı, aşağı, sola, sağa, fark etmezdi.

Yüz.

En yakın kıyı neredeydi?

Göz kapakları tekrar açıldı ve kılıcının üzerindeki ay şeklindeki sembolün hâlâ parladığını fark etti.

Bana yardım et, diye düşündü.

Nabızı kulaklarında uğulduyordu -o kadar gürültülüydü ki odaklanmak imkânsız hale gelmişti- ama Ay Tanrıçası'nın sesinin vahşi suların arasından fısıldayarak yakarışa cevap verdiğini duyduğuna yemin edebilirdi. Cas başını bir o yana bir bu yana çevirdi, bu hareket tanrıçayı yeniden görebileceğine dair çılgınca bir umutla besleniyordu.

Görünürde ilahi bir varlık yoktu, ama belli belirsiz bir soluna doğru ilerleyen bir ışık ipliği.

Çılgınca bir çaresizliğin onu ele geçirmesinden başka bir şey olmayabilirdi, ama yine de o ışık boyunca tekmeleyerek ilerledi ve kısa süre sonra bir dizi çamura çarptı, sonra diğeri ve ayaklarını tekrar altına almayı başarana kadar topallayarak ilerledi.

Nefes nefese, titreyerek ve öfkeyle, kılıcını elinde sıkıca tutarak nehirden çıktı.

Rüzgâr ruhunu hemen fark etti.

Elander onun diğer tarafındaydı ve hâlâ dikkatini çekiyordu. Etrafını bir ışık halesi sarmıştı. Cas sudan çıkarken, Elander'in gözleri onunkileri buldu ve o ışık kayarak ona doğru aktı. Daha önce hissettiği aynı güç onu bir kez daha ele geçirdi ve sıcaklık içinden geçerek soğuk tenine yapışan nemli giysileri unutturdu.

Nehir kıyısında kendinden daha emin adımlarla ilerledi.

Kılıcının kabzasını sıktı. Kılıcın üzerindeki ay sembolü daha parlak bir şekilde parladı ve gözüne çarptı. Tanrıçaya seslenmek bir kez işe yaramıştı, bu yüzden tekrar denedi.

Bana yardım et, diye düşündü.

Ve bu sefer bundan emindi: Tanrıçanın bir cevap fısıldadığını duyabiliyordu. Ay dilinde bir cevap.

-Tam olarak anlamasa da Cas'ın içinde bir olasılık ürpertisi uyandıran ritmik bir sözcük dizisi... Bir büyü. Sadece kelimeleri tekrarlaması yetmişti ve kılıcı birdenbire beyazın parlak bir tonunda parlamaya başlamıştı.

Bıçağıyla da yetinmedi; beyaz ışıktan ipler derisinden sıçradı ve bıçaktan gelenlerle birleşerek büyük, sağlam bir kalkan oluşturunca kadar birbirlerinin altından ve üstünden geçtiler-

Hayır, bir ağ.

Bu ağ etrafını sararken ruh hazırlıksız yakalanmıştı. Gittikçe çamur, sopa ve su dökerek kaçmaya çalıştı, ancak onu tuzağa düşüren kafes tamamen yok olmasını engelliyor gibiydi.

Etrafında dönüyordu, kaotik bir kasırga o kafesin içinde sıkışmıştı. Prizma büyüğü daha sıkı tuttu ve çok geçmeden kaosun arasında net bir şekil ortaya çıktı; etrafındaki rüzgârlar ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin, rüzgârın topladığı enkaz ne kadar dağılırsa dağılsın bu şekil değişmedi.

Yeni ortaya çıkan şekil Cas ve Elander'dan kedi zarafetiyle sıçradı, çömeldi ve sonra yavaşça dik bir pozisyona geldi.

Cas'ın köprüde baktığı dev gibi değildi, ama yine de ondan en az bir karış daha uzundu, söğüt gibi uzuvları ve başucunda yas tutanların yaktığı alevlerin rengine gözleri vardı. Kolları, uçlarında pençeli parmaklar olan kancalar gibi sarkıyordu. Sırtı esintide parıldayan koyu renkli kurdelelerle kaplıydı. Zayıf bedeninin etrafını mavi ateş parçaları sarmıştı ve Cas'a doğru ilerlerken ruhun ardından daha fazlası tutuşup söndü. Rüzgâr bastığı her yeri karıştırıyor, tozu savuruyor ve etrafındaki alevlerin fırtınaya yakalanmış bir elbise gibi dağılmasına neden oluyordu.

Rüzgâr ruhun etrafında gittikçe daha yüksek sesle uğulduyor, ama katı, gerçek formu hâlâ yok olmamıştı. Vücudu daha da parlaklaştı, uzuvları daha belirginleşti ve gözleri tuhaf ışıltısını kaybedip Cas'a doğru daralırken daha insani bir hal aldı.

İnsana benzeyen bu gözler nedense onun birçok tuhaf özelliği arasında en tedirgin edici olanıydı; Cas onlarda duyguların derinliğini görebiliyordu ve ruhun yaklaştıkça onunla konuşmaya başlayabileceğini düşündü. Onunla anlaşmaya çalışabileceğini... ya da canının bağışlanması için yalvarabileceğini.

Kılıcını önünde tuttu, Prizma büyüsünün tellerini parlattı ve ruhun gerçek formunu önünde görünür ve katı halde tuttu-

En azından Elander'in kılıcının ruhu arkadan delmesine yetecek kadar uzun.

Kılıcı ruhun sırtına saplanırken birkaç Fırtına büyüü fırlattı. Cas'ın ruhun etrafına sardığı ağ parladı ve bedenini sıkıca sararken, Fırtına büyüü daha da derine büküldü. Cas kendini kırılma noktasına, büyü ve kan patlamasına -ya da bu ilahi yaratığın içini dolduran her neyse ona- hazırladı.

Gelmedi.

Bunun yerine ruh, hem Cas'ın hem de Elander'in irkilmesine neden olan acı verici tiz bir çığlık attı.

Sonra neredeyse tam Caden'ın yaptığı gibi ortadan kayboldu; karanlık büyüü kalıntılar onu sarıp sarmaladı ve sessizce uzaklaştırdı. Ölmemişti... Sadece efendisine dönmüştü, diye tahmin etti.

Hafif bir rüzgâr esmeye devam etti.

Savaşın heyecanı azaldıkça ve kasları son birkaç dakikanın yorgunluğunu protesto etmeye başladıkça kılıcı ağırlaştı. Büyüü kalıntıların son kırıntısı da yok olana kadar kılıcını havada tuttu ve sonra nefes almak için kollarını iki yanına bıraktı.

Elander yaklaştı, yaklaşıırken rüzgârla savrulan ağaç dalları ve diğer enkaz yığınlarına dikkatle baktı. Bir kez

Rüzgâr nihayet durulduğunda dikkati tamamen Cas'a kaydı. Yanağındaki çamur lekesini sildi ve saçındaki kırık bir dalı kopardı. "Azgın bir nehre balıklama atlamak mı? Gerçekten mi?"

"İşe yaradı," dedi dişleri gıcırdayarak. "Ve kılıcımı geri aldım, değil mi?"

"Bu kadar etkilenmemiş olsaydım öfkelenirdim," diye mırıldandı, paltosunu çıkarıp sıırıslıklam ve titreyen bedenine sararken.

Adamın kolu koluna değdiğinde büyüğü bir kez daha titreşti ve içine işleyen sıcaklık ona nehirden çıkış yolunu bulmadan hemen önceki anı düşündürdü.

"Sudayken kafamın içinde Ay Tanrıçası'nın sesini duydum," dedi Elander'e. "Yardım istediğimde bana kıyıya giden yolu gösterdi ve ardından Sonas'ın gerçek formunu ortaya çıkarmak için ihtiyacım olan büyüğü çağırmamı sağlayacak kelimeleri verdi. Ya da en azından... öyle olmuş gibi görünüyor. Ama böyle bir şey mümkün mü?"

Soruyu uzun bir süre düşündü ve sonra şöyle dedi: "Sanırım bu, Marr ve hizmetkâr ruhlarının uzun mesafelerde bile birbirlerine bağlı olmalarına benziyor. Sen ve ben bu noktada aşağı yukarı Güneş Mahkemesi'nin üyeleriyiz. Onlarla iletişim kurabileceğimizi düşünmek çok da zorlama değil. Ya da birleşik gücümüz ve mücadelemiz onların dikkatini çekti."

Cas etraflarındaki yıkımı incelerken paltosunu daha sıkı sardı. "Tanrılardan ve onların hizmetkârlarından bahsetmişken... Ateş Tanrısı az önce yaptıklarımızdan hiç memnun olmayacaktır, eminim."

"Hayır," diye kabul etti Elander. "Ama zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğiz. Bence şimdilik buna bir zafer diyebiliriz."

Zafer biraz abartılı görünüyordu ve Cas bunu belirtmeye başladı. Ama Cas'ın itirazlarını dinlemedi; Cas fikrini savunmaya çalıştığında, Cas sadece dikkatini arkasındaki bir şeye yöneltti.

Arkasını döndü.

Onu alçakgönüllü bir manzara karşıladı; nehrin kenarına doğru yürüyen bir grup insan, puslu hava açılmaya devam ederken onu ve Elander'i yakından izliyordu. Arkadaşları da onların arasındaydı; Laurent rahatlamış görünüyordu. Nessa'nın yüzü gülüyordu ve birbirlerini son gördüklerinde yüzünde beliren korku artık yoktu.

Önündeki yüzlerin çoğundan korku gitmişti. Yerini farklı duygular almıştı; umut, huşu, kafa karışıklığı; kasaba halkının baskın ruh halinin ne olduğunu söylemek zordu.

Ama Cas kesinlikle onların dikkatini çekmişti.

Elander destekleyici bir elini onun sırtına bastırdı. "Alışlagelmiş sabah canavar avımızın bu kısmı sanırım senin yetki alanına giriyor."

Konuşma yapacak biri değildi. Ya da böyle ilgi odağı olmayı sevmezdi. Ancak tüm bu insanların onu dinlediği ve bir şeyler söylemesini beklediği açıktı, bu yüzden Gölge Avcısı'nı kınına geri koydu ve bir adım öne çıktı.

"Eski tanrılar huzursuz," dedi, sesi sessiz ama güçlüydü. "Ve işte size kanıtı. Bu, şehrimize zarar vermeye çalıştıkları son sefer olmayacak. Bazılarınızın kraliyet ailesine ve taca olanlarla ilgili şüpheleri var, tamam. Ama kardeşim artık burada değil. O kaçtı ve ardında bıraktığı tek şey kaos oldu."

Ruhun geride bıraktığı dağınıklığa doğru bir işaret yaptı ve elinin ardından gelen bir ışık şeridi, birkaç yumuşak soluğa ve diğer merak uyandıran seslere neden oldu.

Cas, hafif bir büyü parıltısının hâlâ tüm vücudunu sardığını fark etti. Yükselen güneş ışığının onu altın rengine boyadığını sanmıştı ama hayır, güneş bulutların arkasına kayarken bile tüm kenarları parlamaya devam ediyordu.

Dikkatlerini çekmeme şaşmamalı.

Mimik kristali de tamamen yok olmuştu. Bu yüzden kalabalık sadece onun kalan izlerine değil

İçindeki büyüye, ama solmuş saçlarına, solgun gözlerine... saklamaya alıştığı tüm o şeylere. Tanıdık bir endişe kaşıntısı hissetti, bir kaçış yolu bulmak için duyduğu zorlayıcı arzuyu.

Bu kaşıntıyla savaştı ve onun yerine daha uzun durdu. "Kaos beni korkutmuyor," diye sözlerini tamamladı. "Ve bu krallığın başına hangi gölgeler gelirse gelsin kaçmayacağım."

Yoğun bir sessizlik çöktü ve birkaç belirsiz fısıltı dolaşmaya başlamadan önce neredeyse tam bir dakika sürdü. Bundan kısa bir süre sonra bir kadın kendini kalabalığın geri kalanından ayırdı. Bu kadın yavaşça ona yaklaşıırken Cas bilinçsizce nefesini tuttu. Elander'in arkasındaki duruşunu değiştirdiğini hissetti ve Laurent kalabalığın ön tarafına doğru kayarak bakışlarını Cas'a doğru çevirdi; ikisi de bir sorun çıkmasını bekliyordu.

Ama kadın sorun çıkarmak yerine uzun bir süre Cas'ı inceledi, kaşları yargıyla çatıldı ve dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. Sonra gözlerini indirdi. Başını eğdi ve, "Teşekkür ederim," dedi.

Birkaç kişi daha onu örnek aldı. Hepsi değil. Ama Cas'ın beklediğinden çok daha fazlası.

Tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Güneş de onunla birlikte salınmış, bulutları neredeyse doğaüstü bir hızla yarmış gibiydi. Işığı kalabalığın üzerine yayıldı, ani parlaklık ve sıcaklık hepsini bir kez daha sessizleştirdi.

Ve bir an için -ne kadar kısa olursa olsun- Cas kendini onların kraliçesi gibi hissetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

VÜCUDU SAVAŞTAN DOLAYI AĞRIYORDU VE KIMLIĞI

ve giderek daha fazla kalabalığın etrafını sardığını görünce Cas hemen saraya dönmenin şimdilik en güvenli yol olduğuna karar verdi.

Etrafındaki parıltı azalmıştı ama geri döndüklerinde teni hâlâ büyüünün artçı etkileriyle hafifçe titriyordu.

Bu noktada beklediği gibi, Elander'e yaklaştıkça titremesi daha da şiddetlendi. Birkaç askerine şehirde olanlarla ilgili bilgi verirken ve şehri daha da güvenli hale getirecek ve devam eden herhangi bir huzursuzluğa karşı hazırlamaya yardımcı olacak emirler verirken bunu görmezden gelmeyi başardı - çoğunlukla.

Çok geçmeden verdiği komutların hepsi yerine getirildi ve insanlar her yöne dağıldı. Laurent ve Nessa güvenlik hazırlıklarını yapmakla görevli kalabalığın peşine takıldılar - Laurent onlara daha fazla talimat vermek ve bilgilendirmek istiyordu - Cas ve Elander'a da koridorlarda nispeten mahremiyet içinde dolaşmak kaldı.

Tebaasının çoğunun görüş alanından çıktıktan sonra biraz rahatladı. Ama bu bir hataydı çünkü içindeki huzursuz büyüüyü kontrol altında tutan gardını düşürmesi anlamına geliyordu. Bileğindeki Fırtına işareti, gardının düştüğü anda parladı ve

Kalçasındaki kılıçtan gelen garip bir vızıltı duydu; o anda Gölge Avcısı'nı kınından çekmiş olsaydı, üzerindeki sembollerin de parladığını göreceğinden şüpheleniyordu.

"Sen iyi misin?" Elander sordu.

Başını salladı, bir elini kolunda gezdirerek üzerinde oluşan küçük şişlikleri düzeltmeye çalıştı. "Hâlâ o savaşın ortasındaymışım gibi hissediyorum. Sınırdayım. Sanki büyüm hala... istiyor gibi. Burada son zamanlarda hiç durmuyor, hâlâ seninkine tepki veriyor. Ve şehirde yaptığımız şey şimdiye kadarki en güçlü güç kombinasyonumuzdu, değil mi? Sanki bir şeyi uyandırmış gibi. Yerleşmeyen bir şey."

Yürümeye devam ederlerken başını ona doğru eğdi ve gözlerinde bir şey parladı; biraz meraklı, biraz muzip bir kıvılcım.

Elini onun koluna doğru uzattı. Tam olarak dokunmadı... ama dokunmuş da olabilirdi; aralarındaki boşlukta alevlenen enerji, teninin üzerinde belirli, katı bir basınçla hareket etti ve ilerlerken kolundaki küçük tüyleri bir kez daha kaldırdı.

Nefesini içine çekti. "Ve sen böyle şeyler yaptığında üzerinde bulunduğum uçurum daha da dikleşiyor."

Bakışlarını bir kez daha önlerinde sabitledi. "Büyünün bitmek bilmeyen baskısı benim için tamamen yeni bir şey değil," dedi ona. "Sadece biraz tanrı olduğum zamanlardaki gibi hissettiriyor. Tamamen yerleşmek için çok fazla güç."

"Dikkat dağıtıcı."

"Buna alışacaksın." "Belki de alışamazsın, ben yanında olduğum sürece." diye eklemekten önce ona büyüleyici, son derece masum bir sırıtış attı.

"Üzerimde yarattığın etkinin tadını fazlasıyla çıkarıyorsun."

"Belki de."

Boğazını temizledi. "Her neyse... Bana gelen mesajlara cevap yazmaya çalışmam gerekiyor; bu posta yığının artık bir dağ haline geldi,

Şüphesiz. Orbryn konusunda da Zev'e danışmalısın. O lordun çatlamaya yakın olduğuna inanıyor."

Başını salladı. "Ben de öyle yapmayı planlıyordum."

Koridorun sonunda bir yol ayrımına geldiler ve kadın durdu. Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Ama belki bu büyüü daha sonra tartışabiliriz. Özel olarak."

"Daha fazla deney mi?" O silahsızlandırıcı gülümsemelerinden birini daha parlattı.

Bu sefer yardım edemedi ama karşılık verdi.

"Bu akşam sizi odamda bekliyor olacağım," dedi gömleğinin yakasını düzeltirken ve elini göğsünde gezdirirken, "ve bu bir emirdir, Kaptan," diye ekledi.

Elini kaldırdı ve öptü. Uzaklaştığında hâlâ gülümsüyordu. O sinsî, çapkınca eğim... asla nefesini kesmeyeceğinden ve dizlerini güçsüz hissettirmeyeceğinden şüpheleniyordu. Elini ona karşı ilk kez kullandığında olduğu gibi şimdi de yıkıcı derecede yakışıklıydı.

Sertçe yutkundu ve başıyla sol taraflarındaki koridoru işaret etti; koridor sonunda zindanlara inen merdivenlere çıkıyordu. Dönüp koridorda ilerlemeden önce küçük bir selam verdi.

"Daha fazla oyalanmayın lütfen," diye seslendi arkasına bakmadan. "Bugünlük bu kadar savaş yeter."

"Ne olacağını göreceğiz," diye karşılık verdi, hafifçe sırtarak.

Cas sola giderken o sağa gitti. Arkasını döndüğünde, saray hizmetkârlarından birinin hızla kendisine yaklaştığını görünce irkildi; o kadar yaklaşımtı ki Cas neredeyse ona çarpacaktı.

Cas özür diledi ve kadının etrafından dolaşmaya başladı, ancak kadın onun yolunda kalmaya devam etti.

"Hiç sorun değil!" Bu genç, faremsi saçlı kadın ona biraz Nessa'yı hatırlattı, geniş gözlü bakışları, hevesli gülümsemesi ve "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Ekselansları?" diye soran yumuşak ama ısrarcı sesiyle.

Bu resmi hitap Cas'ı hazırlıksız yakalamıştı; daha önce pek kullanıldığını duymamıştı. Ama görünüşe göre giderek daha fazla insan onun kraliçe olması fikrine ısınıyordu.

Bu iyi bir şey, dedi kendi kendine şiddetle, o tanıdık sahtekârlık hissi onu ele geçirmeden önce.

"Hayır," diye yanıtladı. "Pek sayılmaz. Yetişmem gereken bazı yazışmalar var, ama bu mektupları herhangi bir kesinti olmadan görmeyi tercih ederim, bu yüzden-"

"İsterseniz ikinci kattaki daha özel çalışma odalarından birinde ateş yakabilirim. Mektuplarınızı size ulaştırabilirim ve belki yiyecek bir şeyler de getirebilirim?"

Cas kabul etti - tartışmaktan daha kolay görünüyordu - ve kısa bir süre sonra kararlaştırılan odaya vardığında onu bekleyen sıcak bir vaha buldu. Kükreyen ateşin yanına bir masa ve sandalyeler çekilmişti ve söz verildiği gibi hem postası hem de kahvaltısı masanın üzerinde onu bekliyordu.

Düzgünce dizilmiş parşömen ve zarf yığınlarına baktı ama yanlarındaki tüy kalemi almak için hareket etmedi. Diğer taraftaki gümüş tepside de bir şey yemedi - üzerine yayılmış ekmekler ve meyveler ne kadar cazip olsa da. Yazması gereken mesajlar vardı ve yemek bir noktada bir gereklilik olacaktı...

Ama gerçek şu ki, Caden'in ona verdiği kristalleri daha yakından inceleyebilmek için kendini tek başına bir odaya kapatmak istemişti.

Bir anda düşünebildiği tek şey onlar oldu.

Hizmetçi gittikten sonra birkaç dakika bekledi ve sonra masaya yerleşti, çantasından bir kese çıkardı ve içinden birkaç kristal aldı. Bu kristallerden üçünü önündeki masanın üzerine dizdi.

Aptalcaydı ama bir yanı onları sonsuza dek bir sır olarak saklamak istiyordu; ilk yaşamına dair o kadar az anısı vardı ki, bu kristallerin içinde bekleyen olası ifşaatlara karşı garip bir şekilde sahiplenici hissetmesine neden oluyordu. Onlara karşı korumacı. İlk başta onları almak bile istememişti ama

Şimdi de başka birinin gelip onları çalmasından korkuyordu.

Şimdi kucağında duran küçük çantanın bağlarını çözdü ve kime güvenle söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı.

Eğer Elander'a söylerse, Caden'la buluşması hakkında onu hemen bilgilendirmediği için üzülecek ve muhtemelen bu kristalleri bu kadar az tereddütle aldığı için öfkelenenecekti. Rhea ve Laurent da üzülecekti; hatta onlardan kurtulması için ısrar edebilirler, bu büyülü nesneleri çevreleyen tehlike ve belirsizliğin onlardan elde edebileceği her türlü bilgiden daha ağır bastığını söyleyebilirlerdi. Nessa onu destekleyecekti ama ille de onunla aynı fikirde olduğu için değil...

Çantaya tekrar baktı ve kalan kristallerin arasına sıkıştırılmış bir parşömen parçası fark etti. Kan-tür büyülerini aktive edecek kelimenin üzerinde yazılı olduğunu tahmin etti. Parşömeni çıkardı ama okumadan hemen katladı.

Bakışları ateşe doğru kaydı.

Parşömen parçasını ateşe atabilirdi ve hepsi bu kadar olurdu. Alevlerin onu yutmasına izin verirse, karar vermesi gereken bir şey daha azalmış olacaktı.

Koridorda ayak sesleri duydu.

Masadaki üç kristali çantasına geri koydu. Sonra katlanmış kâğıdı avucunun içinde sıkarak rahatça yürüdü ve kapı tamamen kapanana kadar kapıya yaslandı. Oradan ateşe doğru gitti, kâğıdı parmak uçlarının arasına aldı ve önünde tuttu. Eli titredi. Derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı...

Ama yapamadı.

Geçmişiyle olan bu bağın basitçe yanmasına izin verme düşüncesine dayanamıyordu.

Kristallerle birlikte çantaya geri koymasına saniyeler kalmıştı ki ani bir ses onu yerinden sıçrattı.

Kapıyı çalan kişi bir süre sonra içeri girdi -Zev.

"İçeri gel demedim," dedi Cas kaşlarını çatarak. "Zaten içeri dalcaksan neden kapıyı çalma zahmetine giriyorsun?"

Omuz silkti. "Alışkanlık." Merakla odanın etrafına baktı. "İçeri dalmamın ne önemi var ki? Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi.

"Suçlu görünüyorsun," diye suçladı sırtarak. "Eğer iyi bir şey yapmıyorsan, en azından beni de şüpheli kararlarına dahil edebilirsin."

Kâğıdı yumruğunun içinde daha iyi sakladı ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Gözleri biraz büyüdü ve daha önce oturduğu sandalyeyi kaparak yaklaştı. Sandalyeyi döndürdü, üzerine oturdu, koltuğa gömüldü ve arkasına yaslanarak, "Şaka yapıyordum ama gerçekten iyi bir şey yapmıyorsun, değil mi?" dedi.

"Hiçbir şeyin peşinde değilim," diye mırıldandı. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Parmakları bilinçsizce kâğıdı tekrar açtı. Nedenini bilmesine de hemen geri katladı; Zev'e hayatı konusunda güvenirdi, bu konuda neden güvenmesin?

"Kapıyı tamamen kapattın mı?" diye sordu dikkatle.

Ona uzun ve meraklı bir bakış daha attı, ama yavaşça ayağa kalktı ve mandalı iki kez kontrol etmeye gitti. Ona döndüğünde, sırrını daha fazla kendine saklayamadı; kristallerden birini çıkardı ve ona uzattı.

"Sihirli bir kristal mi?" Onu kaldırdı ve tıpkı onun nehir kenarında yaptığı gibi ışıktı inceledi. "Tuhaf görünüyor," sonucuna vardı, tıpkı onun yaptığı gibi. "Çok temiz."

"Bu, Aradaki'den kesilip çıkarılan tipik, lekeli türden bir şey değil. Doğrudan ilahi bir kaynaktan geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Caden ile yaptığı görüşmeyi hızlı ve sessiz bir şekilde anlattı.

Zev sözlerini bitirdikten sonra kristali masaya geri koydu - sanki artık ona dokunmak istemiyormuş gibi

-Ve derin bir nefes aldı. "Bu kristaller her şeyi açığa çıkarabilir, Cas. Ve kardeşini tanıdığım kadarıyla, bunlar muhtemelen... hoş ifşaatlar olmayacak. Onlarla uğraşmak istediğinden emin misin? Bu benim zevkime göre bile pervasızca görünüyor."

Midesi bulandı. İçten içe başka birinin bu büyüleri kullanmasını haklı çıkarmasını umduğunu fark etti. Hatta onu bu büyüleri kullanmaya ikna etmesini. "Benim tarafımda olursun sanmıştım."

"Başka hiçbir yerde bulunmadım," diye cevap verdi, bir kez daha sandalyeye uzandı ve kaşlarını çatarak onu inceledi. "Sadece aptalca bir şey yapmanı istemiyorum."

"Tehlikeli olduğunu biliyorum ama bize yardımcı olabilecek bilgilere ulaşmamızı sağlayabilir."

Başını yavaşça salladı. İsteksiz. "Olabilir."

"Sadece bu da değil." Onun karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Burada olmak benim için çok garip. Bazı bölümleri kapattım, portreleri indirdim ve daha önce burada yaşayan aileyi silmek için aklıma gelen her şeyi yaptım ama her şeyi silemiyorum. Bu sarayın her tarafına dağılmış keskin şeylere sürtünüp durduğum bir yara gibi. Ve bu yarayı gerçekten iyileştirebileceğimi hissetmekten kendimi alamıyorum, eğer buna neyin sebep olduğunu anlayabilseydim. Bir şekilde kapanış yapabilseydim. Bu kulağa... yanlış mı geliyor?"

Sonunda başını sallamadan önce uzun bir süre onun sözlerini düşündü. "Hayır. Sanırım değil."

İkisi sessizlik içinde oturdular. Cas gözlerini ateşe dikmiş, Zev'in bakışları ise masanın üzerine koyduğu kristale şüpheyle odaklanmıştı. Ara sıra kristali dürtüp dürtüyor, her seferinde kaşlarını çatıyordu.

"Sadece bana bir söz ver," dedi sonunda.

"O da ne?"

"Eğer bu büyülerden birini kullanmaya karar verirsen, bunu yalnızken yapmayacaksın. Önce beni bul. Ya da Nessa, belki. Bırak o sevimli büyüsünü senin üzerinde kullansın, böylece gördüğün şey seni... bilirsin..."

"Deli mi?"

"Ya da daha kötüsü."

Yavaş ve titrek bir nefes aldı, adamın bu fikri tamamen reddetmemiş olmasından dolayı rahatlamıştı. "Anlaştık."

Ayağa kalktı ve gerindi. "Bu arada Rhea'nın sana acil haberleri var. Bu sabah Windhaven Âlemi'nden gelen mesajlarla ilgili bir şey."

Cas kaşlarını çattı. "Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?"

Kristale doğru başını salladı. "Bu da acildi, değil mi? Bugünlerde her şey öyle." Masadan uzaklaştı, elini kayıtsızca havada salladı ve küçük bir alev kümesi çağırdı. "Her şey yanıyor, her şey yanıyor..." Bir esneme onu ele geçirdiğinde sözlerini yarıda kesti.

"...Tamam, demek istediğini anladım," dedi Cas, hâlâ kaşlarını çatarak. Kristalleri bir kez daha gözden uzak tuttu ve birlikte Rhea'nın ofis olarak kullandığı güneş dolu odaya doğru yürüdüler.

Bu odanın kapısının dışında yollarını ayırdılar. Cas taşıdığı kristalleri bir kez daha kontrol etmek, onları çantasının derinliklerine itmek için durakladı. Parmakları omzunda asılı duran çantanın askısına doğru seğirdi ve derin bir nefes alıp içeri adım atmadan önce kısa bir süreliğine eski alışkanlığı olan kalp atışlarını sayarak yavaşlatmaya çalıştı.

Rhea pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Düşüncelere dalmış gibiydi, başı öne eğikti ve kavuşturduğu ellerinin üzerinde dengede duruyordu. Gümüşayak her zamanki yerinde, omuzlarından birinin üzerindeydi.

Cas onlara yaklaşırken Rhea başını kaldırıp gülümsedi. Tilki, Cas'ın yanındaki masanın üzerine atladı.

sandalyeye oturdu ve boğazını Cas'a göstererek kaşması için ona daha kolay bir erişim sağladı.

"Zev bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söyledi," diye başladı Cas, parmakları dalgınca Gümüşayak'ın kürküne masaj yaparken. "Acil bir şey mi?"

Rhea başıyla karşı duvardaki masayı işaret ederek, "Gözler lütfen, Silver," dedi.

Tilki Cas'ın çiziklerini itaatkâr bir tavırla geride bırakıp masanın yanına gitti ve masanın üzerine yayılmış mektupları karıştırmaya başladı. Bir süre inceledikten sonra Rhea masaya doğru yürüdü ve yığından bir tane kopardı.

"Geçen gün Lord Falone'den aldığımız olumsuz cevabı hatırlıyor musun?" diye sordu, seçtiği mektubu ellerinin arasında kararsızca gezdirirken.

"Evet."

"Dün itibariyle, varlığıyla bizi onurlandırmama kararından dolayı artık gücenmemize gerek yok."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü o öldü." "...Öldü mü?"

Rhea ciddiyetle başını salladı ve mektubu ona uzattı.

"Ne oldu?"

Rhea ona cevap verene kadar uzun bir süre geçti. "Söylentiye göre... Ciridan Sarayı tarafından gönderilen suikastçılar sorumluymuş."

Suçlamanın Cas'ın zihnine yerleşmesi uzun zaman aldı.

-Çünkü bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Rhea'nın ona verdiği mektubu taramaya çalıştı ama tüm kelimeler birbirine karışmıştı. "Ben mi? Bu işte parmağım olduğundan mı şüpheleniyorlar? Neden? Falone benimle görüşmeyi reddettiği için mi?"

Rhea'nın dudakları aralandı ama sonra kaşlarını çatarak tekrar birleşti.

"Asla böyle barbarca bir şekilde misilleme yapmam-"

"Ah, ama Windhaven halkı bunu bilmiyor," diye araya girdi Rhea nazikçe. "Sen onlar için bir muammasın. Aslında imparatorluğun çoğu için, hatta size çoktan bağlılık yemini etmiş olanlar için bile. Bazıları da senin yönetimini daha başlamadan sabote etmek için aktif olarak çalışıyor. Bu sabah Ethswen Krallığı'ndaki bazı müttefiklerimizden de duydum... Görünüşe göre oradaki kraliyet ailesi, Windhaven'a ve krallıklarının diğer krallıklarına daha fazla suikastçı göndermek istediğinize dair söylentileri küçümsemek için hiçbir şey yapmıyor. Aslında, bu söylentileri onların başlatmış olması mümkün. Eminim bir sonraki saldırının onlara olacağını iddia edeceklerdir; böylece barışı korumak için ordularını istedikleri yere göndermek için bir bahaneleri olacaktır. Bu korkakça da olsa yaygın bir savaş taktiğidir."

Cas'ın vücudunu kızgın bir sıcaklık kapladı.

"Biz Briarfell'deyken Ethswen'in prensesiyle tanışmıştın."

Cas başını salladı.

"Ve o buluşma... İkiniz pek de iyi anlaşılmadınız, değil mi?"

"Az bile," diye mırıldandı Cas. Briarfell'in bahçelerinden birinde gözlemlediği buluşmayı hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu. Prensesin ona dik dik bakışı, gülümsemesindeki buz, sesindeki zehir...

Rhea omuz silkmeye çalıştı -sanki bu meseleler öylece geçirilebilirmiş gibi- ama yüzündeki endişe ifadesi her zamankinden çok daha yumuşaktı. "Bir tahtı ele geçirmenin bu kadar karmaşık olacağını kim bilebilirdi ki?"

Cas bu yarım yamalak mizah girişimine bir kahkaha attı. "Nedense ilahi sorunlarımızla yüzleşmeye kalkışmadan önce işlerin ölümlü tarafını kontrol altına almanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ama bu konuda şüphe duymaya başlıyorum."

Rhea derin bir nefes alıp yavaşça verdi, bir sonraki adımda ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Ama yürümeye devam etti ve Silver'la birlikte bir mektup daha çıkarmaya çalıştı.

etkileyici büyüklükte bir mühürle bir arada tutulan altın bir zarfın içine sıkıştırılmış.

"Bu güney imparatorluğundan geldi," dedi Rhea. "Umarım daha iyimser bir yazışmadır? Siz şehirde meşgulken bir hava portalı aracılığıyla gelen bir Sundolian askeri tarafından elden teslim edildi. Sadece bu mektubu değil, şu kitap yığının da." Odanın köşesindeki bir sandalyenin üzerinde duran, deri bir kemerle birbirine bağlanmış, antik görünümlü bir tomar kitabı işaret etti.

Cas mektubu aldı ve üzerinde siyah bir kuş ve bir ejderha bulunan tanıdık mührü parmak uçlarıyla takip ederek inceledi.

"Yüce Kral'dan, Leydi Sade adına; anlaşılan onu Vitala'yla ilgili davanıza destek vermeye ikna etmiş. İlahi sorunlardan bahsetmişken."

Mektubu incelerken Cas'ın içindeki öfkenin bir kısmı yatıştı ve yürüyüp yığından en umut verici görünen kitaplardan birini alırken daha da sakinleşti; bu daha çok onun işiydi - savaş taktiklerini incelemek yerine tozlu sayfaları karıştırmak. Kitapları anlamlandırmak, insanları ve politikayı anlamlandırmaktan daha kolaydı.

Kitap yığının yere bıraktı ve sandalyeye çöktü, hareket ederken gözleri elindeki kitabı hiç bırakmadı.

Gümüşayak onu takip etti, sandalyeyle bacakları arasında dolanarak kitap kulesini kokladı.

"Etkileyici bir koleksiyon, değil mi?" diye sordu Rhea.

"Seni Kara Tüy Enstitüsü'ne hiç götürmedim.

Rykarra, değil mi?" Cas sayfaları çevirirken dalgın dalgın sordu. "Oradaki bilginler -ve inşa ettikleri bilgi ve araştırma dolu odalar- şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şeylerden bazıları." Sayfaları çevirirken durakladı ve bir düşünce onu ele geçirdiğinde gözleri kamaştı. "Eğer her şey bittikten sonra hâlâ ayaktaysam ve taht hâlâ benimse... o zaman belki bu şehirde de benzer bir şey yaratabilirim."

"Onurlu bir hedef. Dünyanın daha fazla kütüphaneye ve öğrenim yerine ihtiyacı var."

"Belki bu imparatorlukta yeniden inşa etmeye odaklanılacak en önemli şey değil ama..."

Rhea, "Bence tüm savaşlarımızı bitirdikten sonra bu özellikle önemli olacak," diye karşı çıktı. "İnsanların varlıklarının bir şekilde devam edeceğini bilmeye ihtiyaçları var, değil mi? Kitaplar önemlidir. Bir şeyleri yazıya dökmek, savaşlar ne olursa olsun onları okuyacak bir gelecek nesil olacağına inandığımız anlamına gelir.

-Ve bence bu önemli."

Cas'ın yüzünde bir gülümseme belirdi; kelimelerin, hikâyelerin ve bilginin, esen şiddetli rüzgârlara aldırmandan varlığını sürdürebileceği düşüncesi hoşuna gitmişti. Bu onu sıcaklıkla doldurdu

-Umutla -ki bu sarayda umutsuzca az bulunan bir şeydi.

Elindeki kitap hırpalanmış ve yer yer bükülmüştü ama yine de dayanmıştı. Bir tür alan rehberiymiş, etrafta dolaşan çeşitli ilahi yaratıklar hakkında zengin bilgiler içeriyordu.

-Ya da bir zamanlar onların dünyasında dolaşmışlardı. Cas dizini çevirdi ve aradığı şeyi nispeten hızlı bir şekilde bulunca biraz şaşırdı: Vitala'nın kendisi hakkında gerçek bir giriş.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu - Solatis'le karşılaşana kadar tüm bunlardan habersizken, nasıl olur da bu bilgileri içeren edebi kitaplar olabilirdi?

Ama sonra bu krallıkta ilahi olanla ilgili pek çok şeyin nasıl silindiğini hatırladı. Güney imparatorluğu Kethra'dan çok farklı bir yerdi... ve o güney topraklarında kurmayı başardığı müttefikler için bir kez daha minnettarlık duydu.

Parmak uçlarının dayandığı çizimi taradı. Elander'in Dawnskeep'teki yeniden doğuş anından hatırladığı görüntüsüne sadece biraz benziyordu; doğal olmayan keskin açılardan oluşan bir yüzü, tüy gibi saçları ve dipsiz gibi görünen siyah gözleriyle sadece belli belirsiz insansı bir görüntüsü vardı. Ama kanatları altın sarısı, yumuşak ve

Güçlü bir parıltı yayan yaratığın kaslı pazusunu süsleyen Güneş Tanrıçası sembolü de tanıdıktı.

Cas kenardaki notları yüksek sesle okudu. "Bilinen son Vitala, Beş Otuz Yedi yılı civarında, Glashtyn Denizi kıyısına yakın Shadowmere bölgesinde görülmüş... yarattığı avlayıp öldürdüğü iddia edilen Meira Alandel tarafından görülmüş."

Öldürdün mü?

Bu doğru olamaz, değil mi?

"Bu isim belli belirsiz tanıdık geliyor," diye yorumladı Rhea.

Cas yavaşça başını salladı ve bunun neden tanıdık geldiğini hatırlaması sadece bir dakika sürdü. Bir sonraki anda bir hizmetkâr çağırdı ve onu kendi kütüphanesinden bir kitap alması için gönderdi.

Hizmetçinin dönmesini beklerken odada volta atıyordu. Hizmetçi döndüğünde Cas o kadar heyecanlanmıştı ki kitabı gereksiz bir güçle eline aldı. Hizmetçinin şok olmuş yüzünü görünce dalgın bir özür mırıldandı ve sonra sayfaları karıştırmaya başladı.

Bu sayfalar da eskimiş ve sararmıştı ve cildin arkasındaki sayfalar boş kalmıştı - kraliyet ailesinin tarih kitabıydı ve bu yüzden hikayenin bir kısmı yazılmamıştı.

Saniyeler içinde aradığını buldu: Bir aile ağacı. Gümüşayak onun omzuna atladı ve birlikte önlerindeki geniş görüntüye baktılar.

"Meira sonunda Jon de Solasen ile evlendi, o da Varen'in ve... yani benim büyük büyükbabamdı," dedi Cas, parmağını isimlerin arasındaki dallarda gezdirerek. Bakışları en alta yakın, özenle yazılmış isimlerden birine takıldı: Valori de Solasen.

Üstü çizilmişti. Ama hala oradaydı.

Etrafında yığılı kitaplar gibi o da dayanmıştı. Ve gerçek adının bu şekilde yazıldığını görmek garipti -neredeyse Ekselansları olarak anılmak kadar garipti- ama garip olsun ya da olmasın bu onun gerçekliği idi.

Katlanmıştı.

Gümüşayak soy ağacına yaklaştı, Meira'nın adını ve yanındaki unvanları eliyle yokladı. Bu unvanlardan biri kan renginde bir mürekkeple yazılmıştı.

"Tanrı Katili," diye okudu Rhea, sesi düzdü.

Cas yüksek sesle, "Vitala teknik olarak tanrı değildi," diye düşündü.

"Hayır," dedi Rhea, "ama sanırım onları böyle çağırmak Meira'nın tebaası için daha iyi, daha etkileyici bir hikâye yaratıyordu. Kim Tanrı Katili olarak tanınmak istemez ki?"

Cas bir an sessiz kaldı, kafasında dönüp duran tüm gerçekleri mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordu. "Prens Alder'in bana anlattığı hikâyeye göre tüm Vitala Dawnskeep kıyılarında ölmüş, Karanlık Tanrı'nın canavarlarının ellerinde bir katliam olmuş. Sözüm ona Güneşin Kalbi'nin yaratılmasına yol açan şey buymuş. Ama belki biri hayatta kalmıştır?" Bakışları tekrar Solatis'in yarattığı muhafızların yazılı olduğu kitaba kaydı.

Vitala'nın bilinen son görüldüğü yer...

"Bu hayatta kalan..." Rhea belirsiz bir şekilde, "...Elander?" diye başladı.

Cas burun kemiğini sıktı. Baş ağrımaya başlamıştı. "Belki de."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyor mu?" Cas başını salladı.

Rhea birkaç dakika sessiz kaldı. "Yani ayrıntıları bilmiyoruz, ama yine de... farklı yaşamlarınızın nasıl bir araya geldiği ilginç, değil mi?" Rhea işaret etti ve Gümüşayak aile ağacının resmini bırakıp onun kollarına atladı. Rhea onu pencereye doğru çevirdi ve ikisi birlikte pencereden dışarı baktılar,

"Sanırım bir sonraki soru Meira'nın nasıl olup da Vitala'lardan birini öldürmeyi başardığı. Eğer gerçekten başardıysa. Peki ondan sonra ne oldu? Karanlık Tanrı'nın sarayına yükselişini tetikleyen şey bir şekilde bu muydu? Belki de Malaphar, Solatis'in son gözde savaşçıların zayıf bir noktada olduğunu gördü ve bundan faydalanmaya karar verdi."

Bu mümkün, diye düşündü Cas, Caden'in ona kendi yükselişiyle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlayarak; Elander onu kurtarıp ilahi bir varlığa dönüştürdüğünde ölümün eşiğindeydi. Belki Elander'ın başına da benzer bir şey gelmişti -ama bu kez daha kötü bir kurtarma söz konusuydu.

"Elbette bunların hepsi abartı olabilir," diye ekledi Rhea. "Bir şey öldürmemiş olma ihtimali çok yüksek. Solasen ailesi ilk kez yalan söylemiyor, değil mi?"

Cas, ailesinin geçmişini anlatan kitabı bir kez daha eline alarak, "Olmazdı," diye onayladı.

Büyük büyükannesinin, Solatis'in en kutsal, seçilmiş muhafızlarından birine karşı verdiği savaşın renkli hikâyeleriyle bu krallığın insanlarını eğlendirdiğini hayal etmek için fazla çaba harcamadı.

"Nasıl oldu acaba?" diye düşündü Rhea, "Vitala'nın bu kraliyet ailesini korumasından onun tarafından avlanmaya geçiş nasıl oldu?"

Cas başını salladı; bir tahminde bile bulunamamıştı. Emin olduğu tek şey, içine doğduğu bu kraliyet ailesinin yüzyıllardır -iyi ya da kötü- ilahi varlıklarla iç içe olduğuydu.

Bu düşünceyle kalbi biraz daha fazla çarptı ve parmakları basılı ağacın dallarını bir kez daha izlerken tüm dünya küçülmüş gibiydi. İsimler, unvanlar... Bu onun ailesiydi. Onun geçmişi. Ya da en azından geçmişlerinden biriydi.

Caden'in ona verdiği kristalleri ve ortaya çıkarabilecekleri şeyleri tekrar düşündü. Bu saray ve tüm bunlar

O gittikten sonra içinde neler olduğunu.

Her şeyi ortaya çıkarmak zorundaydı, değil mi? Cevaplara ihtiyacı vardı ve onları bulacaktı.

Gömülü geçmişini ortaya çıkarmak ne kadar acı verici ya da tehlikeli olursa olsun.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

CAS SONUNDA ODASINA ÇEKİLDİĞİNDE ELANDER ODASINDA DEĞİLDİ. ve onun yokluğuyla aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı.

Onu görmek, bugün öğrendikleri hakkında onunla konuşmak istiyordu; özellikle siyasi meseleleri incelemek ve bir şekilde onları sindirmeyi ve anlamlandırmayı kolaylaştırmak gibi bir tarzı vardı.

Ama öte yandan, o gizli kristalleri kullanma arzusu onu rahatsız ediyordu ve onunla bu özel konuşmayı yapmaya hazır değildi.

Ondan sır saklamaktan nefret ederdi.

Ve gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

Ama şu an için Caden'ın ona verdiği çantayı saklamakta acele etmediği için mutluydu. İçindekilerle ne yapacağına yarın sabah ilk iş olarak karar vereceğine dair kendi kendine söz verdikten sonra onu tuvaletteki dolabın köşesine sıkıştırdı ve sonra da aklından çıkardı.

Saat geç olmuştu, muhtemelen gece yarısına yaklaşıyordu ama yorgun değildi. Kendini o kristal torbasından kurtarmak onu daha da uyanık hissettirmişti, sanki zihninden büyük bir ağırlık kalkmış ve onu yeni düşünceler üretmekte özgür bırakmıştı.

Odasının dışında aniden bir hareket oldu, hizmetçiler.

Tıpkı bugün koridordaki kız gibi onun için bir şeyler yapmakta ısrar ettiler. Bu insanlar da ona Majesteleri diye hitap ediyorlardı. Bu yüzden kibarca banyosunu yapmalarını istedi... çünkü banyosunu yaparken kendisini yalnız bırakacaklarını biliyordu.

Ilık suya girmeden önce saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaptı ve önündeki duvarda ortalanmış dairesel pencereye bakarak görebildiği yıldızları saymaya başladı.

Bu, düşüncelerini umduğu şekilde susturmayınca, gözlerini kapadı ve bunun yerine derisinin altında kıvrılan büyü akımlarına odaklandı; artık onları hissetmek kalp atışları kadar kolaydı ve bazen, yüzeye gerçekten bir şey çağırmasa bile, diğer her şeyi bastıracak kadar gürültülü olabiliyorlardı.

Büyünün bu alt akımı aradığı dikkat dağıtıcı uğultuyu sağlıyordu. Kulaklarında uğulduyordu, ilk başta sabitti... ta ki çok daha hızlı, daha güçlü bir ritme yerleşmeden önce aniden birkaç vuruş atlayana kadar.

Birkaç dakika sonra kapının çalındığını duyunca şaşırmadı.

Gözlerini kırptırarak açtı ama başını kısmen suya daldırmaya devam etti. Bakışları tekrar pencereye yöneldi. Kapı aralığındakinin Elander olduğunu zaten biliyordu - büyüünü ve kalbini bu kadar şiddetli çarptıran başka kim olabilirdi ki- ve bunu doğrulamak için kendini ılık sudan çıkarmasına gerek yoktu.

"Oldukça geç kaldık, değil mi Kaptan?"

Gözlerini tekrar dışarıdaki yıldızlara dikti ama "Binlerce kez özür dilerim" diyen adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Laurent ile birlikteydim. Konuşmamız... karmaşıklaştı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Konuşmanız...?"

"Mistwilde'deki durum."

"Ona bunu birlikte halletmemiz gerektiğini söyledim zaten. Yakında."

Tereddüt etti. "Evet; ikimiz de birinin gitmesi gerektiği konusunda hemfikiriz. Ve o da gitmeye niyetli elbette. Ama... bu özel seyahatin ille de seni içermesi gerekmiyor."

Kadın homurdanarak suyun içine biraz daha battı. "Seni buna ikna etti, değil mi?"

"Bu sonuca aşağı yukarı kendim vardım." "Elbette."

"Ama iyi noktalara değindi. Mistwilde'a uzun bir yol var. Orası tehlikeli ve öngörülemez."

"Bunun bir kısmı burası için de söylenebilir. Ya da herhangi bir yer için." "...Doğru."

Cas, Rhea'yla buluşmasını, Ethswenian kraliyet ailesinin kendisi hakkında çıkardığı dedikoduları düşündü. Her gün kendi sarayında saklanırken bu tür söylentileri ortadan kaldıramazdı, değil mi?

"Bir noktada Mistwilde'a gideceğim," dedi inatla.

Biraz daha tereddüt. "Bir noktada, evet."

"Sadece ortaya çıkmak ve niyetlerimi Kral Talos ile şahsen görüşmek için."

"Böyle bir şey söyleyeceğinizi tahmin etmiştim."

"Eğer onunla kısa bir görüşme bile yapmayacaksam, o elf kralının beni ciddiye almasını bekleyemem."

"Hayır, belki de değildir."

"Ben basit bir ziyareti göze almazken, ondan müttefikim olma riskini almasını isteyemem."

"Katılıyorum."

Başını kaldırdı ve gözlerini adamın omzunu kapı çerçevesine dayayarak durduğu yere dikti. "Söylediğim her şeye katılmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Gülümsedi. "Biliyorum. Ama kendimi savunmam gerekirse, en ikna edici halini çıplakken gösteriyorsun."

Yumuşak bir iç geçirdi ve küvete geri gömüldü. "Belki bunu ileride kendi avantajıma kullanırım."

planladığımız zirve."
"Yapmamayı tercih ederim."

Adamın ses tonundaki sahiplenmenin karanlık notası karşısında arzu içinde sıkıştı. Son bir kez daha baktı ve suyun daha da derinlerine kaymadan önce ona alaycı bir şekilde gülümsedi. Gözlerini kapadı ve konuşmaya devam etmeden önce bir süre sessizlik içinde yüzdü.

"Diplomatik zirveleri ve uzak diyarları boş ver," dedi, kendi sesi batık kulaklarına kadar geliyordu, "onun yerine bana büyüden bahset."

Adam yaklaştıkça su, ayak seslerinin titreşiminden kayıyordu. Gözlerini kapalı tuttu ve onun hareketlerini takip etti, onu daha net duyabilmek için yeterince yükseldi. Yakındaki lavaboda bir tabure vardı; onu küvetin başına sürükledi ve sonra üzerine tünedi.

Bir an sonra büyüünün canlandığını hissetti, üzerindeki boşlukta küçük kıvılcımlar çakıyordu.

"Buraya gelirken bunu tekrar hissettim," dedi ona. "Senin gücün benimkini çağırıyor. Bunu bilerek mi yapıyordun?"

"Büyüme odaklanmıştım," dedi. "Düşüncelerimi bastırmak için onu kullanmaya çalışıyordum. Gerçekten aramıyordum."

Gözlerini küvetin üzerinde yüzen küçük ışıkların gösterisiyle açtı. Bu kıvılcımlardan birkaçı aşağıya doğru dönüyor, ona ve suya doğru sürükleniyordu... tehlikeli görünüyordu. Kısa süreliğine nefesini kesecek kadar pervasızca.

Ancak su yuttuğu her kıvılcımla köpürüp ısınsa da acımıyordu; sanki tüm fazla elektriği vücuduna emiyordu. Kendisini o kadar yüklü ve kaldırma kuvveti yüksek hissediyordu ki, yeterince gevşeyebilirse suyun yüzeyine ve oradan da pencereye kadar yüzebileceğini düşündü.

Elander birkaç dakika sonra bu büyü gösterisini durdurdu ve gözleri düşünceli bir şekilde parlayarak şöyle dedi: "Büyümün giderek daha fazla yeniden uyandığını hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz her an, yaptığımız her savaş

Birlikte ve hatta ayrı ayrı savaştığımız zamanlarda bile. Örneğin bu sabah beni uyandıran güç dalgası daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ve o çekim... İstesem bile senden uzak kalamazdım, sanmıyorum."

Ona doğru baktı. Gözleri aniden biraz buğulandı, büyüğü biraz hafifledi ve o gece taht odasında hissettiği aynı, hafif bunaltıcı his onu bir kez daha ele geçirdi. Sırdaşı, sığınağı, onu yaşamlar boyunca bulmuş olan bu adam...

Vasisi.

"Ve dün gece de Caden'la dövüşürken," diye devam etti, "seni düşündüm - seni korumayı ve o ana kadar çağırdığım en güçlü büyü kalkanını çağırmayı başardım."

"İlginç." Fısıldayabildiği tek yanıt buydu; Caden'dan söz edildiğinde midesi altüst olmuştu ve şimdi de bir türlü yatışmıyordu.

Sakladığı sır dışında başka bir şey düşünemiyordu.

Laurent, Caden'le buluşmasından Elander'a bahsetmiş miydi? Nessa bahsetmiş miydi? O toplantıda neler olduğunu bilmiyorlardı, hayır, ama neler olduğunu görmüşlerdi. Belki de çok fazla şey görmüşlerdi.

Sadece ona söyle, diye içinden küçük bir ses ısrar etti.

İkinci, çok daha yüksek bir ses, eğer bunu yaparsa neler olabileceği konusunda onu uyardı. Garip bir şekilde koruyucu hissettiği kristalleri, yani anıları elinden alabileceği konusunda.

Ve onları saklamak için başka bir neden daha vardı: Caden'in düşmanları haline gelmesine o kadar üzülmüştü ki... ona daha fazla acı çektirmek istemiyordu. Mecbur kalana kadar.

Tanrılar tarafından seçilmiş bir muhafız olmayabilirdi ama bu onu korumak istemediği anlamına da gelmiyordu.

Küvetin kenarında parfümlü çiçek yapraklarıyla dolu küçük bir cam kâse duruyordu; hizmetkârlardan biri

onun için. Cas henüz hiçbirini suya atmamıştı, çünkü durum göz önüne alındığında gereksiz bir ihtişam gibi görünüyordular. Ama şimdi bir avuç dolusu topladı, çünkü ellerinin yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Onları teker teker suya attı ve her iniş noktasından büyüyen halkalara odaklandı.

"Keşke o büyü'nün kökenleri hakkında daha fazla şey hatırlayabilseydim," dedi Elander, şimdi ondan çok kendisiyle konuşuyordu. "Ama ne kadarını uyandırırsa uyandırсын, bir zamanlar olduğum şeyin anıları belirsizliğini koruyor."

O zaman ne kadar benzediklerini fark etti; her ikisi de bilinmesi tehlikeli ve zor, ama belki de yalnız bırakılması daha tehlikeli olan bir geçmişin gölgesinde oturuyordu.

Nereden geldiğinizden emin değilseniz, bir sonraki adımda nereye gideceğinizi nasıl bilebilirdiniz?

"Odamda ilginizi çekebilecek bir yığın Sundolia kitabı var," dedi ona. "Kral Emrys'ten. Onlara eşlik eden mektubunda, araştırmamızı Vitala ile sınırlamamamızı önerdi; çağlar boyunca pek çok farklı isimle anıldıklarından şüpheleniyor. Olası isimlerin ve ilgili olabileceğini düşündüğü diğer şeylerin ayrıntılı bir listesi var - aslında birkaç sayfa değerinde muhtemelen yararlı terimler ve diğer bilgiler. Tanıştığımız gün bana bir tarih dersi vermeye çok hevesli görünüyordu ve bu hevesi devam ediyor."

"Şanslıyız."

"Mm-hm."

Elander gözlerini tavana kaldırdı ve bir an için kendini düşüncelere kaptırdı. "Ve sanırım o sayfaların ve kitapların her birini binlerce kez gözden geçirmişsinizdir."

"Aslında sadece iki ya da üç kez." "Ara vermeden tabii ki."

"Tabii ki hayır. Kimin mola verecek vakti var ki?" Uzun, yavaş bir nefes verdi.

Yapraklardan birini parmaklarının arasında döndürdü. "Uzun bir gün geçiren ilk kraliçe ben değilim, biliyorsun."

"Hayır. Ama meraktan soruyorum, yemek yemeyi hatırladın mı?"

bu uzun gün boyunca?"

"Rhea gibi konuşuyorsun. Bu arada öğleden sonranın çoğunu onunla geçirdim, tabii ki yemek yedim. Beni zorla besledi. Ağzımı açık tuttu ve tıka basa yemekle doldurdu."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Güzel."

"Ben iyiyim, gerçekten. Keşke herkes benim için bu kadar endişelenmeyi bıraksa."

"Ve karşılaştığımız her bir sorunu huzur içinde ve tamamen kendi başına takıntı haline getirmene izin mi vereyim?"

"Aynen öyle."

Kızın ona verdiği küçük gülümsemeyi yansıttı ama bu konuda başka bir şey söylemedi. Sadece bir elini uzatıp yanağına götürdü ve topuzundan kurtulan birkaç tutam saçı düzelitti. Oradan parmakları boynuna ve omzunun kıvrımına doğru ilerledi ve orada tuttuğu gerginliğin bir kısmına masaj yaptı. Kadından yumuşak bir memnuniyet notası kaçtı ve diğer elini yukarı kaldırıp masaj hareketini diğer omzunda tekrarladı.

Parmaklarını teninde hissetmek sihirden bile daha iyiydi. Hiçbir şey zihnini onun dokunuşu kadar sakinleştiremezdi.

Başı geriye doğru eğildi. Adamın ellerinden birine uzandı, parmaklarını birbirine geçirdi ve göğsünün üzerine bastırdı. Onun güçlü elinin ağırlığını hissetmek hoşuna gitmişti. Sanki onu bir şekilde yerine sabitliyor ve huzursuz kalbinin kendini vücudundan dışarı atacakmış gibi hissetmesini engelliyordu.

Diğer elini kızın omzuna dayadı ve boğazını temizleyerek, "Neyse, şu sihir meselesine gelirsek..." dedi. Sustu ve Cas bekledi, ama söylemeyi planladığı şeyi unutmuş gibiydi.

"Artık gerçekten büyü hakkında düşündüğüne inanmıyorum," diye alay etti. "Sanırım dikkatin dağıldı."

"Belki." Elini kadının omzundan çekti ve küvetin kenarına dayadı. Parmaklarını çözdü. Dokunuşunun vücudunun alt kısımlarında dolaşmasına, göğüslerinin arasından göbeğine doğru kaymasına izin verirken ayağa kalktı, eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Belki de kendi isteğimle yoldan çıkmama izin verdim," dedi, sözcükler kadının ağzına yumuşak bir fısıltı halinde döküldü.

Ağzını onunkine daha iyi yaklaştırmak için başını daha da geriye eğdi. Öpücüğü derinleştirdi ve vücudu kavislendi, göğüslerini suyun üzerine çekti ve ondan duyulabilir bir nefes kesilmesine neden oldu.

Adamın elini tuttu ve göğsüne doğru götürdü. Parmaklarını, aniden havaya maruz kaldıkları için hızla sertleşen göğüslerinin tepelerinde gezdirdi. Kadife uçlara yapışan su damlacıkları, parmaklarının sert ve hassas hareketleriyle kayganlaştı ve ardından parmak uçlarında yoğunlaşan ani, ince bir elektrik akımı geldi.

Sihir.

Elini hafifçe geri çekti; vücudundan birkaç santim uzakta durmasına izin verdi. Sanki hâlâ ona dokunuyormuş gibi teni karıncalanmaya devam etti. Hem dışarıdan hem de içeriden uyarıcıydı -onun büyüğü ve onun büyüğüyle buluşmak için yükselen kendi büyüğü- ve göğsünün hassas, sertleşmiş tomurcuğundaki her sinir ucu canlanmak için titrerken nefesi kesildi.

"İlginç," diye düşündü, onun daha önceki yorumunu yineleyerek.

Adam doğruldu ve duvardaki kancadan bir havlu almak için hareket ederken göğsündeki hoş uğultu devam etti.

"Ayrıca?" dedi, "Eğer daha iyi bilmeseydim, sihrin senin de düşüncelerinde hiçbir zaman ön planda olmadığını söyledim. İtiraf et: Sen küvette hâlâ çıplakken yolumu bulup buraya gelmemi umuyordun. Bu açıkça bir tuzaktı."

Derin bir nefes aldı. Kalan çiçek yapraklarını suya attı. Her nasılsa çiçeklerin arasında

Kavurucu görüntüler ve dile getirilmemiş arzular şimdi zihninde hızla ateşleniyordu. "Seni yakalamak... sadece ek bir ikramiyeydi," dedi ve biraz rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama aslında burada olmamın asıl nedeni, hizmetkârların beni yalnız bırakmasını sağlamanın en iyi yolunun çırılçıplak soyunmak olduğunu fark etmem."

"Şikayet etmiyorum, bilgin olsun."

"Şikayet edeceğimi düşünmemiştim."

Bir adım daha yaklaşımadan önce kadının vücuduna takdir dolu bir bakış attı ve emir vermekten çok uzak bir sesle, "Bence küvetten çıkmalısın," dedi.

"Ben de bunu düşünüyordum. Ama dışarısı buradakinden çok daha soğuk."

"Uzun süre üşümeyeceksin, söz veriyorum."

Kelimelerin alçak, müstehcen tonuna karşılık olarak içinden bir arzu dalgası daha kıvrıldı. Vücudu onun sesini takip etmek için kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Ayağa kalkıp sudan çıkarken hâlâ titriyordu; bu gerçekten de en kötü soğuktı, böylesine rahatlatıcı bir sıcaklığın ardından gelen türden.

Ama Elander orada durmuş, elinde bir havluyla hazır bekliyordu... yardımcı oldu.

Havluyu üzerine örtmesine izin verdi ve sonra ondan yayılan ısıya sarılabilmek için daha da yaklaştı. Suyla kayganlaşmış teni gömleğinin pürüzlü kumaşına değdiğinde, içinden beyaz bir ihtiyaç hançeri fırladı ve ağzına ulaşabilmek için onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı.

Ona doğru eğildi. Bir an önce kaldıkları yerden devam ettiler, derin, yavaş bir öpücükle-ellerini beceriksizlik üzerinde onun Vücut, kavrama Yumruk dolusu . Kendini sabitleyecek bir şey arıyordu.

Ellerini aşağı kaydırıp kalçalarının etrafında kavis çizdirerek onu kendisi sabitledi. Aralarındaki boşlukta büyü parlıyor, güçlerinin küçük titreşimleri çarpışıyordu,

birbirlerinden besleniyorlardı. Özellikle güçlü bir çarpışma, içinden yayılan şok dalgaları gönderdiğinde dizleri büküldü. Dengesi sarsıldığında onu daha sıkı yakaladı ve boyun eğmeyen kolunu beline doladı. Dokunuşunun altından elektrik yayılmaya başladı. Daha fazla büyü. Daha önce olduğu gibi acıtmıyordu; sadece cildinde titreşiyor, kendi gücünü yüzeye çağırıyor, onu içten dışa doğru uyarıyordu.

"Yani..." Başı dönüyordu. Bu ne?

Şu anda ona hissettirdiklerinin hakkını verecek hiçbir kelime bulamıyordu.

"Söz verdiğim gibi seni ısıtıyorum," diye mırıldandı, ağzının bir tarafı yukarı doğru çıkmıştı. "Ve deney yapıyorum da... daha önce yapmamızı önerdiğin gibi."

"Doğru." Sözcük bir solukta ağzından kaçtı. "Plan buydu, değil mi?"

Başını salladı ve sonra yenilenmiş bir güçle o plana geri döndü; gözleri kapandı ve ağzı konsantrasyonla hafifçe ayrıldı ve birleşik büyülerinin titreşimleri toplandı, güçlendi ve etraflarında eğilip bükülen sabit bir akıma dönüştü.

Çok geçmeden büyüünün onun etrafında ve sonra da ona karşı izlediği yol çok kasıtlı hale geldi. Ona rehberlik ediyordu. Ara sıra parmak uçlarını vücudunda gezdirerek ilerlemesine yardımcı oluyordu ama bu dokunuş gereksizdi; elini kısa süreliğine teninden çektiğinde bile sihir elini takip ediyor, dalgaları kollarından aşağıya doğru titreşiyor, göğüslerinin üzerinden geçerek karnının derinliklerine dalıyordu.

Adamın dokunuşu -ve sihirleri- kalçalarının tam ortasının üzerinde dururken yumuşak bir lanet fısıldadı.

Gözleri parlayarak açıldı ve onun bakışlarıyla buluştuğunda karardı. Bu bakış, bacaklarının arasına iyice soktuğu eli kadar kasıtlıydı ve aklındaki tek bir düşünce dışında tüm düşünceleri kovdu-

İstiyorum.

Bugün erken saatlerde büyüünü tanımlamak için kullandığı kelime buydu ve şimdi içinden bir başka büyü dalgası geçerken düşünebildiği tek kelime de buydu.

Tek düşünebildiği o istekti. Bu ihtiyaç. Vücudu bununla yanıyordu. Aralarındaki boşluk ona ve bu arzuya bir hakaretti; o boşluktan kurtulması, kelimenin tam anlamıyla onunla daha fazla çarpışması gerekiyordu.

Onun gömleğini bir kez daha yakaladı. Onu kendine doğru çekti. Diğer elini gömleğin altından geçirip paylaştıkları büyüünün kontrolünü ele geçirdiğinde ondan derin bir onay iniltisi çıkardı. Parmaklarının ucunda bir sıcaklık belirdi ve elini adamın karnının sert çıkıntıları üzerinde gezdirerek teninde kışkırtıcı bir yol açtı.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, içinden bir tehlike ürpertisi geçti. Onlar tehlikeliydi. İç içe geçen ve birbirlerinin çılgın, sıcak enerjisinden beslenen iki şimşek.

Hâlâ karnına dayadığı elini tuttu ve aşağıya doğru yönlendirdi.

Gücü kısa süreliğine kontrolünden çıktı.

Bir kısmı etraflarındaki havada gerçek, katı ve yakıcı kıvılcımlar olarak tezahür etti.

O büyü titreşimlerinden biri küvetin kenarına tıslayarak indi ve Cas durakladı, nefes nefese kalmıştı, parıldayarak yok oluşunu izlerken. "Eğer dikkatli olmazsak bu odayı ateşe vereceğiz."

"Bu sarayın oda sıkıntısı yok," diye cevap verdi Elander, boynu ve çene çizgisi boyunca öpücükler arasında. "İstersen hepsini ateşe verebiliriz."

"Ve tüm sarayı yakıp kül mü edelim?" "Yeni bir tane inşa edeceğiz."

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım zaten çok fazla yeniden dekore etmeyi planlamıştım."

Ağzı hâlâ onun boynundayken güldü. Bu onun dünyada en çok sevdiği hislerden biriydi.

Kahkahalar tenine yayılıyordu.

Parmakları ustalıkla gömleğinin üst düğmelerinin üzerinde gezindi, onları çözdü ve sonra kemerinin üzerinden geçti. Gömleği başının üzerinden geçirip bir kenara fırlattı. Pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Pantolonu tamamen çıkarmaya başladı ama adam onu bir öpücükle durdurdu ve ellerinin -ve diğer her yerinin- ne yapmakta olduğunu hemen unutturdu.

Güçlü bir kolunu kızın kalçalarına doladı ve onu ayaklarından kaldırarak bacaklarını beline doladı. Diğer kolu sırtına bastırdı ve onu yerinde tuttu. Bunu yaparken ağzı onunkinden neredeyse hiç ayrılmadı ve dili dudaklarını ayırdığında, bacakları otomatik bir tepki olarak sıkıştı, kendini vücudunun sertliğine daha fazla çekmek için çaresizdi.

Tuvaletin dışındaki en yakın mobilya, duvara dayalı, aşırı doldurulmuş bir koltuktu ve sonunda buraya indiler; Elander minderlere gömüldü ve onu da yanına çekti. Kız onun kucağına yerleşti, ona sarıldı. Dudakları onunkilerle çarpıştı ve çenesinin güçlü kıvrımını kavradı, başını sandalyeye doğru itti, öpücüğünün yoğunluğuyla onu bir anlığına oraya hapsetti.

Arkasına yaslandığında havlusu aşağı kaydı ve sırtının alt kısmında birikti. Elander ellerini havlunun altından geçirdi. Sırtının kıvrımlarını takip ederken, parmaklarını etine batırırken ve alt yarısını kendisine doğru daha fazla çekerken, sıcaklıkları serin, nemli havluyla cennet gibi bir tezat oluşturuyordu.

Göğüsleri artık onun bakışlarıyla aynı hizadaydı ve sertleşmiş uçlarından birini ağzıyla buldu, yumuşak, yavaş bir öpücükle dudaklarının arasına aldı, kısa süre sonra dilinin izini sürerek vücudunu onun merhametine bıraktı.

Elini bir kez daha bacaklarının arasına kaydırды ama artık alay etmiyordu. Ona sıcak bir şekilde bastırıyordu.

Parmakları; büyüyü çağıran ve dalgalarını merkezinde dalgalandıran kendinden emin bir dokunuşla.

Geriye doğru sallandı, bu dokunuştan uzaklaştı; çok iyi hissettiriyordu, onu henüz ulaşmaya hazır olmadığı bir noktaya doğru sürüklemeye çok yakındı.

Kadın geri çekilirken parmakları pantolonunun kenarına takıldı ve bu kez adam onun giysilerinin geri kalanını çıkarma girişimlerine direnmedi. O bunu yaparken gözleri onu takip etti. En basit hareketleri bile onu büyülüyor gibi görüldüğünden, içinden bir sıcaklık sıçradı. Bakışlarında yanan yoğunluk -güç- çoğu kişi için korkutucu olabilirdi... ama onun için değil. Başka kimseye bu şekilde bakmamıştı. Bu güç ona aitti.

Tekrar onun kucağına geçti. Artık onları ayıran hiçbir giysi yoktu. Adamın yumuşak merkezine doğru sert uzunluğunu yönlendirirken, ona karşı geri yerleşirken tamamen birleşmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Kolları adamın boynuna dolandı ve adam kalçalarını kaldırıp kadının içine daha fazla girerken geniş omuzlarına yaslandı.

Kadının ağzı, onu dolduran adamın ani dolgunluğu karşısında nazık bir o şeklini aldı. Bir kez daha büyülenmiş bir halde onu izledi, sanki daha önce yüzlerce kez öpmemiş gibi dudaklarına baktı. Onları hızlı bir öpücükle yakaladı.

Kız buna hevesle karşılık verdi; onu ne kadar sert öperse, adam da onu o kadar sert kendine doğru çekti. Adam onun içinde daha derine itti. Bu, çaresiz bir ihtiyaç ve artan bir mutluluk oyununa dönüştü ve bir şekilde hem sonsuza dek sürmesini hem de tatlı bir serbest bırakmaya dönüşmesini istedi.

Sonra aralarında yeniden sihir uğuldamaya başladı.

Elleri küçük sırtında, kalçalarında, uyluklarında gezindi... ve tıpkı daha önce olduğu gibi elektrikliydi. Binlerce küçük güç kıvılcımı tenini titretiyor ve uyarıyor, kanını ısıtıyor, kemiklerini sarsıyordu.

Bir ses çıkardı -ağlamakla soluk almak arasında bir şey- ve bu bir...değişime neden oldu.

Onunla sevişirken normalde hassas ve kontrollüydü. Sert ama yine de dokunuşlarında ve hareketlerinde dikkatliydi; kadın bitkin düşüp ona karşı titreyene kadar ona hükmetti.

Ama bu sefer onun kaydığını, büyülerinin dalgalarında kendini kaybettiğini ve vücutlarının birbirlerinininkine karşı alçalıp yükselen ritmini hissedebiliyordu.

Parmaklarının kızın saçlarını kavrayışında ve onu kendine doğru çekişinde hiçbir dikkat yoktu.

Ağzının onunkini alıp yutuşunda kesin bir şey yoktu.

Kalçalarını kavradı ve onu tamamen üzerine çekti. Bir eliyle sırtının alt kısmına bastırdı. Ritmi tutma işini devralırken onu hareketsiz tuttu, içine o kadar derinden girdi ki hazzın acelesi nefesini çaldı ve neredeyse onu arzuladığı serbest bırakmaya getirdi. Son anda kendini yakaladı. Bacakları ona karşı titredi. Başı göğsüne doğru eğildi. Dengesini ararken gözleri kapandı.

Bir an sonra Elander'in parmakları çenesinin altındaydı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Bana bak," diye emretti.

Gördü -görüşü coşkudan bulanıklaşmaya başlamış olsa da- ve adamın yüzündeki ifade, bakışlarındaki karanlık sıcaklık, itmeye devam ederken bakışlarını tutma şekli, salıverilmesinin artmasını izlemesi... bu onun son yıkımıydı.

Önce bedeni teslim oldu ve kısa süre sonra zihni de onu takip etti. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını tekrar kendi ağzına çekti, böylece son çığlıkları dudaklarına düştü. Onları tadıyor, yutuyor, içini dolduran ve onu şu anda içinde yüzdüğü aynı yere iten sesin tadını çıkarıyor gibiydi.

İşini bitirirken onu sıkıca kendine doğru çekti, her damlası tükenene, hırıltılı nefesleri daha düzenli, daha sakin hale gelene ve kasları nihayet gevşeyene kadar kalçalarını kendine doğru tuttu.

Adam sandalyeye doğru gevşedi ve küçük zevk dalgaları içinde zonklamaya devam ederek onu düzgün bir şekilde oturamayacak kadar sersemletirken kadın da onunla birlikte yere çöktü.

En azından tam bir dakika geçti. Hâlâ kendini ondan ayırmak istemiyordu. Kalbi hâlâ çarpıyordu. Teni hâlâ karıncalanıyordu.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu, yüzünü kavradı ve onu son bir yavaş öpücüğün içine çekti.

Adam elini sırtında aşağı yukarı gezdirirken uykulu ve memnun bir şekilde gülümsedi. Ona doğru kıvrıldı ve adam yüzünü başının üstüne yasladı, onu içine çekti ve ara sıra saçlarına yumuşak öpücükler kondurdu.

Bu pozisyonundan çıkmaları uzun zaman aldı. Ama sonunda bunun olması gerekiyordu; birbirlerinden ayrıldılar ve tuvalette temizlendiler. Cas geceliğini giyip yatağa doğru sendeleyerek yürüdü, Elander de hemen ardından onu takip etti; üzerinde sadece bol bir pantolon vardı, kapının yanındaki şifonyerde saklananlardan biriydi bu. Bu noktada şifonyerde onun da en az onun kadar kıyafeti vardı; neden hâlâ ayrı odalarla uğraştıklarından tam olarak emin değildi. Ona ait olan, ona da aitti, değil mi?

Ama sonra hatırladı... Bu odada kendine sakladığı bir şey vardı, değil mi?

Tuvalete, Kan kristallerini sakladığı dolaba doğru bakma isteğiyle savaştı. O kristallerle uğraşmadan önce sabaha kadar bekleyecekti - kendine söylediği şey bu değil miydi?

Yorganın altına girdi ve saklandığı yere sırtını döndü.

Çok geçmeden uykuya dalmayı başardı.

Ama bu sığ, uyuşuk bir uykuydu; Elander'in hâlâ yanında olduğundan emin olmak için gözlerini sürekli açıyor, aklına her yeni, endişeli düşünce düştüğünde sarsılarak uyanıyordu.

Odadan hiç çıkmadı, ama bir noktada daha önce bahsettiği kitaplardan bazılarını almak için hareket etti; kadın

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve onu yanında oturmuş, yüzünde uzak, biraz da perili bir ifadeyle yırtık pırtık sayfaları incelerken buldu.

Eli çarşafların arasında gezindi ve çıplak göğsüne doğru ilerleyerek kalbinin üzerinde durdu. Gözlerini kitabından ayırmadan parmaklarını onunkilere geçirdi.

Gözleri açık kalamayacak kadar ağırlaşana kadar onu izledi ve yanlarındaki odada saklı olan anıları ya da yarının getirebileceği yeni felaketleri düşünmemeye çalıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

ERTESİ SABAH CAS ÖYLESİNE ŞİDDETLİ BİR SARSINTIYLA UYANDI KI neredeyse yatağın kenarına devriliyordu.

Kendini komodine yasladı ama eli titremeye devam etti, masanın üzerindeki lambayı salladı, üzerindeki not yığınının yerinden oynattı ve birkaç parşömen yaprağını yere düşürdü.

Elander çoktan uyanmış, pencerenin yanındaki sandalyeye uzanmış, Emrys'in gönderdiği kitaplardan birini kucağında açmıştı. Onu görür görmez kitabı hemen kapattı. "Yine aynı rüya mı?" diye tahmin etti, kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalkmaya başladı.

Cevap vermeye çalışmadan önce çarpan kalbini sakinleştirmek için bir an durdu. "Evet. Ama bu... bu sefer farklı bitti."

"Nasıl yani?"

Konsantre oldu, beyni uyanmaya devam ederken kaçan parçaları yakalamaya çalıştı. "Sokakları, şehri dolduran kan, tüm o kan... yok oldu. Her şey hafifledi, sakinleşti ve sonunda neredeyse... hoş bir hale geldi."

Boyunun tamamına kadar uzandı ve bir elini uykuda karışmış saçlarında gezdirerek düşündü. "Bu iyiye işaret, değil mi? Eğer bu gerçekten de bir çeşit kehanet büyüsüye

Geçmişte olduğu gibi, ne kadar az kanlı olursa o kadar iyi, değil mi?"

"Belki."

Ona meraklı bir bakış attı.

Daha az kan daha iyiydi. Tabii ki öyleydi. Ama asıl soru neden daha az kanlı olduğuydu.

Ve o anda aklına gelen tek cevap... rahatsız ediciydi.

Başını eğdi ve kâbusu yanlış hatırladığını umarak odaklanmaya devam etti. Korkunç, orijinal versiyonunu geri istemek garipti ama en azından bu noktaya kadar yakından tanıdığı bir canavardı - bu yüzden başa çıkması daha kolay hale gelmişti.

Ama şimdi bu şekilde hatırlıyordu: Geçmişte olduğu gibi bu rüyanın sonunu kendi gözlerinden izlemek yerine, kanlı sokaklardan, arkadaşlarının yanında, kendine bakarak izliyordu. Her zaman olduğu gibi saray arazisini çevreleyen dış duvarın üzerinde duran kendisi.

Ortadan kaybolana kadar.

Ve o kaybolduğunda, kan da kayboldu.

Gözlerini kırpmıştı ve üzerinde durduğu duvar aniden boşalmış, güneş doğmuş, kuşlar yeniden cıvılamaya başlamış, hava berrak ve temiz hale gelmişti...

Ve kan kaybolmuştu.

Ama sadece o ortadan kaybolduktan sonra.

Kendisinin bir an orada, bir an sonra yokmuş gibi canlı görüntüsü midesini bulandırdı.

"Casia?"

Başını kaldırdığında Elander'in onu dikkatle izlediğini gördü, bir elini tekrar yerleşmeye başladığı sandalyeye dayamıştı.

"Karmaşık bir durum, sanırım." Kollarını kendine doğru sardı. "Ama belki de yanlış hatırlıyorumdur ve endişelenecek bir şey yoktur. Bu... muhtemelen hiçbir şeydir."

Kaşlarını çattı ama onu daha fazla sorgulayamadan başka bir şey dikkatini dağıttı; başı kapıya doğru eğildi ve gözleri konsantrasyonla kısıldı.

Cas da dikkatinin kapının dışındaki dünyaya kaymasına izin verdi ve muhtemelen onun dikkatini çeken şeyin ne olduğuna dair bir ipucu hissetti. "Sanırım güçlü bir büyü seziyorum?"

Başını salladı.

"Tanrıçalar geri mi döndü?"

"Evet," dedi, ama nedense bu kelimenin üzerine bir belirsizlik yapışmıştı.

Rüyasını düşüncelerinden biraz daha uzaklaştırdı. "Onları bekletmemeliyiz," dedi, yataktan sürünerek kalktı ve ayaklarını soğuk zemine sağlamca bastı.

Alt katta buluşmaya karar verdiler. Elander hazırlanmak için kendi odasına gitti. Cas üzerini değiştirdi, temizlendi ve sonra tek başına dışarı çıktı.

Ancak uzun süre yalnız yürümedi; Nessa onu koridora adım attıktan sadece bir dakika sonra gördü.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Nessa, aceleyle onun yanına gidip kollarını kenetlerken.

Cas itiraz etmeye başladı - gerçekten de o tanrıçaları bekletmek ya da acele etmezse Fırtına Tanrıçası'nın çıkaracağı öfke nöbetiyle uğraşmak istemiyordu. Ama Nessa ısrarcıydı. Böylece ikinci kata, oradan da büyük, kıvrımlı bir balkona açılan koridorun sonuna kadar sürüklenmesine izin verdi.

Sabahın soğuk havası burnunu ve yanaklarını ısıırıyordu. Cas yine itiraz etmeyi ya da en azından bir palto almak için geri dönmeyi düşündü ama Nessa iki elini omuzlarına koyup onu balkonun kenarına doğru yönlendirdi.

"Bak," dedi, aşağıdaki bir şeyi işaret ederek.

Cas baktı -Nessa ona bakmaması için bir seçenek sunmuyordu- ve saray arazisinin ana kapısının etrafında toplanmış bir insan kalabalığı gördü. Aklından en kötü senaryolar geçerken kasları gerildi.

Ama daha yakından bakınca, sanki o kapıya saldırmak için gelmiş gibi görünmüyorlardı...

"Bütün bu insanlar aşağıda ne yapıyor?"

Nessa kollarını bir kez daha birleştirdi ve biraz sıktı. "Seni bir an için görmeyi umuyorlar. Dün tanrılarla savaşan destekçi kraliçe. Bu sabah herkes senden, Elander'den ve ikinizin yaptığı büyü gösterisinden bahsediyor. Laurent sonunda Syndra'yla buluşmayı başardı ve o da şehrin gördükleri ya da duydukları şeylerle ilgili hikayeler anlatan insanlarla dolu olduğunu söyledi. Burada, sarayda da aynı şey oluyor." "Kimsenin onlara verdiğim görevlere tam olarak odaklanmasını sağlayamadım." diye eklerken küçük bir iç geçirdi.

Cas, "Savaştığımız bir tanrı değil, daha küçük bir ruhtu," diye belirtti.

"Sanki bu ortalama bir insan için o kadar büyük bir fark yaratıyor."

Cas, Nessa'nın kendisine gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. Bunu çoğunlukla başardı.

Dikkatini hemen aşağıdaki insanlara verdi ve içlerinden biri onu görüp işaret edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Birkaç bakış daha ona doğru yöneldi ve heyecanlı konuşmaların yükselen uğultusu durduğu yerden bile duyulabiliyordu.

Bu şehirde son kez güçlü bir büyü kullandığında, bunun tam bir tezat olduğunu düşündü. O olay, öfkeli bir kalabalığın saraya gelip Varen'den suçlarının hesabını vermesini talep etmesine yol açmış, bu da Asra'nın ölümü ve onu takip eden tüm acı verici, yıkıcı şeylerle sonuçlanan ölümcül bir olaylar zincirine yol açmıştı.

Kabul etmek gerekir ki, bu şehirde verdiği son olaylı savaşta olduğu gibi bu sefer de hiçbir şeyi yok etmemişti.

İlerleme, diye düşündü, Nessa'nın her zaman yapabildiği gibi olayların iyi tarafına odaklanmaya çalışarak.

Kalabalığın çoğu onu fark etmişti; balkonu işaret ediyorlardı ve içlerinden birkaçı muhafızları daha kişisel bir ziyaret için içeri girmelerine izin vermeye ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Kendimi biraz kafeste sergilenen bir hayvan gibi hissediyorum," diye düşündü Cas. Nessa kıkırdadı ve başını Cas'ın koluna yasladı.

Pelüş salon halısının üzerinde koşuşturan patilerin sesi onlara ulaştı. Gümüşayak bir an sonra kısmen açık olan balkon kapısından içeri girdi ve Rhea'nın rahatlamış sesi de onu takip etti. "İşte buradasın Casia."

"Bunu gördün mü?" diye sordu Nessa. Gümüşayak'a kollarını uzattı ve onu kollarının arasına alır almaz etrafında döndürerek kapının önündeki kalabalığa iyice bakmasını sağladı.

Rhea sadece bir an için Gümüşayak'ın kendisine gönderdiği görüntülere odaklandı ve sonra Cas'a bakarak, "Boş ver o kalabalığı. Ofisimde seni bekleyen çok daha ilginç bir kalabalık var."

"Evet; ilahi bir enerji dalgası hissettiğimi sandım. Nephele ve Inya geri mi döndü?"

"Sadece onlar değil."

Cas daha önce Elander'in ses tonundaki belirsizliği düşündü ve şimdi de benzer bir his içinde titreşiyordu. Rhea işaret etti ve o da tereddüt etmeden peşinden gitti. Nasıl olsa kendisini süzen kalabalıktan kaçmaya can atıyordu.

"Görünüşe göre son sihir gösterin sadece şehrimizin değil, ilahi müttefiklerimizin de dikkatini çekmiş," dedi Rhea ona yürürken.

Daha fazla açıklama yapmaya vakit bulamadan ofisine ulaştılar ve o da kapıyı açıp Cas'ı başıyla onaylayarak içeri çağırdı.

Cas odaya adımını attı. Pencereden sızan güneş ışığı doğal olmayan bir şekilde parlaktı - gerçekten de kör ediciydi - ve yüzünü boş yere ışıktan uzaklaştırmaya çalışırken, muazzam bir büyü hissi üzerine akın etti. Büyü

Bunu kıyaslayabileceği tek şey, Solatis'in onu kısa süreliğine bu dünyadan süpürdüğü andı; o üst-tanrıçanın gücü onu sıcak ve enerji verici ama yine de sınırdan ezici bir kucaklamayla sarmıştı. Cildinde küçük şişlikler oluştu. Kalbi hızla çırpındı - kafesteki ürkek bir kuş gibi.

Gözleri nihayet anormal derecede parlak güneş ışığına alıştı.

Bundan sonra ne gördüğünden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Sarayının iki tanıdık tanrıçasını bekliyordu ama yanlarında duran diğer ikisi karşısında nutku tutuldu.

Tüm Güneş Sarayı bu ofisi mesken tutmuştu... görünüşe göre onun gelişini bekliyordular.

Cas diğer ikisini sadece kitaplarda ve sanat eserlerinde görmüştü ama kim oldukları ve Nephele ve Inya gibi sadece insan kılıfına girmiş ilahi varlıklar oldukları hemen anlaşıyordu.

İşte porselen teni ve kaslı vücuduyla Yıldızlar Tanrıçası Cepheid, Cas'ın bir an için yıldızları gece gökyüzünde taşıyıp elle astığını söyleyen hikâyelere inanmasına neden oldu. Üzerinde dökümlü bir gömlek ve ipeksi bir kumaştan yapılmış bir pantolon vardı; lacivert kumaşın dalgaları solgun teniyle cesur bir tezat oluşturuyordu. Gözleri erimiş kurşun gibiydi. Cas'a narin incileri düşündüren yumuşak, pembe beyaz saçları, başının her hareketinde parlayan ince gümüş tellerle örülmüştü.

Ve onun arkasında, Rhea'nın masasının arkasındaki rafta duran küçük ejderha heykelini inceleyen Gökyüzü Tanrıçası, gerçek kimliğini rahatça yaslandığı siyah asasından alıyordu. Kitaplarda ya da başka şekillerde tasvir edildiği her yerde bu asa olmadan nadiren görülürdü. Asanın ucundaki dönen bulut şekli, taktığı ince başlığın ortasındakine benziyordu.

Çoğu insan ona Indre derdi ama Cas onun gerçek adı olan Aendryr'e aşınaydı çünkü Elander ve Nephele ona böyle hitap ederdi. O ve Nephele ölümlü yaşamlarında kardeştiler -Cas bu gerçeği bir yerlerden hatırladığından emindi- ama iki tanrıça neredeyse hiç benzemiyordu. Daha kısaydı... Fırtına Tanrıçası'na kıyasla neredeyse narindi. Dar yüzünü çevreleyen düz bukleler çok daha koyu, yıldızsız bir gece göğünün rengindeydi. Cas'a kısa bir süre baktı ve gözleri sakın bir denizde gökyüzünün nazik, dalgalı yansımaları gibi parıltıyor, mavi ve yeşilin çarpıcı tonları arasında gidip geliyor gibiydi. Cas daha önce bu kadar parlak gözleri sadece bir varlıkta görmüştü -Gök Tanrıçası'nın işaretini ve büyüsunu taşıyan Sadira Kraliçesi Soryn'de.

Önce Yıldızlar Tanrıçası konuştu, sesi derin, neredeyse sertti: "Gölge Avcısı."

Cas otomatik olarak genellikle kalçasında duran kılıcına uzandı ama silahını odasında bıraktığını ve Cepheid'in odaklandığı şeyin bu silah olmadığını fark etti.

Tanrıça ona Gölge Avcısı diyordu.

"Tanrı Katili," diye devam etti tanrıça. "Sunbringer. Görünüşe bakılırsa bu şehrin insanları yeni kraliçeleri için pek çok lakap bulmuşlar. Onları dinliyordum. Onları izliyordum."

İzlediğini söyleme şeklindeki bir şey Cas'ın garip bir şekilde üşümesine neden oldu.

"Hepimiz hikâyenizin gelişimini büyük bir ilgiyle izliyoruz," diye araya girdi Ay Tanrıçası, nazik sesi ortamı yeniden ısıtıyordu. "Nephele ve benim seni izlediğimizi ve senin için çalıştığımızı zaten biliyordun; ve dün beni çağırdın, değil mi?"

Yani nehirdeki o anı hayal etmemiştii. "Ve sen bana cevap verdin."

Tanrıça gülümsedi. "Benim için fazla çaba gerektirmedi. Gücün daha da arttı."

"Yine de büyük olasılıkla yeterince güçlü değil," diye yorumladı Gökyüzü Tanrıçası, sesi mesafeli ve gözleri raftaki ejderha heykeline geri döndü. O konuşurken, Nephele'nin ruh hali değiştiğinde zaman zaman kız kardeşine eşlik eden şimşeklere benzer şekilde, etrafında uçuşan bulutlar var oldu. Gri girdaplar odadaki ışığı daha da azalttı.

Nessa pencereye doğru ilerledi ve perdeleri tamamen açtı. Kendinden emin bir şekilde hareket etti, ama biraz sertti, sanki mekândaki ezici gücün onu ele geçirmesine izin vermemeye kararlıydı.

Elander bir an sonra geldi. Kendisini bekleyen tanrıçalar topluluğunu görünce pek şaşırmışa benzemiyordu -ne de olsa onların gelişini ilk hisseden oydu- ama bakışları Yıldızlar Tanrıçası'nın üzerinde gezinirken gözle görülür bir şekilde gerildi. Cas bir zamanlar çok yakın olduklarını hatırlıyordu. Ama tanrıça tamamen ilahi statüsünden düştükten kısa bir süre sonra ona sırtını dönmüştü.

Cas onun ne düşündüğünü, kaç yıl sonra yeniden bir araya gelmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi.

Ay Tanrıçası'nın gözleriyle karşılaştı ve elindeki konuya odaklandı: "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

"Sevgili Nephele'miz hepimizin Yardım çağrılarınıza daha dikkatli cevap verin," dedi Inya.

"Can sıkıcı derecede ısrarcı," diye ekledi Gökyüzü Tanrıçası, etrafındaki bulutlar dalgalanarak daha karanlık ve kalın hale geldi.

Fırtına Tanrıçası hiç pişmanlık duymamış görünüyordu.

Cas neredeyse gülümseyecekti; hiç değilse, fırtınalı tanrıçaya işleri halledecek kadar inatçı olduğu için hakkını teslim etmeliydi.

"İşte bu yüzden yardım etmek için somut bir planla geldik," dedi Nephele, "sizi almaya gitmeden önce Yazışma Ustanızla az önce konuştuğumuz gibi."

Cas Rhea'ya sorgulayan bir bakış attı.

"Başlangıç olarak silahlar," dedi Rhea ona. "Buraya askerlerimizi daha iyi silahlandırmak için bir planla geldiler."

Fırtına Tanrıçası sık sık yaptığı gibi kendinden memnun görünüyordu. "Buraya son gelişimizde de bahsettiğimiz gibi, Solatis'in büyüünün önemli bir kısmı, onun dünyadan ayrılışının ardından bu dünyaya yayıldı ve her şeyi istikrarsızlaştırma tehdidinde bulundu."

"Biz de bunu kendi avantajımıza çevirmenin bir yolunu arıyorduk," diye açıkladı Ay Tanrıçası. "Bu yoldan çıkmış büyüden toplayabildiğimizi topladık ve onu yararlı bir şeye yoğunlaştırmanın bir yöntemini neredeyse mükemmelleştirdik." Giydiği ince, gümüş düğmeli ceketin iç cebine uzandı ve uzun, parıldayan bir ipek ipliğe benzeyen bir şey çıkardı. Sonra sırtında sakladığı kılıfından küçük bir hançer çıkardı ve dikkatlice önünde tuttu.

Tanrıça ipliği hançerin etrafına sararken Cas ve arkadaşları büyülenmiş bir halde onu izlediler. Hem iplik hem de hançer parlak bir şekilde parlıyordu; kırmızı ve sarı ışıktan oluşan ayrı ayrı çizgiler kısa süre sonra doğan güneş kadar cesur ve parlak tek bir alevde birleşti.

"Süreç, gücümüzün bir kısmını seçilmiş insan hizmetkârlara aktarmamızı sağlayan süreçten çok da farklı değil." Inya konuşurken hançeri belli belirsiz turuncu renkte parlamaya devam ediyordu. "Bu, ölümlü silahları Solatis'in sana hediye ettiği bıçağın seviyesine yükseltmeyecek Casia, ama Güneş büyüü aşılanmış bu silahlar, ordunun Karanlık Tanrı ve sarayının üzerine salmaya karar verdiği her türlü zulme karşı daha fazla şansa sahip olmasını sağlayacak."

Cas durduğu yerde kayma isteğiyle savaştı. Bunu yapan şey serbest bırakma kelimesiydi - hâlâ gelmekte olan karanlığın bu ağır kabulü. Dünyalarının üzerine salınacaktı.

Büyü aşılanmış silahlar bile Karanlık Tanrı'nın emrindeki tüm korkunç şeylere karşı koyabilir miydi?

Nankör görünmekten korktuğu için bu şüpheciliği kendisi kabul etmek istemiyordu ama Elander bunu onun yerine kolayca dile getirdi.

"Bu sihirde bir bit yeniği var mı?" diye sordu.

Fırtına Tanrıçası hançeri Inya'dan alıp inceledikten sonra Elander'e baktı ve gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Bunda bir bit yeniği yok," dedi. "Solatis Sarayı her zaman ilahi varlıkların en cömertine ev sahipliği yapmıştır; o gittiğine göre işler neden farklı olsun ki?"

Inya'nın bakışları sırayla her birinin üzerinde dolaşıyor, gözleri hepsinden işbirliği yapmalarını rica ediyordu.

Nephele ve Elander sustu ve Inya boğazını temizleyerek şöyle dedi: "Bu yöntemle yaratabileceğimiz hiçbir silah ne tanrının kendisini ne de ona hizmet eden Marr'ları durdurmaya yetecektir. Bunu nasıl yapacağımızı hâlâ bilmiyoruz." Kaşlarını çattı. "İşte sizin dezavantajınız."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Nessa öne çıkıp Nephele'nin elindeki hançere uzanarak Cas'ı şaşırttı.

Parıltısı bu noktada büyük ölçüde solmuştu. Tanrıça yorum yapmadan bıraktı, çivit rengi gözleri parlayarak Nessa'nın büyülu silahı bir o yana bir bu yana çevirip kendi kendine incelemesini izledi.

"Hiç yoktan iyidir, değil mi?" Nessa sözlerini kararlılıkla sertleştirerek bitirdi. "Silah yapmaya başlayalım derim."

KISA BİR SÜRE SONRA, grup sarayın ana eğitim tesisine bağlı cephaneliğin dışında toplandı. Zev ve Laurent da onlara katılmıştı ve hangi silahların büyüyle en uyumlu ve en yararlı olacağı konusunda hararetli bir tartışma sürüyordu.

Cas diğerlerinden biraz uzakta duvara yaslanmış, onların çeşitli kılıçlar ve yaylarla yaptıkları tartışmaları ve denemeleri izliyordu. Güneş Tanrıçası'nın sözleri düşüncelerinin arasından fısıldayarak kendisine verilen görevi bir kez daha hatırlattı.

Alemlerin şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemeyen ilahi varlıklar ve ölümlülerden oluşan bir ittifak...

Oluyordu, değil mi?

Bu konuda heyecanlı olmalıydı. Heyecanlıydı da. Ama yine de kafasındaki pek çok sorudan kurtulamıyordu.

Tanrıçaların hepsine bakmak büyüleyiciydi, bakışlarını onlardan ayırmak neredeyse imkânsızdı ama Yıldızlar Tanrıçası diğerlerinden daha çok dikkatini çekmişti. Ve bu tanrıçayı her gördüğünde, düşünceleri dün geceki rüyasına ve geçmişte gördüğü ve kehanet olduğu kanıtlanan tüm rüyalara geri dönüyordu... çünkü bu tanrıçanın başkanlık ettiği türden bir sihir vardı.

Uzak. Elander, Yıldız'ı böyle tanımlamıştı.

Tanrıça. Varlığıyla onları şerefleştirmiş olması bile bir mucizeydi.

Şu anda bile kendini sahanın geri kalanından ayrı tutmaya kararlı görünüyordu; antrenman sahasının diğer ucuna kadar gitmiş ve diğerlerinin yaptıklarına tamamen kayıtsız bir şekilde kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu.

Ama o buradaydı, değil mi?

Cas bu fırsatı kaçırmayacaktı. Kendini çelikleştirdi ve kararlı adımlarla tanrıçaya doğru ilerledi.

Cepheid'in gözleri ona doğru döndüğünde cesareti biraz kırıldı ama ilerlemeye devam etti. O yaklaştıkça gözleri hızla kırıştı ve birkaç saniyeliğine tamamen beyaza dönüştüler - kusursuz bir tenin soluk tuvalinde iğne ucu kadar ışıktan başka bir şey değillerdi. Gümüş girdap gibi

"Benden istediğın bir şey var mı?" diye soğuk bir sesle sorarken bir kez daha göz göze geldiler.

"Evet." Cas zorlukla yutkundu. Kelimeler dilinin ucundaydı ama tanrıçanın gücü Cas onları her söylemeye çalıştığında kabarıp aşağı itiyor gibiydi.

Tanrıça bakışlarını cephaneliğın kapısındaki gruba çevirdi. "Tekrarlayan rüyalarınızın ne anlama geldiğini bilmek istiyorsunuz."

"Tekrarlayan rüyalar gördüğümü nasıl anladın?" "Çünkü izliyordum."

Şehirdeki insanlar için de aynı şeyi söylemişti ve bunu ikinci kez duymak Cas'ı bir o kadar rahatsız etti. "Beni mi izliyordun? Benim haberim olmadan mı? Nasıl-"

"Özellikle sen değil. Yıldızlar sana bağlı."

Cas'ın bakışları otomatik olarak cam tavana kaydı, ancak herhangi bir yıldızın gözüne görünmesi için henüz çok erkendi.

Tanrıça bakışlarını indirdiğinde ona bakıyordu. Yüz ifadesi pek nazik değildi ama açıkça düşmanca da değildi. Onun gümüş gözlerine bakmak Cas'a soğuk, ürkütücü derecede sessiz bir kış gecesinde, havada kar vaadinin asılı durduğu bulutlu bir gökyüzüne bakıyormuş gibi hissettirdi; bir şekilde hem huzurlu hem de önseziliydi.

"Göksel türden değil," dedi tanrıça ve sonra kemerine bağlı birçok keseden birinden küçük gümüş bir küre çıkardı. Avucunu düz bir şekilde uzatarak kürenin elinin ortasında durana kadar yuvarlanmasına izin verdi. Yerleştğinde, yüzündeki safir taşlar parıldamaya başladı. Tanrıça yavaş ve amaçlı bir nefes verdi ve küre kendi kendine çözüldü, tam üstlerindeki boşluğa fırlayan gümüş şeritlere dönüştü, bir sınır oluşturunana kadar ayrıldı ve uzadı. Amaçlı bir nefes daha aldı ve o sınırın içinde yüzlerce küçük ışık noktası yanıp sönerek canlandı.

Gökyüzünün bir haritası, Cas fark etti.

Ay ve Fırtına Tanrıçaları ile son buluşmasında yaptığı konuşmadan bir şey hatırladı. "Animatir mi? Bunun adı bu değil mi? Ruhlar Haritası."

Cepheid takma adı ne doğruladı ne de reddetti.

"Bununla ilahi varlıkların hareketlerini görebiliyorsun, değil mi?"

Tekrar ediyorum, ne bir doğrulama ne de bir yalanlama.

Cas yine de devam etti. "Kardeşim... Inya ve Nephele'ye bu haritanın onun giderek güçlendiğini gösterdiğini söylediniz, değil mi?"

"Hizmet ettiği üst-tanrı gibi."

"Yani Malaphar..."

"Yaklaşıyor," dedi tanrıça, bakışlarını büyük, kıvılcık bir yıldıza dikerek. "Geçtiğimiz haftalarda göklerde yaşıyordu ama yakında ölümlülerin göklerini ele geçireceğini görebiliyorum. Bir hesaplaşma ve intikam anı yaklaşıyor."

Cas sözlerin onu sarsmasına izin vermemeye çalıştı. Elander ona bu tanrıçanın bilmecelerle konuşmaya eğilimli olduğunu söylemişti -ilahiler arasında bir eğilim gibi görünüyordu- bu yüzden tahmininin kulağa geldiği kadar uğursuz olmama ihtimali vardı.

En azından küçük bir şans.

Cas boğazını temizledi. "Peki ya ben? Sürekli gördüğüm şu rüyalar... ne anlama geldiklerini biliyor musun? Haritan onları açıklayabilir mi?"

"Yıldızlar açıklamıyor."

"Evet, ama-"

"Bununla birlikte, büyümü yoğun bir şekilde kullanan herhangi birinin bunu ne zaman kullandığını bilirim. Çünkü bu kutsanmış ruhları çevreleyen yıldızların belirli desenleri vardır, bu da onları kendi özel gökyüzümdeki takımyıldızlar gibi yapar. Ve evet: Sen de böyle bir takımyıldzsın. Parlak. Cesur. İlgimi talep ediyor." Yıldızları aradı, içlerinde gezindi

Belirli bir alıntıyı veya sahneyi ararken bir kitabın sayfalarını çevirmek gibi.

Sonunda durakladı ve bakışlarını soluk, morumsu renkli bir ışık kümesine odakladı. Elini etrafında dolaştırdı. Işıklar dönerek onun hareketini takip etti ve parladı. "Ve haftalardır her gece," dedi, "kümenizin ışıkları titriyor. O ışıkları ne zaman dikkatle dinlesem, içsel zihninin fısıltılarını duyuyorum."

"Yani bu rüyalar iş başındaki kehanet büyü mü?" "Bazı kısımları. Belki hepsi değil."

Cas alt dudağını çiğnedi. Bu tür bilmecelerle konuşan ilahi varlıklardan payına düşenden fazlasıyla karşılaşmıştı. İşin püf noktasının dikkatli olmak olduğunu öğrenmişti. Sorgulamada kesin olmak.

"Dün gece rüyamda bu şehirden kaybolduğumu gördüm" dedi. "Ve bunu yaptığımda, bu tekrarlayan kâbusun merkezinde yer alan tüm kan ve şiddet duyguları da kayboldu. Bu kayboluş ne anlama geliyor?"

Tanrıça gözlerini yıldızlardan ayırmadı.

Cas, bir sonraki sorusu onu korkutmuş olsa da devam etti: "Ortadan kaybolmam mı gerekiyor? Barışa giden yol bu mu? Daha az kan dökmenin?"

"Tamamen ortadan kaybolmak mı? Belki de kaybolmaz. Yaklaşan bir fedakârlığın işareti de olabilir. Kaderinde kaybolmak olan bir parçanız."

Küçük ışık noktaları bu öneriye tepki veriyor, yanıp sönüyor ve dönüyor gibiydi. Tanrıça başını eğerek onları inceledi. "Evet... büyük bir değişime neden olacak büyük bir fedakârlık," dedi Cas'dan çok kendi kendine. "Ve ondan sonra... zor bir seçim gibi görünen bir şey."

Bunu duymak pek de şaşırtıcı değildi -hiçbir savaş fedakârlık ve zor seçimler olmadan kazanılmazdı- ve Cas kılıcını Solatis'ten aldığı andan beri kendini en kötüsüne hazırlıyordu.

Ama nedense bu tanrıçanın böyle şeylerden bahsettiğini duymak onu dizlerinin üzerine çökmek istemesine neden olacak şekilde tedirgin etti. Ağzı neredeyse konuşamayacak kadar kurumuştı ama sormayı başardı: "Ne tür bir kurban?"

Cepheid'in gözleri hafifçe büyüdü ve haritasının ışıltısı, fırtınalı bir denizin üzerinde süzülen bir deniz fenerinin ışınları gibi gözlerinde dans etti. "Ah, işte asıl soru bu, değil mi?"

Cas bu kez dudağını daha da sert ısırıldı.

Tanrıça göz ucuyla onu süzdü, dikkatinin büyük bir kısmı hâlâ haritadaydı. "Senin için tüm cevaplara sahip değilim Gölge Avcısı. Dediğim gibi yıldızlar açıklamaz. Yol gösterirler ama kesin konuşmazlar."

O zaman bana yol göster, diye düşündü Cas.

Tanrıça sanki bu yakarışı duymuş gibi bir an için onu daha derinlemesine düşündü.

Belki de duymuştu, tıpkı Inya'nın nehirdeyken yardım çağrısını duyduğu gibi.

"Sana söyleyebileceğim şey," dedi tanrıça, "bu yaşamında sana bağlı olan yıldızların, geçmiş yaşamında sana bağlı olanlarla aynı olduğudur. Gözüme ilk kez yaklaşık yirmi dört ölümlü yıl önce, önceki yaşamında öldüğünde - bildiğin gibi, Solatis'in gücünün önemli bir kısmı ruhuna geçtiğinde - çarpmıştın. Yıldızlarını ve onları çevreleyen kaosu fark ettim. Güçlü bir aşk, şiddetli bir ölüm... ve yeniden doğuş. Bir kırılma noktası. O zamandan beri seni izliyorum."

"Bir kırılma noktası mı?"

Başını salladı ve elini bir kez daha kaydırırken Ruhlar Haritası'ndaki ışıklar hızla kaymaya başladı. Saniyeler sonra, aradığı şeyi bulmuş gibiydi. Elini çekti. Göğsüne bastırdı.

Işığın iğne uçları birbirine dolandı ve döndü... ve sonra yıldız tozları gönderen sessiz bir patlamayla paramparça oldu.

her yönde parıldıyor.

"Arada sırada olur," dedi tanrıça, sesi kısılmıştı, "yıldızların kendi yollarını kaybettikleri bu zaman noktaları ve ben bile neyi açığa çıkarmaya çalıştıklarını tahmin edemiyorum."

"Ve bu noktalardan birinin daha yaklaştığını mı görüyorsun? Rüyalarımın bunu haber verdiğini mi düşünüyorsun?"

Cepheid derin bir nefes aldı. Harita karardı. Kenarları çöktü ve ona doğru dönerek bir kez daha küre şeklini aldı. "Hakkımda duymuş olabileceğin şeylere rağmen, yıldızların sırlarını kendi eğlencem için saklamıyorum." Küreyi kemerindeki keseye geri soktu. "Ben sadece emin olmadığım şeyler hakkında konuşmam."

"Ama önceki hayatımın sonu da bu kırılma noktalarından biriydi," diye düşündü Cas yüksek sesle. "Bu kadarından emin olabilirsiniz. Bu dünyada bir şeyleri değiştirdi-"

"Yanlış anladınız," diye araya girdi tanrıça. Sesi saygılı ve garip bir şekilde uzaklara dönmüştü, sanki tam karşısında duran kişi yerine yıldızlarla sohbet ediyormuş gibiydi. "Canım... bu her şeyi değiştirdi. O zamandan beri neden seni izlediğimi sanıyorsun?"

Cas buna iyi bir yanıt bulamadı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Tanrıça konuşmayı kesmekten memnun görünüyordu. Kendi kendine mırıldanarak gezinmeye devam etti ve Cas gözlerini tekrar arkadaşlarına çevirmeden önce bir süre onu izledi.

Elander onun bakışlarını hissetti, ona doğru baktı ve hafifçe gülümsedi. O da gülümsedi ve uzaktan gözlerindeki belirsizliği göremediğini umdu. Geçmiş yaşamlarında birbirlerine aşık oldukları gün dünya değişmişti.

Ama bu daha iyisi için miydi
yoksa daha kötüsü için mi?
Gerçekten ne yapmışlardı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

SILAHLAR ELE ALINDIKTAN SONRA TARTIŞMA YÖN DEĞİŞTİRDİ, öncelikler ve olası müttefikler hakkındaki tartışmalara kadar uzanıyordu ve Cas ile grubunun kendilerini bir çıkmazda bulmaları uzun sürmedi.

"Çok farklı yerlerde çok fazla savaş var," diye yorumladı Laurent, içlerinde kaynayan tüm hayal kırıklıklarını özetleyerek. "Mistwilde'daki müttefiklerimizle birlikte olmamız gerekiyor. Ama aynı zamanda burada da olmalıyız. Ve bir dizi başka diyarda, ittifakları sağlamlaştırmak... Yeni rejimimiz için destek kazanmaya çalışmak yeterince zor. Müttefiklerle yüz yüze görüşecek vaktimiz olmadığında daha da zorlaşıyor. Bu arada, Karanlık Tanrı ve takipçileri imparatorluğun her yerine ve her yerine saldırabilir..."

"Her y e r d e grev yapıyorlar," diye düzeltti Rhea. "Başka bir
Örneğin daha bu sabah Sadira'da bir canavar görüldü - bir tür şeytani yaratık başkente doğru yol aldı."

Cas'ın bakışları telaşla ona doğru kaydı.

"Kraliçe iyi," diye hızla ekledi Rhea. "Ama danışmanları onu Kosrith'ten tahliye etmeye çalışıyorlar. Başkent, ilahi faaliyetler için biraz sıcak bir nokta haline geliyor gibi görünüyor."

"Muhtemelen Soryn'in benimle olan bağları yüzünden," dedi Cas sessizce.

Zev, "Onu gitmeye ikna etmekte pek başarılı olacaklarını sanmıyorum," diye mırıldandı.

Bir anlaşma mırıltısı duyuldu; Soryn'in şehrini ya da askerlerini terk etmeyeceğinden hepsi emindi.

Bu düşünce Cas'ın içini acıtan bir şeyle titretti; o genç kraliçeyi bizzat görmek istiyordu. Gerçekten güvende olduğundan emin olmak için. Olması gereken her yerde olamamaktan o kadar yorulmuştu ki...

Bu yüzden bu konuda bir şeyler yapacaktı.

Şimdi.

"Kum Tanrıçası'nın ölümlülerin daha rahat hareket etmelerine yardımcı olabilecek bir hizmetkârı var, doğru mu?" Diğer iki tanrıçayla birlikte insanlardan uzaklaşmış olan Nephele ve Inya'ya baktı. "En son konuştuğumuzda siz ikiniz onu bir kez daha ziyaret etmeyecek miydiniz?"

"Onu bir kez daha ziyaret ettik," diye cevap verdi Inya kaşlarını çatarak. "Onu ikna etmek için defalarca girişimde bulunmamıza rağmen hâlâ bize katılmakla ilgilenmiyordu."

Diğer tanrıçalar da onun surat ifadesini yansıttı ve aynı cesaret kırıcı ifade çok geçmeden insan müttefiklerinin de yüzüne yansdı.

Böylece Cas hemen başka bir karar verdi: Yapması gereken buysa, Zaman Tanrıçası'nı kendisi etkileyecekti.

Bu elle tutulur, sabit bir hedefti - yıldızların değişken belirsizlikleri gibi değil - ve bu yüzden harcayabileceği tüm odak ve enerjiyle ona yapıştı.

"Ona nasıl ulaşabilirim?" Cas talep etti.

Dört tanrıçadan üçü belirsiz bakışlar fırlattı; Nephele bir elini yumruk yapıp eğik başını ona yaslarlarken sadece eğleniyor gibi görünüyordu.

"Biriniz beni ona götürebilir, değil mi?" Cas bastırdı. "Belki de sığınaklarınızın kapılarını kullanarak? Ona gidip davamızı kendim savunacağım."

"Tabii ki yapacaksın," diye güldü Nephele. Sesi ilk kez kavgacı değildi. İçinde bir parça gurur olabilirdi.

Parlak gözlerinde de... Gerçi bu Cas'ın hüsnükuruntusu da olabilirdi.

Güneş Sarayı'nın geri kalanı hâlâ çok daha az hevesli görünüyordu. Hepsinin kaşları hâlâ çatıktı; güzel yüzlerinde endişe ve onaylamama karışımı bir ifade vardı.

"Oh, neden olmasın?" Nephele, yerleşmeye başlayan huzursuz sessizliği bölerek, "Neden olmasın?" dedi. Gözlerini Cas'a dikti ve maiyetinin geri kalanından yükselen itirazları duymazdan geldi. "Sizi götüreceğim küçük kraliçe. Öğleden sonrayı geçirmek için eğlenceli bir yol olmalı."

Elander konuşmaya başladı ama Nephele ince elini kaldırarak, "Ne söyleyeceğini biliyorum. Ama bu özel yolculukta senin katkına ya da arkadaşlığına ihtiyacımız yok. Santi'ye yaptığınız son ziyareti hatırlıyor musunuz? O olayı aklından çıkarmış olabilirsin ama Zaman Tanrıçası'nın onu unuttuğundan şüpheliyim."

"Neden bahsediyor bu?" diye sordu Cas.

"Eğlenceli bir hikâye." Nephele'nin dudakları, genellikle kaos yaratmaya başlamadan önce ortaya çıkan o yaramaz şekilde kıvrıldı. "Anlatayım mı?"

"O kadar da eğlenceli değil," diye düzeltti Elander, "ve hala olanlar için tamamen suçlu olduğumu düşünmüyorum - ama şu anda her iki şekilde de gerçekten önemli değil."

"Yine de, geride kalman muhtemelen daha iyi olacak." Nephele kaşlarını kaldırdı. "Ne yani? Kraliçeni sana tek parça halinde geri getireceğime güvenmiyor musun?"

Elander aslında bunu yapması için ona neden güvenmediğini açıklamaya hazır görünüyordu ama Rhea o yapamadan boğazını temizledi.

"Ben onunla giderim," diye gönüllü oldu o tanıdık barışçı ses tonuyla. Yıllardır Cas ve Zev arasındaki tartışmaları ayırmak için kullandığı ses tonunun aynısıydı bu.

Cas, Nephele ve Elander'in birbirleriyle didişen kardeşler olduğunu ilk kez düşünmüyordu.

Nephele ellerini çırparak kıvılcımların uçuşmasına ve gök gürültüsüne benzer bir sesin geniş alanda patlamasına neden oldu ve sonra açıkladı: "Anlaştık o zaman. Biri manevi destek için, biri de ilahi destek için; ihtiyacımız olan tek şey bu. Ama buradaki tavan beni boğuyor; ikinizi de yanımda taşıyacaksam çalışmak için daha geniş bir alana ihtiyacım olacak." Ve sonra gitti, gücünü yoğunlaştırmaya başlarken uzun, soluk mavi saçları etrafında dalgalanıyordu. Onu takip edip etmediklerini görmek için arkasına bakmadı.

Tanrıçanın peşinden ilk koşan Gümüşayak oldu, kulakları ve kuyruğu sanki bir maceranın başlamak üzere olduğunu hissetmiş gibi seğiriyordu.

Rhea bir an tereddüt ettikten sonra onu takip etti.

Elander de onu takip etmek için dönerken Cas'la göz göze geldi. "Dikkatli olun lütfen."

Bu bir emir gibiydi, bu yüzden ona alaycı bir selam verdi, bu da çenesinin biraz gevşemesine neden oldu - neredeyse ona bir gülümseme verecek kadar.

Nephele çoktan eğitim alanının çıkışında durmuş ve gücünü ciddi bir şekilde odaklamaya başlamıştı. Cas, ilahi bir varlığın kendisini taşımasından önce havada meydana gelen o sıcak değişimi hissedebiliyordu.

Rhea ve Gümüşayak'a yetişmek için koşmaya başladı. "Fırtına Tanrıçası beni korkutmuyor, biliyorsun," dedi Rhea'ya sessizce, "ve bu noktada güvenilir olduğunu fazlasıyla kanıtladı, sanırım; yalnız gidebilirim."

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

Cas ona meraklı bir bakış attı.

"Hava ruhuna ve onun büyüüne çok şey borçluyum," diye açıkladı Rhea, burnunu kaldırmış, hevesle havayı içine çekerek ve sanki dilinde Fırtına Tanrıçası'nın büyüünün kıvılcımlarını yakalamaya çalışıyormuş gibi ara sıra ağzını çıtlatarak önlerinde epeyce bir mesafe ilerleyen Gümüşayak'ı başıyla işaret ederek. "Eğer koruyucu tanrıçasının cennetinde yaşıyorsa, onunla ilk tanışan ben olmak isterim... ve ona teşekkür etmek isterim."

Cas anlayışla başını salladı. Yine de kendisine eşlik ettiği için içten içe minnettardı... Rhea da bunu biliyordu, her ne kadar hiç belli etmese de.

"Ayrıca," diye ekledi Rhea, "Zev hâlâ Şifa Tanrıçası'nın sığınağında geçirdiği zamanlardan bahsediyor. Gördüğün onca yerden sonra artık senin için eskimiş olmalı ama kaç insan bu ilahi yerlerden bazılarını görme şansına sahip olabilir ki?"

Cas içten içe diyarlar arasında mekik dokuduğu günlerin yakında sona ereceğini umuyordu ama bunu dile getirmedi. "Sanırım bu şekilde düşünmemiştim."

Rhea omuz silkerek, "Düşünmek zorunda olduğun diğer şeyler göz önüne alındığında anlaşılabilir," dedi.

"Şey," dedi Cas, "deneyimli bir gezgin olarak sizi uyarma ihtiyacı hissediyorum: Oraya varma kısmı hiç eğlenceli değil."

Öncelikle Fırtına Tanrıçası'nın sığınağına gitmeleri gerekiyordu. Cas'ın bildiği kadarıyla, Marr ve hizmetkârları hemen her yerden kendi sığınaklarına seyahat edebiliyorlardı ve çoğu ölümlüler âleminde sihirden yoksun olmayan yerlere istedikleri gibi girip çıkabiliyorlardı.

Ancak diğer tanrı cennetlerine girmek o kadar kolay değildi; bu yüzden çoğu kendi cennetlerinde, diğer taraftaki ilahi varlık ziyaretçilere açık olduğu sürece, diğerlerine seyahat etmelerine olanak tanıyan kapılar kullanıyordu.

Nephele onlara döndüğünde Cas hâlâ Rhea'ya bu seyahat sisteminin inceliklerini anlatıyordu, yüzünde yine o hafif kaotik gülümsemesi vardı.

"Gidelim mi?" Tanrıça onları yaklaştırmaya çağırırdı.

Cas, Rhea'nın elini tutup biraz sıkarak, "Kendini hazırla," dedi.

Nephele'nin gözleri kısa süreliğine kapandı ve etrafındaki hava kısa süre içinde hepsini içine alan bir enerjiyle çatırdadı.

Gümüşayak, tanrıçayı eğlendiriyor gibi görünen bu enerji k ı v ı l c ı m l a r ı n a daha hırçın bir şekilde karşılık verdi; gözleri

kanat çırparak açıldı ve yüz ifadesi her zamankinden daha yumuşaktı. Eğilip tilkiyi kollarının arasına aldı ve onu güvence altına aldıktan sonra küçük gruplarının arasından bir elini kaldırdı. Parmaklarını şıklattı.

Sonra Cas'ın göğsündeki o tanıdık, rahatsız edici çekilme duyuldu. Gökyüzü döndü. Bulutlar döndü. Yer ve diğer her şey, kısa bir süreliğine tüm duyularını da beraberinde götürerek savruldu.

Parlak siyah zeminli uzun bir koridora çakıldılar, pek de zarif olmayan varışları mekânda yüksek sesle yankılandı.

Stormhaven'da geçirdikleri zaman kısıydı. Nephele, onları sığınağın kapı odalarına götürmeden önce nefes almalarına ve acılarını dindirmek için masaj yapmalarına neredeyse hiç izin vermedi.

Kapılardan bazıları çalışmıyor gibiydi; Karanlık Tanrı'nın sarayının ilahi sığınaklarına açılan tüm geçitlerde -Ölüm, Ateş, Buz ve Yılan tanrılarıninkilerde- grileşmiş, yıpranmış gri kapılarla uyum sağlayan semboller vardı. Diğerlerinin çoğunda çeşitli renklerde parlayan amblemler vardı.

Nephele onları bu parlayan amblemlerden birinin yer aldığı bir kapıya götürdü; parıldayan, koyu altın renkli, inişli çıkışlı kum tepeleri şeklinde bir sembol.

İçinden geçtiler.

Kapılar aracılığıyla yolculuk etmek, ilahi bir varlığın yolcusu olarak çekilmek kadar kafa karıştırıcı değildi; yolculuk sadece birkaç saniye sürdü ve Cas ile Rhea, Kum Tanrıçası'nın alanına çıktıklarında ayaklarının üzerine inmeyi başardılar. Gümüşayak hafifçe yere indi, birkaç adım zıpladı ve sonra burnunu kaldırıp kulaklarını seğirterek etrafı keşfetmeye başladı.

Baharat ve kuru toprak kokusu Cas'ın fark ettiği ilk şeydi. İkinci şey ise altındaki, ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam olan garip, taşlı zemindi,

Ama yine de ince ve tedirgin hissediyordu - sanki her an kayabilir ve muhtemelen çökebilirmiş gibi. Tavanı göremiyordu. Üstündeki boşluk uzayıp gidiyor, geniş ve engin bir karanlığa doğru esniyordu.

Bu sığınakla ilgili genel izlenimi karanlıktı; duvarlar ve zemin zaman zaman altın ışığıyla parıldasa da, tüm alanı aydınlatmaya yetmiyordu. Sanki yer altındaymışlar gibi hissediyordu; sanki havanın garip bir şekilde kalın ve bunaltıcı olduğu ve içindeki ses ve ışığın çoğunu emdiği garip bir uçuruma inmişlerdi.

Nephele onların yanına inmemiştir. Bu uçurumun içinde bir yerdeydi -Cas büyüsünü belli belirsiz hissedebiliyordu- ama onu göremiyordu. Bunun bir oyun olduğu, tanrıçanın onları buraya sadece geride bırakmak için getirdiği ihtimaliyle göğsünde kısa bir süre panik titreşti. Belki de başka bir test. Böyle sınavlar vermeyi severdi.

Korku kısa sürdü; bir dakika sonra Fırtına Tanrıçası uzaktaki karanlıkta belirdi, tenindeki şimşek titreşimleri onlara yaklaşırken hareketlerini müjdeliyordu.

"Görünüşe göre onu kötü bir zamanda yakaladık," dedi tanrıça.

Cas gözlerini kısarak etraflarındaki çeşitli ışıklı bölgelere baktı ve bu cennetin sahibine dair bir işaret aradı. "O burada değil mi?"

"Sadece diyarlar arasında değil, zaman çizgileri arasında da herhangi bir varlıktan daha akıcı bir şekilde yürüyebilir; geçmişte, günümüzde ve bazı olası geleceklerde... gerçekten şaşırmadın mı?" Nephele omzunun üzerinden baktı, gözleri uzak bir duvarda az önce parlayan olağanüstü parlak bir altın damarına doğru kaydı, sonra bakışlarını tekrar Cas'a çevirdi. "Burada bekle," diye talimat verdi. "Bakalım hizmetkârlarından biri onu çağırabilecek mi?"

Cas ve Rhea karanlıkta yan yana beklediler.

Ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. Yukarıda bir yerden hoş kokulu bir rüzgâr esti ve Cas'ın başı yavaşça geriye eğildi, hâlâ tavanı arıyordu, mağarada o baharatlı esintinin içeri girmesine izin vermiş olabilecek bir açıklık arıyordu.

Hâlâ siyahlıktan başka bir şey görmüyordu.

Ama sanki o karanlığın içinde daha fazlası varmış gibi hissetti - sanki karanlık bir şekilde... farkındaydı. Sanki içindeki bir şey ona bakıyormuş gibi.

Bu cennetlere seyahat etmeye alışkın olabilirdi ama kendini asla buralara ait hissedemeyeceğinden şüpheleniyordu; buralar çok büyük, çok imkânsız, çok tuhaftı.

Gümüşayak uzakta kaldı, daireler çizdi ve kokladı. Bir şeyin izini yakalamış gibi görünüyordu ve burnunu yere bastırdı ve boşlukta ilerlerken orada tuttu, giderken küçük köpüklü toz pufları fırlattı.

Tilki, belli belirsiz ama sabit bir şekilde parlayan altın girdaplarla kaplı bir duvara ulaşmadan hemen önce koklamayı bıraktı. Kuyruğu birkaç yavaş ve belirsiz vuruştan sonra efendisini görmekten heyecan duyan bir yaratığın belirgin hızına erişti.

O usta saniyeler sonra -görünüşte hiçbir yerden- ortaya çıktı.

"Hava ruhunun ta kendisi," dedi Rhea huşu içinde küçük bir sesle. Cas da aynı huşu duygusunun göğsünde filizlendiğini hissetti.

Bu ruhu daha önce bir kez görmüştü, kendisine ve Zev'e Şifa Tanrıçası'nın sığınağından ölümlüler âlemine geri dönmeleri için yardım ettiğinde... ama burada farklı görünüyordu, kendi koruyucu tanrıçasının saf, dizginlenmemiş enerjileriyle sarılmıştı.

Geniş gözleri, soluk teni ve sırtına doğru katlanmış kanatlarıyla aynı küçük yaratıktı -belki Cas'ın boyunun yarısı kadar-. Ama şimdi etrafı yeşil, dumanla çevriliydi.

enerji gibi. Kanatları da Cas'ın hatırladığı gibi yanardöner, kâğıt inceliğinde uzantılar değildi; kalın, altın tüylerden yapılmışlardı ve enerjisiyle dalgalanarak belirgin bir çaba sarf etmeden havada asılı kalmasını sağlıyorlardı. İnce ayakları yere doğru uzanıyor ama tam olarak değmiyordu, bu da duruşunu parmak uçlarında dengede duran bir dansçıyı andırıyordu. Ruhun hareketleri de herhangi bir dansçınıninki kadar zarifti; Gümüşayak'a yaklaştı, diz çöktü, onu arka patilerinin üzerine kaldırdı ve alnını kısa bir süreliğine onunkine bastırdı.

İki yaratık aslında konuşmadan sohbet ediyor gibiydi. Gümüşayak'ın gözleri, ruhu çevreleyen dumanlı enerji gibi zaman zaman parlıyordu. Ruhun alnından çıkan kurdeleye benzer uzantıları vardı ve Gümüşayak'ın dostça hırıltılarına ve hırıltılarına karşılık olarak dönerek ve şaklayarak sallanıyorlardı.

Birkaç dakika sonra tilkinin başı Rhea'ya doğru döndü. Ruh da bu hareketi yansıttı. Gümüşayak mutlu bir havlama sesi çıkardı ve Rhea'ya doğru koşmaya başladı. Onun etrafında birkaç kez dönerek kendisini takip etmesini işaret etti ve sonra onu yeni tanıdığının yanına götürdü.

Cas uzakta durarak Rhea'nın o ruha teşekkür etmesine ve başka ne söylemek istiyorsa söylemesine izin verdi -Özel olarak. Bu arada, indikleri uçurumun daha fazlasını gözlemleyerek boşlukta dolaştı. Çok uzağa gitmeye niyeti yoktu ama kumun kayarken çıkardığı ses dikkatini çekti ve ona doğru sürüklendi. Sonunda geniş bir geçide geldi. Açıklığın her iki yanında, taş duvarlardan yukarı ve aşağı doğru altın ışıklar süzülüyordu ve bu ışık pankartlarının üzerinden kum şelaleleri dökülüyordu.

Kumun parlayan, çağlayan perdelerini incelerken, ellerinde fiziksel dünyalarını şekillendirdiği varsayılan üst-tanrı Belegor'un toprağı şekillendirip yok edişini düşünmeden edemedi. Görmeye geldikleri bu tanrının koruyucu tanrısıydı.

Solatis gibi o da artık yoktu.

Cas hâlâ bu güçlü tanrıların varlığının sona erebileceği fikrini aklına tam olarak yerleştiremiyordu.

Bu üçünden sonuncusunu silmek için ne gerekiyordu? Dünyalarını ondan korumak için?

Parlayan kumun hareketleri Cepheid'in haritasındaki yıldızları da akla getirdi - Yıldız Tanrıçası'yla yaptığı konuşma, her ne kadar düşünmemeye çalışsa da hâlâ zihnini meşgul ediyordu. Kendi kişisel yıldızlarının kaosu; kırılma noktası; geçmiş ve onunla ilgili tüm soruları...

Nephele'nin birkaç dakika önce bu karanlık yerde yaşayan tanrıçayla ilgili söylediği şey neydi? Zaman çizgileri arasında yürüyebilir... geçmişte, günümüzde ve bazı olası geleceklerde...

Eğer bu doğruysa, o zaman belki de Zaman Tanrıçası onlara birden fazla şekilde yardımcı olabilirdi?

Rhea birkaç dakika sonra ona yeniden katıldı. Birlikte kayan kumlara bakarlarken Cas'ın ağzından bir soru döküldü: "Geçmişe dönme şansın olsaydı, bunu kabul eder miydin?"

Rhea başını eğdi. "Ne için?"

"Bilmiyorum. Bir şeyleri görmek için. Onları daha iyi anlamak için.

Belki de onları düzeltmek için."

Rhea cevap vermeden önce bunu uzun süre düşündü. "Neyin düzeltilmesi gerektiğini bilmenin o kadar kolay olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda. "Olan şeyler -iyi ya da kötü- hayat hakkında o kadar az şey biliyoruz ki bazen neyin gerçekten iyi neyin gerçekten kötü olduğunu söylemek imkânsız oluyor."

Cas, aynı fikirde olmamayı dilemesine rağmen başını salladı; her şey açık bir şekilde öyle ya da böyle olsaydı daha kolay olurdu.

"Yine de..." Rhea bir süre daha düşündükten sonra ekledi, "Sanırım neyin gerçekten iyi, neyin kötü olduğunu bilmenin bir yolu olsaydı, belki o zaman bazı şeyleri değiştirirdim. Kim bilir?"

Düşüncelerini yeni bir ses böldü: Fırtına Tanrıçası'nın statik çatırtısı ve onlara geri dönen büyüsü. Boğazını temizledi, belli ki Cas'ın bu kadar uzağa gitmesine sinirlenmişti. Ancak bu konuda hiçbir şey söylemedi; sadece kendisini takip etmelerini işaret etti.

Bir tür iç ışık kaynağından parlayan, kıvrımlı altın sütunlarla kaplı uzun, dar bir odaya girdiler. Bu sütunların arasındaki yol taştan yapılmış büyük bir kemere açılıyordu. Bu kemerin üzerine ve etrafına daha fazla kum düşüyordu, bir kısmı yapının üzerindeki karmaşık oluklardan süzülüyordu, ancak çok daha fazlası aşağı yuvarlanıyor ve altındaki boşlukta bir bariyer oluşturuyordu.

Kemerin ötesinde, dökülen kumdan duvarın diğer tarafında, Cas büyük, gölgeli bir figürün oturduğu yaldızlı bir sandalyeye benzeyen şeyi seçebiliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

"SANTI." NEPHELE'NİN SES TONU "SANTI "YE EN ÇOK YAKLAŞTIĞI ANDI.

Saygılı. "Zamanın Kumlarının ve Uzayın Enginliğinin Tanrıçası-"

"Yine buradasın," diye sert bir fısıltı geldi. "Rahatsız etmeyi hiç bırakmayacak mısın?"

"Bu sefer yanımda yeni birini getirdim," dedi Nephele biraz sert bir sesle. "Tanışmak isteyebileceğin biri."

Cas'ın Fırtına Tanrıçası'nın kendisi adına konuşmasına ihtiyacı yoktu, bu yüzden tanrıçanın yanından geçerek hafifçe eğildi ve kendini tanıttı. "Adım Valori de Solasen, Melech'in ölümlü Krallığı'nın Kraliçesi-"

Santi yüksek sesle esneyerek onun sözünü kesti. "Sessiz olun. Her ikisi de senin."

Arkasındaki tanrıçadan birkaç kıvılcım uçtu ve Cas bütün bir fırtınayı bekleyerek gerildi.

Ama belki de evin avantajı için söylenecek bir şey vardı, çünkü Nephele'nin öfkesi Kum Tanrıçası'nın bölgesinde oldukları için her zamankinden daha çabuk yatıştı. Sadece küçümseyici bir koklama yaptı ve sonra yana çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kumların diğer tarafındaki figür sandalyesinde öne doğru eğildi ve hava, birbirine çarpan mücevherlerin sesiyle doldu. Cas hâlâ göremiyordu

Tanrıçanın yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyordu -sadece koyu bir çerçeve ve düşen kumların çizgileri arasında parıldayan altın ışıltılar- ama kendisine sabitlenmiş olan sert bakışı hissedebiliyordu.

"Bu noktada kendini tanıtmaya gerek yok, değil mi canım?" Tanrıça derin bir uykudan yeni uyanmış gibi konuştu, her kelimesi bir esnemeye dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Varlığınız, insan düzleminde olup bitenlere dikkat eden hiç kimse için bir sır değil. Sen eve dönen kraliçesin. Ölümlü bir taç aldınız ve şimdi onunla birlikte gidecek ilahi bir taç arıyorsunuz. Sadece ölümlülere değil, tanrıların kendilerine de hükmetmeye layık bir taç. Yanılıyor muyum?"

Cas sonraki kelimelerini çok dikkatli seçti. "Ben... eğer istediğin buysa, senden yardım istiyorum. Ama buraya size emir vermeye gelmedim."

"O zaman savunmak için mi?"

Soru Cas'ın kılınmasına neden oldu ama itirazlarını yuttu ve tanrıçayı kendi sert bakışlarıyla sabitleme dürtüsüyle savaştı; eğer alçakgönüllülük göstermek ona bu varlığın iyiliğini kazandıracaksa, o zaman bunu başarabilirdi.

"Evet," dedi.

Düşünceli bir iç çekiş, ardından hareket ve daha fazla mücevher şingirtisi.

Çağlayan kumlar yavaşlayarak bir damlaya dönüştü.

Tanrıça ayağa kalktı ve onları karşılamak için kemerli kapıdan içeri adım attı.

Cas bütün tanrı ve tanrıçaların güzel olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Simsiyah saçları örülmüş ve altın ipliklerle dokunmuştu. Kahverengi tenine daha fazla altın tozu serpilmiş, bileklerinde ve ayak bileklerinde parıldayan bilezikler şingırdıyordu. Bol kıvrımlarını vurgulayan fildişi bir elbise giymiş, parıldayan kumaşının dalgaları bir kemerle sıkıştırılmıştı. Tüylü uzantılar başını çevreliyor, kulaklarının arkasından sarkıyor ve benzer kanat setleri dirseklerinden, kalçalarından, ayak bileklerinden fırlıyordu. Tembelce yukarı doğru çırpındılar ve

Önlerinde dururken aşağıya doğru inerek, kendisine hizmet eden Hava ruhuyla aynı narin şekilde ara sıra havada asılı kalmasına izin verdi - o ruhun en az üç katı büyüklüğünde olmasına rağmen.

"Peki bu ricalara neden cevap vereyim?" diye sordu.

Endişe midesindeki tanıdık yolunu izlemeye başlamıştı, bu yüzden Cas tamamen çözülüp onu boğmadan önce hızlıca konuştu. "Çünkü bir zamanlar hizmet ettiğin üst-tanrı artık yok, şu anda durdurmaya çalıştığım aynı ilahi varlık tarafından öldürüldü ve senin de onu durdurmak için bir el isteyebileceğini düşündüm."

Tanrıça güldü -muhtemelen bir ölümlünün Moraki'lerden birini durdurmak için hücumu geçmesi fikrine. Ses bir şekilde hem vahşi hem de narindi ve Cas'ın kararlılığını daha da artırdı.

"Daha önce de bana yardım etmiştin," diye devam etti inatla, bir adım daha yaklaşırken, "Meşe Tanrıçası'nın sığınağından müttefiklerime geri dönmem gerektiğinde; bizi gitmemiz gereken yere götürmesi için Hava'nın daha küçük ruhunu o sığınağa göndermiştin. Bugün de benzer bir amaca hizmet etmesi için o ruhu bizimle birlikte geri gönderebileceğini umuyordum."

Santi tekrar esnedi. Toprak rengi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sanki zaman çizelgesini çözmek için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi. "Sana daha önce yardım etmişim, değil mi?" Konuşurken ellerini önünde gelişigüzel hareket ettirdi. Kumlar ellerinin arasında yuvarlanıp dönüyor, uzun tırnaklarının hassas, küçük hareketleriyle yukarı aşağı çekiliyordu. "Ve biliyor musun, içimde bir his vardı, eğer sana bir kez yardım edersem, daha fazlası için geri dönebileceğini. Bu yüzden artık ölümlülerin ricalarına genellikle cevap vermiyorum." İki parmağını birbirine sıkıştırdı ve kum taneleri havada dondu. "Onlara bir şey veriyorsun ve onlar hep daha fazlasını istiyor. Daha fazla cevap, daha fazla şans, daha fazla zaman." Kıkırdadı - arkasında mizahtan çok iğrenme olan karanlık bir ses. "Ah, hepsi nasıl da daha fazla zaman istiyor."

"Zaman benim için... çok değerli, bu doğru," diye itiraf etti Cas. "Hiç boş vaktimiz yok ve göndermemiz gereken sayısız mesaj ve yapmamız gereken sayısız yolculuk var. Bu yüzden hizmetkârınızın yardımına gerçekten ihtiyacımız var."

Tanrıça uzun bir süre onu inceledi. "Zaman ve uzayda özgürce hareket etmenin riskleri vardır."

Cas cevap vermeye başladı ama tanrıça sözünü keserek devam etti.

"Siz ölümlülere sınır koymamızın bir sebebi var. Şu anki durumunuzdan, işgal ettiğiniz mevcut alandan başka bir şey üzerinde çok fazla durmak tehlikeli bir şeydir. Her zaman başka bir yerde olma arzusuyla tüketilen pek çok ruh gördüm. İstedikleri kadar net göremedikleri gelecekleri tarafından. Kaçamadıkları bir geçmiş tarafından..."

Tanrıçanın bakışları daraldı ve Cas aniden, bu tanrıçanın bir şekilde sakladığı Kan-tür kristallerini -geçmişiyse olan bağlantılarını- bildiği gibi endişe verici bir hisse kapıldı.

Ama nasıl bilebilir ki?

Cas, bunun onu böyle şeylere inandıran kendi suçlu bilincinden başka bir şey olmadığına karar verdi. Ve her iki durumda da bu tanrıçanın bakışları altında solmayı reddediyordu.

"Bir kraliçenin yerine getirmesi gereken yükümlülükleri vardır," dedi, sesi sakın ama kararlıydı. "Geçmişe, bugüne ve geleceğe odaklanmamın yanı sıra başka yerlerde meydana gelen meselelere de odaklanmamı gerektiren bir yükümlülük - bu odaklanma tehlikeli olsun ya da olmasın."

Tanrıça değerlendirci bir tavırla çenesini kaldırdı.

Cas devam etti: "Ve eğer kendi geleceğini güvence altına almak istiyorsan, bir zamanlar hizmet ettiğin Moraki'nin gittiği yoldan gitmemek için, o zaman bana ve müttefiklerime katılmanı öneririm."

Tanrıça esnedi. "Bu dünyadaki ve savaşlardaki yerimizi ve amacımızı çok önemsiyoruz, değil mi?"

Cas hâlâ sinmeyi reddediyordu. Aylar önce, belki de yapardı. Ama artık bu tür şeylerle vakit kaybedemezdi.

Bu yüzden cevabı hızlı ve kararlıydı: "Evet. İstiyorum. Kraliyet de bunu talep ediyor."

Tanrıça bir esnemenin daha ortasında ağzını kapattı. Bakışları sertleşti. Parmak uçlarındaki kum yeniden kaymaya başladı ve sandaletli ayaklarının dibindeki küçük yığınlar doğru akmaya başladı. Hava da onunla birlikte düşüyor, ağırlaşıyor ve kalınlaşarak onları aşağıya çekiyor gibiydi; Cas çenesini yukarıda, gözlerini tanrıçanın parıldayan bakışlarıyla aynı hizada tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Sonra bir el onun koluna yerleşti, Rhea'ninkine.

Gümüşayak bir an sonra bacaklarının arasından geçerken kulakları düzleşmiş ve tüyleri diken diken olmuştu.

Ardından şaşırtıcı bir dokunuş geldi; Fırtınalar Tanrıçası da onun yanındaydı, elini omzuna koyarak onu daha da sabitledi.

Kendini daha hafif hissetti. Santi'nin altın tozlu gözleri grubun üzerinde gezindikten sonra tekrar ona dikildiğinde bile korkmuyordu.

"Ya sana yardım etmeyi reddedersem?"

Cas derin bir nefes aldı. "O zaman sen fikrini değiştirene kadar her gün bu cennete geri döneceğim. Fırtınalar Tanrıçası'nın bir baş belası olduğunu düşünüyorsanız, benim ne kadar sinir bozucu derecede ısrarcı olabildiğimi görene kadar bekleyin. Ya bizim tarafımızdasın ya da ona karşısın. Ve bana yardım etmeyi kabul edene kadar seni yalnız bırakmayacağım."

"Öyle mi?"

"Beni dene ve ne olacağını gör."

Kum tanrıçanın ayaklarının etrafında dönüyordu. Arkasındaki kemer boyunca uzanan altın ışıklar parlayarak onun tam şeklini ve büyüklüğünü ilk kez görünür hale getirdi ve Cas birden bu tanrıça hakkında okuduğu bir kitaptaki görüntüyü hatırladı - Santi'nin nasıl kanatlı bir dişi aslan şekline bürünebildiğini ve çoğu zaman büründüğünü.

Onlara doğru adım atarken, sanki o forma girmesine sadece bir nefes kalmış gibi görünüyordu. Çok sayıdaki kanatlarının hepsi vücuduna doğru katlanmıştı,

Ayakları yere sağlam basıyordu ama yine de hiç ses çıkarmıyordu. Güçlü ama akıcı, otların arasında sinsice ilerleyen ve saldırmaya hazırlanan bir canavar gibi.

Ama tanrıça saldırmadı. Onların önünde durakladı ve bir an için insan gibi kaldı. Gözlerini karanlık sığınağında gezdirerek duvarlardaki parlayan altın parçalarını inceledi; sanki onları okuyor, desenlerini inceliyordu.

Sonunda konuştu, tek kelime taşın üzerinden esen bir kum fısıltısı gibiydi: "Velia."

Hava ruhu bir sonraki anda oradaydı, narin ayaklarının üzerine inmiş, kanatları zarifçe arkasına doğru katlanmıştı. Başını eğdi ve ona bağlı uzantılar uzun kafatasına sertçe bastırdı.

"Onlara yardım etmek istiyorsan sen de onlarla gidebilirsin," dedi Santi. Elini salladı ve ruh yavaşça başını kaldırıp iri gözlerini Cas ve arkadaşlarına kırıştırdı.

Velia'nın ağzı sanki insan gibi konuşabilecekmiş gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Sadece başını bir kez daha eğdi ve sonra eğerek sırayla her birini inceledi. Beklenti içinde. Ne zaman ayrılıyoruz?

Cas rahatlamış bir nefes verme isteğiyle savaştı; Kum Tanrıçası'nın ne kadar endişeli hissettiğini bilmesine izin vermeyecekti.

Sakince tanrıçaya teşekkür etti. Rhea ve Nephele gitmek için acele ediyor gibiydiler -belki de Santi hizmetçisinin onlara yardım etmesine izin verme konusunda fikrini değiştirmeden önce

-Ve onlar çoktan dönüp ilk indikleri daha açık alana doğru geri gitmeye başlamışlardı; Cas onlara yetişmek için koşmaya başlamadan önce sadece bir an duraksadı.

"Onun yardımıyla doğrudan Ciridan'a geri dönebiliriz, değil mi?" Rhea, Santi ile aralarına biraz mesafe koyduktan sonra sordu.

Nephele başını salladı. "Kendimi geri taşıyacağım ama Hava ruhu üçünüz için daha düzgün bir yol yaratabilir." Gözlerini ruha dikip bir süre onu değerlendirdikten sonra elini kaldırdı ve kendi taşıma büyüsünü yapmaya başladı. "O halde yola koyulalım."

Ruh başını sallarken başındaki uzantılar sallandı ve etrafındaki boşluk daha önce onu çevreleyen aynı dumanlı yeşil enerjiyle parlamaya başladı.

Bu yumuşak parıltı, bu cennetin çoğuna nüfuz eden karanlıktan çok daha çekiciydi ama yine de Cas kendini ona yaklaşımda tereddüt ederken buldu. Bunun yerine Zaman Tanrıçası'nı en son gördüğü yere doğru baktı. Gölgelelerin arasında onu göremiyordu ama daha önce hissettiği duygunun aynısını hissediyordu; karanlığın içinde bir şey ona bakıyordu.

Onu bekliyordum.

"Sorun ne aşkım?" diye sordu Rhea.

"Santi'yle biraz daha konuşmam gerek... Ona sormayı unuttuğum bir şey var. Beklemenin sakıncası var mı?"

Rhea kararsızca kaşlarını çattı ve Gümüşayak da bu kararsızlığı yumuşak bir viyaklama ve kuyruğunu endişeli bir şekilde yere vurarak yankıladı.

Nephele başını eğdi, yüz ifadesi kısa bir süre şüpheli bir ifadeye büründükten sonra sıkılmaya daha yakın bir hal aldı. "Acele et, küçük kraliçe. Eğer seni bir an önce sağ salım sevgilinin yanına götürmezsem, bunun sonunu asla duyamayacağım."

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi Cas.

Hızla hareket etti ve ne olduğunu anlamadan bir kez daha tanrıçanın gölgeli sandalyesinin önünde duruyordu. Santi sandalyeye, kemerin gölgelerine ve kum şelalelerine geri çekilmişti. Ama duvarlardan arada bir vuran altın ışık hâlâ zeki yüzünün bazı kısımlarını aydınlatıyor, gözlerindeki meraklı ifadeyi yakalıyor ve yudumladığı kadehten parıldıyordu.

"Hâlâ buradasın." Sesi kum fısıltıları arasında neredeyse kayboluyordu.

"Başka bir sorum daha var."

Santi kadehi dudaklarına götürürken durakladı. "Oh?"

Cas cesareti kırılmadan önce soruyu ağzından kaçırdı: "Büyünüz geçmişî gerçekten değiştirmenize izin veriyor mu? Örneğin geçmişteki bir olay bir şeyi kırmışsa. Ve bunun düzeltilmesi gerekiyorsa?"

Ağır bir duraklama. Kumun yavaşlaması, gölgelerin kayması, tanrıça kadehi bir kenara koyarken mücevherli bir bileziğin parıldaması... ve sonra Santi aralarındaki karanlığa doğru eğildi, toprak gözleri altın ışıktaki parlıyordu. Bu hareket Cas'a bir yılanın yavaşça çözüldüğünü düşündürdü. Onu ölçüp biçiyordu. Saldırıp saldırmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Yürüdüğüm zaman çizelgesinde bir şeyleri değiştirmeme izin vermeyen ilahi yasalara bağlıyım," dedi tanrıça. "Gözlem yapıyorum, kayıt tutuyorum ve zaman zaman bu kayıtlara göre tavsiyelerde bulunuyorum. Daha fazlası değil."

Cas derin bir nefes aldı. "Peki ya seyahat etmek için senin büyünü kullanan bir insan? Onların bir şeyleri yeniden yazması mümkün olabilir mi?"

"Buna asla izin vermem. Zamanı yeniden yazmak mı?" Alay etti. "Böyle bir hediye hak eden ya da böyle tehlikeli bir şeyi kullanacak kadar zeki bir insanla hiç tanışmadım. Ve bunu yapacağımı da hiç sanmıyorum. Yine de şimdi merak ediyorum..." Sandalyesinde bir kez daha arkasına yaslandı. Parmaklarını koluna vurarak, kolunu çevreleyen çok sayıdaki altın bileziği şingırdattı. "Tam olarak neyi değiştirmeyi umuyordunuz?"

Cas buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi; her şeyi enine boyuna düşünecek zamanı olmamıştı.

"Bahsettiğiniz bu kırık dökük şey kendi içinizde mi? Kişisel olarak pişmanlık duyduğunuz bir şey mi?"

Bilmiyorum.

Dürüst cevap buydu; o kristalleri kullanana ve gömülü geçmişinden daha fazlasını ortaya çıkarmayı başarana kadar bilemeyecekti ve belki o zaman bile bilemeyecekti. Fakat

kulağa zayıf geliyordu. Bir tanrıçaya verilecek türden bir cevap değildi.

"Hiçbir şeyden pişman değilim," diye yalan söyledi Cas. "Sadece gerçekten ne kadar güçlü olduğunu merak ettim."

Santi'nin gözleri bu meydan okuma karşısında karardı.

Tüm bu ilahi varlıklar tahmin edilebileceği gibi çok gururluydu.

Yüzük dolu tek parmağıyla Cas'ı öne doğru çağırdı. "Yaklaş."

Kum, temiz geçişine izin vermek için düşmeyi bıraktı ve Cas dikkatle ileri doğru adım attı. Yaklaşırken, Santi parmağını tekrar kıvrıdı ve altın kum taneleri aniden parmağının ucunun etrafında dönmeye başladı. Kıvrıldılar, döndüler, gerildiler ve bir şey oluşturdular.

Küçük bir kum saati.

Tanrıça, elbisesinin tüllü kıvrımları arasına gizlenmiş bir cepten altın bir zincir çıkardı. Kum saatiyle birlikte onu da avucunun içinde sıktı. Altın taneleri kıvrılmış parmaklarının etrafında dönmeye devam etti. Bir an sonra yumruğunu gevşetip kolunu uzattı ve zincir ikisinin arasına indi. Şimdi ona bağlı olan kum saati, bir saatin sarkacı gibi aralarında sallanıyordu.

"...Bu da ne?" diye sordu Cas.

"Gücümü merak ediyorsunuz, değil mi? İşte size almanız için bir hediye - bu gücün küçük bir örneği, yoksa onu insanlıkla paylaşmaya istekli olmadığımı düşünebilirsiniz. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben sizin tarafınızdayım."

Cas tereddüt etti, tıpkı Caden ona hediyelerini sunduğunda olduğu gibi.

Ama sonunda bunu da kabul etti; ilahi armağanlar karmaşıktı... ama savaşlar da öyleydi ve toplayabileceği tüm olası silahlara ihtiyacı vardı.

"Onu yakınında tut," dedi tanrıça ona. "Ve eğer kendini zamanın tükendiğini ve her şeyin kaybolduğunu hissettiğin bir anda bulursan, tek yapman gereken zinciri kırmaktır; böylece yeni bir yol sana kendini gösterecektir."

"Yeni bir yol mu?"

Santi başını salladı. Kendini daha fazla açıklamaya istekli görünmüyordu. Yine esniyordu, sanki konuşmadan bıkmış gibi görünüyordu.

Cas şansını zorlamamaya karar verdi; bu biblonun sahip olabileceği olası sihir hakkında kendi başına daha fazla araştırma yapabiliirdi. Şimdilik sadece bir kez daha teşekkür etti, altın zinciri boynuna doladı ve kum saatini gömleğinin altına soktu. Göründüğünden çok daha ağırdı.

"Sen gerçekten kırılmasını istemedikçe kırılmaz," diye ekledi tanrıça, tekrar kadehine uzanarak. "Bunu kalbindeki ve zihnindeki her şeyle istemelisin. Bunu unutma."

Cas başını salladı. Göz ucuyla kendisini bekleyen arkadaşlarını gördü ve onlara doğru ilerlemeye başladı ama tanrıça geri dönmesi imkânsız bir bakışla onu durdurdu.

"Bir şey daha var." Santi devam etmeden önce uzun bir süre daha onu inceledi: "Eğer geçmişinde konuşmak istediğin bir şey bulursan, beni bir kez daha ziyaret et. Bazen burada yalnız kalıyorum ve bu tür konuşmaları büyüleyici buluyorum. Siz insanlar ve bitmek bilmeyen, endişeli düşünceleriniz..."

Cas bir elini gömleğinin altında saklı kum saatine bastırdı, bu davetten ne anlam çıkaracağından emin değildi.

Tanrıçanın bir cevaba ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. "Şimdi sarayına geri dön," dedi, sandalyesine geri çöktü ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Yapacak çok işin olduğunu kendin söyledin. Ve zaman boşa harcanacak korkunç bir şey, öyle değil mi?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

CAS VE LAURENT BİR ANLAŞMA YAPMIŞLARDI.

Mistwilde'a kadar ona eşlik edecekti... eninde sonunda. Yakında, hatta -ama o, Elander ve diğer seçilmiş elçilerinden oluşan küçük bir grup birkaç yolculuk yapıp ziyareti için zemin hazırlamadan önce değil. Hava ruhu onlarla ittifak kurduğu için artık kolayca gelip gidebiliyorlardı, bu da Cas'ın günlük olarak ilk elden bilgi alabileceği anlamına geliyordu.

Ön çalışmalar tamamlandığında ve Mistwilde'daki durumun yeterince istikrarlı olduğuna karar verildiğinde, o diyara kendisi gidecekti.

Zaman Tanrıçası'nı görmek için çıktığı yolculuğun ertesi sabahı kendini yalnız uyanırken bulmuştu. Elander'in çok daha erken uyandığını ve onu uyumaya bırakıp Laurent'la buluşmak üzere aşağıya inmeden önce dudaklarının altına nazik bir öpücük kondurduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Kendisi uyurken gitmiş olmalarının bir nedeninin de anlaşmalarına sadık kalmayacağından korkmaları olduğundan şüpheleniyordu.

Ama onlara eşlik etmekte ısrar etmek gibi bir planı yoktu. En azından bu sefer. Mistwilde'daki durum hassas ve önemliydi ve kalbinde ve zihninde ağır bir yük oluşturunuyordu ama bu sabah ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

Tuvalete adımıını attığında el ve ayak parmakları beklentiyle karıncalandı. Pencereden süzülen güneş ışığı, hedefinin -kilitli dolabın- beklediğı köşede yoğunlaşıyordu. Bu ışık huzmeleri onu dolabın içine sakladığı kristallere doğru yönlendiriyordu, diye düşünmek istedi.

Bu doğru karar. Tehlikeli ya da değil, bunu yapmak zorundayım.

Kristallerden birkaçını çabucak alıp cebine soktu ve sonra sessizce Nessa'nın odasına doğru ilerleyip kapıyı yumuşak bir sesle çalarak kendini duyurdu.

Nessa çoktan uyanmış, malzeme listelerini ve lojistik şemaları inceliyor, çağrı gönderdikleri tüm farklı liderlerin gelişine hazırlanıyordu. Kafa karıştırıcı bir notlar ve rakamlar karmaşasıydı ve Cas'ın baktıkça başını daha çok ağrıtıyordu. Ancak Nessa kendini tamamen kaptırmıştı ve daha fazla not alırken, diğerlerinin üzerini çizerken ve kendi kendine düşünceli düşünceli mırıldanırken açıkça kendi halindeydi. Toplantı için belirledikleri tarihe on dört gün kalmıştı. Nessa katılımın beklediklerinden daha fazla olacağından emindi ve bunu planlıyordu.

Cas onunla birlikte oturuyor, dinliyor ve arada sırada sorulduğunda bilgi veriyordu. Çoğunlukla hareketsiz ve dikkatli duruyordu ama elleri kıpır kıpırdı, cebini karıştırıyor ve sakladığı her kristalin pürüzsüz, sıcak yüzlerine hafifçe dokunarak onları tekrar tekrar sayıyordu.

Birkaç dakika sonra sorusunu daha fazla içinde tutamadı: "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Nessa kalemini bıraktı ve notlarından bazılarını düzgün bir yığın haline getirdi. "Caden'ın sana verdiği hediyelerle bir ilgisi var mı?"

Cas'ın göğsü gerildi ama kendini zorlayarak sakince, "Zev sana onlardan bahsetti sanırım?" dedi.

"Evet," dedi Nessa. "Ve bana o hediyelerle aptalca bir şey yapmana karşı gözümü dört açmamı söyledi."

Cas buna homurdandı, ama içten içe arkadaşlarının onu yakından izlediğini bildiği için minnettardı. "Aptal olmamaya çalışıyorum," dedi ayağa kalkarken.

Odanın iki cumbalı penceresinden birinin oyuğuna yerleşmeden önce bir süre volta attı. Bu pencerelerdeki rahat banklar, Nessa'nın bu odayı kendine almakta ısrar etmesinin nedeniydi; bu banklar ve banklardan görünen manzara, Lotheran Nehri'nin özellikle doğal bir bölümünü gösteriyordu. Cas'ın görebildiği kadarıyla suda bir çeşit uzun mor çiçek sıralanmıştı ve bir geyik sürüsü nehrin kenarından uzanan kalın yeşil otların arasında otluyordu, kulakları seğiriyor ve beyaz kuyrukları sallanıyordu.

Cas pencereyi açtı, altındaki kutudaki çiçeklerin güzel kokusunu içine çekti ve serin sabah havasının yüzünü okşamasına izin verdi. "İşte bu yüzden ben bu büyüü yaparken senin de yanımda olmanı istiyorum," diye devam etti, "zihnimi berrak, güçlerimi sakın tutmama yardım et ki aptalca bir şey yapmayayım."

Nessa da bankta ona katıldı.

"Peki bana yardım edecek misin?"

"Elbette yapacağım." Sözlerine güven verici bir gülümseme eşlik etti ama Nessa'nın gözleri sıkıntılıydı. Çiçek kutusundan birkaç yabani ot koparıp attı ve altlarındaki toprağa doğru uçuşmalarını izledi. Sonra sessizce sordu: "Zev dışında kimseye o kristallerden bahsettin mi?"

Cas dudağını ısırıldı. Başka tarafa baktı. Başını dikleştiren geyiklerden birine sabitledi bakışlarını. Az önce bir şey onu ürkütmüştü; nehre doğru sıçradı ve sürünün geri kalanı da onu takip ederek dar bir sudan atlayıp gözden kayboldu.

"Yakında diğerlerine de söyleyeceğim," dedi Cas. "Ama şimdilik... Bu şeyleri kullanırken dikkatimi dağıtacak mümkün olduğunca az şey olsun istiyorum. Odaklanabilmek istiyorum. Herkese ve onların..."

"Görüşler mi?" Nessa sempatik bir gülümsemeye tahmin etti.

"Aynen öyle. Ve diğer herkesin endişelenmesi gereken kendi görevleri var; bu arada bunu ben halledebilirim."

Nessa başını sallamadan önce bir süre daha düşündü. "Bunu konut kulelerinden birinde yapmalıyız," dedi. "Doğudaki iki kuleden daha uzun olanında belki - temizletip düzenlettiğim halde kimse oraya çıkmıyor. Hizmetkârlardan bazıları oranın perili olduğunu iddia ediyor; ben orayı depo olarak kullanmak istedim ama onlar hiçbir şey yapmak istemediler."

Cas bu noktayı kabul etti ve kısa bir süre sonra -diğer yükümlülüklerden ve izleyicilerden kurtulmayı başardıktan sonra- seçtikleri kulenin tepesindeki dairesel odada yeniden bir araya geldiler.

Perili demek biraz abartılı olabilirdi. Ancak Cas, sonsuz gibi görünen basamakları tırmanırken bir şekilde sarayın geri kalanından ayrı bir dünyaya yükseliyormuş gibi hissetti.

Sonunda ortaya çıktıkları alan ürkütücü derecede sessizdi -Üç uzun ve ince penceresinden ikisi tahtayla kapatılmış olduğu için yeterince aydınlatılmamıştı. Sanki bir zamanlar bir tür sınıfmış gibi görünüyordu. Duvarlardaki soluk alanlar, bir zamanlar üzerlerinde büyük tabloların asılı olduğunu gösteriyordu. Yerleşik raflar hâlâ mürekkep, tüy kalemler ve parşömen parçaları içeren kutularla doluydu. Odanın her iki yanında iki yazı masası vardı ve tahta olmayan tek pencerenin yanındakinin üzerinde eski kitap yığınları vardı.

Cas kitaplarla dolu bu masaya doğru yöneldi. Eski kitapların kokusunu rahatlatıcı buluyordu ve odasından aldığı dört kristali çıkarıp tozlu kitapların yanına koyarken derin, amaçlı birkaç nefes aldı.

Güneş ışığı kırmızı merkezli kristallerin üzerinde parlayarak gözlerini pencereye çekti. Diğer tarafta sarayın ana kapısının mükemmel bir görüntüsü vardı. Muhafızlarından oluşan bir alayın kapıdan geçişini ve kapı boyunca yayılışını izledi.

dış Duvar.Onlar vardı hareketli alışılmadık bir şekilde
Çabuk, düşündü.

Bir şeyler mi oluyordu?

Hayır, sadece paranoyaklaşıyordu.

"Hazır mısın?" Nessa yaklaşarak sordu.

Cas başını salladı ve yüzünü ona döndü. İyimser bir gülümseme takınmaya çalıştı. Bunu tam olarak başaramamış olmalıydı, çünkü Nessa'nın ifadesi yeniden sempatik bir hal aldı ve Cas'ın omzunu kavrayıp tenine sıcak bir büyü dalgası gönderdi.

"Bunu yapabilirsin," dedi Nessa. "Döndüğünde ben de burada olacağım."

Cas bir güven dalgası hissetti. Yoksa bu sadece Nessa'nın büyü müydü? Her iki durumda da hızla hareket etti - büyü'nün buharlaşmasına fırsat vermeden.

Kristallerin hepsi son derece benzer görünüyordu. Ama bazılarında diğerlerinden daha fazla kırmızı olduğunu düşündü. Bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi, ama bu daha koyu, daha kırmızı kristallerin daha uzun, daha ayrıntılı anılar içerdiğini varsaymıştı. Bu yüzden başlangıç için grubun en soluk olanına uzandı.

Çantanın içindeki kâğıt parçasında yazılı olan büyüü ezberlemişti ve şimdi Kan'a benzeyen sözcükler dudaklarından hiç düşünmeden dökülüyordu.

O konuşurken kırmızı merkez parlak bir şekilde titreşti... ve sonra sönmüş bir mum gibi söndü, etrafındaki kristalle aynı dumanlı gölgeye dönüştü.

Hiçbir şey olmadı.

Kelimeleri yanlış mı okumuştı? Büyüyü bir şekilde bozmuş ya da kilitlemiş miydi? Olumsuz düşüncelere karşı gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve tekrar açtığına oda eskisinden daha da sessizdi. Nefes alışından bile ses çıkmıyordu. Büyüyü okuduğu oda kadar loş ışıklı, dairesel bir odada duruyordu...

Ancak ışık eksikliği pencerelerdeki tahtalar yüzünden değildi. Garip bir sis yüzünden

alanın kenarları boyunca yuvarlanıyor.

Ve bir süre o sisin içinde aradıktan sonra, Nessa'nın artık yanında olmadığını fark etti.

Ancak orada biri vardı; aşağıdan sesler duyabiliyordu. Kapıya doğru bir adım daha yaklaştı; görünüşe göre geride bıraktığı odanın aksine kapı açıktı. Dışarıda daha fazla sis bekliyordu ama o ilerledikçe sis dağıldı ve sonunda bir merdiven ortaya çıktı. Aşağı indiğinde, kısmen açık başka bir kapıya açılan bir sahanlığa geldi. Bu kapıdan sızan ışığa doğru adım attı ve kalan tüm sis hızla dağılmaya başladı.

Daha genç bir Varen -belki de on dört ya da on beş yaşlarında- odanın içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmış olarak belirdi. Onu kendi hafızasının merceğinden görüyordu ve bu yüzden algısı çarpıktı - sanki Varen onun çevresel görüş alanında duruyormuş gibi, ama ona bakmak için başını tam olarak çeviremiyordu.

Bir şekilde hareket edebildiğini fark etti, ancak her şey tekrar sisli hale gelmeden fazla uzağa gidemiyordu. Yürürken ayakları yere değiyormuş gibi hissetmiyordu.

Kardeşine yaklaştı ama uzanıp ona dokunma dürtüsüne direndi; elinin vücudunun içinden geçeceğinden şüpheleniyordu ve bu düşünce tedirgin ediciydi.

Gözleri arka duvara doğru sabitlenmişti. O duvarın önünde iki figür duruyordu ve içlerinden biri daha da garip bir sisle kaplı bir konuşma yapıyordu. Varen doğrulup dikkatini daha da yoğunlaştırdığında anının ayrıntıları yavaş yavaş netleşmeye başladı. Sis inceldikçe iki figürün sesleri daha da yükseliyor, yüzleri daha da keskinleşiyordu...

Anric de Solasen odanın uzak tarafında duruyordu.

Soğuk ifadesi Cas'ın yok edilmesini ya da saraydan kaldırılmasını emrettiği sayısız taş heykeline oldukça benziyordu.

Yumruklarından biri rulo haline getirilmiş bir kâğıt parçası tutuyordu. Diğerinde ise küçük bir bıçak.

Başka bir adam Anric'in yanında duruyordu, sırtı hafifçe kamburlaşmıştı ve eliyle kızıl sakalının dağınık tellerini karıştırıyordu. Kolunun altında bir yığın defter vardı ve alelacele toplanıp oraya sıkıştırılmış gibi görünüyorlardı. Gözleri kısıktı, ara sıra hükümdarına doğru kayıyor, ama hiçbir zaman tam olarak Anric'e bakmıyordu. Cas bu yaşlı adamın asıl öğretmen olduğu ama bu dersi Kral-İmparator'un devraldığı izlenimine kapıldı.

"Tanrılar parazittir, Lord Brandes'in söylemek istediği bu," dedi Anric ve kelimeler şimdi akıldan çıkmayacak kadar açıktı.

Varen oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı ama hiçbir şey söylemedi.

"İnsanlara büyü armağan ediyorlar ki büyü yayılsın, büyüsün, çoğalsın ve sonra da ganimetten beslensinler. Kendi kendine hizmet eden bir güç döngüsü. Bu onların göreceli kalmalarını ve yarattıkları dünyayı kontrol etmelerini sağlayan şeydir. Ama eğer işaretlileri susturur ve kesersek..." Kağıdı havaya kaldırdı, açmasına ve önünde havada sallanmasına izin verdi. Diğer elindeki bıçağı çevirdi, bıçağı dışarı çevirdi ve ustaca bir dilimle kâğıdı ikiye böldü. "...Tanrılarının tedarik zincirini keser. Krallıklarımızın işlerine karışmalarını durdurur. Canavarlarının şu anda Kinnara gibi yerlerde gerçekleştirdiği katliamlar gibi şeyleri durdurur."

"Katliamlar mı?" Cas fısıltıyla tekrarladı.

Anric bıçağı Varen'in önündeki masaya çarpınca yerinden sıçradı. Parşömenin elinde kalan yarısı buruşturulup bir an sonra oğluna fırlatıldı. Varen parşömeni düzeltti, bunu yaparken bir gözü babasındaydı ve Cas yaklaşıp birkaç cümleye göz atmayı başardı.

Aceleyle karalanmış olması okunmasını zorlaştırıyordu ama bir zamanlar Stonehill Diyarı'nın hükümdarı olan Lord Galizur tarafından imzalanmış bir yardım talebine benziyordu. O ölmüştü.

Cas onun ölümünün ayrıntılarını hatırlayamasa da, birkaç yıldır şimdiki zamandaydı.

"Onları dehşete düşüren yılan gibi canavar, Marr'ın kontrolden çıkmış bir başka yaratığı. Yüzlerce kişiyi öldürdü. Ve dikkat et oğlum, tanrılar onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor."

Yerinde bir kez daha kayan genç prensin ardından uzun bir süre daha sessizlik hakim oldu.

"Ve kuzeyde, hagith canavarı Erindor halkına, o yılanın Kinnara'da kurbanlarını katlettiği kadar şiddetli ve kesin bir şekilde ziyafet çekiyor."

Sakallı öğretmen sessizce öne çıktı ve Varen'e bir harita uzattı; Anric masanın üzerinde durmaya devam ederken bile Varen bu dersin bir parçası olmaya kararlı görünüyordu.

Anric, "Eğer bu şehirlerde işaretlenmiş insanlar bu kadar yoğun olmasaydı, bu canavarlar bu kadar çok kişiyi öldüremezdi," dedi. "İşaretlilerin toplanmış enerjisi canavarlara davetiye çıkarıyor, tıpkı denizin kenarına bina inşa edip fırtınalar gelip dalgalar hayatta kalamayacakları kadar yükseldiğinde feryat eden aptallar gibi."

Varen dik oturdu, haritayı aldı ve tamamen açtı, parmaklarının kırıksıklıkları bastırmasına ve babasının bahsettiği şehirlerin üzerinde oyalanmasına izin verdi.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Anric'in sesi, sessiz bir ormanın ortasında aniden duyulan bir yay sesi gibi keskin ve uyarıcıydı. Bir soru sormuştu ama anlamakla yetineceği belliydi, başka bir şey değil.

Ve sonra Varen Cas'ın beklemediği bir şey söyledi.

"Anlıyorum..." diye başladı yavaşça, elini haritadan çekip parşömenin tekrar kendi içine kıvrılmasına izin verirken. "Ama insanlar bu işaretlerle doğar, tıpkı bazı insanların deniz kıyısındaki evlerde doğması gibi. Bu tür koşullardan uzaklaşmak her zaman kolay değildir, değil mi?"

Kral bu yanıtı pek hoş karşılamadı.

İki elini masaya dayadı ve masaya doğru eğildi, yeşil gözleri yanıyordu ve tıraşlı çenesinde bir kas çalışıyordu. "Onlarla doğuyorlar, evet. Ve çoğu, dünyanın geneli için oluşturduğu risklere rağmen, bunu bir ayrıcalık olarak pervasızca kullanmayı seçiyor. İnsanlar genellikle kendileri için neyin en iyi olduğunu bilmeyen bencil aptallardır."

"Evet, ama ben sadece-"

Anric masanın etrafından dolandı ve oğluna yaklaştı.

Cas onu göremediklerini, ona dokunamadıklarını biliyordu ama yine de kendini hızla geri çekilirken buldu, Varen'in paltosunu tutup onu ayağa kaldırmadan önce babasının yolundan çekilmeye çalışıyordu.

"Bunu anlamanız şart," diye homurdandı Anric.

Cas tökezleyerek uzaklaşırken dengesini kaybetti ve garip bir şekilde çömeldi. Başını kaldırıp kardeşine baktı - onun anılarla çarpıtılmış, düzensiz kenarlarına

-Eğilmiş bir dizin üzerinde dengede dururken. Yine sanki altındaki zemine tam olarak temas etmiyormuş gibi hissetti. Bu huzursuzluk hissi saniyeler geçtikçe daha da arttı, ta ki sonunda tamamen uçup gittiğini hissedene kadar.

Hafıza da uzaklaşıyordu, sesler daha yumuşak, daha az belirgin hale gelirken siyah noktalar titreşiyordu. Olayın bu kısmının -konuşmanın aldığı bu şiddetli, gergin yönün-Varen'in en azından kısmen unutmaya çalıştığı bir şey olup olmadığını merak etti. Bu yüzden mi bulanıklaşıyordu?

Gri sis kısa sürede onu ele geçirdi ve Cas vücudu havada çılgınca ileri geri sallanıyormuş gibi hissetti. Mide bulandırıcıydı. Gözlerini kapadı ve kendini geride bıraktığı doğu kulesinde hayal etti.

"İyi misin?" Nessa'nın sıcak büyüü kelimelerle birlikte Cas'ın zihnine doldu.

Cas bir an için o büyüünün içine daldı, anının pürüzlü kenarlarını yatıştırmasına, onu topraklamasına izin verdi. O

Altındaki ahşap zemini bir kez daha hissetti ve yavaşça gözlerini açtı.

"İşe yaradı mı?" Nessa onun önünde diz çökmüş, bir elini koluna dayamıştı. "Ne gördün?"

Cas yavaşça görüntüyü bir araya getirdi ve olabildiğince doğru bir şekilde anlatmaya çalıştı.

Nessa dikkatle dinledi ve Cas sözlerini bitirdikten sonra birkaç dakika düşünceli bir ifadeyle baktı. "Bu özellikle aydınlatıcı bir şey değil, değil mi? Anric'in oğlunun ve diğer pek çok insanın beynini yıkadığını biliyorduk."

"Doğru," diye kabul etti Cas, çünkü zihni daha karmaşık bir yorumu bir araya getiremeyecek kadar hızlı çalışıyordu. Başka bir kristale uzanmaya başladı, daha fazla anı için sabırsızlanıyordu - henüz hepsini hemen anlamlandıramasa bile.

Nessa onun kolunu daha sıkı kavradı ve onu sabit tuttu. "Tekrar denemeden önce biraz ara vermelisin, değil mi? Görünüşe göre bu deneyim çok yorucu olmuş."

Cas kabul etmek istemedi. Yorgunluktan ziyade kafası karışmıştı, çünkü bir yanı hâlâ o anının içindeymiş gibi hissediyordu.

Sanki içinde kalmalıymış gibi.

Şimdi bir şeye başlamıştı ve geri dönüp bitirmesi gerekiyordu. Daha fazlasını görmesi gerekiyordu. Geride kalan parçalarını daha fazla toplamak için, yoksa bir daha asla tam olarak bütün hissedemeyeceğinden korkuyordu.

Ama Nessa'nın gözlerindeki endişe sonunda onu etkiledi ve böylece ara verdiler.

Daha küçük, daha özel saray bahçelerinden birinde geç bir kahvaltı yaptılar. Cas çiçekli bir armut ağacının gölgesinde bağdaş kurarak oturdu. Peynir dilimleri ve kurutulmuş etler atıştırdı ve Nessa ona yaklaşan zirveyle ilgili planları ve gün bitmeden önce halletmeleri gereken her şeyi anlatırken başıyla onayladı.

Dikkatini vermeye çalışıyordu. Dikkatini veremediği için kendini suçlu hissediyordu. Ama düşünceleri bir sonraki sefer hangi kristali kullanabileceğine sapıp duruyordu.

"Cas? Beni dinliyor musun?"

Cas başını hafifçe salladı, gözlerini kırptırdı ve Nessa'nın kaşlarını çatarak onu izlediğini gördü.

"Üzgünüm, ben sadece..."

Zev'in kendilerine doğru geldiğini görünce konuşmaları yarıda kesildi. Cas'ı fark edince rahat bir nefes aldı.

"Nerelerdeydin sen?"

Alışılmadık derecede telaşlı görünüyordu, diye düşündü - bu yüzden hafıza dalışı maceralarını onunla paylaşmanın zamanı değil gibi görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, onun sorusuna cevap vermek yerine.

Uzun süre acı çeken bir iç çekti ve aralarına çöktü, yerleşirken Nessa'nın tabağından bir parça böğürtlenli ekmek aldı. "Bu sabah erken saatlerde bir zindan ihlali girişimi oldu," dedi. "Tüm tanıkların raporlarını toplamayı yeni bitirdim. Son yirmi dakikadır seni arıyordum ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. İnsanlar endişelenmeye başlamıştı. Önce Lord Orbryn'in başına gelenler, sonra da senin kaybolman..."

"Lord Orbryn?" Tüm vücudu gerildi. "Kaçtı mı?" "Hayır."

Zev ekmekten bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi, Sanki topladığı raporları zihinsel olarak gözden geçiriyormuş gibi kaşları çatıldı. "O öldü. Muhafızlar Kuma zehrinden şüpheleniyor. Yemeğine mi karıştırılmış, yoksa biri içeri soktuktan sonra kendi isteğiyle mi almış bilmiyorum. Her iki durumda da çok önemli olduğunu sanmıyorum, ha? Burası hakkında sahip olduğu her türlü bilgiyle birlikte gitti."

O kristallere ve bilgilerine ihtiyaç duymam için bir neden daha, diye düşündü Cas ama Nessa'nın kendisine yönelttiği sorgulayıcı bakışa rağmen sabahki maceralarını kendine sakladı.

"Sanırım bu sabah Rhea'yı da görmedin?" diye sordu Zev.
Cas başını salladı.

"Verecek kötü haberleri de vardı."

"Aslında bu kahvaltının tadını çıkarıyordum," dedi Nessa, omuzları çökmüştü. "Bizimle paylaşacak iyi bir haberin var mı?"

Zev ekmekten özellikle sulu görünen bir dut koparıp ağzına attı. "Korkarım ondan yeni çıktı."

"Sorun yok." Cas elini Nessa'nın omzuna koydu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Rhea'nın bana ne söylemesi gerekiyordu?"

"Daha fazla ayrıntı içeren asıl mesaj onda ama esasen... bu sabah Soryn'in kampından haber aldık. Dün gece geç saatlerde, şehrini takviye etmek ve güvenliğini sağlamak için gönderdiğimiz askerler Olan Yolu boyunca pusuya düşürülmüş. Çatışmalar duruldu ama görünüşe göre gecenin büyük bir bölümünde devam etmiş... ve saldırganlar hem Moreth'in hem de Ethswen'in sancaklarını taşıyorlarmış."

Cas nefesini içine çekti. "Demek Sarith kocasının eski düşmanlarından müttefikler edinmiş."

"Ya da en azından ortak bir düşman olarak gördükleri şeye karşı onları birleştirdi. Görünüşe göre saldırının iki gün önce Riverhill'de olanlara misilleme olduğunu iddia ediyorlar."

"Riverhill'de mi?"

"Şimdiden en az on kişinin ölümüne neden olan bir Solma Hastalığı salgını. Bir tür canavarın da görüldüğü iddia ediliyor; ayrıntılar belirsiz, ancak orada yaşanan kaosa kesinlikle ilahi büyü karışmış, bu yüzden Sadira'nın büyü kullanan kraliçesini sorumlu tutuyorlar. Sanırım en yakın hedef o."

Cas birden Elander'in Rüzgar ruhuyla savaşları sırasındaki uyarısını hatırladı.

Önümüzdeki haftalarda yapabildiği kadar çok kalbe korku salmaya çalışacak... ne yapabilirse

Daha fazla insanın korkup saklanmasını ve yolundan çekilmesini sağlamak ve liderleri zayıflatmak için...

Olan tam olarak buydu; krallıklar kendilerini parçalıyor, üzerlerinde beliren Karanlık Tanrı'nın gerçek tehdidinden uzaklaşıyorlardı.

O tanrı bunu planlıyor olmalıydı - ölümlü ordusunu kurma ve birleştirme girişimlerine en fazla zararı verebileceğini düşündüğü yerlere saldırıyordu. Bunu hayal edebiliyordu: Malaphar ölümlüler dünyasının haritasının önünde oturmuş, hesap yapıyor, tahtasındaki taşları dikkatle hareket ettiriyordu. Piyonlar. Onlar onun nihai, yıkıcı planlarındaki piyonlardan başka bir şey değildi.

Tabağını bir kenara koydu. Birdenbire acıkmamıştı. "Bizim taraftan kaç ölü var?"

"En az iki düzine. Hava ruhu hâlâ Laurent ve Elander'la birlikte Mistwilde'de ama döndüğünde ilk elden bilgi toplamak için onunla birlikte bir ekip gönderebiliriz. Eğer o dönmeden önce gitmek isterseniz, bizim de kullanabileceğimiz birkaç kristalimiz var. Ama..."

"Bunları acil durumlar için saklamalıyız."

İki düzine ölünün ona acil bir durum gibi gelmediğini düşünmek midesini acı dolu bir şekilde burktu. Bu günlerde değil.

Artık resmileşmişti: Bütün iştahı kaçmıştı. Pikniklerine giderek daha da yaklaşan kuşlara birkaç parça ekmek ve meyve attıktan sonra ayağa kalktı, tozunu aldı ve aceleyle Rhea'yı bulmaya gitti.

Rhea'nın ofisine girdiğinde kötü haberler devam etti. Dalga üstüne dalga. Her yarım saatte bir gelen yeni ulaklar, son rapordan sonra ayağa kalkmayı bitirdiği anda onu devirmekle tehdit eden yeni raporlar...

Her şey sanki parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Hızlıca.

Daha önce Nessa'yla birlikte bulundukları kule, Rhea'nın ofisinin penceresinden görünüyordu. Cas ona bir kez baktı,

ve bakmaya devam etme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Kendini affettirme ve o gizli yere geri dönme dürtüsü güçlüydü.

Kum Tanrıçası'nın ona verdiği uyarıyı hatırlayarak, bilerek sırtını pencereye dönecek şekilde konumlandı.

Her zaman başka bir yerde olma arzusu tarafından tüketilen birçok ruh izledim... kaçamadıkları bir geçmiş tarafından...

Rhea'ya odaklanmaya devam etti. Ofise girip çıkan habercilere ve çeşitli danışmanlara. Çenesi yukarıda kaldı, kulakları dinlemeye devam etti, önüne getirilen endişelerin her birine cevap verirken sözleri sakın ve derli toplu kaldı.

Başka bir yerde değildi. Buradaydı. O bu krallığın kraliçesiydi ve burada kalacaktı.

Defalarca, sessizce kendine bunu hatırlattı.

Ama yine de kayıp geçmişinin o kan rengi bekçilerinin onu çağırdığını, aldatıcı bir şekilde sakın suların dip akıntısı gibi düşüncelerinin köşelerini çekiştirdiğini, ayaklarını yerden kesip onu denize çekmekle tehdit ettiğini hissetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

AKŞAM OLDUĞUNDA, ELANDER VE LAURENT

Mistwilde'dan hâlâ dönmemişlerdi. Saraya girmeye teşebbüs edenler hâlâ yakalanamamıştı. Sadira'daki müttefiklerinden bir daha haber alınamamıştı ve herkes onlar için en kötüsünden korkuyordu. Sarayın üzerine çöken belirgin, melankolik bir hava, ortaya çıkmaya çalışan her türlü normallik veya iyimserlik duygusunu boğuyordu.

Cas'ın şehirdeki muhbirlerine göre bu melankoli saray duvarlarının ötesine de uzanıyordu. Rüzgâr ruhuyla yaptığı savaşta kazandığı lütuf, anlaşıldığı kadarıyla vefasızdı; tebaasının ona olan inancı çoktan sarsılmaya başlamıştı. Fısıltılar çoktan başlamıştı - zayıflıklarına, başarısızlıklarına, çok sayıdaki düşmanına ve yaklaşmakta olan karmaşık savaşlara dair fısıltılar.

Çatlaklardan.

Gayri resmi olarak ele geçirdiği tacın çatlamaya başladığı iddia ediliyordu.

Cas gürültüyü bastırmak için elinden geleni yaptı. Şüphelerini haksız çıkarmak için. Öğleden sonrayı ve akşamı da tıpkı sabahı geçirdiği gibi geçirmişti; söndürebildiği kadar yangını söndürmüş, karar üstüne karar vermiş, emir üstüne emir vermişti.

Ama ilgisine ihtiyaç duyan sonsuz gibi görünen insan akışı nihayet yavaşladığında, kendine engel olamadı: Nessa'yı çağırdı ve birlikte doğu kulesine döndüler.

Hızla başka bir kristal seçti, büyüü okudu ve içinde bulunduğu cehennemden kaçıp geçmişe gitti, daha fazla bilgi aradı. Daha fazla cevap. Çünkü o geçmişte yürümek ne kadar stresli olsa da, en azından bu konuda karar vermek zorunda olmadığını biliyordu - zaten bitmiş ve sona ermişti.

Ama bu sefer içine düştüğü anı ürkütücüydü, çünkü yaşadığı günle ne kadar yakından paralellik gösteriyordu.

Varen bu imgelemde babalarından saklanıyor, taht odasındaki depo dolaplarından birinin kapı çerçevesine dayanıyordu. Anric tahtında oturmuş, soğukkanlı ve hareketsiz bir şekilde, tıpkı Cas'ın yaptığı gibi odaya girip çıkan aynı derecede ciddi yüzlü danışmanları dinliyordu.

Özellikle kötü bir haber gününe tanıklık ettiği anlaşıyordu.

Ona şehirdeki gösterilerden bahsettiler. İnsanlar onun tacını istiyorlarmış. Ölümü için. Görünüşe göre her şeyde kıtlık vardı ve bu kısmen Anric'in Sadira'ya dayattığı sert taleplerden kaynaklanıyordu. Doğusundaki krallıkla artık iş yapmayacaklarına karar vermişti, o krallık büyüünün gelişmesine izin vermeye devam ettiği sürece. Sadira birçok ilahi büyü kullanıcısını bastırmayı reddetmişti ve şimdi iki krallık bir çıkmaza girmişti.

Ve tipik siyasi mücadelelerin ötesinde, ufukta potansiyel olarak daha büyük bir tehdit belirliyordu: Gizemli bir hastalık tüm krallıkları kasıp kavuruyor ve Anric'in sarayına giderek daha da yaklaşıyordu.

Solma Hastalığı'ndan bahsediyorlar, diye fark etti Cas, nefesi boğazında düğümlendi.

Bu hastalıkla ilgili konuşmalar sonunda yarım düzine kadın ve erkeği daha içine aldı. Konuşmalar bir saat kadar sürdü... ama Cas büyüünün içinde en fazla birkaç dakika kaldığından emindi. Sahne ara sıra, rastgele aralıklarla hızlanıyor gibiydi. Anıların sık sık yaptığı gibi, sadece en ilginç ve acı verici kısımları vurgulayarak atlıyordu.

Konuşma bitip de son danışman da odadan çıktığında -ve Anric açıkça yalnız olduğuna inandığında- sandalyesine çöktü ve yüzünü bir elinin içine gömüp parmaklarını solgun saçlarında gezdirdi.

Bir süre sonra tacı başından aldı ve ellerinin arasında evirip çevirdi. Bakışları birden fazla kez, ana kapıların üzerindeki duvarın büyük bir bölümünü kaplayan merhum kraliçesinin portresine kayd.

Cas yaklaşmaya çalışmayı düşündü. Ama bir şey onu durdurdu. Görünmez olsa da, bu özel mücadeleye karışmak istemiyordu, ona fazla yaklaşmak istemiyordu.

Bunun yerine saklandı ve kardeşinin yanında duvara yaslandı. Bakışlarını Anric'ten ayırmadı. Varen'e baktığında her şey çok gerçekçi geliyordu... Sanki sarayı birlikte keşfeden, başlarını belaya sokacak bir şeyler arayan çocuklar gibiydiler. Ve Varen bu hatıra sadece bir çocuktü; hızlı bir bakıştan bile on yaşından büyük olamayacağını anlayabiliyordu.

Anric'in kafası, mermer zemin üzerinde hızlı ve amaçlı adımlarla ilerleyen botların sesiyle aniden yukarı fırladı.

Bir kadın ona doğru yürüyordu. Ceketinin üzerindeki bir dizi rozet onun çok önemli bir asker olduğunu gösteriyordu. Kadın yaklaşırken Anric ayağa kalktı ve yüz hatlarını bir heves kapladı; sanki onca hizmetkârı ve danışmanı arasında bugün en çok görmek istediği kişi buydu.

"Kuzey sahillerinden ne haberler var?" diye sordu.

Kadın başını eğdi. "Elfler son kuvvetlerimizi de geri püskürttü. Korkarım tamamen çekilmek zorunda kalacağız; zaten çok fazla kayıp verdik. Antaeum Noktası meselesi beklemek zorunda kalacak."

"Zaten bekledi. Hem de çok uzun zamandır." Bakışlarını odanın birçok penceresinde gezdirdi, paranoyakça bakıyordu - sanki her an korkunç bir şeyin pencerelerden içeri dalmasını bekliyormuş gibi. "Korkarım benden şüphelenmeye başladı."

"Belki de öyledir." Kadının gözleri sert ve inatçıydı. "Ama şimdi asıl planımıza devam etmek aptallık olur."

Anric bakışlarını tekrar ona çevirdi. Ama hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve tahtının önünde yürümeye başladı, kadın konuşmaya devam ederken kendi kendine sessizce mırıldandı.

"Dawnskeep Morethian elfleri için kutsaldır," diye devam etti kadın, ses tonunda bir parça bıkkınlık vardı. "Bunu biliyorduk ve savaşmadan bizi içeri almalarını beklemiyorduk. Ama sayıları beklediğimizden fazlaydı. Sadece dünden beri yüz adam kaybettik ve bu sadece bir tahmin. Düşük bir tahmin."

Anric volta atmayı bıraktı. Bakışlarını tekrar önündeki kadına çevirmeden önce bir kez daha karısının portresine baktı. "Geri çekilmeden önce mühürleme şansımız kaldı mı? Eğer o lanet elflere bunu neden yapmamız gerektiğini anlatabilirsek..."

Kadın derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Antaeum hakkındaki hikâyelere inanmıyorlar, biliyorsunuz. O noktalarla ilgili yapmaya çalıştığımız hiçbir şeyi anlamak istemiyorlar. Bu ilahi güç yoğunlaşmasıyla ilgili iddialarımızı insan kandırmacasından başka bir şey olarak görmüyorlar ve bizim sadece onları kendi geri kalmış sihirlerinden mahrum bırakmaya çalıştığımızı düşünüyorlar." Duraksadı ve sonra, "Geçmişimiz göz önüne alındığında, hakkımızda böyle hissettikleri için onları suçladığımı söyleyemem."

Anric elini kaldırdı. "Bu kadar yorum yeter," dedi homurdanarak.

Kadın çenesini kaldırdı. "Ama durumu anladığınıza inanıyorum."

Anric cevap olarak anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Cas hareket etme arzusuna yenik düşmüştü. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi tökezleyerek ilerledi. Daha fazla bilgi için. Dawnskeep... Morethian elfleri... bunlar tanıdık şeylerdi ama birdenbire kulaklarına yabancı gelmeye başlamıştı. Daha yakına gitmesi gerekiyordu. Daha dikkatli dinlemek, neyi kaçırdığını anlamak için.

İkisinin de bahsettiği bu Antaeum Noktası neydi?

Anric benden şüphelenmeye başladı derken ne demek istedi?

Bir zamanlar pazarlık yaptığı o tanrı mı onu paranoyaklaştırıyordu?

Öğrenmeye çalıştı. Ama ne kadar adım atarsa atsın, Anric'e bir türlü yaklaşamıyordu - bir anıyı bir kez daha başkasının gözünden görmenin sınırları.

Arkasındaki kapı gıcırdadı.

Varen.

Anric'in başı ona doğru döndü. Cas bir an için babasının yüzünü tam olarak okuyamadı; yüzünde birbiriyle yarışan çok fazla ifade vardı. Pişmanlık, korku, belirsizlik... bu adam hakkında sahip olduğu fikirlerin hiçbirine uymayan bir düzine farklı duygu.

Sonra o bildik sert, öfkeli ifadesi tekrar yerine oturdu ve Varen'e doğru yürürken tüm oda kararmış gibiydi.

Kardeşi kapının pervazından uzaklaşırken Cas arkasını döndü. Varen'in yaptığı gibi onun da görüşü değişti, böylece artık taht odasının tamamını görmüyordu; bir kaçış yolu arıyordu.

Varen koşmaya başlamadan önce birkaç adım tökezledi ve sendeledi. Taht odasının kenarları boyunca koşarken ortak görüşleri çılgınca değişti ve sonra kapıdan çıktı, giderken neredeyse iki farklı muhafızı devirdi.

Anric onu takip ediyor gibi görünmüyordu ama Cas emin olamıyordu; arkasına baktığında sadece gri sis bulutlarının onu takip ettiğini gördü.

Tüm anı bu sisin içinde hızla yutuldu ve Cas keskin bir solukla şimdiki zamana geri döndü. Ciğerleri sanki gerçekten de kardeşiyle birlikte koşuyormuş, taht odasından ve içinde yaşanan tüm o tuhaf şeylerden kaçmaya çalışıyormuş gibi yanıyordu.

"Bunu izlemek son derece rahatsız edici, haberin olsun," dedi Nessa, bir elini Cas'ın saçlarında gezdirip ısıtıcı büyüünün parmaklarının arasından akmasına izin vererek. "Gözlerin neredeyse tamamen beyaza dönüyor ve dudakların hareket ediyor... Sanki tüm bu süre boyunca sessiz bir büyü okuyormuşsun gibi."

Cas derin bir nefes aldı. "Şu anda bana neler olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece anılar..." Odanın içinde telaşlı bir bakış fırlattı, yarı yarıya Varen'in gölgelerde bir yerlerde saklanıyor olmasını bekliyordu. "Ve hâlâ o anının içindeymişim gibi hissediyorum... şu anda bile."

"Bu sefer ne gördün?"

Cas hatırlayabildiği tüm ayrıntıları anlattı. Bunları birlikte gözden geçirdiler ve her ikisi de Anric'in kullandığı aynı garip terime dönüp durdular

-Antaeum Noktası.

"Daha önce böyle bir şey duyduğumu sanmıyorum," dedi Nessa.

Cas kaşlarını çattı. "Benim de."

"Belki buradaki kütüphanelerde bulunan bir şey bize daha fazla bilgi verebilir? Anric'in ilahiyatla ilgili diğer pek çok şeyde yaptığı gibi bu bilgileri de yaktırmadığını ya da yok ettirmediyi varsayarsak..."

Cas başını salladı. "Bu konunun onun tamamen silinmesini isteyeceği bir konu olduğunu sanmıyorum." Emin olamıyordu ama bu konu her neyse, sanki Anric bunu tanrılara karşı savaş açmak için kullanmak niyetindeymiş gibi geliyordu; başka bir deyişle, ilahi olanın lehine bir şey değildi.

Ve onun savaşının fark ettiğinden çok daha karmaşık ve kendi savaşlarıyla bağlantılı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şimdi tüm bunlara bir anlam vermek zorundaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

GÜNLER İLERLEDİKÇE HEPSİ BİRBİRİNİ TAKIP ETMEYE BAŞLADI.

bu aynı model: Cas azıcık uykusundan uyandığında hemen danışma konseyine gider ve imparatorluğun başına gelen felaketlerle ilgili son raporu alırdı.

Ona savaşlardan ve ayaklanmalardan bahsediyorlardı. Kaç kişinin öldüğünü, kaç tanrısal yaratığın görüldüğünü, Kethra'nın kaç farklı şehrinde kaç canavarın terör estirdiğini... ve kendi şehrinde kaç isyanın patlak verdiğini.

Sayırsız diyardaki ilgili hükümdarlara delegeler gönderecekti. Yapabildiği her yerde kanamayı durdurmak için askerler. Ciridan'daki ortaklarına ödeme yaparak, başlangıçta anlaştıkları meblağdan daha fazlasını teklif etmek anlamına gelse bile düzeni sağlamasına yardım etmeleri için onları ikna etti - ki bu giderek daha fazla oldu.

Elander ve Laurent neredeyse her gün Mistwilde'a dönüyor, sonunda hepsinin aynı savaşı vereceğine ikna etmek için defalarca girişimde bulunmalarına rağmen, kendi sorunlarını ölümlü krallıkların sorunlarıyla karıştırmak istemeyen bir elf kralını kazanmak için yorulmadan çalışıyorlardı.

Elander ve Laurent gittikten ve günün en acil meseleleri halledildikten sonra

sarayı sık sık kısa bir sessizlik kaplardı. Bu huzurlu bir sessizlik değil, bir sonraki, yakın felaket olasılığıyla karıncalanan ve titreşen bir sessizlikti.

Bu huzursuz sessizlik ne zaman yerleşse, fırsat buldukça koridorlarda tek başına yürürdü.

Bu yürüyüşlerin çoğu sonunda onu aynı yere götürdü.

Her seferinde doğu kulesindeki o odaya geri dönüyordu. Nessa kısa bir süre sonra onu takip edecek, Cas da gizli zulasından kristallerden birini seçecek ve fazla düşünmeden geçmişe doğru kayacaktı.

Karşılaştığı bazı anılar ona önemsiz geliyordu; akşam yemekleri, dersler, bahçelerde yapılan yürüyüşler ya da sarayın çeşitli kütüphanelerinde geçirilen uzun geceler.

Bazıları daha ağırdı - babalarıyla şiddete dönüşen tartışmalar, yabancı diplomatların gergin ziyaretleri, Varen'in sorgusuz sualsiz katılması beklenen cenazeler.

Tüm bu anılar sarhoş ediciydi.

Varen'in hayatının sıradan anları bile Cas'ın içine işliyor ve onu bırakmayı reddediyordu. Çünkü bu hayat, diye düşünmeden edemiyordu, eğer her şey biraz daha farklı olsaydı, kendi hayatı gibi bir şey olabilirdi... ve bu düşünce hem korkunç hem de büyüleyiciydi.

En keskin pençelere sahip olan anılar, gerçekten de onu içerenlerdi. Şimdiye kadar bunlardan sadece bir avuç kadar vardı-Varen gittiğinde gençti ne de olsa- ama yine de onun tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını hatırlıyordu.

İkisinin sığ bir derede oynadıkları, sarayın arkasındaki tepelerden aşağı yuvarlandıkları, gümüş kaplama tepsilerden tatlılar aşındıkları hayaller vardı. Yatağının ucuna uzanmış, ona masallar okuyordu. Babaları Varen'e onun hasta olduğunu söylerken. Gittiğini.

Yedi gün boyunca her şeyin üstesinden geldikten sonra Cas artık uyuyamıyordu. Zar zor yemek yiyordu.

Dışarıdan bakıldığında, emir verirken ve endişeleri elinden geldiğince giderirken başını dik tutuyor ve sesini değiştirmiyordu.

İçten içe, o çatlaklardan daha fazlasının başladığını hissetti. fısıldadığı bir şey.

O kadar çok farklı yöne çekiliyordu ki, belki de kalbinin ve ruhunun dikiş yerlerinden sökülüyormuş gibi hissetmemesi imkansızdı.

Elander birlikte geçirdikleri kısa süre boyunca bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu ama bunun imparatorlukta kötüleşen koşulların onu etkilemesinden başka bir şey olmadığına onu ikna etmek zor olmadı. Kendi seyahatleri ve savaşları da onu yıpratıyordu ve bu yüzden zor meseleler hakkında başladıkları konuşmaların çoğu, biraz dinlenmeye çalışmak adına çabucak kesildi.

Kendisi nadiren katılabilse de onun gerçekten uyuduğunu görmekten memnundu. Ona hafıza yolculuklarından henüz bahsetmemesi için bir başka gerekçe daha; uykuya odaklanması gerekiyordu.

O bunu yaparken, o da oturup topladığı anılar üzerine notlar yazıyor, onları anlamlandırmaya çalışıyordu. Neyin önemli olduğuna, neyin göz ardı edilebileceğine karar vermeye çalışırdı. Hepsini saklamak, kayıp şeylerden oluşan gizli bir kitapta toplamak istiyordu ama bu kadar kısa sürede ancak bu kadar çok şeyi işleyebiliyordu. Bu yüzden duygularını gerçeklerden ayırmak için elinden geleni yaptı; o yararlı bilgiler toplayan bir askerdı, başka bir şey değil.

Ama daha sessiz şeyleri merak etmemek zordu - daha büyük savaşları için önemsiz görünen ama yine de düşünmeden edemediği bakışları.

Ağabeyi gerçekten de geçmişlerini anlamasına yardımcı olmaya mı çalışıyordu?

Yoksa en başından beri şüphelendiği gibi sadece kafasını karıştırmaya mı çalışıyordu?

Elander'la daha önce yaptığı konuşmalardan Caden'ın büyüünün anıları değiştiremediğini biliyordu. Yani gördüğü şeyler yeterince doğruydı. Ama sadece Varen'ın ona görmesi için verdiği anıları görüyordu, bu yüzden ihmal yoluyla yalan söyleme olasılığı her zaman vardı.

Peki paylaşmak için neden özellikle bu görüntüleri seçmişti?

Peki ondan hala ne saklıyordu?

Deliriyormuş gibi hissetmeye başlamıştı, gerçekleri yalanlardan ayırmaya, boşlukları doldurmaya ve her şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyordu. Zihni sürekli olayları evirip çeviriyordu. Şimdiki ve geçmişteki görüntüleri bulanıklaşmaya başlamıştı.

Ama şimdilik onları birbirinden ayırabiliyordu; yapamayacağını hissederse durmaya karar verdi. O noktaya gelmeyecekti. Ama ulaşırsa duracaktı.

İlk kristalini kullandıktan sonraki sekizinci günde, şaşkınlık içinde kulenin merdivenlerini tırmandı ve Nessa'yı çoktan tepede beklerken buldu.

Yalnız değildi.

Zev de orada duruyordu ve Cas'ın savunması onu görünce otomatik olarak yükseldi.

"Neden buradasın?" Uykusuzluk ve açlık kelimeleri dudaklarından tıslayarak dökülürken keskinleştirmişti. Sesinin böyle çıkmasından nefret ediyordu ama yüz ifadesini şüpheli bir bakıştan daha yumuşak bir hale getiremiyordu.

Zev onun kabalığından etkilenmemişti. "Bir müdahale sahnelemeye yardım etmek için."

Cas alay ederek onun etrafından dolaştı ve odanın gömme raflarındaki gizli bölmeye doğru ilerleyerek kristal torbasını orada sakladı. Elander'in o değerli büyülerdeki uykuda olan sihri hissedebileceği konusunda giderek daha fazla paranoyaklaştığı için burası odasından daha güvenli bir yer gibi görünüyordu.

Çanta orada değildi.

Arkasını döndü ve Nessa'nın kollarını kendine doladığını gördü. Çanta o kollardan birinin altına sıkıca sokulmuştu.

"Sen de mi?" Cas mırıldandı.

"Ben sadece... Bence buna bir son vermelisin," dedi Nessa sessizce. "Ya da en azından uzun bir ara ver. Bir süreliğine şu anda yaşadığımız sorunlara odaklan."

Cas ona, "Hepsi birbiriyle bağlantılı," diye hatırlattı.

"Evet, ama kendini ancak bu kadar ince yayabilirsin." "Bununla başa çıkabilirim."

"Bu bir yük, biliyorum-" "İyi taşıyabilirim."

"Evet, ama sırf taşıyabiliyor olmanız gerekir. Ve bu ağır olmadığı anlamına gelmez."

Cas çantaya uzandı. Nessa karşı koymadan bıraktı ama bu, aralarındaki mesafeyi birkaç hızlı adımda kapatan Zev'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bunu tartışacak zamanım yok," diye homurdandı Cas, vücudunu ve çantasını ondan uzaklaştırarak.

Zev hiç istifini bozmadan daha da yaklaştı. "Ara veriyorsun."

"Ara veremem. Kraliçe olarak bir yükümlülüğüm var-" "Şu anda bir kraliçe gibi davranmıyorsun," dedi, O kadar yaklaşmıştı ki eli kalçasına değmişti. "Tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Nessa kolundan tutup onu geri çekti, iri gözleri Cas'ın sıkılı yumruğunu izliyordu, sanki bir yumruk bekliyordu.

Bu kadar bitkin olmasaydı Cas da sallanabilirdi. Refleksleri yavaştı, düşünceleri halsizdi, her şey halsizdi. Bu yüzden ona saldırmak için hareket etmedi, sadece bakışlarını ondan kapıya kaydırды. "Çık dışarı," diye emretti.

O da ona ters ters baktı. Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. Ve bir tane daha. Bir adım geri attı. Ve bir tane daha. Gözlerini kıstı ve kaşlarını çatarak onaylamadığını belli etti.

dönüp kapıya yönelmeden önce son bir kez ona baktı.

Nessa, Cas'ın gidişini izlerken onun yanında kaldı.

Cas titreyen bir nefes verdi. "Sadece birkaç şey daha görmem gerekiyor," dedi Nessa'ya sessizce. "Ayıklamam gereken sadece birkaç kristal kaldı." Kendini çok net bir şekilde duyuyordu. Bu korkunç arzusunun -hayır, bağımlılığın- soğuk parmaklarının boğazını sıktığını ve ağzından çıkan kelimeleri boğduğunu neredeyse hissedebiliyordu.

Konuşmayı

kes. Dur.

Konuşmayı.

Ama bu bir zorunluluktan, yaptığı şeyi en anlayışlı ve şefkatli arkadaşlarına bile haklı gösterme ihtiyacıydı: "Bu gece sadece bir tane daha kullanacağım ve sonra yarın ara vereceğim, sadece..."

"Bir tane daha." Zev kapı aralığından yüksek sesle konuştu -her şeye rağmen gitmemeye karar vermişti. "Ve sonra bir tane daha, ve bir tane daha ve eğer Caden o lanet şeylerden daha fazlasıyla ortaya çıkarsa, o zaman ne yapacaksın?"

Tutarlı bir cevap vermek için yeterli kelimeleri bir araya getiremiyor gibiydi.

"Tek bir hafta içinde bütün bir yaşamı yeniden yaşamaya ve anlamlandırmaya çalışıyorsun," diye ekledi Nessa yumuşak bir sesle. "Hiç kimse böyle bir şeyi yapacak kadar güçlü değildir - kraliçe olsun ya da olmasın. Gerekli olsun ya da olmasın."

Cas, Nessa'nın haklı olduğunu bilmesine rağmen otomatik olarak alay etti.

"Her iki şekilde de fark etmez." Zev bir şey tutan elini kaldırdı... çantayı. Onu bir şekilde aşırıyordu. Çantayı biraz sallarken ona sırttı.

"Seni piç. Ver onlara-"

"Sana yankesicilik sırlarımı öğretmeye çalıştığım da daha dikkatli olmalıydın."

Cas bir küfür daha savurdu ve peşinden gitmeye başladı ama Nessa yoluna çıktı. "Bırak gitsin. Sadece şimdilik. Lütfen?"

Zev çoktan gitmişti - bu sefer gerçekten gözden kaybolmuştu.

Ve bir şekilde, o kristallerin onunla birlikte gittiğini bilmek Cas'ın derin bir nefes almasını kolaylaştırdı.

"Peki," diye yumuşadı. "Zaten bu akşam halletmem gereken başka şeyler var."

Nessa rahat bir nefes aldı ve bir süre sonra ikisi birlikte odanın dışındaki merdivenlere yöneldiler. Kuleden aşağı indiklerinde Cas kendini konuşabilecek kadar sakinleşmiş buldu. Kristallerin nerede olduğundan başka endişeler de zihnini kurcalıyordu.

"Elander henüz dönmedi mi?"

Nessa kaşlarını çattı. "Bu sefer birkaç günlüğüne gideceklerini söylediler. Hatırlamıyor musun?"

Cas hızla başını salladı ve yalan da aynı hızla dilinden döküldü. "Doğru ya. Elbette, şimdi hatırladım."

Ama aslında hiç hatırlamıyordu.

Hatırladığı tek şey Elander'in dün akşam gittiği idi. Ve ondan uzaklaşmak, kristallerle olan maceralarına geri dönmek için çok hevesliydi - muhtemelen bu yüzden onunla yaptığı son konuşmanın çoğu bulanıktı.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve kapıldığı şeyin dürüst ağırlığı üzerine çökünce biraz yüzünü buruşturdu.

Arkadaşları haklıydı.

Haklı olduklarını biliyordu.

Peki neden her köşeyi döndüklerinde Zev'i aramaktan vazgeçemiyordu? Neden şimdiden o çantayı ondan geri almanın bir yolunu tasarlıyordu? Ve o çantada olmayan birkaç kristali de düşünüyordu -çünkü kalan birkaç büyü için ayrı bir saklanma yeri vardı... Nessa'nın bile bilmediği bir yer.

"Peki, nereye?" diye sordu

Nessa. Cas gözlerini kırptırdı.

"Bu akşam görüşmeniz gereken başka şeyler olduğunu söylemiştiniz?" diye sordu Nessa.

Cas olasılıkları düşündü. Daha fazla araştırma yapmak için kütüphanelerden birine ya da son zamanlarda aldığı mesajları okuyup yanıtlamak için ofislerden birine geri dönmeyi düşündü. Ama bu sarayın içinde herhangi bir yere gitme düşüncesi boğucu geliyordu.

"Birkaç gündür şehre inmedim," dedi. "Bir tur atıp Syndra ve diğer müttefiklerimizden birkaçıyla şahsen konuşmam gerektiğini hissediyorum."

Nessa bu planla ilgili endişeli görünüyordu ama en azından açıkça reddetmedi.

Cas, "Bize eşlik etmesi için ekstra koruma ayarlayabiliriz," diye ısrar etti. "Bize bir şey olmaz."

Nessa biraz zoraki bir gülümsemeyle, "O kulede yaptıklarımızdan daha az stresli olacağından şüpheleniyorum," dedi.

"Aynen öyle."

Bu konuda daha fazla tartışmaya gerek kalmadı; Cas kapüşonlu bir pelerin ve her ihtimale karşı bir Mimik kristali aldı ve en güvendiği askerlerinden birine birkaç silahlı adam daha toplayıp ana kapının hemen dışında onlarla buluşması için haber gönderdi.

Ancak bu kapıda, geçmelerine izin vermeyi reddeden birkaç muhafız tarafından durduruldular.

Ortaya çıkan manzara kaosun sınırındaydı; saray alanına girip çıkan askerler, emir almak için çırpınan insanlar, herkes birbiriyle konuşmaya çalışıyordu.

Sonunda Cas yüksek rütbeli muhafızlardan birini yakalayıp kenara çekti ve daha fazla açıklama istedi.

Muhafız, "Korkarım bu akşam şehre gitmeniz güvenli değil, Ekselansları," dedi.

"Güvenli değil mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Market ve Edge bölgelerinde karışıklıklar var. Ve huzursuzluk başka yerlere de sıçıyor."

sarayda. Her şey yeniden yoluna girene kadar bu duvarların arkasında kalmanız en iyisi."

"Neden bunu ilk kez duyuyorum?" Cas'ın kızgınlığı gardiyandan çok kendisine yönelikti.

Geçmişe dalıp gitmişken başka neleri kaçırmıştı?

Muhafız kelimeleri bulmakta zorlandı. O daha kelimeleri bulamadan, iyi yıpranmış zırhlar giymiş bir kadın kapıdan geçti, Cas'ı gördü ve ona doğru yöneldi. Ela gözleri batan güneş ışığında parıldayan kadın muhafıza sert bir bakış attı ve başını sallayarak onu başından savdı.

Adı Elayne Caster'dı. Varen'in şehri terk etmeden önce general unvanı verdiği son askerlerden biriydi. Cas son birkaç hafta içinde onunla birkaç kez konuşmuştu ve bu yüzden General Caster'ın daha önce kraliyet ailesine hizmet etmiş saygın bir askerin kızı olduğunu biliyordu, ancak görünüşe göre selefinin aksine Anric de Solasen'in hükümdarlığı için ayıracak çok az sevgisi vardı.

Cas o selefi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama şimdi Elayne'e, onun uzun boyuna, ağır çilli tenine, açık bakır saç dalgalarına dürüstçe bakıyordu...

Cas'ın Varen'in anılarından birinde gördüğü kadının kızına benziyordu - Antaeum Noktaları konusunda Anric'e meydan okuyan kadının.

Yoksa hayal gücü müydü?

Geçmiş, bir kez daha günümüze mi akıyor?

Birkaç derin nefes aldı ve her nefes alışında o anıyı biraz daha aşağı çektiğini hayal etti. Bunları daha sonra çözebilirdi.

General Caster'ın sert bakışlarıyla karşılaştı ve "Şehirdeki ayaklanmalarla ilgili duyduğum şey nedir?" dedi.

"Henüz tam bir isyan değil, Majesteleri. Sadece biraz daha huzursuzluk.

Şu anda her şey kontrolümüz altında, sizi temin ederim." "Tam olarak neyin huzursuzluğu?"

General omzunun üzerinden baktı, sanki onlar konuşurken huzursuzluğun onları yakalayabileceğinden endişe ediyormuş gibiydi. "Son günlerde Bloodstones'u rahatsız eden küçük depremler yüzünden tedirginler. Bana söylenene göre, birkaç saat önce bazı hasarlara yol açacak kadar güçlü bir deprem olmuş. Dağ eteklerindeki köylerden doğal olmayan bir şeylerin döndüğüne dair söylentiler yayılıyor ve bunun son zamanlarda sarayda yaşadığımız doğal olmayan olaylarla bağlantılı olup olmadığını merak ediyorlar."

Nessa yüzünü buruşturdu. "Yeni kraliçelerinin bu felaketlerden bir şekilde sorumlu olduğuna mı inanıyorlar?"

"Tam olarak değil. Ama... Varen görevdeyken böyle felaketlerin hiç yaşanmadığı söyleniyor."

"Bu çok saçma," diye karşı çıktı Nessa. "O başımızdayken çok daha kötü şeyler oldu. Ve şimdi her şey değişti; Cas'ın suçu değil-"

Elayne barış işareti olarak elini kaldırdı. "Katılıyorum. Ama insanlar korkuyor ve kafaları karışıyor ve sadece suçlayacak birini istiyorlar."

Nessa hâlâ hoşnutsuz görünüyordu ama Cas bu tür suçlamaların üzerine yıkılmasına izin verme konusunda giderek daha iyi oluyordu. Bu yüzden sadece boğazını temizledi ve "Son deprem ne kadar şiddetliydi?" diye sordu.

"İlk raporlar can kaybı olmadığını gösteriyor, ama..." General tereddüt etti. "Düşen kayalardan bir şeyler çıkarmaya başladıklarında bu durum değişebilir. Dağ Tanrısı'nın da görüldüğü iddia ediliyor." Söylenmemiş sorularla dolu bir duraklama daha. "Buna inandığımdan emin değilim ama..." Sanki Cas'ın buna inanmamakta haklı olduğunu onaylamasını bekliyormuş gibi sözünü kesti.

Ama Cas bunu ona söyleyemezdi. Çünkü yorgun zihni bir şekilde daha eski bir konuşmayı -Fırtına ve Ay Tanrıçalarının onu bu sarayda ilk ziyaret ettikleri zamandan bir konuşmayı-deşmeyi başarmıştı ve şimdi Elander'in söylediği bir şeyi hatırlıyordu: Dağ Tanrısı

uzun zamandır Ateş ve Buz tanrılarına yakındı; bir taraf seçmeye zorlanırsa onlarla birlikte gidecektir...

Tüm korkuları, her seferinde bir felaket günü olmak üzere gerçekleşiyor gibiydi.

General Caster boğazını temizledi. "Her iki durumda da her şeyi kontrol altında tutacağız," diyerek onları temin etti. "Dağ etekleri bölgesinde güvenli bir çevre oluşturduktan sonra size kendim rapor vereceğim."

"Bu gece kurun," diye emretti Cas. "Sonra da sabaha kadar bana eşlik edecek bir muhafız topla -çünkü dağlara çıkıp hasarı kendi gözlerimle görmek niyetindeyim. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Generalin gözlerinde kısa bir an için şaşkınlık belirdi, ama o bunu sakladı ve başını hafifçe eğdi. "Elbette."

Cas onu kovdu ve gözden kaybolduğunda Nessa ona sinsi bir gülümseme verdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Nessa omuz silkti, hâlâ sırtıyordu. "Hâlâ kraliçe sesinle insanlara emir vermene alışmaya çalışıyorum."

"Benim kraliçe sesim yok."

"Var. Yine de hoşuma gidiyor."

Cas güldü ve ardından Nessa sözde sesi taklit etmeye başladı, bu da her ikisinin de daha da yüksek sesle kahkaha atmasına neden oldu - bu da onlara çevredeki insanların birkaç meraklı bakışını kazandırdı.

Eğlencelerini çabucak bastırdılar ve saraya geri döndüler.

"Tercih ettiğim koşullar değil ama yarın şehir dışına çıkmak güzel olacak," dedi Cas ve kapıda durup son bir kez kapılara baktı.

"Dikkatli olduğun sürece," dedi Nessa, kollarını ani bir soğuk rüzgâra karşı sımsıkı sararak.

"Ben yokken yetki sende, tamam mı?" "Bu kraliçeden bir emir mi?"

Cas onun az önceki çarpık gülümsemesini yansıttı ve daha ciddi bir sesle şöyle dedi: "Öyle. Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan onu takip edeceksin."

Nessa kapıyı çekerek açtı ve onu içeri buyur etti. "Bu tonda sipariş verdiğin sürece nasıl hayır diyebilirim ki?"

KISA BİR SÜRE SONRA Cas erken yatma planları yaparak odasına çıktı. Sabah dağlarda yolculuk edecekse, en azından dinlenmeye çalışması gerekiyordu.

Onun planı buydu.

Ama o odada yalnız kaldığında, sabah... uzak görünüyordu. Bu an ile gitmeyi planladığı an arasında yüzlerce başka sorun varmış gibi görünüyordu - peki nasıl uyuyabilirdi?

Pencerenin kenarında durmuş bir yandan bunu düşünüyor, bir yandan da saray çevresinde koşuşturan insanları izliyordu. Şehir net olarak görülemeyecek kadar uzaktaydı ama çevresinde normalden daha parlak bir hale parlıyor gibiydi. Hâlâ yanan çok fazla ışık vardı. Hâlâ uyanık olan çok fazla insan var. Ve hareket... saray çevresinde, telaşlı muhafızlar, endişeli askerler, meraklı saraylılar arasında çok fazla hareket...

General Caster ona her şeyin kontrol altında olduğunu söylemişti. Ama öyle miydi?

En azından kendini tekrar kontrol edebildiğini hissetti. Bu akşam anılarını gün yüzüne çıkarmak için verdiği ara daha iyi olmuştu. Yorgunluğuna rağmen zihni günlerdir olmadığı kadar berraktı ve bunun için arkadaşlarına bir kez daha minnettarlık duydu.

Yine de Zev'in yankesiciliğine hala kızgındı... En azından, kendine onun yankesicilik yapmadığını hatırlatana kadar. tüm kristalleri.

İçlerinde diğerlerinden daha parlak kırmızı renkte ışıldayan birkaç tanesi vardı - daha güçlü olduklarından şüphelendiği. Onları koridorun hemen karşısındaki gizli bir geçide saklamıştı ve onları kullanmaya doğru ilerlemeyi planlıyordu. O geçidin anahtarı, odasındaki en küçük, en az göze çarpan rafa sıkıştırdığı bir kitabın altındaydı.

Anahtarı aldı ve dalgın bir şekilde ellerinin arasında savurarak biraz daha düşündü.

O en güçlü kristalleri şimdi kullanmayacaksa ne zaman kullanacaktı?

Eğer Dağ Tanrısı krallığında serbestçe dolaşıyorsa, daha kötü şeylerin onu takip etmesi an meselesiydi. O daha kötü şeylerle nasıl başa çıkacağını bulması gerekiyordu. Ve giderek yaklaşıyordu. Gördüğü her anı, büyük resme doğru toplanan bir başka parçaydı. Sanki bir dağa tırmanıyormuş ve zirveye gittikçe yaklaşıyormuş gibi hissediyordu... ve tırmanmaya biraz daha devam edebilirse her şeyi görebilecekti.

Diğer diyarlardan çağırdıkları liderler gelmeye başlamadan önce sadece altı günü kalmıştı.

O zamana kadar daha iyi bir plan yapmak istiyordu - paylaşacak daha fazla bilgi, potansiyel müttefiklerine verecek daha fazla cevap.

Yeterli.

Yaptıklarından emin olmak için hala çok çaresizdi. Yeterince.

Bu yüzden odasından sürünerek çıktı ve koridor boyunca sessizce, sadece bir depo gibi görünen bir yere doğru ilerledi. Kutuları ve çeşitli ıvır zıvırları iterek geçtikten sonra anahtarının açtığı küçük kapıya geldi.

Diğer taraftaki geçit karanlıktı, toz ve bayat, unutulmuş şeyler kokuyordu; bir zamanlar hizmetkârların odalara gizlice girip çıkmak için kullandığını varsaydı, ama şimdi sadece birkaç adım sonra kapalıydı.

Kristaller yolu kapatan tahtaların arasındaydı ve yayıyor olabilecekleri enerjiyi daha da bastıran özel jobas ağacından yapılmış bir kutunun içinde saklanmışlardı.

İki tanesini saklandığı yerden çıkardı ve sonra olabildiğince rahat bir şekilde odasına doğru yürüdü.

Ondan sonra her şey endişe verici bir hızla gerçekleşti.

Bir an odasının kapalı kapısına bakıyordu. Sonra kapıyı kilitledi. Sonra parmak uçlarında tuvalete girdi. O kapıyı da kilitledi. Cebinden kristallerden birini çıkarıp avucunun içinde sıktı ve merkezinin üzerinde kıvrılan kırmızı deseni inceledi.

Gerekçeler kolayca geldi; sıcak bir banyoya girer gibi yerini rahatlamaya bırakan bir endişeyle onlara daldı.

Elander hâlâ yoktu, Laurent da öyle.

Zev muhtemelen hâlâ onunla uğraşamayacak kadar sinirliydi.

Nessa, Rhea'yla planlar yapmakla meşguldü ve Cas'ın erkenden yatması Nessa'nın önerisiydi, bu yüzden bir şeyleri rahatsız edeceği şüpheliydi.

Cas yalnızdı ve bu sarayın duvarları arasında sıkışıp kaldığı sürece zamanını değerlendirecekti.

Hafıza, büyüü okuduktan birkaç saniye sonra onu ele geçirdi. Kendini onlara kaptırması gittikçe kolaylaşıyordu ve kendini iyi hissetmeye başlamıştı - en azından ilk başta. Uzun bir yolculuktan sonra eve dönmek gibi; her şey taze ama tanıdık geliyordu ve kapıdan ilk adımını attığında sadece iyi olanı görüyordu.

Bu Varen'in şimdiye kadar gördüğü en genç haliydi. Belki de dört yaşındaydı ama hâlâ yuvarlak, bebeksi yüzünde bu kadar genç birine hiç yakışmayan bir ifade vardı; fazla kasvetli, fazla ciddiye.

Ama neden?

Anı hemen netleşmedi. Yüzünü dizlerine gömerken Varen'in etrafını gri sis sarmıştı. Bu

Sanki bu, kurtulmak istediği bir anıymış gibi etrafındaki boşluğa girip çıkıyordu, ama huzursuz bir denizin dalgaları gibi, durdurulamayacak kadar güçlüydü.

Sonunda Varen başını kaldırdı ve sis yuvarlanarak uzaklaştı ve içinde sinmiş olduğu görkemli salonun puslu görüntüsünü ortaya çıkardı. Görüntü hızla kayarak kilometrelerce uzakta görünen şarap renkli bir kapıya odaklandı.

Ve Cas'ın kendisi, gözlerinde parlayan korkuyla kapı aralığında duruyordu.

İkisini de neyin korkuttuğu hâlâ tam olarak anlaşılamamıştı. Net olan tek şey... oydu. O, Varen'in yanına koşarken ve kendini onun önünde konumlandırırken, sallanan bacakları ve arkasından uçuşan kumral saçlarıyla. Onu koruyor muydu?

Neyden?

Bu noktaya kadar hafızası büyük ölçüde sessiz kalmıştı ama şimdi kalp atışlarını duyuyordu. Neredeyse hissediyordu. Varen'in mi? Onun mu? Geçmişte mi yoksa şimdi mi? Bilemiyordu.

Sonra bir hırıltı geldi.

Erkek ve kız kardeşler başlarını sese doğru kaldırdılar. Şömine o kadar parlak yanıyordu ki odanın çoğu ayrıntısını gizliyordu ama ışığı kısa süre sonra karanlık enerjinin kıvrılan iplikçikleri tarafından yutuldu.

O karanlık gölgeler.

Cas bir anda göğsünde hissettiği dehşet verici bir sarsıntıyla az önce burada neler olduğunu anladı.

Gölgeler bir kurdun dış hatlarını oluşturunuyordu.

Anı tam olarak şekillenmeden atladı ve birden Cas küçük halinin kardeşiyle birlikte yere düşüşünü izliyor, onu kollarına alırken nefesini tutuyordu.

Başka bir yere bakmak istedi. Kaçmak istedi. Ama görüşü Varen'inkine bağlıydı ve istediği şekilde değişmiyordu. Onu rehin tutuyor, beş yaşındaki Cas'ın kardeşine tutunduğu kadar sıkı tutuyordu.

Varen onun kucağından baktı ve o anda anının kenarları tekrar keskinleşti, Varen'in on sekiz yıl sonra bile hala zihninde net bir şekilde tuttuğu görüntüye doğru daraldı-

Kraliçe çocuklarının arkasında yerde ölü yatıyordu, vücudundaki tüm renkler akmış ve garip açılarla eğilmişti.

Git, diye düşündü Cas, çılgınca. Bu anıyı terk etmelisin. Şimdi!

Neden hala buradaydı?

Bu hafıza büyüleri sırasında hiçbir zaman vücudunun kontrolünü tamamen elinde tuttuğunu hissetmemişti ama bu her zamankinden daha kötüydü; sanki biri onu bağlamak ve burada tutmak için bileklerine ve ayak bileklerine ağırlıklar sarmış gibi hissediyordu. Bu, kâbuslarından uyandıktan sonra onu sık sık yakalayan aynı türden bir felçti; ne uyanık ne de uykudaydı. Tamamen önünde canlanan görüntülerin insafına kalmıştı, ta ki sonunda zihni artık hiçbir şeye anlam veremez hale gelene kadar.

Bu görüntüler yer değiştirip dönerek uzaklaştı ve o da kendisini ele geçiren karanlığı memnuniyetle karşıladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

GÜRÜLTÜLÜ BİR GÖK GÜRÜLTÜSÜ CAS'I SARSARAK UYANDIRDI.

Kendi içine kıvrılırken gözleri sımsıkı kapalı kaldı, fırtınalarla ilgili eski endişeleri yeniden ortaya çıktı. Kalbi küt küt atıyordu. Avuçları kaşınıyordu. Başka bir patlama... hayır.

Bu gök gürültüsü değildi, değil mi?

Kapı.

Birisi kapıyı kırmaya çalışıyor.

Bir an sonra başardılar. Tahtadan bir kıymık sesi ve kilidin kırılmasından gelen metalik bir ping duyuldu ve ardından kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldı.

Tuvaletin girişinde iki kişi duruyordu. Cas'ın hemen tanıyamadığı iki bulanık figür. İkisi de Cas'ın yanına doğru koştu, yaklaştıkça kimlikleri daha da netleşiyordu.

Önce Nessa ona ulaştı.

Elander onun birkaç metre yakınına kadar gelmişti ve sonra durakladı, bir şey dikkatini dağıtmıştı. Olay yerini analiz ediyordu. Büyük ihtimalle henüz temizlenmemiş olan büyü kalıntıları hissediyordu.

Diz çöktü ve yerden bir şey aldı - lavabonun yanında asılı duran kısık yanan fenerin ışığında parlayan bir şey.

"Kahretsin," diye fısıldadığını duydu Cas.

Nessa Cas'ın görünüşüne bakarken biraz ürperdi ve yardım için büyü çağırırken kaşları konsantrasyon içinde birbirine dolandı. Ve büyüünün sıcaklığı yardımcı oldu ama Cas'ın gördüklerini tamamen silmeye yetmedi. Tamamen geri gelmesine izin vermek için.

Cas oturmak için mücadele etti.

Elander'in dikkati artık tamamen ona kaymıştı. Onunla göz göze gelmek istememişti ama o yoğun, sorgulayan bakışlarını kaçırmak zordu.

Nessa'nın eline dokunması onu sıçrattı. "Sen... iyi misin?"

Cas otomatik olarak, "Evet," dedi.

Nessa'nın bakışları belirsiz bir şekilde Elander ile onun arasında dolaştı.

"Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz lütfen?" Cas sordu.

Nessa tereddüt etti ama sonunda başını salladı, ayağa kalktı ve yavaşça odadan çıktı.

Cas çevresini incelerken bu kez Elander'in bakışlarından kaçmayı başardı. Pencereden bir bakış ona hâlâ gecenin bir yarısı olduğunu söylüyordu. Küvetin kenarında bir kâse duruyordu; hizmetkârların, yıkanmaya hazır olduğu her an yanında olmasını sağlamaya kararlı göründükleri parfümlü çiçeklerden oluşan bir başka kap. Hafızasının sancıları içindeyken kâseye çarpmış olmalıydı, çünkü kâse şimdi tuvaletin zemininde parça parça duruyordu. Parçaların arasına kırmızı damlalar saçılmıştı.

Kan.

Gördüğü manzara karşısında geri çekilme isteğiyle savaştı.

Kollarını, boynunu ve sonunda kafasını yokladı ve sonunda onu buldu; ıslak ve yapışkan bir parça saç ve çoktan kurumuş ve sertleşmiş birkaç tel. Bunu hissetmek bir mide bulantısı dalgasını tetikledi. Ama bu kandan daha da endişe verici olan

Elander'in tuttuğu kristalin ortasındaki kandı.

Kristali düşürdüğünü hatırlamıyordu. Ama onun yerden aldığı şey açıkça buydu ve şu anda onu sıkıca tuttuğu için kırabileceğini düşündü. Benzer bir gerginlik boğazını da sarmış, nefeslerini sığlaştırmış ve sözcüklerini içine hapsedmişti.

Sonunda sessizliğı tuhaf bir şekilde sakın ve dolayısıyla tedirgin edici bir sesle bozdu: "Ben yokken gerçekten bunu mu yapıyordun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Ayağa kalkmaya çalıştı. Dizleri büküldü. Kendini küvetin kenarına yasladı ama tekrar dik durmayı başaramadı. Uzuvarları işbirliğı yapmayı reddediyordu. Her şey uyuşmuştu ve sonunda aşağıya doğru kayarak kan ve cam kırıkları arasında garip, buruşuk bir pozisyonda yere düştü.

Elander hemen oradaydı, onun yanında diz çöktü ve dikkatlice kollarına aldı.

Direnmek istedi. Ama hâlâ kafasının karışık olduğunu hissediyordu, bu yüzden kendisinin taşınmasına ve yatağına yatırılmasına izin verdi. Gözlerini kapadı ve odanın -ve düşüncelerinin

-Dönmeyi durdurmak için.

"Kan büyüğü." Elander'in sesi hâlâ sakindi ama kelimelere bir buzluluk sinmişti. "Bunun ne olduğunu anlamayacağımı mı sandın? Kullandığın büyüğün kalıcı enerjilerini hissedemeyeceğimi mi sandın?"

"Beklediğimden erken döndün. Görmemen gerekiyordu-"

"Bunu benden neden sakladın?"

En ufak bir hareket girişimi bile başının zonklamasına neden oluyordu. Acıya karşı dişlerini sıktı ve "Belli değil mi?" dedi.

Cevap vermedi.

Gözlerini kırıştırtarak açtı. Tekrar harekete geçmeden önce derin bir nefes aldı, başını kaldırdı ve bakışlarını ona doğru kaydırđı. "Caden bana-"

"Onunla konuştun mu? Yüz yüze mi?" Kadın adamın aniden sertleşen ses tonu karşısında kaskatı kesildi ve adam bir kelime daha söylemeden önce kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf etti: "Ne zaman?"

Yastığa sırtını yasladı.

"Senin peşinden mi geldi? Nasıl? Ne zaman?"

"Geçen hafta, Rüzgâr ruhu bize saldırmadan önce. Şehirdeyken onunla kısa bir süre konuştum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre ki, kız elinde olmadan ona baktı ve tam zamanında gözlerinde çok acı verici bir şeyin titrediğini gördü.

Midesi suçluluk duygusuyla sarsıldı ve uzuvları bir kez daha uyuşuklukla karıncalandı. Kendini ağır ve dengesiz hissediyordu, sanki çoktan uzanmış olmasına rağmen tekrar yere yığılacakmış gibi.

"Bana zarar vermedi," diye onu rahatlattı, daha yumuşak bir sesle. "Ve bu kristalleri ondan almam için beni zorlamadı.

Onları almak istedim. Onları kullanmak için. Bu konuda endişeleneceğini, seni üzeceğini biliyordum ama bize yardım edebileceklerine inandım-" "Bize yardım mı?" Bakışları kristallerin üzerindeki kan lekesine kaydı.

"Ne pahasına?" diye sorarken ses tonuna yeniden şiddet karıştı.

"Önemli değil."

"Sizi temin ederim ki kesinlikle öyle."

Kendini destekledi. Oturdu. Oda bükülüp etrafına çökmeye çalışırken bile oturmaya devam etti. "Gördüğüm şeyler önemli," diye savunuyor. "Bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar vermek için kullanabileceğimiz şeyler.

-Caden'ın daha önce bana göstermek istediği şeyler. Görünüşe göre bana göstermesine izin vermediğin şeyler."

Kadın ona bu suçlamayı yönelttiğinde Elander irkilmedi. O da inkâr etmedi.

Sessizlik uzadıkça uzadı, ta ki kadın sessizliğin bozulmaya yakın olabileceğinden korkarak irkilme dürtüsüyle savaşıma kadar.

Titrek bir nefes verdi. "Yani bu konuda doğruyu söylüyordu."

Elander bakışlarını yatağının başucunda duran kitaba dikti. "O... biz Moreth yolundayken bunu önerdi ama o zamanlar yeterince endişelenmen gerekiyordu. Daha fazla şeyle uğraşmana gerek olduğunu düşünmedim. Bu yüzden evet, ona şimdilik bu meselenin peşini bırakmasını söyledim."

"Bunları bilmeyi hak ettim. Onları görmeyi ve ne yapacağıma kendim karar vermeyi!"

"Bazı şeylerin gömülü kalması daha iyidir." "Ama her şey değil."

Bakışları tekrar ona kaydı. Yüz ifadesi sertti. İnatçı. Özür dilemeyen.

"Anlamıyorsun, değil mi?" Sesi alçaldı, bastırdığı hayal kırıklığı yüzünden titriyordu. "Buraya geri dönmenin benim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu saraydaki hizmetkârların yarısı kendi çocukluğum ve ailem hakkında benden daha çok şey bilirken bu krallığı yönetmeye çalışmak? Tüm bu insanlar yeni kraliçelerinin kim olduğunu, neler yapabileceğini ve onlara liderlik etmek için yeterli olup olmayacağını bilmek istiyor ama ben bilmiyorum. Buradaki her şey bana çok yabancı geliyor.

-ve şimdi bana kaçırdığım şeyleri görme, kendim için anlamlandırmaya çalışma ve aynı zamanda savaşlarımızda bize yardımcı olabilecek bilgiler edinme şansı verildi... ve sen buna kızmaya cüret mi ediyorsun?"

"Bu konuda kızgın değilim, ben-"

"Görebileceğim şeylerle başa çıkamayacağımı düşüneceğinizi biliyordum."

Güçlü çenesinde bir kas seğirdi ama yine de suçlamaya itiraz etmedi.

Cas hâlâ uyuşmuş hissediyordu ama buna karşı koydu ve ayaklarını yatağın yanında yere koydu. Elleriyle yatağın kenarını kavradı. "Şu anda bile bunu düşünüyorsun. Kabul et bunu."

Bir sessizlik ritmi daha.

Sonraki sözleri zehirle doluydu. "Sessizliğin kendi başına bir itiraf, değil mi?"

Yavaşça, neredeyse dikkatle nefesini verdi ve başını salladı. "Ne söylememi istersin Casia?"

"Sadece bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Cevap hala gelmemiști. Konuyu deęiřtirmeye çalıřabileceęini dūřündü. Ya da sakinleřene kadar arkasını dōnūp gidebileceęini; geçmiřte bunu yapmak için saatlerce ortadan kaybolduęu biliniyordu.

Ama gitmedi. Sadece ağırlığını diğer ayağına kaydırđı ve sonra onun bakışlarıyla daha fazla buluştu, i çekti ve řōyle dedi: "Bu odaya girdiğimde pek de bařa çıkabilecek gibi gōrūnmūyordun. Ve şimdi de zar zor toparlıyorsun - kendine bir bak."

Yakındaki penceredeki yansımasına bakma isteğiyle savaştı.

Gōrmek istemedi.

Ona kendisini gōsterme zevkini tattırmak istemedi.

Ellerinin titremesini engellemeye çalışarak şilteyi daha sıkı kavradı. Gerçeği sōylemiști -tıpkı ondan istediği gibi- ama her nasılsa bu sōzlerin neden olduğu keskin ihanet sızısına hālâ hazırlıklı değildi.

"Yapmam gerekeni yaptım," diye homurdandı. "Son zamanlarda burada hep bunu sōylūyorsun. Bu neden farklı olsun ki?"

"O būyūyū sizin adınıza bařka biri kullanabilirdi," diye ısrar etti.

"Ne? Başka biri geçmişimin kalıntılarını kazmaya gitmiş olabilir mi?"

"Daha gūvenli, daha objektif olurdu-"

"İnsanlara benim adıma bir şeyler yapmalarını emretmekten yoruldum. Onları sadece tanrıların bildiği şeylerle yūzleřmeye gōndermekten ve saray duvarlarının arkasından mektuplar yazıp emirler vermekten başka bir řey yapmamaktan yoruldum. İnsanlar benim emirlerim yūzünden ōlūyor, ben ise burada aklımı kaybedip her řeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyorum."

"Sen-"

"Ben kraliçe miyim, değil miyim?"

Tam sōylemek ūzere olduęu řeyi yuttu. Derin bir nefes aldı. "Ōylesin."

"O zaman neden hiçbir şey benim kontrolümde değilmiş gibi geliyor? Sanki yaptığım hiçbir şey yeterli değilmiş gibi?" Sesini sabit tutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen sonlara doğru sesi çatallaştı.

Hemen cevap vermedi. Yüzündeki sert çizgiler biraz olsun yumuşadı ve bir an için ateşkes önerecekmiş gibi göründü.

Ama sonunda hayal kırıklığı içinde başını salladı, gözlerini kaçırdı ve sözlerini bir kez daha yuttu.

Cas ayağa kalkarken, "Sanırım gitmem gerekiyor," diye mırıldandı. "Nereye gideceksin?"

"Uzaklara."

"Casia, bekle-"

Etrafından dolaşmaya çalıştı ama hâlâ kafası çok karışıkta, çok yavaştı; adam onu yakaladı ve fazla çaba harcamadan yerinde tuttu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yine.

"Bırak beni." Serbest kalmaya çalıştı.

Daha sıkı tuttu. "Lanet olası gecenin ortasındayız, öylece-"

"Evet, yapabilirim." Kendini onun güçlü pençesinden kurtarmak için mücadele ederken, bu kez öfkesiyle birlikte büyü de alevlendi. Yıldırımlar kollarının üzerinden hızla geçerek adamın üzerine sıçradı ve onu içine aldı, o kadar parlak bir şekilde cızırdadı ki bir an için yüzü parıltının arasında kayboldu.

Özür dilerim, diye düşündü hemen.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar sinirli, kızgın ve inatçıydı.

Bu büyü ona fiziksel olarak zarar vermemişti -kendi gücü sadece canlanmış ve birkaç saniye sonra onunkini emmişti- ama açıkça onu sersemletmişti; gözlerindeki şok hızla kayboldu, ama kızın bunu görmesini engelleyecek kadar çabuk değil.

En son onun bu yoldan gitmesini engellemeye çalıştığı zamanı mı düşünüyordu? Hâlâ düşman oldukları ve büyüünün onu içinde tutmaya çalıştığı Oblivion Kulesi'ni aydınlattığı zamanı mı?

Neden o korkunç yere geri dönmüşler gibi hissediyorlardı, tüm karmaşık geçmişleri aralarındaki boşlukta çürüyordu?

"Bırak gideyim," dedi, daha sessiz. Bıraktı.

Ve arkasına bakmadan tökezleyerek uzaklaştı, çünkü gözlerinde biriken öfkeli yaşları görmesini istemiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

CASIA NEREDEYSE BÜTÜN GÜN ORTALIKTA YOKTU.

Elander günün büyük bir kısmını ayakta geçirmiş, saray ve arazisinde dolaşarak konuşması gereken pek çok kişiyle konuşmaya odaklanmaya çalışmıştı. Yetişmesi gereken ayrıntılar vardı. Laurent'la birlikte Mistwilde'da gördükleri işler hakkında bilgilendirmesi gereken insanlar vardı. Cevaplanması gereken sorular.

Başka bir deyişle, dikkatini dağıtacak çok şey vardı.

Yine de dün geceki sahneyi zihninde sürekli tekrarlıyordu. Casia'nın küvetin yanına yığılmış cesedinin görüntüleri, etrafındaki kırık camlar ve kan... Yaşamı boyunca çok daha korkunç şeyler görmüştü. Yine de midelerini bulandıran ve onu şu anda hatırlayabildiği her şeyden çok daha fazla üzen şey buydu.

Bu onu aptallık derecesinde üzmüştü, gerçekten, bu da ona söylediği aptalca şeyleri açıklıyordu.

Kendine bir bak.

Kendi sesini hatırlayınca irkildi ve yanından geçerken gözlerini -ya saygıdan ya da gerginlikten- indiren üç hizmetçiye rastlayınca bir iç çekti.

Gözden kaybolduklarında karanlık bir koridora girdi ve sonuna ulaştığında bir an durakladı

onun. Duvara yaslandı. Elini yukarı kaldırdı, parmak uçlarına küçük sihir kıvılcımları çağırdı ve başka bir sihrin -onun sihrinin- cevap vermesini bekledi. Bu geçmişte işe yaramıştı. Onları bağlayan ister Karanlık ister Aydınlık büyü olsun, aralarındaki bağlantı ona her zaman ona geri dönmenin bir yolunu vermişti.

Ama şimdi büyüünün onunkine cevap verişini güçlükle hissediyordu ve bu onu korkutuyordu. Nereye gitmişti? Güvende miydi?

Onun peşinden gitmeliydi. En başta gitmesine engel olmalıydı.

Sonra ne olacak?

Onu saray kulelerinden birine kilitleyip anahtarı attılar mı?

Bu saray ona zaten bir hapishane gibi geliyordu; yapmak isteyeceği son şey bu hissi daha da kötüleştirmekti. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Daha da önemlisi, onsuz geçen bu cehennem gününü sona erdirmek için şimdi ne yapabilirdi?

Bir içki, diye karar verdi hemen, duvardan uzaklaşarak. İşte bunu yapabilirim.

Ana mutfakların yakınındaki şarap mahzenine doğru ilerledi. Daha önce bu sarayda yaşadığı dönemden bu odayı yakından tanıyordu; bir zamanlar Anric de Solasen'in gururu ve neşesiydi - kral kapıdan içeri giren her konuğa gösteriş yapmayı severdi. Gerçekten de tüm aile alkol  çok severdi ve bu mahzenin büyüklüğünden de anlaşılıyordu.

Geniş kelimesi hafif kalır.

Elander'in bakışları altın-kahverengi sıvının çeşitli tonlarıyla dolu bir dizi cam şişenin üzerinde gezindi. Brandy. Bir zamanlar bu ölümlü karışımı çok severdi; artık içmeye zor dayanıyordu, çünkü ona geçmiş yaşamları, geçmiş hizmetk rları ve kaybettiği diğer şeyleri düşündürüyordu - Tara bir zamanlar onun en sevdiği içki arkadaşıydı ve hangi ruhların ne olduğunu ayırt etmekte çok iyiydi

ve hangilerini rafta bırakmaları gerektiği.

Onun ölümü ve Caden'la yaşadığı ikilem... hepsi o kadar hızlı, o kadar garip bir şekilde gerçekleşmişti ki, sanki gerçekten yaşanmış gibi gelmiyordu. Ama sonra bu cam şişeler gibi küçük şeyler ortaya çıkmaya devam etti ve ona her şeyin gerçekten olduğunu hatırlattı. Kaybın en kötü yanı da buydu; hayatınızın gölgesinde kalmakta ısrar etmesi ve en hazır olmadığınız anda gözünüze çarpması.

Küçük şişelerden birini kaptı -Tara'nın onaylayacağı bir şişe olduğunu umarak- ceketinin iç cebine soktu ve kapının yanındaki raftan bardakları aldı.

Sarayda ilerledi ve sonunda sık sık toplantı alanı olarak kullandıkları küçük çalışma odalarından birine geldi. Laurent ve Zev de oradaydı ve ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi; Zev elinde tuttuğu bir mektuba boş boş bakıyordu. Laurent kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri kapalı oturuyordu. İlk bakışta uyuyor gibi görünüyordu ama vücudu çok gergindi ve ara sıra kaşlarının çatılması çevresinin farkında olduğunu gösteriyordu.

Gümüşayak da buradaydı, pencerenin altında, batan güneşin küçülen ışığında kıvrılmıştı. Ama Rhea'dan, Nessa'dan ya da Casia'nın yakın çevresine sızmaya çalışan sayısız tanıdık saray mensubundan hiçbir iz yoktu.

Elander Zev'in karşısındaki masada, ayaklı bir sandalyeye yerleşti, odanın görece sessizliğine şükrederek içkisini doldurdu. Zev'e ikinci kadehi doldurmayı teklif etti ve Ateş-insanı reddedip dikkatini elindeki mektuba verdiğinde şaşırdı; Elander onun bir içkiyi reddettiğini ilk kez hatırlıyordu.

Laurent'ın gözlerini açıp Elander'e doğru bakması neredeyse bir dakika sürmüştü. "Hâlâ ondan bir iz yok mu?"

Elander başını salladı.

"Bu şekilde ortadan kaybolmak ona göre değil." Yarı elfin ses tonu endişe ve sabırsızlığın bir karışımıydı. Çoğunlukla sabırsızlık. Elander onu artık dramatik fırtınalara pek tahammülü olmadığından şüphelenecek kadar iyi tanıyordu.

Elander bardağındaki kehribar rengi içkiyi karıştırdı ve kendi sabrının biraz daha dayanmasını diledi.

Olmadı.

Zaten huzursuzdu.

Birkaç yudum içtikten sonra bakışları Zev'e kaydı ve "Bu kristalleri ne zamandır kullanıyor?" diye sordu.

Zev gözlerini elindeki mektuptan ayırmadı.

"Ne kadar sürecek?" Elander tekrarladı, bu kez ses tonunu medeni tutmaya zahmet etmedi.

"Laurent ile Mistwilde'a yaptığınız ilk yolculuktan bu yana... yani sekiz gün falan mı? Dokuz mu? İzini kaybettim."

Elander sandalyesine daha da gömüldü. Alkol, güne karşı artan kızgınlığıyla karışmıştı ve bu sıcak, tehlikeli, yakıcı bir kombinasyondur. Birine vurmak istiyordu. Hayır-birinin ağzını burnunu kırmak istiyordu.

Parmaklarını yarısı boş bardağına vurdu. "Yani bunu yaptığını biliyordun ve yine de onu durdurmadın mı?"

Zev mektubun üzerinden ona baktı. "Başlangıçta o kadar da kötü değildi," dedi sakın bir sesle. "Kontrol ondaydı. Ve kristaller ona faydalı şeyler gösterdi, sanırım... İşler çirkinleşmeye başladığında ona durmasını söyledik, dinlemedi."

"Tabii ki dinlemedi."

Zev mektubu yavaşça masanın üzerine koydu. Düzleştirdi. Daha dik oturdu ve tüm dikkatini Elander'e verdi. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Hayır, diye düşündü Elander. Sadece çenemi kapatmalıyım.

"Sen onun en iyi arkadaşısın, değil mi?" diye sordu.

Sıkı bir gülümseme ve ardından daha da gergin bir cevap: "Öyleyim."

"O zaman böyle şeyleri takıntı haline getirme eğilimi olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Ateş-insanı öne doğru eğildi ve kapıya doğru sert bir baş hareketiyle, "Eğer bu konuda benimle kavga etmek istiyorsan, istediğin zaman dışarı çıkıp bunu yapabiliriz," dedi.

"Ben sadece tam olarak ne olduğu hakkında bilgi topluyorum." Elander oturmaya devam etti. İçkisinden bir yudum daha aldı. "Ve şu anda odaklanmam gereken bir sürü gerçek savaş var; zamanımı bir çocukla savaşarak harcamayı tercih etmem."

Laurent iç çekti.

O sıkı, vahşi gülümseme hâlâ Zev'in yüzündeydi. Gergin bir vuruş geçti. Bir tane daha.

Sonra hamle yaparak ikinci boş bardağı yere düşürdü ve paramparça oldu.

Elander'in eli de aynı hızla ileri atıldı, yüzyıllardır savaşta bilenmiş refleksleri kendini durduramadan tepki verdi. Zev'i gömleğinin yakasından yakaladı ve ayağa kalkarak onu masaya doğru itti.

Aralarındaki boşlukta ateş büyüğü oluştu, ısı o kadar hızlı ve yoğun ki Elander'in gözleri hemen sulanmaya başladı.

Laurent hemen odanın öbür ucuna geçmiş, Elander'i kolundan yakalayıp geri çekmişti.

Gümüşayak dişlerini Zev'in ayak bileğine geçirdi, kıpırdandı ve tüm ağırlığını Zev'i geride tutmak için harcadı.

Tilkinin sahibi birkaç dakika sonra kapıda belirdi, sesi hepsinin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu: "Burada ne haltlar dönüyor böyle?"

Elander tutuşunu bıraktı, Laurent'ın elinden kurtulup silkindi ve sandalyesine geri çöktü.

Zev bileğindeki tilkiyi silkeledi ve ana dili olan Sundolya dilinde bir şeyler mırıldandı. Elander onun söylediği kelimelerin çoğunun küfür olduğundan oldukça emindi.

"İkinizin arasında her ne varsa," diye tersledi Rhea, "unutun gitsin. Şimdi."

Elander kolunun Laurent'ın parmaklarının girdiği kısmına masaj yaptı, bir yumruk atmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Ama muhtemelen böylesi daha iyiydi. Bir kere Casia'yla olan tartışmasını çözmek için hiçbir şey yapmayacaktı.

Zev'den çok kendisine kızgındı ve bunu biliyordu.

Olayları daha iyi idare edemediği için kendi aptal benliğine. Casia'nın ona ihtiyacı olduğunda burada olmadığı için, ne yaptığını fark etmediği için, Caden'in işini yapmakta elbette ısrarcı olacağını göremeyecek kadar akılsız olduğu için.

Zev düşman değildi. Sadece bazen çok yumruklanabilirdi. Caden düşmandı... ve Elander birden içkisini yeniden doldurması gerektiğini hissetti.

Ama içkiyi dökmek yerine ayağa kalktı ve Rhea'yı yerdeki kırık camlardan uzaklaştırıp diz çökerek kırılan parçaları temizledi. En azından bu kırık camların arasında kan yoktu.

"Hepimiz Casia için endişeleniyoruz ama bu aklımızı kaçırmışız gibi davranmamız için bir bahane değil." Rhea odanın geri kalanıyla olduğu kadar kendisiyle de konuşuyor gibiydi. "İnatçı ve düşüncesiz olabilir ama tamamen umursamaz değil ve bu imparatorluğu -ve siz embesilleri- aptalca bir şey yapamayacak kadar çok önemsiyor. Yakında geri dönecektir. Ve eğer Casia'yı tanıyorsam, döndüğünde daha güçlü olacaktır. O yüzden neden hepimiz sakinleşmiyoruz ve o dönene kadar diğer sorunlara odaklanmıyoruz? Sırf stresli olduğumuz için kavga edip birbirimizi kırmaya vaktimiz yok; özellikle de şu anda halletmemiz gereken pek çok iş varken."

Odadan koro halinde anlaşma mırıltıları yükseldi.

Elander sandalyesine geri döndü. İçkisine geri döndü.

Nessa birkaç dakika sonra geldi ve diğerleriyle sohbet etmeye başladı. Tartışma çok geçmeden -son zamanlarda sık sık olduğu gibi- hızla yaklaşan zirveye döndü

ve ardından daha genel siyasi tartışmalara ev sahipliği yapacaklardı.

Konuşmaktan yorulmuş olsa da Elander sorularını elinden geldiğince yanıtlamaya ve Mistwilde'da olanları özetlemeye çalıştı - Laurent'la birlikte planlanandan çok daha erken dönmelerinin nedenlerini.

Elf sarayında yükselen tansiyon onların saraydan kovulmalarına neden olmuştu. Kral Talos, Sarith ve ordusundan gelen ve her geçen gün daha da şiddetlenen saldırılar olan asıl sorunları için onları dikkat dağıtıcı ve daha az kibar olan başka şeyler olarak adlandırmıştı.

Elander hâlâ Sarith'in neden o diyarı rahatsız ettiğini ve Moreth'in Mistwilde ve kralı ile uzun süredir devam eden ittifakını bozduğunu anlayamıyordu; özellikle de kendisinin Mistwilde'dan geldiğini düşünürsek.

O alemde neyin peşindeydi?

Ve Varen neden ölü prens aracılığıyla bu mesajı iletmesine yardım etmişti?

Kral Talos, savaş başlatmaya değecek bir şey olmadığını, sadece yalnız kalmak istediklerini iddia ediyordu. Ama Elander ve Laurent onun bir şeyler sakladığından şüphelenmeye başlamışlardı. Potansiyel olarak tehlikeli şeyler. Yani mesele artık sadece ondan bir müttefik edinip edinemeyecekleri meselesi değildi; onu tehdit listesine eklemeleri gerekebilirdi. Bu da ihtiyaç duydukları son şeydi.

Sanki her şey giderek daha berbat bir hal alıyordu.

Bunun için başka bir kelime yoktu.

Mistwilde'da içinde bulundukları karmaşık durumu açıklamak için daha fazla sözcük, daha iyi sözcükler bulmaya çalışıyordu. Laurent bu konuda biraz daha açık sözlüydü ama iş bundan sonra ne yapmaları gerektiğini tartışmaya geldiğinde o bile şaşırıyordu. O zamana kadar

Konuşmaları bir kırılma noktasına ulaşmıştı, Elander içkiyi fazla kaçırmıştı ve kelimeleri bir araya getirmek daha da zorlaşmıştı. Başı dönüyordu.

Ve Casia hala geri dönmemişti.

Neden geri gelmemişti?

Diğerleri konuları tartışmaya devam etti. Plan yapmak için, tartışmak için, kim bilir. Onun umurunda değildi. Gerçekten önemseydiği tek şey kızın hâlâ geri dönmemiş olmasıydı.

Akşam yerini geceye bıraktı.

Ara sıra gerinmek, koridorlarda dolaşmak ve hizmetkârları sorgulamak için ayağa kalkıyordu. Ama yolu her zaman diğerleriyle birlikte o odaya, o sandalyeye düşüyordu ve çok geçmeden gözlerini tekrar açtığında her şeyin daha iyi olacağını umarak uykuya dalıyordu.

Bir süre sonra bir ses onu uyandırdı.

Başını masadan kaldırdı ve yalnız olduğunu fark etti. Oda karanlıktı, fenerler sönmüştü ve perdelerin arasından kobalt renginde, şafak öncesi gökyüzünün bir anlık görüntüsünü gördü. Sandalyedeki rahatsız pozisyonundan sıyrıldı, kaslarındaki katılığı gerdi ve koridorda dolaşmaya başladı.

Bir anlık yorgun şaşkınlıktan sonra, onu uykusundan uyandıran gürültünün acele eden ve telaşlanan hizmetkârların sesi olduğunu fark etti - çünkü kraliçeleri yeni dönmüştü.

Gürültüyü takip ederek, en az otuz kişinin çoktan toplanmış olduğu ana giriş salonuna girdi. Hava ruhunun portallarından biri, iki sütun arasındaki boşlukta hâlâ parıltıyor ve mermer zemin üzerinde soluk yeşilimsi bir ışıltı yayıyordu.

Ve işte Casia oradaydı, ağırbaşlı Hava Ruhu'nun yanında durmuş, yüzünde kendinden emin, keskin bir ifadeyle saray mensuplarından birine hitap ediyordu. Adamın bir gün önce banyoda yerde bulduğu kadına hiç benzemiyordu.

Ama tabii ki yapmadı. Çünkü görünüşünü bu şekilde hızla değiştirmekte her zaman ustaydı - ister büyü kullanarak ister başka türlü. Bazen birkaç nefes içinde hem korkusuz hem de korkak olabiliyordu. Bunu ona bir keresinde söylemişti - onu nasıl büyülediğini.

Ve o zamanlar bu onu büyülemişti.

Ama şimdi bu onu da endişelendiriyordu çünkü geçen hafta boyunca onu ne kadar yanlış okuduğunu fark etmişti.

Ondan başka ne saklıyordu?

Ona kızgın olmak istiyordu. Ona öfkeliydi. O Kan kristallerini ve diğer her şeyi sakladığı için, daha önce ona saldırdığı için, nereye gittiğini söylemeden ortadan kaybolduğu için...

Ama geçide yaklaştıkça -kalbinin düzenli atışını duyacak, onun varlığına tepki olarak değişen büyüsünün ritmini hissedecek kadar- rahatlama hissi üzerine çöktü... öyle büyük bir dalga ki, başka hiçbir şeye odaklanamadı. Bu yüzden onu kollarına alıp göğsüne doğru çekmekten ve saraylıyla başlattığı konuşmayı yarıda kesmekten başka yapacak bir şey yoktu. Elander onun adının Lord Arevyn olduğuna inanıyordu.

Lord biraz hoşnutsuz görünüyordu ama hızlı bir selam verdikten sonra geri çekilerek onlara biraz mahremiyet sağladı.

Elander kulağının arkasındaki birkaç tutam saçı düzeltti. O tellerin bazılarında hâlâ kan vardı. "Nere deydin?"

"Zaman Tanrıçası ile birkaç şey hakkında konuşmam gerekiyordu. Ben de ruh hizmetkârından beni sığınağına götürmesini istedim." Parmaklarını dalgınca tanrıçanın ona verdiği altın zincirde gezdirdi, uzattı ve büktü,

serbest bırakıyor ve merkezindeki küçük kum saatinin aralarında dönmesine izin veriyor.

Tılsımı avucunun içine aldı ve öylece tuttu. Kum Tanrıçası'na -ya da onlara vermek zorunda olduğu herhangi bir hediyeye- pek güvenmiyordu ama Casia'yı bu kolyeden kurtulmaya ikna edememişti.

Kirpiklerinin altından ona baktı ve usulca, "Seni endişelendirdiysem özür dilerim," dedi.

Kolyeyi bıraktı. Onun bakışlarıyla karşılaştı ama nasıl cevap vereceğini bilemedi. Genelde onun yanında kendini bu kadar dengesiz hissetmezdi. En azından son zamanlarda.

"Ve bu kadar aceleyle kaçtığım için özür dilerim." Elini uzattı. "Ateşkes mi?"

Bu dengesiz duyguyu geride bırakıp yoluna devam etmeyi ne kadar çok istese de, yine de onun elini tutmakta tereddüt etti. "Zaman Tanrıçası ile ne hakkında konuşman gerekiyordu?"

Yavaşça nefes aldı. Bir süre onu ve çevrelerini düşündükten sonra omuz silkti ve "Geçmişimin hayallerini anlamlandırmama, o geçmişte özgürce dolaşabilen tanrıçadan başka kim yardım edebilir ki?" dedi.

Adam bekledi ama kadın ayrıntı vermedi.

Odaya ve onu karşılamak için içeri giren sayısız insana ihtiyatlı bir bakış attı. "Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman özel bir yere gidelim."

Dudağını ısırды. Aralarındaki huzursuz tartışma bir kez daha alevlenmek üzereydi. Görünüşe göre daha fazla bekleyemeyecek bir mesaj getiren bir hizmetçi tarafından bölünmemiş olsalardı, büyük olasılıkla alevlenecekti.

"Kan Taşları'nda yine sorunlar var," dedi haberci. "Daha önce de aynı söylentiler vardı - sanırım dün General Caster'la bu konu hakkında konuştunuz?"

Casia başını salladı.

"Gitmeye hazırlanıyor ama beni seni sormam için gönderdi; ona döndüğünü söyleyeyim mi? Belki de seni beklemek için?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Ne tür gümbürtüler?" Haberci aceleyle uzaklaşırken Elander sordu.

Yine onun bakışlarından kaçındı, bunun yerine birinin kendisine uzattığı mektubu almaya odaklandı. Mektubu açtı ve içindekileri taradı, ona açıklamasına devam ederken bile sessizce kelimeleri içine çekti; hiç değilse çoklu görevlerin kraliçesi olmaya başlamıştı. "Yakınlardaki dağlarda Dağ Tanrısı'nın görüldüğü iddia ediliyor," dedi ona. "Küçük depremler, kaya kaymaları gibi şeylerle birlikte. Korkarım Ateş Tanrısı'nın hizmetkârına yaptıklarımızın intikamı. Bu iki tanrının geçmişte sık sık birlikte hareket ettiğini söylemişsiniz, doğru mu?"

Başını salladı ve tanrının görüntüleri zihninde parıldarken göğsü gerildi. Güç ve Kargaşa Tanrısı -Anlaşılması kolay biri değil.

O tanrıyla ilgili tek bir hoş anısı olduğunu düşünemiyordu.

Ölümlüler ona Intaba diyordu. Elander onu ölümlüler âleminde ya da başka bir yerde görmeyeli epey zaman olmuştu; en son Glathiel'de yüz yüze görüşmüşlerdi - diğer adıyla Ölü Şehir, dünyalarının üç cehenneminin merkezinde duran ruhların iniş noktası. Elander onu ölü ölümlülerin akınına cevap vermesi için oraya çağırmıştı; Dağ Tanrısı öfkesine yenik düşmüş ve tüm ölümlü şehri Bridgekeep'in yeryüzüne gömülmesine neden olmuştu. Bu, onu bağlayan ilahi yasaların ihlali anlamına geliyordu ve Moraki, Elander'i bununla başa çıkması için göndermişti; Intaba'nın kendi akranı tarafından yargılanması. O zamandan beri tehlikeli bir ilişkileri vardı.

Casia, "Kan Taşları'na kadar gidip her şeyi kendi gözlerimle görmeyi planlamıştım," diye devam etti, "ama şimdi geç kaldım.

ne kadar zamandır yok olduğumu fark etmemiştim. Ama görünüşe göre General Caster hâlâ beni bekliyor, o yüzden gitmeliyim."

Gitmek için neden bu kadar istekli görüldüğü yeterince açıktı - çünkü burada, aralarında kaynayan tüm huzursuz şeylerle uğraşmak yerine odaklanabileceği başka bir şey vardı.

Hizmetçilerden birini çağırıp biniş takımlarını getirmesini isteyerek çoktan arkasını dönmüştü bile... ama ondan birkaç adım uzaklaştıktan sonra yavaşladı. Başını eğdi ve sanki kendisiyle sessizce tartışıyormuş gibi salladı. Sonra yüzünü geriye doğru eğdi ve sessizce ona seslendi: "Benimle gelir misin?"

Ağır bir nefes verdi. "Tabii ki."

Ne kadar öfkeli olduğu önemli değildi; o dağlarda olanlarla tek başına yüzleşmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

KISA BİR SÜRE SONRA YOLDAYDILAR, YANLARINDA İKİ KİŞİ VARDI.

bir düzine asker. General Caster bölüğün arkasından gelirken, Casia önden giderek hızlı adımlarla ilerledi. Elander onun arkasından yakından takip etti. İlk birkaç mil boyunca birbirlerine bakmamayı ve tartışmalarını şimdilik geride bırakmayı başardılar.

Sessiz bir yolculuktu.

Bu da iyi bir şeydi; Elander'in duyularına odaklanmasını, yani onları takip ediyor ya da önlerinde beliriyor olabilecek potansiyel tehditlere dikkat etmesini sağlıyordu. Sabah aydınlıktı, neşeli güneş ışığıyla ıslanmıştı ve uzaktaki uçsuz bucaksız yasemin tarlalarının kokusunu taşıyan güney rüzgârıyla ısınmıştı.

Ama havada bir gariplik vardı.

Atı da bunu hissetmişti; yaratığın kulakları sürekli olarak kafatasına doğru geriliyor ve koyu renkli yelesini karıştıran her biraz daha güçlü esintide yanları titriyordu.

Ciridan'ın dış kenarı -ve partilerinin geçtiği yol- genellikle bu saatlerde havlayan köpekler, kışneyen atlar ve mallarını yükleyip şehrin merkezindeki ana pazara götürmeye hazırlanan sohbet eden insanlarla dolup taşardı.

Bu sabah durum böyle değildi.

Ve ıssızlık, Kan Taşları'nın tabanı boyunca dağılmış köylerin en büyüğü olan Cliffbarrow'a ulaştıklarında daha da arttı. Ciridan'dan yaklaşık bir saatlik mesafedeydi ve şehrin yarısı büyüklüğünde olmasına rağmen genellikle başkentin atmosferine rakip olacak kadar canlıydı.

Ancak şu anda, canlılığa benzeyen herhangi bir şeyden binlerce mil uzakta hissediliyordu. Sokaklar neredeyse bomboştu. Elander'in sessiz, bireysel sesleri kolayca seçmesine izin verecek kadar sessizdi: yakındaki bir kapıyı gıcırdatan rüzgâr; köy sınırını çevreleyen şırıltılı dere; açık pencerelerden süzülen konuşmaların uğultusu

-Gerçi pek fazla konuşma duyulmuyordu, çünkü evlerin birçoğu tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu.

"Muhbirlerimden bazıları bu sabah erken saatlerde güneye bakan yamaçlardan birinde bir kaya kayması olduğunu söyledi," dedi Casia ona doğru bakmadan. "Doğal olmayan bir şekilde uzağa gitmiş... çoğunun söylediğine göre ilahi bir büyü tarafından itilmiş. Şu anda Kan Taşları'nın otuz millik yarıçapı içinde kimse güvende olduğuna inanmıyor."

Elander'in bakışları şehrin arkasındaki dağlara doğru kaydı ve kayaların yuvarlanması halinde ne kadar zarar verebileceğini düşünerek ürperdi.

Casia acımasız bir ses tonuyla devam etti: "Ancak son faaliyet aslında Roedyn Geçidi'nin yakınlarındaydı - Cliffbarrow ile güney yamaç boyunca sıralanmış köyler arasındaki geleneksel rotanın bir parçası. Muhtemelen bildiğiniz gibi, bu rotanın ortasındaki Roedyn Vadisi'nde bir gezgin kampı var; bu kampın sakinleriyle konuşmak istiyorum."

Başını salladı; o kampa geçmişte birçok kez gitmişti. Özellikle dağların derinliklerinde değildi.

Umarım bu geziyi tamamlayıp öğle yemeğinden önce saraya dönebilirler.

En az bir mil daha sessiz kaldılar. Daha engebeli bir araziye ulaştıklarında yol oldukça daraldı, atlarını birbirine yaklaştırdı ve birbirleriyle göz temasından kaçınmalarını zorlaştırdı.

Normalde sessizlikten hoşlanırdı. Ama bu onun için bile hızla rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Peki," diye başladı, sesini hafif tutmaya çalışarak, "depremlerin ve Dağ Tanrısı ile olası bir karşılaşmanın dün gece odanda yaptığımız konuşmayı bitirmekten daha kolay olacağını mı düşündün gerçekten?"

Ona bir bakış attı. Kısa bir bakış. Ama en azından ona bakmıştı. "Bu gerçekten dün gece yaptığımız bir konuşma mıydı? Bana daha çok bir duruşma gibi geldi."

Derin bir nefes aldı. "Niyetim seni suçlu hissettirmek değildi."

"Bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum," dedi Casia, tam tersini ima eden bir ses tonuyla. "Çünkü sadece yapmam gerekeni yapıyordum. Ama her halükarda," diye ekledi, sesi neredeyse tıslamaya yakın bir tona düşerek, "bunu sadece seninle... tüm bunlar hakkında aptalca bir konuşma yapmaktan kaçınmak için yapmıyorum. Buradayım çünkü bu krallığın insanları burada olmamı istiyor. Çünkü söylentilerin doğru olup olmadığını bilmemiz gerekiyor, çünkü doğruysa..." Cümlesini bitirmek istemiyor gibiydi.

"O zaman bu işlerin kızıştığına dair bir işaret," diyerek sözlerini tamamladı.

"Aynen öyle," dedi. "Önce bir ruh krallığı rahatsız ediyor, şimdi de gerçek bir orta-tanrı..." Eyerde kendini sabitlemeye ve parmaklarını dizginlerin etrafında daha sıkı tutmaya odaklanmak için duraklayarak tekrar devam etti.

Bir an için parmaklarını izledi, ara sıra nasıl kıpırdadıklarını gördü. Onları hareketsiz tutmak için mücadele ettiğini düşündü.

Birkaç dakika daha sessizlik oldu ve sonra sesini biraz yumuşatarak sordu: "O tanrıyla olası bir karşılaşma nasıl olurdu? Hazırlık olsun diye."

Elander başını arkaya yatırdı ve masmavi gökyüzüne bakarak nereden başlayacağına karar vermeye çalıştı. "Ateş Tanrısı savaş zamanında en çok dua edilen tanrıdır ama Intaba da ikinci sırada gelir. Güç ve Kargaşa Tanrısıdır ve tüm orta tanrıların en eskisidir. Bildiğiniz gibi Marr'ın büyüü değişkendir - çoğu durumda, bu ilahi pozisyonlar dünya tarihi boyunca çeşitli ruhlar tarafından tutulmuştur. Ancak Dağ Tanrısı'nın başlangıçta olduğu gibi şimdi de aynı olduğu iddia ediliyor.

"Hizmet ettiği Moraki Belegor'un bir zamanlar onun yerine geçmeye çalıştığı ve başarısız olduğu ve aralarında çıkan savaşın Valla'da - bir zamanlar Moraki'lerin birlikte yaşadığı ilahi alem olan üst cennette - anlatılmamış bir yıkıma yol açtığına dair bir efsane var. Ve bu savaş göklerden ölümlü dünyaya taşığında, dağları, kanyonları ve benzerlerini yeniden şekillendirdi. Diğer Moraki sonunda müdahale etmek ve Intaba'nın gücünün bir kısmının bağlanmasına yardım etmek zorunda kaldı. Büyüsü hala-"

Uzaktan keskin bir çatırtı duyuldu ve ardından Toz ve kayaların sesi dağın yamacından aşağıya sığıyor.

Elander atının dizginlerini sertçe sola doğru çekerek onu ters bir dönüşe yönlendirdi. Casia ve grubun geri kalanı da aynısını yaptı ve birlikte, birkaç kayanın daha koparak uzaktaki bir yamaçtan aşağıya atlayışının uğursuz görüntüsünü izlediler. Yolla çarpıştıklarında toz patlamaları meydana geldi. Rüzgâr bu tozu yavaşça onlara doğru taşıdı.

Casia zorlukla yutkundu. "Hâlâ ne yapabilirim?" diye sordu sessizce.

"...Hala yeryüzünü değiştirebilir. Canlıları değil ama toprak ve taş gibi şeyleri, üst tanrısının

şekillenmesine yardım etti. Üstelik büyü kullanmasına bile gerek yok; fiziksel gücü tek başına eşsiz."

Onların şirket bekledi, atlar Zıplayan gergin bir şekilde, tam bir çığ için hazırlandı.

Bir dakika daha geçti ve başka taş düşmedi.

Elander'in sinirleri hâlâ yatışmamıştı. Kayaların düşüş şekli doğal görünmüyordu. Stratejik.

"Yolumuzu mu kapatıyorlar?" diye tahmin etti
atlılardan biri, sesi hafifçe titriyordu.

"Tanrı Dağı iş başında mı?" "İçimize mi
kapatılıyor?"

Casia onların sorularını daha da çılgınca bir hal almadan kesti. "Boş ver," dedi yüksek sesle. "Roedyn Vadisi'ne doğru devam ediyoruz; gerekirse o noktadan eve dönebileceğimiz başka yollar da var." Kimse itiraz edemedi hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti.

Elander dizginlerini gevşetip atına onun peşinden gitmesi için güvenirken, sonraki bir kilometrenin çoğunu arkalarındaki yolu ve üstlerindeki kayalıkları tarayarak, kayalıklar arasında daha fazla doğal olmayan kayma olup olmadığına bakarak geçirdi.

Ama dağlar tamamen hareketsiz kaldı.

Tamamen sessiz.

İki mil daha gittikten sonra başka bir yolcu kafilesine rastladılar. Yavaş hareket eden bir insan ve at arabası kervanı ve aşırı dolu çuvallarla yüklenmiş atlar... Dağ Tanrısı ve yordakçıları daha fazla sorun çıkarmaya karar verirse, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket.

Casia da aynı şeyi düşünüyordu, kaşlarını çatmasına ve endişeyle parmaklarını eyerinin kulpuna vurmasına bakılırsa.

Elander, "Bu sabah dağ yollarını neredeyse hiç kimsenin kullanmadığını fark ettiklerinde geri döneceklerini düşünürdünüz," diye yorum yaptı. "Sağduyu onlara bu boşluğun bir nedeni olduğunu söylemeliydi."

"Muhtemelen Eldrin'den geliyorlar; Ciridan en yakın büyük şehir ve taşıdıkları mallar muhtemelen geçimlerini sağlamanın tek yolu," diye karşılık verdi Casia, sesi kısıktı. "Herkes kralların ve tanrıların salonlarında büyümedi; bazıları tehlike ne olursa olsun para için çalışmak zorunda."

Elander'in çenesinde bir kas seğirdi. "O kristallerde gördüklerin hakkında... konuşmak ister misin? İçinde büyümediğin o salonlar hakkında mı? Şu anda başka sorunlarımız var elbette ama istersen-"

Uzaktan bir kaya çatırtısı daha yankılandı ve beraberlerindeki atlardan biri fırladı. Binicisi atı sakinleştirip tekrar hizaya getirmeyi başardı ama diğer birkaç at da onun kaçış girişimini taklit etmeye hazır görünüyordu.

"Önce bu dağdan inmek istiyorum." Casia kısırağını dik bir yokuştan aşağıya, yeni bir patıkaya doğru yönlendirmeye başladı ve dikkatini uzaktaki gruba verdi. "Gidip o insanları daha fazla ilerlemeden önlerindeki yolun muhtemelen kapalı olduğu konusunda uyaracağım. Eğer Eldrin'den geliyorsa, uzun yoldan eve döneceksek o köyden geçeceğiz; grubumuza katılıp bizimle birlikte oraya dönebilirler. Eğer geri dönmelerini sağlayacaksa, bugün satmayı planladıkları her şeyi satın alacağım."

Bunun hepsini yavaşlatacağını, bela için kolay hedefler haline getireceğini söylemeyi düşündü ama savunmasız insanları geride bırakma şansının... zayıf olduğunu biliyordu.

Atını daha hızlı bir yürüyüşe geçirmeden önce planıyla ilgili onun fikrini beklemedi ve giderken toz bulutları savurdu.

Gruptan birkaç kişi onu takip etmek için harekete geçti ama Elander içini çekip elini kaldırdı. Hepsinin o tehlikeli dar patıkada acele etmesinin ve atlarının bacaklarını riske atmasının bir anlamı yoktu. Ve yaklaşmaya başladığı kervanın çoğu üyesi o yaklaşırken eğilmeye başlamıştı bile; belli ki onu tanımışlardı. Yeterince zararsız görünüyordular.

Bu ilk değ erlendirmenin doğru olduğundan emin olmak için bir an dikkatle izledi. Hepsi aynı anda onunla konuşmaya çalışıyordu ve bazıları aceleyle  antalarından bir şeyler çıkarıp ona doğru taşıyordu. Görünüşe göre hediyeler sunuyorlardı.

Ama bu kayaların arasında h l  başka tehditler olduğundan emindi ve ne kadar uzun süre oyalanırlarsa, bu tehditlerin dikkatini çekme olasılıkları da o kadar artacaktı.

Casia'yı beklerken bir an için grubun geri kalanını değ erlendirdi. Grubun arka kısmının özellikle huzursuz olduğunu fark etti, bir şeyler hakkında tartışarak çılgınca etrafa bakıyorlardı. Gözlerini sırayla atlıların her birine dikti ve fark etmesi sadece bir anını aldı...

Birisi kayıptı.

Hızla sıranın arkasına doğru gitti. "Neler oluyor? General Caster nerede?"

"Ortadan kayboldu, efendim. Son kavşakta oyalandı ve bir daha da geri dönemedi, öyle görünüyor."

 ini bir korku kapladı ama belli etmedi. "O zaman neden hepiniz burada durmuş birbirinize bakıyorsunuz?" Dört atlıyı saydı. "Siz d rd n z gidip onu bulun. Birlikte kalın."

Başlarını eğdiler ve atlarını mahmuzlayarak harekete geçirdiler.

Elander kalan atlıların arasında bir aşağı bir yukarı volta atıyor, kalbi k t küt atıyor, vücudundaki her sinir yanıyordu.

Neredeyse hiç vakit kaybetmeden arama ekibinin yardım çağrısını duydu.

Atını sarsarak durdurdu, bu da atın ayaklarını yere vurmasına ve can sıkıntısıyla kulaklarını oynatmasına neden oldu.

Tereddüt etti, Casia'yı ve onun birlikte olduğu grubu göremeyeceği bir yere gitmeye isteksizdi.

Ancak bu kez daha yüksek olan ikinci bir bağırış dizisi, onu daha büyük tehdidin şu anda

mesafe. Dört atının daha yanına gelmesini emretti ve diğerlerini kraliçelerine göz kulak olmaları için gönderdi.

Grubu bağırışları takip etti ve kısa süre sonra gönderdiği arama ekibine rastladılar; üçü atlarından inmiş, derin, sivri bir çukur gibi görünen bir şeyin etrafında toplanmıştı. Dördüncüsü gözcülük yapıyordu.

Elander atının sırtından atladı ve çukura doğru ilerledi.

Çok aşağıda, birkaç büyük taşın altında gömülü olan General Caster'dı. Vücudu garip bir açıyla eğilmişti. Yanında karanlık bir şey yayılıyordu. Bir gölge olabilirdi; kan da olabilirdi. Hareket etmiyordu, nefes alıyor gibi görünmüyordu... bu yüzden Elander bunun kan olduğunu düşünmeye meyilliydi.

Askerlerden biri, "Kaya kaymasına dair herhangi bir işaret görmüyorum," dedi.

"Peki o taşların altına nasıl düştü?" diye sordu bir başkası.

"Bu delik çok temiz - doğal görünmüyor, değil mi?"

Aklından olası bir açıklama geçerken Elander'in tüyleri diken diken oldu. Teorisinin yanlış olmasını istiyordu. Ama her halükârda bunu test etmesi gerekiyordu; bu yüzden atlılardan birinden bir yay ödünç aldı. Okun ucuna büyüsünü yoğunlaştırarak yerleştirdi ve generalin bedenini toprağa gömen kayalardan birine nişan aldı.

Ok o kayaların en büyüğüne çarptı ve sekti.

Ve sonra taş levha hareket etti. Kış uykusundan uyandırılmış hasta bir canavar gibi korkunç, gırtlaktan gelen bir sesle General Caster'ın vücudundan yuvarlandı.

Bu hareket başka bir koyu lekeyi ortaya çıkardı; daha büyüktü ve bir kısmı güneş ışığında parıldıyordu. Bu kandı ve general neredeyse kesinlikle ölmüştü. Ve giderek artan, mide bulandırıcı bir dehşet duygusu Elander'e bugün bu dağlarda sonuyla karşılaşan son kişi olmayacağını söyledi.

İçinden küfretti ve bir adım geri çekilip üzerlerindeki kayalıkları tarayarak daha fazla hareket belirtisi aradı. Derme çatma uzuvlar ve parlayan kristal gözler için.

"Bunlar sıradan kayalar değil," dedi diğerlerine. "İlahi bir büyü aracılığıyla hayata döndürüldüler."

Arama ekibinin bir üyesi doğru terimi biliyordu: "Golemler mi?"

Elander başını salladı. "Genelde zayıf ve yavaştırlar ama etrafımızdaki bu kayalardan herhangi biri hayata döndürülebilir. Ve efendileri birkaç hassas parçanın kontrolünü ele geçirip onları hareket ettirerek tüm dağı yıkabilir. Patikaya geri dönmeliyiz. Çabucak."

"Ama General Caster-"

Çıtırdayan, kayan toprağın sesi onu böldü.

Bir çatlak zemini yararak zikzaklar çizerek onlara doğru ilerledi. Etrafında toplandıkları çukurun kenarına kadar uzandı. O kenar parçalandı ve toprak içeri çökerek generalin mezarını tamamladı.

"Gidin!" Elander bağırdı.

Gittiler. Hava uyarı çığlıklarıyla doldu. At toynaklarının çılgınca vuruşlarından yer sarsıldı - yoksa daha fazla büyüden miydi?

Onların peşinden koştu ve bölüğün geri kalanına hareket etmeleri için emir verdi. Sıkı sürün. Dağılın. Vadiye ulaşana kadar durmayın.

O vadinin de tamamen güvenli olacağını düşünmüyordu ama yayılacakları daha fazla alan olursa en azından saldırmayı -tamamen alt etmeyi- zorlaştırabilirlerdi.

Grubun geri kalanı vadiye giden yola saparken, Casia'nın daha önce gittiği patikaya doğru dörtnala koştu. Dar patikanın başına tam zamanında ulaşmış ve bir kayanın dağın tepesinden aşağıya doğru kaydığını görmüştü. Çakıl taşları ve toz da onunla birlikte aşağıya döküldü.

Elander bağırarak bir uyarıda bulundu.

Bir kaya daha kayarak serbest kaldı ve şimdi ciddi bir şekilde uflanma başladı; her kayma daha fazla kaymaya yol açtı ve çok geçmeden dağın tüm tarafı çöküyor, bir kaya ve toprak nehri Casia'ya ve etrafındaki insanlara doğru akıyordu.

Neyse ki Casia nehirden daha hızlıydı.

Gölge Avcısı'nı muhafazasından kurtardı ve aynı hareketle mavi büyüden bir kalkan ortaya çıkararak sadece kendisini değil, etrafındakileri de korudu. Diğerleri onun gücünün altına çömeldi, korku dolu çığlıkları onları saran büyü tarafından bastırıldı.

Elander atından atladı ve hain, engebeli yolun geri kalanını ona doğru koştu, kendi büyüü içinden akıyor ve yaklaşırken onunkini arıyordu.

Ortak güçleriyle bu bariyer kısa sürede etrafındaki insanları yönlendirmeye odaklanabileceği kadar sağlamlaştı; o bunu yaparken büyü de kendini yerinde tuttu. Diğerlerine ağır arabalarını geride bırakıp düzenli bir şekilde onu takip etmeleri talimatını verirken, kayalar ve toprak çarpıp zararsız bir şekilde uzağa, çok yukarılara kaydı.

Dehşete kapılan insanlar teker teker itaat ettiler.

Büyüyü yollarının üzerinde tutarak onları düşmeye devam eden taşlardan korudu.

Bu dayanılmaz derecede yavaş ama etkili bir hareket yöntemi ve Elander büyüünü güçlendirerek ve onu yakında Roedyn Vadisi'ne açılacak olan daha güvenli rotaya doğru yönlendirmeye yardım ederek bunu destekledi.

Bir şey kalkana çarptı ve kalkan boyunca örümcek ağı gibi yayılan büyü çatlakları oluşturdu.

Bu şey daha sonra birkaç saniye boyunca kalkanın içinde sıkışıp kaldı, iki çatışan güç birlikte bükülüp kıvılcımlanarak kör edici derecede parlak bir enerji parlaması yarattı.

Sonunda işgalci güç galip geldi.

Bariyerin büyüsunün ışığı azaldı ve Elander sonunda ona neyin çarptığını gördü; garip, puslu, gri renkli bir enerjiyle sarılmış, gümüş ve kemikten yapılmış bir balta.

O baltayı biliyordu.

Casia'nın bariyeri tamamen yok olurken ağır bir gümbürtüyle toprağa düştü ama orada kalmadı; iniş noktasının altındaki zemin yükselip onu fırlattı ve sahibine doğru dönmeye başladı.

Elander etrafında dönerek o tanıdık silahı kullananı aradı.

Çok uzağa bakmasına gerek yoktu.

Büyük, iri yarı bir adam yakındaki bir tepede durmuş, elinde baltası, yükselen güneş ışığıyla silüetini oluşturuyordu.

Hayır, bir erkek değil.

Bir tanrı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

ELANDER HIZLA HAREKET EDEREK CASIA'NIN ARASINA YERLEŞTİ.
ve Intaba.

Dağ Tanrısı hesaplı adımlarla ilerliyor, baltasını elinde çevik bir şekilde döndürürken önündeki manzarayı inceliyordu.

Casia hâlâ insanları güvenli bir yere götürmeye odaklanmıştı ve Elander onu hiçbir şeyin bu odağı bozamayacağını bilecek kadar iyi okuyabiliyordu.

Adam omzunun üzerinden ona bakarken göz göze geldiler. Bir bakış alışverişinde bulundular. Bir anlaşmayı koordine etmek için bundan fazlası gerekmiyordu: Ona zaman kazandırması gerekiyordu.

Elander dikkatini tekrar yaklaşmakta olan tanrıya çevirdi.

Intaba'nın vahşi bir görünümü vardı; uzun, siyah saçları küt kafasını ve kalın boynunu çevreliyordu. Bronz teninde kir izleri vardı. Vücudu iriydi, kolları ve bacakları normal bir adamınkinden iki kat daha büyüktü ve giydiği donuk siyah zırh onu daha da iri gösteriyordu. Kas yığınınan bir duvardı, sağlam ve dayanıklı; sanki dağların kendisinden yarılmış ve oyulmuş gibiydi.

Elander kimsenin gözleriyle karşılaşmak için yukarı bakmaya alışık değildi. Ve eğer yapabilseydi bu tanrının gözleriyle karşılaşmaktan kaçınırdı, çünkü onlar her zaman

İçlerinde çok fazla siyah vardı ve dipsiz çukurlara bakıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Şimdi ona General Caster'ı, onun ölü bedenini ve toprak etrafına çökmeden hemen önce baktığı pırıl pırıl kanı düşündüren çukurlar.

"Düşmüş Olan'ın ta kendisi." Intaba'nın kare şeklindeki çirkin yüzü, Elander'e yaklaştıkça daha da çirkin bir sırtışla bölündü.

Elander kolundan gevşek bir iplik kopardı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Bir insan kraliçeyle yattığını duymuştum. Doğru olup olmadığını bilmiyordum."

"Kutsal mahkemelerdeki dedikoducuların hâlâ sıkı çalıştığını bilmek güzel."

Tanrı'nın bakışları onun üzerinde gezinerek onu değerlendirirken, o nahoş gülümsemesi daha da sıkılaştı. "Bu söylentileri hiç merak ettin mi? Senin hakkında söyledikleri şeyleri?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda kendime dert edemeyecek kadar dikkatim dağınıktı."

Intaba karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Aptal. Hain ölümlü aşık.

Zayıf."

Elander kılıcını rahatça kınından çıkardı. "Bana daha kötülerini de söylendi."

"Eminim." Tanrı baltasını aynı rahatlıkla bir aşağı bir yukarı savurdu. Sonra bakışları Casia'ya kayd -korumaya çalıştığı insanlardan birinin ani, perişan feryadını takip ederek- ve yeniden odaklanırken gözleri kısıldı. "Şimdi: Yolumdan çekil. Buraya bir amaç için gönderildim ve senin buna engel olmana ihtiyacım yok."

"Tam olarak kim tarafından gönderildi?" Elander sola doğru adım atarak tanrının Casia'yı görmesini engelledi. "Hizmet ettiğin üst-tanrı gitti, değil mi?"

O çukur gözler parladı -Elander'e yine karanlık, parlayan kanı hatırlattı- ve Intaba baltasını savurmayı bıraktı. "Öyle. Ve artık tüm güç Karanlık Tanrı'ya akıyor. Güç nereye giderse ben de oraya giderim. Yeterince basit, değil mi?"

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Yanıt, insandan çok hayvana özgü bir hırıltıydı. Bu tanrı tavsiye kabul etme konusunda hiç iyi olmamıştı.

Elander'in ayaklarının etrafındaki zemin titredi -tehdit edici küçük çatlaklar yayılıyordu- ama yine de devam etti: "O, peşinden gidilecek korkunç bir efendi. Hâlâ yapabiliyorken isyan etsen iyi olur - tabii bunu yapamayacak kadar korkak değilsen."

Başka bir alçak hırıltı. Intaba, Marr'ın çoğu gibi şekil değiştirmeyi severdi. Sık sık ayı benzeri bir yaratığın şeklini alırdı ve şu anda -göğsündeki gurultu ve iri parmaklarını pençelermiş gibi esnetme şekli arasında- o korkunç yaratıktan çok da uzak görünmüyordu.

Ama şimdilik insan formunda kaldı. Elindeki baltayı yeniden dengeledi ve Elander'in boğazına doğru doğrultarak öne doğru getirdi. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan çeneni kapatacaksın."

Elander konuşmaya devam etti. "Malaphar'ın bu işi hak ettiğini düşünmesini sağlayacak bir şey yapmış olmalısın."

Intaba hemen cevap vermedi, sadece Elander'in etrafından dolanarak ilerledi, ilerlerken baltasını hâlâ tehditkâr bir açıyla tutuyordu.

"Ne anlaşması yaptınız?" Elander bastırdı. "Sana ne vaat etti?"

Daha zeki bir tanrı bu soruyu görmezden gelirdi.

Ama Intaba zekâsıyla tanınan biri değildi. Ve eline fırsat geçtiğinde böbürlenmeyi severdi, bu yüzden durup Elander'e dönerek sırtması ve "Senin yerini aldığım için kıskandın, değil mi?" demesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"İnanılmaz derecede öyle," dedi Elander, onun önünde geri manevra yaparak. "Peki, bunu nasıl yaptın? O üst-tanrı ile başa çıkmak için herhangi bir ipucun var mı? Onları kullanabilirim."

Orta Tanrı ona yukarıdan aşağıya baktı. Onu tekrar değerlendiriyor. Sonra kahkaha attı; kırılaşmış, pürüzlü bir ses.

Kayalarda yankılandı, doğal olmayan bir ses seviyesine yükseldi. Yeri salladı, taşları yerinden oynattı, dağın yamacında gelişigüzel büyüyen ağaçları salladı.

Elander'in bakışları, hareketin çoğunun yoğunlaştığı sağ taraflarındaki sarp yüz üzerinde gezindi. O golem yaratıklarından daha fazlasını izliyordu; dağdan kopup bir saldırı başlatmalarını bekliyordu.

Ama saniyeler geçti ve hiçbir şey olmadı ve sonra sessizlik, ürkütücü bir durgunluk oldu-

Tanrı onun etrafından dolandı ve görünüşüne uymayan bir hızla Casia'ya doğru ilerledi.

Yürüyen dağların bu kadar hızlı hareket edememesi gerekirdi.

Elander lanet okuyarak onun peşinden gitti ve giderken büyü çağırdı. Şimşek parmaklarının arasından süzülerek bir mızrak oluşturdu. Onu tanrının yanında sallanan baltaya doğrulttu. Silahı yakaladı, etrafından dolandı ve sonra tanrının koluna doğru ilerledi.

Tanrı çarparak durdu ve etrafında döndü, momentum değişiminin gücü toprakta derin kanallar kazdı. Elander'e doğru kükreyerek geri döndü, baltasını kaldırıp Elander'in kafasına indirmeye hazırlanırken hâlâ elektrikle parlıyordu

Elander kılıcını savuşturacak kadar hızlı çekti. Silahları çarpışarak onları bir anlığına birbirlerine kilitledi. Tanrı onun üzerinde belirdi ve onu yere doğru itti; hızla onu alt ediyordu.

Tabii ki öyleydi.

Gerçek Tanrı'ya karşı bir güç savaşını kazanamayacaktı.

Daha akıllı olması gerekecekti.

Tanrı onu aşağı itmeye devam etti. Elander'in dizleri bükülmek üzereydi. Baskıya boyun eğdi, öyle ani bir düşüş yaptı ki tanrının dengesi bozuldu. Bu Elander'e

Çalışmak için birkaç saniye - başka bir yıldırım mızrağı çağırarak ve doğru nişan almak için yeterli zaman.

Tanrının gözlerine nişan aldı.

Pek akıllıca değildi belki ama tahmin edilebileceği gibi tanrıyı öfkelendirdi. Ve bir kez tanrının öfkesini kazandıktan sonra, daha fazla yıldırım fırlatarak onu korudu. Bir ayıyı sopayla dürtmek gibi.

Tanrı, büyü ve öfkeyle kör olmuş bir halde onun peşinden cılgınca savruldu.

Elander onu çıkmaz sokağa, dağın dik bir şekilde yükseldiği yere doğru götürdü. Burada bir an durakladı ve kendisini kör tanrı için daha kolay bir hedef haline getirmek için daha fazla büyü çağırdı.

Intaba yemi yuttu ve Elander son anda kenara sıçradı.

Tanrı'nın baltası bir kaya duvarına çarparak kalın bir çatlağın yukarı doğru hızla yükselmesine neden oldu. Dağın parçaları gümbürdeyerek düşmeye başladı. Elander düşen her parçadan kaçabilecek kadar hızlıydı ve düşen enkazdan kurtulduğunda tanrıya doğru dikkat dağıtıcı bir büyü topu gönderdi. Dağın yamacından daha fazla parça kurtulurken, bu ilahi varlığı yavaşlattı. Birkaç taş Intaba'ya çarptı ama devasa tanrı onları kum taneleriymiş gibi savurdu.

Bir kez daha Elander'in peşine düştü.

Elander bu numarayı yakındaki başka bir duvara karşı tekrarladı. Baltayı bir kez daha pervasızca savurdu ve Elander dağdan parçalar yağarken yine kaçmayı başardı. Bu sefer daha fazla kaya düşerek tanrıyı tamamen gömdü-

En azından bir süreliğine.

Kayalar titremeye başladı. Teker teker, rüzgâra kapılmış yapraklar gibi kolayca yükseldiler. Tanrı saniyeler içinde hepsini havaya uçurdu. Tozlu zemine çarptılar, bunun üzerine bazıları hareket etmeye devam etti, yer değiştirdi ve güçlü bacakları olan belirgin, kayalık gövdeler oluşturdu.

Onları ileriye. Tanrı'nın büyüyle ele geçirilmiş golem canavarlarından daha fazlası.

Üç tanesi Elander'a doğru hızla ilerledi.

Onun yarı boyunda ama muhtemelen üç katı ağırlığındaydılar ve kediler kadar akıcı hareket ediyorlardı.

Öndeki sıçradı ve Elander'in omzuna hafif bir darbe indirmeyi başardı.

Elander biraz zarifçe yere indi ve sonra yana yuvarlanarak üzerine fırlatılan ikinci kayadan kıl payı kurtuldu.

Üçüncüsü arkasına dolanmış, onu ölçüp biçiyor ve atlamaya hazırlanıyordu.

Elander ikinci canavara doğru geri çekilirken, o da ayağa kalktı ve sıçradı. Eğildi ve iki canavarın havada çarpışıp parçalanmasına neden oldu. Alçakta kaldı, tozdan ve düşen parçalardan korunmak için kolunu başının üzerine attı. Geriye kalan son golem diğerlerinin parçalandığını görünce duraksadı ve Elander'in düşündüğünden daha fazla zekâ gösterdi. Kılıcının ucuna bir yıldırım çağırdı ve onu bir meşale gibi sallayarak yaratığı kovaladı.

Intaba'yı bulmak için döndü. Gözlerini yakan tozun arasından, uzakta gittikçe parlaklaşan bir ışık gördü-

Casia, yarattığı kalkanı güçlendiriyor.

Tanrı'nın ele geçirdiği taşlardan daha fazlasının tepesindeki kayalıklarda yarıştığını fark etti; bu kayalık yaratıklar, bazıları at büyüklüğünde olan kayaları aşağıdaki insanların üzerine düşürüyordu.

Casia Gölge Avcısı'nı toprağa saplamıştı. Ondan yayılan büyü, kurtarmaya çalıştığı insan grubunun üzerine koruyucu bir bariyer oluşturunuyordu. Bu grup az ilerideki dağ patikasındaki bir dönemece doğru koşarken, o da ters yönde koşarak tanrının ve canavarlarının dikkatini üzerine çekiyordu.

Kendisiyle o grup arasına hatırı sayılır bir mesafe koyduktan sonra döndü ve onu takip eden tanrıyla yüzleşti.

Intaba bir anda onun üzerine atıldı, baltasını geriye çekmiş ve korkunç miktarda kül rengi enerji yayıyordu.

Savurdu.

Casia ikinci bir büyü kalkanı fırlattı. Diğerlerini korumak için kullandığı kadar parlak değildi ve Elander doğrudan kesileceğini tahmin ederken nefesi kesildi.

Ama balta kalkanına isabet etmedi.

Kalkandan önce yere çarptı ve yer sarsıldı, sonra da sudan yapılmış gibi yuvarlanarak onu geriye doğru fırlattı. Bir kaya duvarına çarptı, aşağı kayd ve dar bir çıkıntıya indi - tehlikeli derecede dik bir düşüşün üzerinde uzanan bir çıkıntı. Kendini dengelemeye odaklanırken etrafını saran tüm büyü dağıldı.

Son kafile de Casia'nın onlar için oluşturduğu bariyerin ötesinde, virajın etrafında kayboldu. Bu noktada başlarına her ne geldiyse gelmişti -Elander'ın artık umurunda değildi.

Casia'nın kılıcına doğru koştu ve onu topraktan çıkarıp kendi kılıcıyla birlikte kullandı. Gölge Avcısı Dağ Tanrısı'na doğru koşarken kılıcın kabzası avucunun altında ısındı.

O düşündüm . onların teori - bu onun güç Casia'yı korumak için her kullandığında daha da güçlendi ve bunu bir kez daha denemeye karar verdi.

Bu fikre, elindeki kılıçlara sarıldığı kadar sıkı sarıldı ve aynı iki kelimeyi tekrar tekrar düşündü: Onu koru, onu koru, onu koru-

Tüm gökyüzü şimşeklerle canlandı, beyaz enerji çatlakları orta-tanrının yerde açtığı çatlakları yansıtıyordu. Gölge Avcısı'nı aşağı doğru savurdu ve o da şimşegi aşağı çekerek Intaba'nın etrafını saran bir kafes haline getirdi.

Orta-tanrının bedeninden enerji fışkırdı - büyü, inen fırtınayı bastırmaya çalışıyordu

onun üzerinde. Farklı güçlerinin birleşimi patlayıcıydı, o kadar yoğundu ki aralarındaki mesafeye rağmen Elander'i neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Sonra duruldu ve orta-tanrı ölü siyah gözlerini Elander'e dikti.

"Doğru," diye mırıldandı Elander, "bana geri dön, seni koca aptal piç."

Tanrı buna mecbur kaldı.

Bir kükremeyle döndü ve saldırdı.

Yer sarsıldı ve tanrının şekli yükselen toz ve yağın taşlar arasında kayboldu, bu da onu her zamankinden daha fazla dağın bir parçası gibi gösterdi. Ama Elander onu göremese de, büyük, gürleyen adımlarla yaklaştığını hissedebiliyordu.

Elander yerinde durdu. Ani bir rüzgârda savrulan yelkenler gibi içinde daha fazla gücün açığa çıktığını hissetti, öyle şiddetli bir şekilde yakalandı ki sanki dağdan uçup gidebilirmiş gibi hissetti; belki giderken Casia'yı da yanında götürebilirdi.

Belki de her şeye rağmen Güç Tanrısı'nı alt edebilirdi. O atılmış onun kendi kılıç bir kenara ve aldı tutun Gölge Avcısı'nı iki eliyle tutup tam üzerine kaldırarak

Tanrı'nın baltasını savurmasına karşı koyacak zaman.

Daha önce olduğu gibi çarpıştılar ama bu sefer Dağ Tanrısı onu aşağı doğru itemedi. Daha fazla ışık enerjisi tanrının etrafını sararak onu dizginliyor ve gücünü yok etmeye yardımcı olan bir bariyer oluşturuyordu.

Orta-tanrı hayal kırıklığı içinde tepindi ve üzerlerine daha fazla taş yağdı.

Ama Elander odaklanmaya devam etti. Casia'nın kılıcına gömülü olan Güneşin Kalbi parlamaya başladı. İçindeki büyü buna karşılık olarak daha da yükseliyor gibiydi. Soluna baktı, Casia'nın hâlâ tehlikeli bir şekilde çıkıntıya tünemiş olduğunu gördü ve tek düşündüğü, onun sağlam zemine geri dönecek yolu bulacak zamanı olduğundan emin olmaktı.

Orta-tanrı baltasını geri çekti, ivme kazanmak için çılgınca bir dönüş yaptı ve ardından silahını

Elander'in üzerine.

Elander yukarı doğru savruldu ve parlak ışıktan bir duvar Intaba'yı sardı, tıpkı o gün Oblivion'da Malaphar'ın geri püskürtüldüğü gibi onu da geri püskürttü.

Orta-tanrı tökezleyerek uzaklaştı, yüz ifadesi şok olmuştu. Kafam karıştı. Öfkeli.

Elander gülümseyerek ona doğru bir adım attı, kılıcı hazırda.

Sonra büyük bir çatırtı havada yankılandı ve orta-tanrı yok oldu, az önce durduğu yerde pürüzlü bir çatlaktan başka bir şey bırakmadı.

Kaçarken son büyü de kayboldu. Gücünün can verdiği taşlar bir anda, çılgınca kaotik bir düzende serbest kaldı. Düştükçe daha fazla kayayı serbest bıraktılar. Küçük bir heyelan başladı ve korkunç bir hızla büyüdü.

Casia hâlâ o dar çıkıntının üzerine çömelmiş, çenesini göğsüne doğru çekmiş, nefes almaya ve dengesini sağlamaya odaklanmıştı ama şimdi başını telaşla kaldırdı.

Bir kaya parçası tam önündeki boşluğa çarptı. Dar kaya parçasını sanki bir sopa demetinden başka bir şey değilmiş gibi ezdi.

Dengesi sarsıldı ama düşmedi. Sıçradı.

Aşağı indi ve gözden kayboldu, kayalar peşinden yuvarlanıyordu.

Zıplayan, gümbürdeyen, çarpan kayaların sesi Elander'in midesini, kalbini, ciğerlerini -ve diğer tüm hayati parçalarını- dehşet içinde kıvrandırdı.

Kızın sıçrayışı karşısında hemen hareket edemeyecek kadar sersemlemişti. Ama çabucak toparlandı ve onu son gördüğü yere doğru koşmaya başladı, çatlak zeminler arasında hızla ilerliyor, kayan taşların üzerinden atlıyor, ondan önce çökmüş olan kenara doğru ilerliyordu. Her şey hâlâ dengesizdi ve uzaktan fark ettiğinden çok daha hızlı bir şekilde, endişe verici bir hızla parçalanıyordu. Yuvarlanmadan hemen önce kendini yakaladı.

ve onun gibi ortadan kayboldu. Çöküntü zemini tarafından yutulmamak için hemen geri geri gitmek zorunda kaldı.

Tekrar sağlam zemine basmayı başardı. Toprak bir an sonra kaymayı durdurdu. Uçurumun kenarına geri döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve yeni yaratılan uçuruma baktı. Yıkım yüz metre aşağıya kadar uzanıyordu. En azından. Kırık ağaçlar ve kayalardan oluşan bir yığınla son buluyordu; başıboş kayalar aşağı yuvarlanmaya ve üzerine düşmeye devam ettikçe daha da büyüyen bir yığın.

Casia görünürde yoktu.

Ayağa kalktı ve başını sallayarak kenarda volta attı.

Aşağıdaydı. Atladığını görmüştü. Güvenli bir iniş noktası görmüş olmalıydı, şansını denemişti ve şimdi o noktada sıkışıp kalmıştı - belki düşen kayalar tarafından tuzağa düşürülmüştü. Ama güvendeydi. Başka bir şeye inanmayı reddetti. Dibindeki kırık dökük yığının içinde değildi.

Büyüsüyle uzandı, onunkini bulmaya çalıştı, hareket etmeye başlaması gereken yönü belirlemeye çalıştı.

Ama onu hissedemiyordu. Hem de hiç.

Çağırma büyüsüne daha fazla enerji akıttı. Vücudundan ışık fışkırdı, büküldü ve parladı, tanıdık bir kurt şekli oluşturdu. Onu takip etmeye hazır bir canavar.

Bir emir verdi: "Onu bulun."

Astral canavar aşağıya daldı ve parçalanmış dağın yamacında kayadan kayaya sekerek ilerledi. Tekrar tekrar dar çatlaklara ve yarıklara girdi, ancak tekrar dışarı çıkıp aramaya devam etti.

Ama onu hiçbir yerde bulamadık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

CAS'IN ETRAFINDAKİ ZEMİN HÂLÂ SALLANIYORDU.

Ya da belki de oydu.

Sırtüstü yatıyordu, bir eli yan tarafındaydı, diğer eli ise yukarı kaldırılmıştı. Vücudunun sağ tarafı zonkluyor, sıyrılıyor ve kanıyordu.

Atlamıştı çünkü diğer seçenek düşmektir. Güvenli bir iniş noktasına ulaşabileceğini düşünmüş ama mesafeyi yanlış hesaplamıştı. Dağdan yana doğru büyüyen bir çift asi ağaç sonunda onu yakalamıştı. Ama bu ağaçlara ulaşmadan önce en az yüz metre boyunca yuvarlanmış, kaymış ve zıplamış gibi hissediyordu. Belki daha fazla.

Önünde keskin bir şekilde yükselen taştan bir yüz vardı; geri tırmanmak imkânsızdı.

Altında, dağ hızla içe doğru kıvrıldı ve baş döndürücü, ölümcül bir yükseklikte dik bir düşüş yarattı.

Düşerken arkasından kayalar yuvarlanmıştı ve şimdi onunla kayalar arasında sadece büyüünün zayıflayan kalkını uzanıyordu. Kayaların etkisi onu öldürmese bile, onları serbest bırakırsa kesinlikle onu ölümcül bir serbest düşüşe iteceklerdi.

Kolları seğirdi. Kasları iflas etmek üzereydi. Tüm vücudu pes etmeye yakın hissediyordu.

Sonsuza kadar bu pozisyonda kalamazdı.

Bakışları sağa doğru kaydı ve olası bir rahatlama gördü; tamamen kapatılmamış ve bir şekilde etrafındaki dağın yıkılmasına dayanmış sığ bir mağara. Oraya giden yol dik ve dardı. Ancak bir çıkıntı olarak nitelendirilebilirdi. Ama onu kucaklayanlar gibi daha fazla ağaç bu yolu kaplıyordu ve belki de birkaç sağlam dalın yardımıyla sürünerek ve koşuşturarak güvenli bir yere ulaşabileceğini düşündü.

Üzerindeki kalkana son bir kez baktı, hareket ederken onu sabit tutabilmeyi umuyordu; bu, hareketsiz kalırken onu yerinde tutmaktan çok daha zor bir işti.

Gözlerini kapatıp odaklandı. Bunu yaptığı anda, içinden bir sıcaklık dalgası geçtiğini hissetti. Büyüsü bir şekilde hem daha hafif hem de daha güçlü hissediyordu, sanki bir başkası onu taşımasına yardımcı olmak için bir tarafını tutmuş gibiydi.

Elander?

Belki de hayal gücüydü, ama sadece onun ve büyüsünün ona ulaştığını düşünmek bile ona ihtiyacı olan cesareti vermeye yetmişti.

Gözlerini açtı. Derin
bir nefes aldı.

Mağaraya doğru tırmandı. Düşünmedi, sadece hareket etti, bir ağaçtan diğerine doğru ilerledi, dengesi sarsıldı, botları kel taşları sıyırdı ve birden fazla kez altından kaymaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Tam o mağaraya asla ulaşamayacağını hissetmeye başlamıştı ki, sonunda kendini mağaranın gölgeli ağzında buldu. Nefes nefese ve ağırlı bir şekilde içine daldı ve yuvarlandı.

Sığınağının içinde yapabildiği kadar derine indi. Büyüsü serbest kaldı; daha fazla devam edemeyecek kadar yorgundu.

Büyünün tuttuğu kayalar düşmeye başladı, çakıl taşları çatlamış bir barajdan geçen su gibi solmakta olan kalkanın içinden kayarak tamamen kırılana kadar

küçük bir toprak kaymasını daha tetikledi. Mağarasının çatısı hırpalanmış, her geçen saniye daha fazla taş mağaraya çarpıyordu.

Özellikle büyük bir kaya parçası ağız kısmına çarptı ve Cas altındaki zeminin çökmeye başlamasını iri gözlerle izledi. Çatlaklar zemine yayılıyor, ona doğru uzanıyordu. Ona çok yakındı ve güvenli bir yere yuvarlanamayacak kadar yavaş ve güçsüzdü.

Mabedinin zemini öne doğru çöktü, bir kısmı tamamen çöktü... ve sonra tekrar düşüyordu, kayıyordu, kırık çıkıntının üzerinden kayıyordu ve dağın dik yüzünden aşağı kayıyordu-

Biri onun elini tuttu.

Onu havada yakaladılar ve kayalar vücuduna çarpmaya devam ederken bile onu tuttular.

Büyük bir taş parçası omzuna çarptı. Acı dayanılmazdı. Yönünü kaybetmişti. Ama neredeyse kesin bir ölüme doğru yuvarlanmaktan kurtulmuştu ve kurtarıcısı onu tozun ve etrafa saçılan kayaların çoğu düşmeyi bırakana kadar tuttu. Demek bir an önce hissettiği Elander'in büyüydü, artık bundan emindi-

Ama başını kaldıracak gücü bulduğunda, elini tutan Elander değildi.

Kardeşiydi.

Varen tek kelime etmeden Cas'ı yıkılmakta olan kenarın üzerinden çekip çıkardı ve mağaranın daha derin bir bölümüne, sağlam zemine geri fırlattı.

Tuzağa düştüm.

Bu kelime zihninde bir uyarı zili gibi çaldı.

Ondan uzaklaştı ve gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Artık dışarıdan düşen taşların sesini duymuyordu ama dışarıda neler olduğunu da göremiyordu; çıkış neredeyse kapanmıştı. Açıklık sıkışarak geçebilecekleri kadar genişti ve şimdi kardeşi önünde duruyordu, vücudu tamamen doğal olduğuna inanmadığı gölgelerle sarılmıştı.

Kapana kısılmış, diye düşündü yine.

Ama nefesini tuttuğunda panik hissetmedi. Öfke hissetti.

Son karşılaşmalarının görüntüleri zihninden geçti. Kana bulanmış savaş alanı. Ölü bedenler, anlamsız yıkım, Elander'in sırtındaki kılıç...

Birden görebildiği tek şey o kılıç oldu.

İçinden güç fışkırdı. Bu gücün nereden geldiğini bilmiyordu, sadece ayağa kalkmak için bu gücü kullanması gerektiğini biliyordu. Bunun için yeterli güce sahip olmalıydı.

Titreyen bacaklarının üzerine kalktı.

Ve öne doğru tökezledi -sonunda sıçradı- ve yumruğunu Varen'in suratına olabildiğince sert bir şekilde savurdu.

Yumruğun arkasında öyle bir ivme vardı ki, onu geriye doğru tökezletti, ayaklarına takıldı ve çıkışı engelleyen kayaların arasına düştü.

"Sanırım bunu hak ettiğim söylenebilir," diye mırıldandı.

Arkasından sendeledi ve tekrar savurdu.

Bu kez yumruğu yüzüne bir santimden daha az bir mesafede yakaladı ve bir kez daha ayağa kalktı, bunu yaparken onu geri itti.

"Bundan çok, çok daha kötüsünü hak ediyorsun," diye hırladı, adamın elinden kurtuldu ve hemen ardından tekrar saldırmaya hazırlandı. "Seni iğrenç, şeytan-"

Kadın ona doğru atılırken ikinci kez onu savuşturdu, kolundan tutup bükerek dengesini bozdu. Onu sertçe mağara duvarına doğru itti. Sırtı taşa çarparken nefesi onu bir anda terk etti. Görüşünde siyah noktalar yüzüyordu. Acı dolu bir inilti çıkardı ve Varen'in onu kavrayışı biraz gevşedi.

Onun hatası.

Kıpırdanarak adamın böğrüne bir diz vuracak kadar kurtuldu. Adam iki büklüm olurken, kadın tamamen kurtuldu, adamın etrafında yuvarlandı ve asılı duran kılıfa doğru uzanmaya başladı

Ta ki Gölge Avcısı'nın hâlâ yukarıda bir yerlerde olduğunu hatırlayana kadar.

Lanet kılıcının olmadığı onca zamandan sonra.

Kılıcı olsun ya da olmasın büyü çağırmak niyetiyle elini kaldırdı. Ama sanki bir şey o büyü'nün tellerini sarıyor ve onları sıkıştırarak genişlemelerini engelliyormuş gibi hissetti.

Parmaklarını tekrar yumruk yaptı ve silahsız olmasından endişe duymuyormuş gibi davrandı.

Korku göstermezdi. Ona göstermez.

Dışarıda birkaç kaya daha kayarak aşağı yuvarlandı ve mağara girişini tamamen kapattı. Sadece dar bir güneş ışığı şeridi içeri girmeyi başarıyordu ve toz dolu hava bunu bile dağıtarak çevresini tam olarak değerlendirmesini zorlaştırıyordu. Caden'in ona verdiği o sisli, kafa karıştırıcı anılardan birinde daha yürüyormuş gibi hissediyordu.

Varen nefesini tuttu ve doğruldu, hâlâ bir elini şefkatle yanına bastırıyordu. "Casia," diye başladı, her zamanki sakin, sessiz sesi kapalı alanda rahatsız edici derecede yüksekti. "Bu güzel-"

"Dağ Tanrısını bize saldırması için sen mi gönderdin?" diye sorarak onun sözünü kesti. "O tanrı artık senin müttefikin, değil mi? Karanlık Divan ve Divan-"

"Öyle görünüyor, değil mi? Ya da en azından ben öyle umuyorum. Müttefik olduğumuzu düşünmesini istiyorum. Bu beni bazı karışıklıklardan kurtaracaktır."

"Sen neden bahsediyorsun? Benimle oyun oynama, Varen. Yemin ederim gerekirse seni ellerimle parçalarım-"

"Bence sakinleşip açıklamama izin verseniz daha iyi olur."

"Neden. Sen.

Buradasın?" "Bir iyilik istemek için."

Keskin kenarlı bir taş kaptı ve yumruğunu geri çekerek ona tekrar vurmaya hazırlandı.

"Ayrıca, bunu sana daha önce de söylediğimi sanıyorum, ama açıkça tekrarlanması gerekiyor: Eğer iyi bir kraliçe olmak istiyorsan öfkeni kontrol etmeyi öğrenmen gerekecek."

Taşı adamın kafasına fırlattı.

İnsanlık dışı reflekslerle sopayı savurdu ve birkaç parçaya ayırmaya yetecek bir güçle duvara çarptı.

İkinci bir taş uzandı ama onu bulamadı çünkü Varen'in gözlerinin parıltısı dışında alan tamamen karardı. Artık hatırladığı yumuşak toprak rengi değillerdi; belirgin bir şekilde soluk, altın kırmızısı bir renk almışlardı. Gözler parlarken havaya yıkıcı bir ürperti yayıldı; o kadar soğuktu ki solumak bile acı veriyordu.

Ölüm büyüsü.

Ve Cas birdenbire karşısındakinin artık sadece kardeşi olmadığını, onun bir tanrı olduğunu hatırladı.

Bu ona yumruk atma isteğini azaltmadı. Ama vücudu tükenmiş, uzuvları inanılmaz derecede ağırlaşmış hissediyordu ve bu hisle ne kadar savaşmak istese de yapamıyordu. Öfkesi ona sadece çok fazla yakıt sağlamıştı ve kabul etmek istediğinden daha fazla bitkin ve hırpalanmış durumdaydı.

Elinden geldiğince kontrollü bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü.

Karanlık dağıldı. Küçük tozlu ışık cepleri bir kez daha etrafında parıldadı.

Kardeşi onun önüne gelip diz çökerken yarı gölgede kalmıştı. "Sana zarar vermek için burada değilim Casia."

Ciğerleri hâlâ kısmen donmuş gibiydi; düzgün bir tepkiyi desteklemek için yeterince hava yutamıyordu, bu yüzden çok küçük bir kafese hapsolmuş vahşi bir şey gibi zar zor anlaşılır bir küfür savurdu.

"Zaten gidebileceğin hiçbir yer yok," dedi. "Benim büyüm seninkinden daha güçlü. Hem senin gücünü hem de sinir bozucu diğer yarının seni takip etmek için gönderdiği büyüü etkisiz hale getiriyor; seni bulamıyor ve sen de bunu değiştiremiyorsun. En azından şimdilik. Ve şimdi, bir kez olsun, beni dinlemekten başka seçeneğin yok. Beni gerçekten dinle."

Boğazını sıkan son Ölüm büyüü parçasını da silkelemek için sertçe yutkundu. "Başka seçenek yok mu? Gerçekten mi? Bu noktada senden kaç kez kaçtım? Şimdiye kadar beni yenebileceğini düşünmekten daha iyisini biliyor olmalıydın. İstersem giderim."

"Dağ Tanrısı'nın tekrar bir performans için dönmesi ihtimaline karşı gücünü saklasan daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Hayır, Cas patlamak istedi.

Ama bir şey dilini tutmasına neden oldu.

Ondan uzaklaşamaması korkudan değildi. Yapması gerekenin gerçekten bu olduğunu düşünseydi -yaralanmalar ve yorgunluk lanet olsun- çıkmak için savaşırdı.

Ama o anda daha çok ihtiyaç duyduğu başka bir şey vardı: Cevaplar.

O Kan kristallerinde gördüğü şeylerle ilgili aklındaki pek çok, pek çok soru... Varen'in bunların hiçbirini hakkında ona dürüst cevaplar vereceğine güvenmiyordu ama...

Şimdi böyle bir araya gelmişken en azından nasıl sormazdı?

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Bunu duymazdan geldi, kendi başına ayağa kalktı ve soğuk bir sesle, "Senin büyüünün neden benimkinden daha güçlü olduğunu ya da neden bir tanrı olduğunu anlamıyorum. Eğer seni dinlememi istiyorsan, o zaman sözde nefret ettiğin şeye neden dönüşmeye karar verdiğini açıklayarak başla."

"Bu hale gelmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Her şeyden önce güç istiyorsun. Bu kadarını biliyorum."

Bu cevap karşısında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Hadi ama, bundan daha zeki olduğumu sanıyordum."

Yüzünü ifadesiz tuttu. Her ne rol yapmak isterse istesin, elinden gelse buna katılmayacaktı.

"Dawnskeep'e bir tanrı olma niyetiyle gitmedim," diye devam etti. "Oraya bir tanrıyı öldürme planlarıyla gittim."

Soğukkanlı tavrı neredeyse kaybolacaktı ama kendini toparladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Antaeum Noktaları. Onlarla ilgili anılarımın size gönderdiğim kristallere aktarıldığından emin oldum, bu yüzden neden bahsettiğimi bildiğinizi varsayıyorum?"

Yavaşça, temkinli bir şekilde başını sallamadan önce onu inceledi. "Ama bunlar tam olarak nedir?"

"Çapa noktaları, onlar için daha basit bir terim olurdu. Üç Moraki'nin bu ölümlü düzleme ilk ayak bastıkları yerlerde yaratıldılar. Bu noktalardan biri -örneğin- Moreth elflerinin kontrolü altındaki Dawnskeep'teydi. Oraya kendiniz gittiniz... kuzey kıyısındaki o adaya."

O ıssız adanın anıları düşüncelerinde titreşirken bir kez daha başını sallamak zorunda kaldı. Etrafını saran taş heykeller ve onlara yalvarış şekli. Hissettiği çaresizlik. Oraya Solatis'i çağırmayı denemek için gitmişti ama...

"Ama oraya vardıktan sonra hiçbir şey olmadı, değil mi?" Varen'in ses tonu kendini beğenmişti. Kendi sorusunun cevabını zaten biliyordu. "Üst-tanrıça bu ölümlüler âlemine sana yardım etmek için hiç girmedi. O adaya yaptığın ziyareti takip eden savaş sırasında seni bu âlemden çıkardı ama o bile kısa bir olaydı, değil mi?"

Cas'ın kalbi birkaç kez çarptı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çok basit: Dawnskeep'in senin büyüne tepki vermemesinin nedeni oraya ilk benim varmış olmamdı. Bir zamanlar orada yoğunlaşmış olan güç çoktan etkisiz hale getirilmişti."

"Etkisiz hale mi getirildi?"

"Babamızın tamamlayamadığı görevi, yani Solatis'in bağlantı noktası olarak kullanılan yeri mühürlemeyi başarıyla tamamladım."

Cas'ın zihninde yavaş yavaş bir anlayış belirdi. "... Solatis'in bu ölümlüler alemine geri dönememesinin nedeni sensin."

Özür dilemeden başını salladı. "Ve babamız ilk üst-tanrının -Belegor'un- kendi düzeninden bir başkası tarafından öldürülebilecek kadar zayıflatılmasının sebebidir. Bu, babamın zamansız ölümünden önceki son başarılarından biriydi; elf diyarı Lightwyn'de -Belaric İmparatorluğu'nda- Taş Tanrı'ya bağlı olan noktayı mühürlemeyi başardı. Belegor yine de bu dünyaya geri dönmeye çalışmak gibi bir hata yaptı ve bu dünyanın içindeyken ve tam gücü olmadan katledildi - muhtemelen Kale Tanrısı ya da onun hizmetkârlarından biri tarafından; bu katliamın tüm ayrıntılarını bilmiyorum."

Cas bir elini arkasındaki duvara dayayıp düşündü. "Bağlantı noktaları... biri Moreth'te, biri Lightwyn'de... hepsi de elf diyarlarına mı bağlı?"

"Öyleler."

"Mistwilde?" diye tahmin etti, gözleri hafifçe büyüdü. "Üçüncü bağlantı noktası orada mı?"

"Yetişiyorsun. Güzel."

Hâlâ ağabeyinin söylediği hiçbir şeye inanmaya istekli değildi.

Ama bu mantıklı, diye düşündü; elflerin Moraki'nin ölümlüler âleminde yaratmaya çalıştığı ilk efendi varlıklar olduğunu biliyordu. Ancak bu girişim kötü sonuçlanmış ve elflerin ilahi büyülerinin çoğu ellerinden alınmıştı. Bu elflerin bir çeşit sihir ve kontrolü ellerinde tutma çabaları sırasında bu yoğunlaşmış güç noktalarıyla bir şeyler yapmış olabileceklerini düşünmek zor değildi.

"Moraki bu noktaları nasıl bilmez?" diye merak etti.

Varen omuz silkti. "Gurur mu? Tanrıların kibri ölçülemez, gerçekten. Lightwyn'deki bağlantı noktası da Mistwilde'daki gibi iyi korunmuş ve gizli tutulmuştu. Dawnskeep biraz daha açıktı ama Kale Tanrısı, Solatis'in insanlara yardım ederek kendi sonunu getirdiğine inanmak istiyor. Bu bağlantı noktalarının var olma ihtimalinin aklının ucundan bile geçtiğini sanmıyorum.

"Bu noktada tamamen doğal değiller, sonuçta bunlar yüzyıllar boyunca elfler tarafından bozulmuş noktalar. Geliştirdikleri tüm ilahi büyü karşıtı büyüler ve malzemeler... Sanırım hepsi bu Antaeum Noktaları ile yaptıkları çalışmalardan türetildi. Bu bütünüyle karmaşık bir anti-büyü sistemi, ama hepsi çok gizli - babamız bu konuda içeriden bilgi sahibi olan tek insanlardan biriydi."

Cas, Mistwilde'daki durumun gerçekten ne kadar hassas olduğunu anlayınca başının döndüğünü hissetti.

Kral Talos o diyarda ne tür bir güç sakladığını biliyor muydu?

Başka kim biliyordu?

Bu son soruya verebileceği tüyler ürpertici olası bir cevap hemen aklına geldi. "Sarith Mistwilde'ı taciz ediyor. Neden?"

"Evet. O." Varen iç çekti. "Beni Mistwilde'a sokmak için ihtiyacım olan acımasız müttefik olabileceği umuduyla onunla çalışıyordum - aslen oradan geliyor, biliyorsun. Ama ne yazık ki pek de güvenilir biri olmadığını kanıtladı. Sanırım bu son dayanak noktasını siyasi bir araç olarak kullanabileceği fikrine kapılmış ve onu yok etmektense kullanmayı tercih etmeye karar vermiş. Dawnskeep'tekini yok etmemden memnun olmadı; beni bundan vazgeçirmeye çalıştı ve sonlara doğru her şey çok...karıştı."

Cas bir yorgunluk hissetti; mağaranın zeminine yığılıp bir süre öylece kalmak istiyordu.

Ama o ayakta kalacaktı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Sana Sarith'ten daha faydalı olacağımı mı düşünüyorsun? Tüm bunlara inanmamı mı bekliyorsun?" Başını öfkeyle salladı. "Yaptığın onca şeyden sonra, başından beri gerçekten iyi bir insan olmaya ve doğru şeyi yapmaya çalıştığını kabul etmem mi gerekiyor... ve şimdi bunu yapmak için yardıma mı ihtiyacın var?"

"İyi bir insan mı?" Güldü - Cas'ın içini buza çeviren karanlık, boş bir ses. "Beni kendinle karıştırıyorsun," dedi. "Senin aksine, ben asla iyi olmak için yola çıkmadım. Bizden önce babamızın yaptığı gibi ben de yapılması gerekeni yapmak için yola çıktım. Öte yandan sen..."

Kadın ters ters baktı ama adam sadece başını salladı ve konuşmaya devam etti.

"Herkesi müttefikin yapmaya çalışmakla, herkesi korumaya, memnun etmeye ve kurtarmaya çalışmakla çok meşguldün ve bu seni nereye getirdi? Şimdi dünya çılgın bir tanrının ellerinde kırılma tehlikesiyle karşı karşıya ve merak ediyorum... hepsini kurtarmak için yapılması gerekeni yapabilir misin? Çünkü bu kurtuluş için iyilikten daha fazlası gerekecek."

O ağırlığın yeniden kemiklerinde büyüdüğünü hissetti, arkasındaki duvara çarpıp parçalanma arzusu giderek daha yoğun hale geldi.

Ayağa kalk, diye kendine bir kez daha emretti.

"A hükümdarın iş değil için olmak iyi için insanlar," Varen devam etti. "Onlar için iyilik yapmaktır - kendileri için fark edebilsinler ya da edemesinler, en çok insan için en çok iyiliği yapmaktır. Bu senin istediğin kadar basit değil Casia. Hiçbir zaman da olmadı. Ve aylar önce sarayımda tanıştığımız zamankinden çok daha büyük bir hal aldı, değil mi?" Loş ışıkta adamın yüzünü görebildiği kadarıyla baktı, Tozlu bir ışık ve yine o hafıza kristallerinden birine benzediğini düşündü.

Etrafındaki sis tamamen dağılacak mıydı?

Onu net bir şekilde görebilecek ve anlayabilecek miydi?

"Elbette tüm bunları kader buluşmamızdan çok önce araştırıyordum," dedi. "Babamızın neyin peşinde olduğunu bir kısmını biliyordum ama hepsini değil. Birçok şeyi sakladı. Beni onlardan korudu. Bu yüzden yapmam gereken çok şey vardı. Ve zamanım tükenmişti. Senin hayatta olduğunu ve Elander'in görüldüğü gibi biri olmadığını keşfetmeden önce bir buluşa çok yaklaştım ve sonra... işler ne yazık ki karmaşık bir hal aldı, değil mi?"

"Bütün bunları bana neden daha önce söylemedin?" diye sordu. "Madem ben saraya gelmeden önce biliyordun?"

"Seninle olan iş ve ilahi tehdit çok gerçek hale gelene kadar bunların çoğunu bir araya getirmedim. Ve eğer unuttuysan, Sadira'da sana elimi uzattım. Bakalım, tam olarak ne demiştin? Benim bir tiran ve aptal olduğuma inandığını, ruhumun kapkara ve onarılamaz olduğunu söylemiştin."

"Çünkü o krallığa daha yeni saldırmıştınız. Ondan bir yıl önce de Soryn'in ailesini öldürdünüz. Ellerini bir kutu içinde ona geri gönderdiniz."

"Krallıklarımız arasında onlarca yıldır süregelen düşmanlığın talihsiz bir sonucudur; bu savaşı aslında Sadira başlatmıştır. Çünkü Sadira her zaman Kethra'daki en büyük büyü kullanıcıları nüfusuna sahip olmuştur. Eğer eski tanrılar bu ölümlüler diyarından sürülürse, büyü de eninde sonunda onlarla birlikte gidecektir ve bu durumda Sadira ne olacak? Bu konuda onlarca yıldır çatışıyoruz ve Seap'teki olayın benimle pek bir ilgisi yoktu. Ben tahta geçmeden çok öncesinden beri süregelen bir dizi savaştan sadece biriydi. Soryn'e gönderilen eller ne gerçek ne de mecazi anlamda kansız değildi. Ama konunun dışına çıkıyoruz."

Cas alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Sanırım beni ve Elander'ı neden öldürmeye çalıştığına dair de bir bahanen var."

"Aslında var."

Gülümsemeyi bıraktı.

Ciddiydi, değil mi?

"Bu çok açık, değil mi?" dedi Varen. "İkiniz de muazzam miktarda ilahi güç taşıyorsunuz. İkinizin de tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama en güvendiğim danışmanlarım ve bilginlerim, Solatis'in dayanak noktası kapatıldıktan sonra bile ona bu dünyada bir dayanak noktası sağlayabileceğiniz konusunda uyardılar." Omuz silktili. "Görünüşe göre Güneş Tanrıçası gitmiş. Gitmiş olarak kalıp kalmayacağını zaman gösterecek. Umarım noktayı mühürlemek yeterli olmuştur."

"Ve eğer bir şeyler değişirse, bizi tekrar öldürmeye çalışacağınızı varsayıyorum. En büyük iyilik ve tüm bunlar."

"İş o noktaya gelirse göreceğiz." Yüz ifadesi acımasızdı. "Ama şunu açıklığa kavuşturalım: Eğer elimden gelirse yakın zamanda bunu yapmayı planlamıyorum. Çünkü dediğim gibi, önce benim için bu iyiliği yapmana ihtiyacım var."

"Sen delisin," diye tısladı. "Neden seninle müttefik olacağımı düşünerek bana geldin? Yaptığın onca şeyden sonra?"

"Çaresizlik içinde kime başvurursun, ailene değilse-"

"Yapma," diye uyardı. "Sadece... yapma."

Bakışlarını başlarına yakın eğimli kayadan tavana kaldırdı, bir an için parıldayan bir damarı inceledi ve sonra şöyle dedi: "Bu noktada başka ne seçeneğim var? Artık Mistwilde'a doğru yürüyemem. Ama sen yapabilirsin. Malaphar'ı yok edebilmek için Antaeum Noktası'nın yok edilmesi gerekiyor. Ve bu senin nihai amacın değil mi?"

Uzun süre cevap vermedi. Cevap veremedi.

Son olarak, "Eğer bu son çapa noktasının peşinden gitmeye karar verirsem -eğer- o zaman onu nasıl mühürlerim?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ne yazık ki o kadar ileri gidemedim ama Dawnskeep'te kullandığım yöntem, babamızın Lightwyn'de, ilk mühürleme noktasında kullandığı yöntemle aynı değildi. O üçü için de notlar tutmaya başlamıştı.

Ancak bulduklarımın hepsi onun zamansız sonu sayesinde eksik kaldı."

Cas buna hiçbir şey söylemedi. O sona neyin sebep olduğunu düşünmeyecekti. Ya da farklı yaşamlar, farklı zaman çizgileri veya Yıldız Tanrıçası'nın ona bahsettiği değişen noktalar hakkında. Bütün bunlar aklından geçiyordu ama şu anda bunlara odaklanmasına izin veremezdi. Bu çok fazlaydı.

Varen giydiği kapüşonlu pelerinin cebinden bir şey çıkarıyordu. Gerildi, bir sonraki numarasına hazırdı -Ama o sadece bir avuç kırmızı renkli kristal çıkarıp ona uzattı.

"Bu anılar bana ait değil," dedi. "Bildiğiniz gibi babamızın en yakın danışmanı ve sırdaşı olan Lord Orbryn'e aitler."

Bir farkındalık onu kavradı ve ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. "Birkaç gün önce ölümünün arkasındaki sebep sensin, değil mi?"

"Ne yazık ki bu anılardan isteyerek ayrılmayacaktı. Umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler."

"Delilik," diye tekrarladı.

"Hedeflerim ve kamu yararı konusunda acımasızca ısrarcıyım," diye düzeltti.

Kadın ters ters baktı. Ama onları teker teker aldı ve Varen ceketinden küçük bir torba çıkardığında onu da aldı. Bunu yapmamak aptallık olurdu. Haftalardır Orbryn'in bilgisini ondan zorla almaya çalışmıyorlar mıydı?

Kristalleri avucunun içinde kapatırken aklına bir başka olası komplikasyon daha geldi. "Tüm bu gizlice dolaşma işini yapıyorsun -bu kristallerin oluşumunu koordine ediyorsun ve şimdi de onları teslim ediyorsun- Malaphar'ın öğreneceğinden endişelenmiyor musun?"

"Yardıma ihtiyacım olmasının bir başka nedeni daha var. Geçmişteki maceralarına bakarak nasıl çalıştığını biliyorsun sanırım. Aramızdaki bağ gün geçtikçe daha da güçleniyor. Hala

Şu anda biraz zayıf, ama onun gücüne tamamen yükselmem sadece bir zaman meselesi. Bu noktada, elbette, düşüncelerimi ve eylemlerimi artık ondan ayrı tutamayacağım."

Peki sonra ne olacak?

Kendini buna karşı koruyamadan içinden bir parça endişe geçti. Bunu çabucak üzerinden attı.

Gözleri girişin yanında yığılı kayalardaki çatlağa kaydı. İçeri sızan güneş ışığına odaklandı, içindeki ışığın onu karşılamak için yükselmesine izin verdi. Büyü teninde karıncalandı ve Varen'in gücü sözde onu tüketiyor olsa bile, buna karşılık bir güç kıvılcımı hissettiğini düşündü.

Hâlâ olması gerekenden daha zayıftı ama belli ki ağabeyi de hissetmişti çünkü içini çekerek, "Çok ısrarcı, değil mi?" dedi.

"Öyle. Ve sana karşı benim kadar sabırlı olmayacak."

"Korkuyorum," dedi Varen pelerininin kapüşonunu gelişigüzel başına geçirip yerine takarken.

Cas ona doğru son bir kez sinirli bir bakış attıktan sonra etrafından dolaştı ve mağaranın girişine doğru ilerlemeye başladı. Ne pahasına olursa olsun bu karmaşadan kurtulacaktı.

Varen onu durdurmaya çalışmadı -fiziksel olarak değil- ama yine de sözleriyle onu durdurmayı başardı. "Seninle bir daha bu şekilde karşılaşamayabilirim," dedi, "çok fazla dikkat ve şüphe çekmeden olmaz... ama hizmetkârım biraz daha rahat hareket edebilir."

Caden.

Hizmetkârdan kastı buydu, değil mi?

Ani bir yumruk atma dürtüsü hissederek etrafında döndü. "O hizmetçi asla senin için çalışmayacaktı. Onu aldınız, kandırdınız ve şimdi onunla ne yapacaksınız? İnsanları çılgın planların için öylece kullanamazsın-"

"Eninde sonunda dünyanın iyiliği için olacak ve Caden'ın da bunu anlayacağından şüpheleniyorum. Zeki birine benziyor."

"Yine de bu konuda söz hakkı olmalıydı! Anlıyor olması, seçme şansı olsa bunu kabul edeceği anlamına gelmez."

"Ve bir kez daha, bitmek bilmeyen ahlaki değerlere olan ihtiyacın ve sonu gelmeyen etik tartışmalarınla beni sıkıyorsun. Ben yapmam gerekeni yaptım. Zaten role bağlıydı, bu da süreci hızlandırdı. Ve eğer fark etmediyseniz: Zaman bizim tarafımızda değil."

Dalgınca Kum Tanrıçası'nın ona verdiği kolyeye uzandı. Parlayan kum saati Varen'in gözüne çarptı ve ifadesi garip bir şeye dönüştü.

Endişe, neredeyse.

Cas'ın sesini tekrar bulması bir an aldı. "Neden bir tanrı olmayı kabul ettin?" Sesi kısılmıştı, aralarında kalan tüm rahatsız edici, ağır belirsizliklerle ağırlaşmıştı. "Bu soruya hiç cevap vermedin."

Çıkışa doğru adım atarken pelerininin kapüşonuyla oynamaya devam etti. Kadın, adamın soruyu yine görmezden geleceğini düşündü. Ama sonra durakladı, içini çekti ve şöyle dedi: "Çünkü bunun alternatifi senin de onlardan biri olman olurdu."

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden de vermedi.

"Gitmeliyim." Dönüp ona doğru uzanmadan önce mağaranın ağzının etrafına yığılmış kayaları inceledi. "Seni güvenli bir yere götürebilir miyim? Dağa geri dönmek için uzun bir yol var."

Sonsuza dek sürebilecek bir süre boyunca adamın uzattığı ele baktı.

Kabul etmedi. Ona güvenmiyordu. Ona güvenemezdi. Kalbinden parmaklarına ve ayak parmaklarına kadar tüm kasları **b u** düşünceyle uyuşmuştu. Bu yüzden

sadece bakışlarını kaçırdı ve "Kendi çıkış yolumu bulacağım" dedi.

Sanki tam da onun söylemesini beklediği şey buymuş gibi, hüznle içini çekti. "Umarım sondan önce tekrar konuşma şansımız olur."

Cas cevap vermedi.

Mağara bir kez daha ölümcül bir soğuğa büründü ve çıplak ağaç dallarının rüzgârda sallanması gibi bir ses fısıltısı bir an sonra onu takip etti ve titremesini daha da kötüleştirdi.

Sonunda arkasına baktı ve adamın gözlerinin bir kez daha büyüsü ortaya çıkarken garip bir şekilde parladığını görmeyi bekledi.

Ama o çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

İŞİK KURDU BİR MOLOZ YİĞİNİNİN ARASINDAN SIYRILDI VE Elander'a geri döndü, bir kez etrafında döndü ve sonra o yığına geri döndü.

Şurada.

İşığın izini takip etmek için ilerlerken Elander'in içinden güç akıyordu. Kayaları sadece çakıl taşlarıymış gibi kaldırdı ve yavaşça kenara fırlattı -daha fazla kayanın düşmemesine dikkat ederek- ve bir ömür boyu kazıyormuş gibi hissettirdikten sonra elini karanlık bir yarığa uzattı ve sonunda Casia'nın elinin geri uzandığını gördü.

Parmak uçları birbirine değdi. Yolunda kalan birkaç büyük taşı kenara itmek ve sonra kollarından tutup onu gün ışığına geri çıkarmak için ona güç veren başka bir güç dalgası hissetti.

Kadın adamın göğsüne yığıldı ve her biri diğerine daha sıkı sarılmaya çalışarak birlikte yere düştüler.

Bir süre sonra eğildi ve rahatlamış bir iç çekerek elini kızın yüzünün yan tarafına bastırdı ve hızla ona baktı. Çürük ve sıyrıkları vardı, ama görünüşe göre çoğunlukla sağlamdı.

"Bu sefer bana tamamen kızgın olamazsın," dedi biraz mahcup bir ifadeyle, onun dokunuşuna doğru eğilirken. "Ben yapmadım

herhangi bir şeyin içine dalmak. Bir kez olsun kendi pervasız kararım ile değil, toprak tarafından yutulduğum."

Gölmeye çalıştı. Bu, titreyen bir nefesten öteye gitmedi; göğsü ve ciğerleri rahatlamanın ağırlığı altında çöküyormuş gibi hissetti. Sertçe yutkundu ve "Seni atlarken gördüğümde oldukça eminim" dedi.

"Şey...evet. Ama güvenli bir yere atlamaya çalışıyordum. Sadece biraz yanlış hesaplamışım." Öksürdü ve sonra gömleğindeki taş tozunu silkeleyerek yüzünü buruşturdu.

"Birazcık mı?"

Ona başka bir alaycı gülümseme daha verdi.

"...Neyse, merak etme," dedi ona, onu çıkarmaya başlamadan önce bir kenara koyduğu Gölge Avcısı'nı almak için hareket ederek, "Kılıcını geri aldım."

Birlikte savaştıkları son savaştaki sözlerinin bu yankısı karşısında gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çatarak onu tutarken belli belirsiz parlayışını izledi. Düşünüyordu. "Tüm bu güç bizi birbirimize bağlıyor," diye mırıldandı, "ama yine de seni bulmam sonsuzluk gibi geldi."

"Çünkü Varen kendi büyüsunü kullanarak sizinkini ve benimkini etkisiz hale getiriyordu."

Sözlerinin tam olarak algılanması bir an sürdü ve o zaman bile Elander onu yanlış duyduğunu düşündü. "...Varen?"

Hafifçe titreyerek ayağa kalkmaya başladı. Kadın anlatmaya devam ederken adam ona yaklaştı ve koluyla destek oldu: "Ve sanırım bu, zaten ne kadar bitkin olduğumla birleşince, bağlantımızda birkaç dakikalığına bir kesintiye neden oldu."

"Hâlâ anlamıyorum. O burada mıydı?"

"Tanrılar son zamanlarda buraya istedikleri gibi gelip gidiyorlar, değil mi?" diye mırıldandı.

Bize göndermek istediği bir mesaj varsa, korkaklığı bırakıp bir dahaki sefere kendisi getirebilir.

Caden'e Varen'e söylemesini söylediği şey buydu, değil mi?

Görünüşe göre Varen bunu ciddiye almıştı ama Elander'e göre hâlâ bir korkaktı, çünkü onunla sohbet etmek için etrafta dolaşmamıştı. "Ne istiyormuş?"

"Dürüst olmak gerekirse hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

Konuşmaları daha fazla ilerlemeden yarıda kesildi; seyahat grubunun üyeleri yüksek kayalıkların kenarında toplanmış, aşağı bakıyor ve panik içinde onlara sesleniyorlardı.

"Roedyn Vadisi'ne vardığımızda daha fazla açıklama yapacağım," diye söz verdi Casia. "Yola koyulmalıyız."

Kabul etti ve sonra askerlerine geri dönen dik patikaları ölçmek için döndü.

İçinde uyanan son güç kırıntısı orada kalacak gibi görünüyordu, bu yüzden yıkılmış dağ yamacına geri tırmanmak ona normal bir insan için olacağı kadar ürkütücü bir görev gibi gelmedi. Casia'yı zaman kazanmak için kendisini taşımasına izin vermeye ikna etti ve sonra tırmanmaya başladılar.

Bir tanrı olarak olduğu kadar kolay hareket edemiyordu ama Casia'yı öyle ilahi bir hız ve zarafetle yukarı taşıdı ki, engebeli arazinin son parçasının üzerinden sıçrayıp önlerine hafifçe ayaklarının üzerine indiğinde tüm askerler ona hayret ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Elbette hepsi onun kim ve ne olduğuna dair söylentileri duymuştu ama muhtemelen kiminle seyahat ettiklerini tam olarak kavrayamamışlardı. Konuyla ilgili herhangi bir soruya cevap vermeyi teklif etmedi; endişelenmeleri gereken başka şeyler vardı.

Askerlerin çoğu sayılmıştı. Hatta biri onun atını bile toplamayı başarmıştı. Ama Casia'nınki de dahil olmak üzere diğer atların birçoğu kayıptı; bu yüzden Casia'yı bir kez daha taşıyarak önündeki eyere oturttu.

O da buna itiraz etmedi. Yolculuk yine sessizdi, ama bu önceki gibi dikenli bir sessizlik değildi; düşünceliydi. Belki de acı çekiyordu.

Ara sıra yumruklarını sıkıyor ve keskin nefesler alıyordu.

Birkaç dakika sonra ona doğru kıvrıldı ve başını göğsüne doğru eğdi. Adam onu nazikçe ama sıkıca tuttu, yaralarına baskı yapmamaya özen gösterdi. Nefes alıp vermesi yavaşladı ve gevşedi; kısa bir süre için acının onu alt ettiğini düşündü. Ama varacakları yeri görür görmez başı dikleşti ve yolun geri kalanını yürümekte ısrar etti.

Onun inmesine yardım etti ve sonra kendisi de eyerden atlayıp atını yaya olarak yürüttü. Hayvanın yanları terden sıırıslam olmuştu ve nefes alış verışı zorlaşıyordu; zaten bir molaya ihtiyacı vardı.

Roedyn Vadisi'ndeki kamp gerçek bir kasaba olma yolunda ilerliyordu.

Burası bir zamanlar çoğunlukla çadırlardan, ateş çemberlerinden ve kaba saba otostop direklerinden oluşuyordu. Ama her zaman ikmal durağı olarak hizmet veren kalıcı bir bina vardı ve Elander'in son geçişinden bu yana birkaç bina daha inşa edilmişti. Bu yeni binaların çoğu vadinin ortasındaki küçük, kristal mavisi bir gölü çevreliyordu.

Bakımlı bir yol -bu da yeniydi- göle doğru ilerliyordu. Suyun hemen kenarında yer alan mütevazı bir kulübeye ulaşana kadar yolu takip ettiler.

Çevredeki dağların sulu yansıması dingin bir manzaraydı. Casia tüm bu manzarayı hayranlıkla seyretmek için durakladı; gözleri rüzgârın dalgalandığı suda, çiçeklerle kaplı kıyı şeridinde, gölden uzaklaşan sallanan çimen tepelerinde gezinirken ağzı hafifçe aralandı.

Orada dururlarken, kurtardığı kervanın birkaç üyesi onlara yaklaştı ve hepsi de neye ihtiyacı olduğunu öğrenmek için yaygara kopardı. Çektiği çileden dolayı sadece biraz acı çektiğini, onlardan hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını iddia etti.

Yine de, o kamptan sorumlu lideri sorgularken, Elander sessizce bir şifacı hakkında bilgi aldı

Onun için.

Lider birkaç dakika sonra geldi; sağ kaşında belirgin bir yara izi olan ve uzun, gri sakalından birkaç örgü sarkan kırılğan, yaşlı bir adamdı.

"Lord Raevern," dedi Casia'ya kösele gibi bir el uzatarak. "Her ne kadar bu unvanı almaktan onur duymuş olsam da, genellikle lord kısmıyla uğraşmamayı tercih ederim. Onlarca yıldır bu vadiye yaşıyorum; buralarda süslü unvanlara ve benzerlerine pek ihtiyacımız yok."

Elander, dağdan aşağı inecek gücü olmadığı için mi bu kadar uzun süre bu vadiye yaşadığını merak etti; sert bir rüzgâr onu ikiye bölebirmiş gibi görünüyordu.

Yine de Casia'yı suyun üzerindeki mütevazı kulübenin köhne basamaklarından yukarı çıkarırken şaşırtıcı derecede canlı adımlarla hareket etti ve sonra göle bakan verandaya oturmasını işaret etti.

Elander huzursuz hissediyordu, bu yüzden onları sohbet etmeleri için bıraktı ve kendisi de seyahat eden grubun envanterini çıkarmaya ve onları vadiye kadar takip etmiş olabilecek herhangi bir şüpheli faaliyet için keşif yapmaya gitti.

Bir süre sonra göl kenarındaki kulübeye geri döndüğünde Casia ve Raevern'in toplantılarını içeri taşıdıklarını gördü. Raevern taş ocakta çıtırdayan ateşin üzerinde ellerini ısıtırken hızlı hızlı konuşuyordu.

Elander onların sözünü kesmek istemiyordu, bu yüzden duvara yaslanıp bekledi, dikkati onların konuşmaları ve yanlarındaki büyük pencereden görebildiği göl arasında gidip geliyordu.

Dumanın baş döndürücü kokusu ve mekâna sinen sıcacık sıcaklık arasında gözlerini kapatıp uyuklamak cazip geliyordu. Birkaç dakika sonra, kendini garip bir şekilde davalardan uzaklaşmış hissetti. Neredeyse rahatlamıştı. Neredeyse onları bekleyen dağdan aşağı iniş yolculuğunu unutmuştu ve Casia'yla bir süredir birlikte olduklarını da -en azından bir an için- unutmuştu.

o dağa tırmanırken tartışıyorlardı. Şimdi her şey oldukça anlamsız görünüyordu.

Güvende ve sıcaktı, ona yakındı ve bu diğer her şeyin önüne geçti. Bunun her zaman diğer her şeyin önüne geçeceğini düşünmeye başlamıştı.

Her zaman.

Son zamanlarda ona ne zaman baksa aklına bu kelime geliyordu.

Bu... garipti. O kadar istikrarsız, alışılmadık bir varoluş yaşamıştı ki, sonsuzluk ve her zaman gibi kavramlar onun için hiçbir zaman fazla önem taşımamıştı.

Ona kadar değil.

Konuşması sonunda bitti. Raevern ona küçük bir selam verdi, o da ona karşılık verdi ve sonra yollarını ayırdılar. Kendisini görmeye gelen diğer birkaç kişiyle kısa bir süre konuştuktan sonra döndü, Elander'i gördü ve hızla oraya doğru ilerledi.

"Birkaç saat kalıp öğle yemeği için Lord Raevern'e katılacağız," diye bilgi verdi. "Vadinin düzenli sakinlerinden birkaçıyla konuşmamı istiyor; yakında dönecekler. Askerlerimizden bazıları da olanlardan sonra hâlâ biraz sarsılmış durumda. Muhtemelen bir ya da iki saat daha dinlenmeye ihtiyaçları var." Kolunu ovuşturdu. Belli ki kendisi de sarsılmıştı ama bunu ondan başka birinin önünde göstereceğinden şüpheliydi. "General Caster, görünüşe göre o..."

"Biliyorum."

Generalin kaderini yüksek sesle tekrarlamak zorunda kalmadığı için rahatlamış görünüyordu.

Kapıya doğru başını sallayarak, "Temiz hava?" diye sordu.

O da kabul etti ve dışarı çıkıp göle dökülen çok sayıdaki berrak küçük derelerden birinin kenarına oturdular.

Çağırdığı şifacı hâlâ gelmemişti, bu yüzden Elander kızın aldığı son yaralara daha yakından bakma görevini üstlendi.

Hareketleri yeterince düzgündü; en azından kırık ya da burkulmuş gibi görünmüyordu. Alnında hafif bir morluk oluşmuştu; banyoda düşmesi sonucu oluşan kesiğin hemen yanında. Bunun dışında, vücudunun sağ tarafı dağın yamacından aşağı düşmesinin yükünü taşımış gibi görünüyordu. Ceketini birkaç yerden yırtılmıştı. Saç örgüsü dağılmıştı.

Akıntıdaki yansımasına baktı. Dudaklarını büktü, dağınık saçlarına dolanan kolyeyi çıkardı ve Elander askerlerinden birinin getirdiği bandajla diğer bileğini sararken onu inceledi.

Başparmağını kolyenin kum saati tılsımının üzerinde gezdirerek, "Sarsılmış ama hâlâ sağlam," diye yorum yaptı. bir köşesi yontulmuş.

"Tıpkı senin gibi," diye mırıldandı dalgınca, soğuk dere suyundan bir avuç alıp avucundaki sıyrıkları yıkarken.

Nefesini içine çekti.

"Özür dilerim."

Özrü elinin tersiyle itti ve yontulmuş kum saatini incelemeye geri döndü, belli ki içinde bulunduğu acıdan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordu.

"Şu küçük şey... Santi sana onun ne işe yaradığını söyledi mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bana bu kadar basit bir bilgi verseydi ilahi bir varlık olmazdı, değil mi?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı; kadın haksız değildi.

"Bu bana yeni yollar açacak," dedi. Ama sadece gerçekten istiyorum."

"Hm."

"Şüpheli bir hm gibi geldi."

Bileğini ve avucunu temizleyip bandajlamayı bitirdikten sonra kumlu taştan bir levhaya yaslandı ve parmaklarının arasından sarkan altın zinciri inceledi. "O tanrıçayla ne konuştuğunu bana söylemek zorunda değilsin.

ama... sana verdiği Şeylere dikkat et. Sana Őöylediklerine."

"Ona güvenmiyor musun?"

"Bu noktada ilahi olanın hiçbirine tam olarak güvenmiyorum. Sözde bizim tarafımızda olanlara bile. Bu savaş dünya tarihimizdeki hiçbir Şeye benzemiyor. Neye yol açacağını kim bilebilir? Eski ittifaklar ve Şeylerin hiyerarŐisi... Bunların hiçbirine güvenmiyorum."

Casia'nın gözleri düşünceli bir Şekilde parladı. "Ona sadece Yıldız Tanrıçası'nın bahsettiği bir Şeyi sormak istediğim için gittim."

"Tam olarak neydi?"

"O ve sarayın geri kalanı saraya geldiğinde bana Yıldız Haritasını gösterdi ve benim kişisel yıldızlarımla bağlantılı olan bir kırılma noktasından bahsetti. Santi'nin geçmişimdeki bu özel nokta hakkında beni daha fazla aydınlatıp aydınlatamayacağını görmek istedim. Ben de onun büyüünün bazı Şeyleri daha net görmem için beni geri gönderip gönderemeyeceğini merak ettim. Varen'in anıları bir başlangıç noktası, ancak belirli anlarda gördükleri ve anladıklarıyla sınırlı, değil mi? Bu yüzden aklımda pek çok soru var."

Uzun bir süre sessiz kaldı, kadının Őöylediklerini özömsedi, sakın kalmaya ve her Şeyi iyice düşünmeye çalıştı. Bir yanı hâlâ kendisinden sakladığı tüm bu Şeylere kızgındı. Ama yollarına devam etmeli ve bundan sonra olacıklara odaklanmalıydılar.

O da sessizce, "Bu arada haklıymışsın," dedi.

Kadın gözlerini kırpıştırdı ve adama meraklı bir bakış fırlattı.

"Caden'in sana kendin ve ailenin geçmişiyle ilgili o Şeyleri göstermesini engellememeliydim," dedi ona. "Belki de bu geçmişin düğömlerini çözmene daha önce yardımcı olsaydım, tüm bunlar bu kadar karmaşık hale gelmezdi."

Başka tarafa baktı. Adamın bileğine sardığı bandajı kurcaladı. Çok geçmeden her zamanki endişeli, ritmik tarzıyla çekiştirmeye başladı. "Bunu benden neden sakladığını anlıyorum."

Kızın elini tuttu ve sargı işini mahvetmeden önce sabit tuttu. "Bu kristallerden daha kaç tane var?"

Yavaş bir nefes verdi. "Sadece birkaç tane kalmıştı ama Varen bana daha fazlasını verdi."

Elander'in çenesinde bir kas kasıldı. "Bu yüzden mi korkak yüzünü göstermeye karar verdi? Sırf sana bunları getirmek için mi?"

Başını salladı. "Daha önce sahip olduklarımın hepsi onun anılarıyla doluydu. Bu yenileri Lord Orbryn'inkileri içeriyor."

Elini daha sıkı tuttu, bu sefer ondan ziyade kısmen kendini dengelemek için.

"Onları görmezden gelemeyeceğimi biliyorsun, Elander." Onun sesi de tıpkı kendisinininki gibi artık aralarındaki tartışmanın izlerini taşımıyordu. Teslim olmuş gibiydi. "Ciridan'a dönmeye karar vermeden önce," diye yumuşakça devam etti, "kendime geçmişin önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Ama bu sadece saklanmanın başka bir yolu sanırım ve ben saklanmaktan yoruldum. Adımı, görünüşümü, hikayemi değiştirmekten yoruldum. Bu krallığın tacını almaya karar verdim ve bu her şeyi almak anlamına geliyor. Eskiden olan her şeyi, şu anda olan her şeyi, olabilecek her şeyi. Bu yüzden bilmem gereken şeyler var, bunlar çirkin ve kafa karıştırıcı şeyler olsa bile."

Kollarını göğsünde kavuşturarak ayağa kalktı ve gölün kenarında volta atmaya başladı.

Elander konuşmadan onu izledi, yumuşak bir çakıl taşı alıp ellerinin arasında savurdu.

"Onları kullanmaya devam etmek istemiyorum. Bana ne yaptıklarını biliyorum - tehlikeleri biliyorum - sadece..." Adımlarını durdurdu, kollarını ovuşturdu ve Raevern'in kulübesinde yaptığı gibi tedirgin bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Tehlikelerin farkındayım," diye tekrarlardı, "ve inanın bana, ben..." Bakışları gölün camsı yüzeyindeki yansımasına kaydı. Cümlesini bitirmeden önce, sanki bir şey kafasını karıştırmış gibi uzun bir süre ona baktı.

"...Korkmuş," dedi.

"Korktun mu?"

"Tüm bu şeylerin bildiğimi sandığım her şeyi sileceğinden korkuyorum. Ve sonunda kendimi tanıyamayacağımdan."

Kaşlarını çattı. Çakıl taşını göle fırlattı. Bir süre battığı yerden yayılan halkaları izledi ve sonra "Yapacağım" dedi.

"Ne yapacaksın?"

Bakışlarını onun sorgulayan bakışlarına doğru kaldırdı. "Seni nerede görsem tanırım, sanırım." Sessiz bir kıkırdamayla ekledi, "Ve sizi hemen tanımasam bile... Eninde sonunda anlayacağım."

Yavaşça kollarını açtı ve yanına oturmak için geri geldi. Bacaklarını vücuduna yasladı ve çenesini bacaklarına dayadı. Sessiz bir dakika geçti. "Bu yaşamda ve diğer yaşamlarda?"

"Aynen öyle."

Gülümsedi ve o kelime bir kez daha kalbine bastırdı: Her zaman.

Başka bir şey söylemedi; sadece ona verdiği yumuşak gülümsemeye karşılık verdi ve sonra suya taş atmaya geri döndü.

"Tüm o kristallerin yardımıyla ne gördüğümü bilmek ister misin?"

Burnundan derin bir nefes aldı. İstemek doğru kelime değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse o da en az onun kadar korkuyordu. Ama bundan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu, o yüzden başını salladı.

Nereden başlayacağına karar vermek için bir an bekledi. Sonunda yavaşça, "Sıralamak için çok fazla şey var," diye başladı, "ama benim için en çok göze çarpan şeyler, eski kralın bahsettiğini duyduğum Antaeum Noktaları oldu."

"Antaeum Puanları?"

"Anladığım kadarıyla sen de onları hiç duymamışsın." Başını iki yana salladı.

"Görünüşe göre Anric onlarla ilgili bilgileri pek çok kişiyle paylaşmamış, kendi oğluyla bile."

Sonraki birkaç dakikayı öğrenmeyi başardığı bilgileri paylaşarak geçirdi -Moraki'nin ölümlüler alemine ilk dokunduğu varsayılan bu noktalar, güçlerinin onlara nasıl bağlı olduğu ve bu gücün yüzyıllar geçtikçe nasıl bozulduğu ve değiştiği hakkında.

"Üçüncü bir nokta hâlâ var," diye tamamladı nefes nefese, "ve o da elflerle bağlantılı -özellikle Mistwilde'dakilerle."

Farkına varmanın keskin pençeleri içini tırmaladı. "Ve Sarith, Varen'le olan ittifakı nedeniyle muhtemelen bunu biliyor."

"Şimdi gergin bir ittifak söz konusu. Ama evet, benim de ilk aklıma gelen buydu."

"Yine de bunun gerçekte ne olduğunun farkında mı? Bu ölümlüler aleminin için potansiyel olarak ne anlama gelebileceğinin?"

"Varen'in bildiklerinin hepsini olmasa da en azından bir kısmını biliyor."

"Mistwilde'ı ele geçirmek istemesine şaşmamalı. Böylesine güçlü bir işaret üzerinde kontrolü olsaydı nasıl bir güce sahip olabileceğini hayal edin..."

"Bunu hayal etmek istemiyorum ama ediyorum," dedi Casia sessizce. "Ya bunu bir şekilde Karanlık Tanrı'yla ittifak kurmak için koz olarak kullandıysa? İkisi korkunç bir takım olurlardı." Eli omzuna gitti, dalgınca gömleğinin yakasının altından geçti. Orada deri boyunca uzanan yara izlerinden birini hissettiğinden şüphelendi.

O elf kraliçesinin ellerinde çektiği işkenceyi her hatırladığında olduğu gibi, görüşünün kenarları bulanıklaştı.

Hastalıklı bir yanı, Sarith'le yollarının tekrar kesişmesinin artık kaçınılmaz görünmesinden memnundu; çünkü her biriyle birlikte ona da acı çektirecekti.

Casia'ya yaptıklarına katılmış olan saray üyesi.

Ve bu acıyı çektirmekten zevk alacaktı.

Tüm bu olanlarla ilgili canice düşüncelerini dizginlemek için kendini zorladı. "Onu bu bağlantı noktasına kadar yenmemiz gerekecek," dedi. "Yine de Mistwilde'a zorla girmek zorunda kalacağız, korkarım; kralı işbirliği yapmamaya kararlı görünüyor."

Casia bunu bir süre düşündükten sonra, "Planladığımız zirveye beş günden az bir süre kaldı. Rhea'dan son kontrol ettiğime göre, katılmayı ya da en azından delege göndermeyi kabul eden en az otuz liderimiz var. Bu etkinlikte daha fazla müttefik edineceğiz, bazı şeyleri açıklayacağız, yardım sözü vermelerini sağlayacağız ve sonra Mistwilde'a doğru yürüyeceğiz." Derin bir nefes aldı. "Sonra bu Antaeum Noktasını bulur, onu nasıl mühürleyeceğimizi bulur ve dünyayı tehdit eden tüm çılgın tanrılardan kurtarırız... Kolay, değil mi?"

Bir kahkaha attı. "Bu kadar basit."

İç çekti ve ona doğru eğildi. Adam bir kolunu ona doladı ve başının yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu. Birlikte güneşin ıslattığı göle bakıp sessizce düşüncelere daldılar.

Birkaç dakika geçtikten sonra Casia tekrar doğruldu ve hafıza kristallerinin hâlâ durduğu elini uzattı.

"Öyleyse bir planımız var," dedi avucunun içinde o mücevherlerden birini sürükleyerek. "Bu arada ben de bunları araştırmaya devam edeceğim."

Kadının elinden yayıldığını hissettiği Caden'in büyüsünün zayıf izi karşısında geri çekilme dürtüsüyle savaştı.

Eski dostuna ne olacaktı? Bu soruyu aklından zorla çıkardı.

"O lord Anric'in en yakın danışmanıydı," diye üsteledi Casia. "Ne bildiğini öğrenmek zorundayım."

Elander başka bir taş buldu, onu da göle atmaya niyetlendi ama onun yerine yumruğunda ezdi.

"Bunu tek başıma yapmayacağım. Nessa'nın büyüsü bana yardım ediyordu ve geçen sefer onsuz denemekle aptallık ettim ve... sadece çok derine daldım, hepsi bu. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım." Ona inatçı bir bakış fırlattı ve o da kendini tutmaya zorladı. "Bunu yapabilecek kadar güçlüyüm."

"Yeterince güçlü olduğumu biliyorum," dedi. "Sorun hiçbir zaman bu olmadı."

Daha o konuşmadan önce bir karşı cümle kurmaya hazırlandığı belliydi ama şimdi tereddüt etti ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Onun devam etmesini bekliyordu.

Ancak o anda ne düşündüğünü nasıl kelimelere dökeceğinden emin değildi.

Sadece bir şekilde onu almak istediğini biliyordu. -Yaşamak zorunda olduğu tüm bu acılar... yaralarının temizlenmesine ya da geçmişinin karanlık ifşalarına katlanmak olsun. Onun koruyucusu rolünü üstlenmişti ama onu koruyamayacağı bazı şeyler vardı ve bunu düşünmek onu hasta ediyordu.

Ama bu konuda haklıydı; Orbryn'in anılarını görmeleri gerekiyordu. Haftalardır o lordu konuşturmaya çalışıyorlardı ama işe yaramamıştı. Bu kristaller es geçilemeyecek kadar büyük bir hediye idi.

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Sen o kristallerin içinde bulman gereken şeye odaklan, ben de Nessa'nın bu zirveye hazırlanmasına yardım etmeye odaklanacağım." Bir an durakladı, elini çözmeye zorladı ve kırık kaya parçalarının yere damlamasına izin verdi. "Ama Casia..."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı.

"Bunların hiçbirini benden saklama." Bir sonraki sözlerini daha sakın bir şekilde söyleyebilmek için gözlerini kaçırdı - alnındaki kesikten ve yanındaki morluktan-: "O odaya girip seni yerde öyle yatarken bulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? I-" O

derin bir nefes daha aldı. Başını iki yana salladı. "Benden hiçbir şey saklamayın," diye tekrarladı. "Söz ver. Yemin et."

Bakışları bir kez daha buluştu ve her şey bir an için durgunlaştı - esinti, suya vuran güneş ışığı, arka planda hareket eden ve gevezelik eden insanlar.

Elindeki kristalleri daha sıkı kavradı. "Yemin ederim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

İHTİYAÇ DUYDUKLARI HERKESLE KONUŞTUKTAN SONRA

Elander'in ısrar ettiği bir şifacının kısa bir ziyaretinin ardından, ödünç aldıkları birkaç at ve Eldrin'den gelen bilgili bir rehberin yardımıyla dağlardan döndüler.

Kestirme ve daha güvenli yolları gösteren rehberle rağmen yol uzundu ve saray kapılarından geri döndüklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Cas içeri girer girmez danışmanlar, saray mensupları ve hizmetkârlar tarafından kuşatıldı -tıpkı Zaman Tanrıçası'nın cennetinden döndüğünde olduğu gibi- ama birkaç hızlı konuşmadan sonra sıvışmayı ve odasının mahremiyetine ulaşmayı başardı.

Gerçekten istemeden yatağa yığıldı; banyoya giderken görünmez bir güç tarafından yatağa çekilmişti. Uyanmadan önce sadece birkaç dakikalığına gözlerini dinlendirmek ve uzaktayken kaçırdığı kraliyet yükümlülükleriyle ilgilenmek istemişti.

Ama uyandığında sabah olmuştu ve fark etti ki -Kapının yanındaki muhafızla ayaküstü sohbet ettikten sonra, onu rahatsız etmemeleri konusunda kesin emir aldıklarını söyledi. Şikâyet etmedi; uzun zamandır hatırladığı en derin uykuydu ve bunun için vücudunda kalan iyileştirici büyüye teşekkür edip etmediğini merak etti.

Kendini güne hazırladı, çabucak yıkanıp giyindi ve sonra aşağı indi. Hızla yaklaşan zirve şu anda zihnini en çok meşgul eden şeydi, bu yüzden hala ne gibi hazırlıklar yapıldığını görmek için Nessa'yı aradı.

Sonunda onu bahçelerden birinde çukur kazarken ve içine tohum serperken buldu. Cas yanına gitmeden önce bir süre onu izledi.

Yaklaşan yükümlülüklerine ve endişelerine rağmen, yaklaşıp arkadaşının yaptığı işe hayranlıkla bakarken gülümsediğini hissetti. Bahçenin bu bölümünden geçen yürüyüş yolu, üzerine sürünen yabancı otlardan temizlenmişti ve Nessa'nın çoktan tohum ektiği düzinelerce yeni kazılmış alanla kaplıydı.

Cas, "Bu sabah çok meşguldün," diye yorum yaptı.

Nessa arkasına yaslandı ve yanağındaki kir lekesini silerken ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalıştı. "Aptalca biliyorum ama şuradaki serada bir sürü tohum ve başlangıç buldum." Sisli cam duvarları olan, kalabalık ve aşırı büyümüş görünen bir binayı işaret etti, sanki birileri bir ormanı esir almaya çalışmış ve başaramamış gibiydi. "Çiçek topluyordum, planladığım zirve ziyafeti için en azından bazı basit orta süsleri bir araya getirmeye çalışıyordum... ve sonra kendimi kaptırdım, sanırım."

Cas hâlâ gülümseyerek, "Öyle görünüyor," dedi.

Nessa tırnaklarından birinin altındaki bir parça kiri karıştırdı. "Geleceği ve eninde sonunda bu tür şeylere nasıl daha fazla ihtiyaç duyabileceğimizi düşünmeden edemedim. Geçtiğimiz yılın büyük bir bölümünde kimsenin buradaki seralara baktığını sanmıyorum. Hepsinin düzenlenmesi gerekiyor. Ama sadece bir tanesiyle başlıyorum - en azından tohumların ve benzerlerinin bir kısmının boşa gitmediğinden emin olmak için. Şu anda yapmamı istediğin başka bir şey varsa, aptalca olduğunu biliyorum, dediğim gibi-"

Cas sessizce, "Bu aptalca değil," diye araya girdi.

"Bu havada çiçek bile açmayabilirler; ekim mevsimi için çok geç, gerçekten. Ama onları sihrimle beslemeyi deneyebileceğimi düşündüm ve belki..."

Cas onun yanına çömeldi. "Yardım edebilir miyim?"

Nessa başını salladı ve ona uygun derinlikte bir çukur kazmasını, kaç tane tohum serpmesi gerektiğini ve bunları nasıl örteceğini gösterdi. Talimatları verdikten sonra sessizleşti, konsantrasyondan kaşları çatılmıştı.

Birlikte çalıştıkları on dakika boyunca Cas yolun bir tarafına, Nessa da diğer tarafına ekim yaptı, ta ki Nessa duraklayıp, "Çok zor, değil mi? Her şeyin büyüklüğü." Hâlâ döşenmesi gereken patikaya bakıyordu.

Ama Cas onun sadece çiçeklerden bahsetmediğinden şüpheleniyordu. "Öyle," diye kabul etti Cas, yeniden kazmaya başlayarak. "Ama bulacağız Orada. Ve dediğiniz gibi, gelecek için bir şeyler dikmek önemlidir."

O gün Rhea ile Rykarra'daki gibi bir öğrenim enstitüsü kurma planları hakkında yaptığı konuşma zihninde canlandı. Etraflarındaki yeni sürülmüş toprak yığınlarına bakarken o gün öğleden sonra hissettiği inatçı umut kıvılcımının aynısını şimdi de hissediyordu.

Arkadaşlarıyla birlikteyken geleceği düşünmek daha kolaydı.

Diğer tarafın.

Savaşmaya devam ettikleri sürece bir gelecek olacaktı, değil mi? Oraya ulaşabilirlerdi. Daha güvenli şehirlere, yeni inşa edilmiş binalara ve sıra sıra açan çiçeklere...

İkisi tekrar işe koyuldular ve sonraki bir saatin büyük bölümünü kazarak ve ekerek geçirdiler. Kimse onları rahatsız etmedi, tıpkı Cas'ın uykusunu kimsenin bölmediği gibi; Elander ve diğerlerinin araya girerek ona yükümlülüklerinden kısa bir mola verdirdiklerini düşünmeye başlamıştı.

Bunu merak etmesi, arkadaşlarının onun adına en son ne zaman müdahale etmeye çalıştıklarını düşünmesine neden oldu ve

kendini yaltaklanma dürtüsüyle savaşırken buldu.

"Bu arada sana bir özür borçluyum," dedi Nessa'ya. "Sen ve Zev, ikiniz de. O kristallerle ilgili olanlar için. Seni korkutmak ya da bana yardım etmeyi kabul etmeden faydalanmak istememiştim."

"Sorun yok." Nessa tekrar durdu, küreğinin kirli metal yüzeyindeki yansımasına bakıyordu, gözleri düşünceden kamaşmıştı. "Yapmaya çalıştığımız bu şeylerin hiçbirisi için gerçek bir talimat yok, değil mi?"

İşe geri döndüler. Yolun bir bölümü daha bittikten sonra Nessa ayağa kalktı, dizlerindeki kiri sildi ve "Peki, bizim için başka kristallerin var mı?" diye sordu.

Cas yaptı. Ceketinin cebinde en az yarım düzine vardı. -Ama birdenbire onları çıkarmak konusunda tereddüt etti. "Emin misin? Seni rahatsız ediyorsa yardım etmek zorunda değilsin."

Nessa küreğini kararlı bir savaşçının kılıcını kavradığı gibi kavradı. "Zirveden önce onlarla başa çıkmalısın, değil mi? Ve bu zirvede potansiyel müttefiklerimize ne kadar çok bilgi sunarsan o kadar iyi olur. Yani sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Bahçedeki dağınıklığı temizledikten sonra, arazinin daha تنها bir köşesine gittiler; ormanın tam karşısında, büyük taşlarla süslenmiş ve onları meraklı gözlerden daha da saklayan birkaç büyük gül çalıyla çevrili, aşırı büyümüş bir bahçe parçası. Bir çift taşın üzerine oturdular ve Cas kristalleri aralarına bir sıra halinde yerleştirdi.

"Bu sefer Lord Orbryn'in anıları," dedi Nessa'ya ve sonra Varen'in ona verdiğı yeni anılardan birini seçmeden önce, dağlarda kardeşiyle olan tuhaf karşılaşmasını kısaca anlattı.

İlk imgelemler Lord Orbryn'in kralı adına yaptığı çeşitli girişimlere dair kısa görüntülerdi. Toplantıları, seyahatleri, kitapları incelemek ve notlar almak için harcadığı sayısız saatler. Gördüklerinin çoğu daha önce keşfettiği ve Varen'in bahsettiği şeylerin teyidi niteliğindeydi; sinir bozucu bir şekilde çok az yeni bilgi ortaya çıktı ve beşinci kristalden sonra neredeyse öğleden sonra paydos etmeye hazırды.

Ama sonra altıncı bir kristal gözüne çarptı. Bunu açıklayamıyordu ama bu kristale dokunduğunda üzerine bir şey geldi; kafa derisini karıncalandıran ve büyüsünü huzursuz hissettiren bir elektrik sarsıntısı. Sanki büyü onun bu kristali seçmesini bekliyormuş gibiydi. Hatta ona rehberlik ediyordu.

"Sonuncusu," dedi Nessa'ya.

Nessa başını salladı, kararlılığını tazelemek için derin bir nefes aldı ve elini Cas'ın elinin içine koydu. Aralarından sıcaklık aktı ve Cas rahatlayarak gözlerini kapadı ve sessizce gerekli büyüü okudu.

Gözlerini tekrar açtığında gece olmuştu.

Bu anılardan birine daldığında, sıcaklık hissi de dahil olmak üzere duyularının çoğu körelirdi ama bu sefer çok ama çok soğuk bir yerin anısına daldığını söyleyebilirdi. Gökyüzü açık ve zifiri karanlıktı. Yıldızlar daha önce hiç görmediği kadar parlaktı. Lord Orbryn bir yamaçtan aşağı inip yola doğru yürürken, donmuş otlar çizmelerinin altında çıtırdıyordu. Karanlık atlar tarafından çekilen karanlık bir araba, engebeli yolda yuvarlanıyordu, gümüş süslemelerinin ara sıra parlaması onu biraz görünür kılan tek şeydi.

Araba bir anda durdu. İçinden babası çıktı.

Lord Orbryn dönüp arkasına baktı ve Cas'ın görüşü de onunla birlikte hareket ederek bir tepenin üzerine tünemiş küçük bir ev gördü. Hafifçe sola doğru eğilmişti ve

her an yıkılabileceği izlenimini veriyordu. Uzun, söğüt gibi dalları olan büyük bir ağaç sağında duruyordu; hafif bir rüzgârda bile dalları evin pencerelerini gıdıklayacak kadar yakındı. Cas bu sesi hayal edebiliyor ve ürperiyordu.

Garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı, hatırladığı ama adını tam olarak koyamadığı bir yüz gibi.

Zaman bu anılarda olduğu gibi belirgin bir şekilde ilerledi ve birden evin ön kapısının önünde durdular. Lord Orbryn parmaklarını kapının üzerinde gezdirdi ve ara sıra ahşaba oyulmuş desenlere dokundu.

Kapıyı tam olarak çalmadı ama kapı yine de açıldı. O ve kral içeri alındı. Uzaktan gelen çocuk sesleri onlara doğru yankılandı. Bitişik odada yanan ateşin loş ışığıyla aydınlanan antre, Orbryn'in -ve dolayısıyla Cas'ın- kendilerini içeri davet eden kişinin şeklini seçebilmesine olanak tanıyordu. İnce bir vücut, ışıktaki tuhaf bir şekilde parlayan deniz mavisi gözler, sivrilen kulaklar...

Bir elf.

"Her şey ayarlandı." Elfin parlayan bakışları kralın üzerinde gezindi. "Kendiniz gelmenize gerek yoktu."

Lord Orbryn, sesi dışarıdaki hava kadar soğuk bir şekilde, "Majesteleri bu gibi önemli konulara kendi kişisel damgasını vurmayı seviyor," dedi.

Elf soğuşa karşı kayıtsızdı. Bakışları krala dikilmişti. "Burada güvende olacak Majesteleri."

Anric bunun üzerine sadece homurdandı ve sonra yanındaki deri çantadan bir şey aldı. Küçük bir altın kutuyla birlikte bir çeşit kâğıt. Cas'ın tahminine göre ödeme ve anlaşmalarının sözleşmeye dayalı kanıtı.

Adam alçak sesle bir şeyler söyledi. Daha yakından dinlemeye çalıştı ama sis içeri girip sesleri bastırdı ve bir de baktı ki Anric'in geldiği arabadalar ve Lord Orbryn kralına konsey öneriyor.

"Elf soyu onun büyüsünü bizim yapamayacağımız şekilde bastırabilecek. Bu daha büyük bir iyilik için."

Yine o kelimeler. Daha büyük iyilik. Varen'in çok endişelendiğini iddia ettiği şeyle aynı şey.

Bunu düşünmek istemiyordu ama yine de zihni hızla çalışmaya devam etti. Her zaman Anric'in kendisini küçümsediği için ondan kurtulduğunu düşünmüştü, endişelendiği için değil. Ama şimdi zümrüt gözlerini gölgeleyen şey endişeydi.

Öte yandan, elbette endişeliydi; ilahi büyüye karşı savaşan bir kralın güçlü ve dengesiz ilahi büyü kullanan bir kızı olamazdı.

Onun için mi yoksa tacı için mi daha çok endişeleniyordu... Belki de bunu hiçbir zaman tam olarak bilemeyecekti.

Gerçeği anlayıp anlayamayacağını görmek için babasının yorgun gözlerini inceledi. Lord Orbryn de onu inceliyordu, bu da anıyı son derece netleştirdi, kralın yetimhaneye dönüp bakarken yüz hatları keskin ve belirgindi. Orbryn'in söylediklerine katılmak için konuşmaya başladı, belki de, ama bir şey onu tereddüt ettirdi.

Sanki onu bırakmak istemiyormuş gibi. Sanki o... o değildi...

Hayır.

O hâlâ bir caniydi. Yaptığı korkunç şeyleri hiçbir şey değiştiremezdi. O bir caniydi. Varen bir caniydi. Ne kadar iyi bir şey yapmak için yola çıkmış olurlarsa olsunlar.

Lord Orbryn, "Artık bu imparatorluğu korumak için yapılması gerekenlere odaklanabiliriz," dedi.

Anric bakışlarını yetimhaneden ayırdı, yetimhane artık uzakta karanlık bir lekeden başka bir şey değildi. Başını salladı.

"Mistwilde'da ilerleme kaydediyoruz; inanıyorum ki kral yola geliyor. Bilginlerimiz de bu konuda ne yapılması gerektiğine karar verdiklerine inanıyorlar. Size sunmak üzere hazırladıkları notlar var; Üstat Hamon'un kendisi de konseyimizle konuşmak üzere Bellmere'den geliyor, ki bu da önemli haberler olduğunu gösteriyor. Aksi takdirde şahsen bu yolculuğa çıkmazdı."

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandı kral, yüzü bir kez daha vagonun penceresinden dışarı bakmaya döndü.

Lord Orbryn hükümdarının yolundan gitti ve anı, arabanın dışındaki boş geceyi yansıtan bir karanlığın içinde kayboldu. Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken Cas yeniden şimdiki zamana döndü; sanki onu nefesiyle birlikte dışarı çıkmaya zorlamıştı.

Yine de geri döndüğü için mutluydu. Nessa'nın büyüsünün verdiği hisse geri döndü; karanlık bir mağaradan çıkıp sıcak bir yaz gününe adım atmak gibiydi.

"Eee?" Nessa sordu. "Nasıl gitti?"

Sıcaklık azalmaya başlayınca Cas kendini toparladı ve imgelemine anlattı. "Tanıdık bir şey gördüm. Sanırım Lord ve Leydi Tessur'un beni buldukları yetimhane. Görünüşe göre babam beni büyümü bastırabilecekleri umuduyla orayı işleten elflere bırakmış."

Nessa bunu bir süre düşündükten sonra, "Tessurlar'ın seni oradan götürebilmiş olması garip değil mi? Eğer elflerin seni orada tutması ve kralın emriyle güvende tutması gerekiyorsa?"

Cas omuz silkerek, "Elflerin ölümlülerle yaptıkları bir anlaşmayı bozmaları ilk kez olmuyor," dedi. "Ve belki de krala yapabileceklerini söyledikleri şeyi yapamadılar, bu yüzden paniğe kapıldılar ve benden de kurtulmaya karar verdiler. Nereye gidersem gideyim her şeyi bozuyor ve karmaşıklıştırıyorum, değil mi?"

Nessa'nın gözleri sempati ile parlıyordu.

Cas gülmeye çalıştı, şaka yapıyormuş gibi davranmaya çalıştı - çünkü sempati duymak istemiyordu. "Daha da önemlisi," diye devam etti aceleyle, "Orbryn Mistwilde'daki bağlantı noktasından ve bu konuda araştırma sunmaya hazırlanan Hamon adında bir adamdan bahsetti - bu isim bir sonraki adımımızı belirlemek için kullanabileceğimiz bir ipucu olabilir."

"Kütüphane görevlilerine danışmalıyız," diye önerdi Nessa, ama aslında pek de öyle düşünmediği açıktı.

Kitaplar ve akademisyenler hakkında düşünüyordu; Cas'ın kendi kişisel mücadelesiyle daha çok ilgileniyordu.

Cas yine bu mücadeleden sıyrılmaya çalıştı. Ama kendisi hakkında bildiğini sandığı her şey, orada otururken bile daha da çözülüyormuş gibi hissediyordu, geçmişinin parçaları düşüyor, etraflarını saran gül yapraklarının arasına karışıyordu. Yıldız Tanrıçası'nın sözlerini ve Cepheid'e sorduğu o tekrarlayan rüyayı düşünüp duruyordu. Nasıl ortadan kaybolduğunu ve sonra...

Kanama durmuştu.

Nessa'ya şaka yollu söylediği şey doğrudu. O bir komplikasyondur, kraliyet ailesinden kopan ve onun gidişatını sonsuza dek değiştiren bir parçaydı - iyi ya da kötü.

"Ben iyiyim." Nessa'ya güven verici bir gülümseme vermeyi başardı. "Ama hâlâ yapabiliyorken gidip görmem gereken biri var."

Hava ruhunun izini sürdükten ve ona iletmesi için bir mesaj verdikten sonra Cas odasına gizlendi ve cevabı beklerken kilitli bir kapının arkasına saklandı. Nessa onunla birlikte bekledi ve ikisi de zirvelerine katılmayı kabul eden Kethran liderleri hakkındaki notları gözden geçirerek zaman geçirdiler.

Yaklaşık iki saat sonra, ruh Caden'ı nehirde, daha önce buluştukları yerin yakınında buluşmaya davet ederek geri döndü.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Nessa sordu. "Diğerlerini de davet etmeli miyiz?"

Cas bunu düşünmüştü ama bu toplantıyı olabildiğince hızlı ve basit tutmaya çalışıyordu. Şu anda şifonyerinin çekmecelerinden birinden bir Mimik kristali çıkarmasının nedeni de buydu.

onu tanıyacak ve bu öğleden sonra yavaşlatacaktı. "Daha sonra hepsini anlatacağım," diye söz verdi Nessa'ya. "Cevapları ve istediğim tüm gerçekleri aldıktan sonra birlikte yorumlayabiliriz."

"Malaphar'ın Caden'in ne yaptığını dinleyemediğini nereden biliyoruz?"

Cas derin bir nefes aldı, elindeki kristali aktive edecek büyüyü okudu ve sonra Nessa'ya dönüp şöyle dedi: "Yapmıyoruz."

Nessa birkaç kez itirazını dile getirmeye başladı ama kelimeleri bulamadı. Sonunda sadece başını salladı ve iç geçirdi.

Cas yeni büyülenmiş görünümünü kontrol etmek için aynaya gitti. Daha önce olduğu gibi ölü kraliçeye benzememek için bu kez kristali yönlendirmeye çalışmıştı. Ve bu irade gücünden mi yoksa başka bir şeyden mi bilinmez, başarılı olmuştu; kırmızı teni ve dalgalar halindeki asi siyah saçlarıyla tanınmaz bir genç kadına dönüşmüştü.

"Ancak yükselişin hemen gerçekleşen bir süreç olmadığını biliyoruz," diye devam etti, bir yandan da yeni saçlarını bir çeşit örgü haline getirmeye çalışıyordu. "Varen'le konuştuğumda, Karanlık Tanrı'yla bağlantısının tam olarak kurulabilmesi için biraz daha zamanı olduğunu düşünüyor gibiydi; Caden'in Malaphar'la bağlantısının da aynı yolu izleyeceğini varsayıyorum. Bu yüzden hızlı hareket etmeli ve en iyisini ummalıyız."

Nessa aynada onun yanında belirdi ve saç tutamlarını daha da evcilleştirmesine yardım etti.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı Cas. "Varen'in bana söylediği her şeye inandığım için aptal olduğumu ama..."

Nessa burnundan derin bir nefes aldı. "Ama bir şeye inanmak zorundayız, değil mi?"

"Kesinlikle. Bu noktada hiçbir şey kesin ya da kolay değil."

"Yine de seninle geliyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin." Nessa örgüyü bağlamayı bitirdi. Cas'ın saçının arkasına sıkıştırdı.

Elini Cas'ın gömleğinin üzerinde gezdirdikten sonra omzuna koydu.

Cas o ele uzandı ve hızlıca sıktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Göze çarpmadan taşıyabilecekleri birkaç silah aldıktan sonra sessizce saraydan çıkıp şehre doğru yol aldılar. Yanlarında birkaç silahlı muhafız da getirmişlerdi ama Cas onlara belli bir mesafede durmalarını emretti; gerektiğinde müdahale edebilecek kadar yakın ama dikkat çekmeyecek kadar da uzakta.

Nehre vardıklarında Nessa onu bir kenara çekip büyüünden bir battaniye çağırdı ve Cas gözlerini kapatıp gözle görülür bir şekilde rahatlayana kadar üzerlerinde gezinmesine izin verdi.

"Ben burada nöbet tutacağım," dedi Nessa. "Ve onları da hizada tutacağım," diye ekledi, yanlarında getirdikleri askerlere başıyla işaret ederek.

Cas bu planı kabul etti ve tepeden nehir kıyısına kadar tek başına indi. Nehrin kıyısına ulaştığında fazla beklemesine gerek kalmadı; garip bir gölge çoktan köhne kayıkhaneden dışarı taşmıştı. Gözleri onu takip etti, değişip gerilmesini ve sonunda hızla tanınabilir bir şekil alan karanlık enerji akımlarına yükselmesini izledi.

Etrafındaki hava soğudu ve adam aniden oradaydı, gölgelerden çıkıp katı bir forma büründü ve onunla yüzleşmek için döndü.

"Merhaba Casia." Onu selamlarken bile bakışları yola doğru kaydı. Yanında getirdiği insanlara bakıyordu; özellikle birini aradığı belliydi ve Cas onun kim olduğunu bildiğinden emindi.

"O burada değil," dedi, "ve böylesi daha iyi, inan bana. Daha az karmaşık, böylece bu işi çabucak halledebiliriz."

"Bana hala kızgın, değil mi?"

"Çabuk ol," diye tekrarladı. "Cevap vermene ve benim için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmana ihtiyacım var."

Dikkatini yavaşça tekrar ona, sadece ona verdi. Boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği yuvarladı. Boğazını temizledi. "Evet-Varen yapabileceğini söyledi."

Ağabeyinin adını duyunca belirsiz bir ürperti omurgasından aşağı süzüldü.

"Yani," diye başladı Caden, yavaşça, düşünceli bir şekilde. "Şu ana kadar babanı ve mirasını daha iyi anlamak için yeterince şey gördün sanırım?"

"Anladın mı?" Kadın homurdandı. "Tam olarak değil. Ama onun üst-tanrıları öldürmeye, onları mühürlemeye, onları... şey yapmaya çalıştığını kabul ettim."

"Ölümlü dünyayı kurtarmak için."

Sırtından aşağı bir ürperti daha indi, bu seferki gözle görülür bir şekilde ürpermesine neden oldu.

Caden başını yana eğdi, tuhaf gözleri ikindi güneşinde parlıyordu. "Kurtarmak kelimesini kullanma şeklimden hoşlanmadın, değil mi?"

Bakışlarını kaçırdı. "Hakkında duyduğum neredeyse her hikâyede kötü bir adamdı. Kendime anlattığım her hikâyede."

Caden basitçe, "Pek çok kötü adam dünyayı kurtarmak için yola çıkmıştır," dedi. "Neden başladığını unutmuş olabilir ama gerçek değişmedi: Kendisinin bir kötü adam olduğunu düşünmüyordu."

Cas bu konuda yorum yapmadı. Anric'in gerçek nedenlerini muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacaktı; bunu çoktan kabullenmişti. Ve şu anda endişelenmesi gereken tek kötü adam, hâlâ yenilmesi gereken Karanlık Tanrı'ydı.

Bazı şeyler işleri karıştırmasaydı, çoktan yenilmiş olabilecek olan kişi.

"Ne olurdu?" diye merak etti yüksek sesle, gözleri hâlâ Anric yerine nehirdeydi, "eğer düşmüş Ölüm Tanrısı Anric'i öldürmek için gönderilmemiş olsaydı? O ana kadar olan olaylar farklı gelişseydi? Eğer biz... farklı bir seçim yapsaydık?"

Caden önce cevap vermedi -Cas ona bakana kadar- ve sonra içini çekerek, "Bilmiyorum. Benim sihrim sadece olan şeyleri görmeme izin veriyor, olabilecek alternatif zaman çizgilerini değil."

Cas'ın parmakları kolyesinde asılı duran kum saatinin üzerine kapandı ve onu dalgınca sıktı.

O tanrıçaya büyüsünün geçmişi değiştirip değiştiremeyeceğini sorduğunda, Cas o anda neyi değiştirebileceğini tam olarak bilmiyordu. Kendini içinde bulunduğu karmaşayı nasıl düzeltebileceğini.

Şimdi bir fikri vardı.

Korkunç, iç burkan bir fikir... Ve onu rahat bırakmıyordu.

"Elander sadece beni kurtarmak istemişti," dedi yumuşak bir sesle. "Tanrısal ve ölümlü âlemlerin tüm dengesini bozmak değil. Tüm bu karmaşa... gerçekten de o diğer yaşama kadar geri götürülebilir mi? Aramızdaki o buluşmaya?"

Pek çok kötü adam dünyayı kurtarmak için yola çıkmıştır.

Caden bu tüyler ürpertici ifadeyi tekrarlamadı, ama aklından çıkaramıyordu.

Biz kötü adam değiliz, demek istedi.

Kelimeler boğazında düğümlendi.

Bunun yerine sessiz, acı verici bir düşünce ortaya çıktı: "Eğer benimle tanışmamış olsaydı, Karanlık Saray'dan düşmeyecekti. Anric'i öldürmekle görevlendirilmezdi. Kral hayatta kalabilirdi, bu da demek oluyor ki..."

Caden ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ama hâlâ konuşmuyordu.

Bu yüzden Cas tek başına devam etti: "Anric çalışmalarına devam edebilirdi ve belki de sadece Taş Tanrı'nınkini değil, tüm Antaeum Noktalarını mühürleyebilirdi. Ölmeden önce bunu başarmaya çok yaklaştı. Lord Orbryn'in anısını gördüm, ben-"

"Ne olmuş olabileceğini bilmenin hiçbir yolu yok, gerçekten."

Cas yumruklarını sıktı ve parmaklarını avuçlarının içine gömdü. Tırnaklarının ısırması ona odaklanacak bir şey veriyordu.

-Kaçmasını, farkındalıktan uzaklaşmasını engelleyen bir keskinlik.

"Geriye kalan tek şey olanlarla ilgili ne yapacağımıza karar vermek," dedi Caden. "Sanırım beni buraya aklınızda belirli sorularla çağırdınız? Söylediğiniz gibi, bunların üzerinden hızla geçmeliyiz."

Cas başını sallamaya çalıştı ama başaramadı.

Belirli soruları vardı - başlangıç olarak, bahsettiğini duyduğu Üstat Hamon hakkında ne kehanette bulunduğunu sormayı planlıyordu. Belki de o bilginin notlarını hızlıca bulmasına yardımcı olacak daha fazla bilgi verebilirdi.

Ama şimdi gerçekten neyi görmesi gerektiğini biliyordu. Eğer tüm bu olanları ayıklama umudu varsa, geçmişi ait olduğu yere, yani arkasına koyma şansı varsa, böylece geleceğe odaklanabilecekse, hangi anıyı ortaya çıkarması gerektiğini biliyordu.

Bakışlarını Caden'inkilere kilitledi.

İrkilmemek ya da onun sinir bozucu gözlerine bakmamak için kendini zorladı.

"Bana kendi anılarımı gösterebilirsin, değil mi?" diye sordu sessizce ama kararlı bir şekilde. "Hem bu hayattan hem de diğerlerinden?"

Tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı, yavaşça nefes verdi; daha soruyu sormadan kendini onun cevabına hazırlıyordu: "Ne görmek istersiniz?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

CAS'IN KILIFINA SIKIŞTIRDIĞI KÜÇÜK BIÇAĞI KULLANDILAR.
ayak bileği.

Avucuna hızlıca vurulduğunda derisinde kırmızı bir kabarcık oluştu. Cas gözlerini kaçırdı ve kendini nefes almaya zorladı; hâlâ kan görmekle mücadele ediyordu ve şimdi bunun yüzeye çıkardığı tüm o travmaları yeniden hatırlamanın zamanı değildi.

Caden yoluna devam ederken kanayan elini hızla yumruk yaptı.

Bu kanın damlalarını alıp onlarla sihrini nasıl yapabildiği basitti - rahatsız edici bir şekilde öyle -. Nehrin kenarına yaklaştı. Kanla kaplı pençesini suya daldırdı.

Onu ileriye doğru çağırdı ve botunun burnu nehirle buluştuğunda, sudan yükselen sis onu içine çekti. Aynı hızla uzaklaştı ve yeni çevresinin mükemmel berraklığı karşısında şok oldu.

Yalnızdı, karanlık ve huzursuz bir denizin kenarında duruyordu.

Martılar tepesinde viyaklıyor, çığlıkları sabit, uğultulu bir rüzgâr tarafından taşınıyordu. Ve bu anılarda genellikle deneyimlemediği başka şeyler -başka duyular- da vardı: Deniz spreynin tuzlu kokusu, denizin

Tenindeki nem, çıplak ayaklarının altındaki kayalık sahilin rahatsız edici keskinliği.

Uzaktaki bir uçurumun üzerinde, avlusu yıpranmış bir çitle çevrili, mor ve beyazın çeşitli tonlarında çiçeklerle kaplı, köhne bir kulübe duruyordu.

Kulübeye bakarken zihninde bir kelime -hayır, bir his-belirdi: Ev.

Bu anı başka bir hayata aitti ama yine de şimdiye kadar gördüğü en net anıydı. Hissettiği en net şeydi. Ama bu onun olduğu içindi, değil mi?

Ve bazı şeylerin insanı asla gerçekten terk etmediğini düşünüyordu.

Rüzgâr dinmeye başladı. Karanlık deniz, gri gökyüzünün altında hafifçe dalgalanan bir aynaya dönüştü ve şimdi içindeki yansıma netti - esmer tenli ve hafifçe zayıflamış bir çerçeveye sahip genç bir kadının. Gözleri genişti ve büyüleyici derecede parlak, zengin bir kahverengi tonundaydı ama gözlerinin altında yorgunluğunu ele veren ve gerçek yaşını tahmin etmeyi zorlaştıran derin halkalar vardı. Uzun dalgalar halindeki kaba, siyah saçları dağınık bir topuzun içinde kısmen duruyordu. Soluk yeşil elbisesi kemikli omuzlarından birinden sarkıyordu, muhtemelen çok ağırlaştığı için sarkmıştı; sanki denize girmiş gibi beline kadar sıırılsıklamdı.

Bu kadın.

Kendisi.

Cas onun kim olduğunu biliyordu -onu görmeyi bekliyordu- ama yine de bunu gerçekten deneyimlemek çok garipti. Bu kişinin ruhu ile şimdiki benliğinin bir ve aynı olduğunu kabul etmek.

Geçmişteki benliği sudan bir adım uzaklaştı ve omzunun üzerinden uzaktaki eve baktı.

Çevresinde garip bir ışık parladı.

Cas merakla ona doğru ilerlemeye çalıştı. Ama bu anı içinde özgürce hareket etmeyi diğerlerine kıyasla daha da zor buldu; sanki gerçekten bir yere bağlıymış gibi hissediyordu.

bu geçmiş versiyonunu kırılmaz, görünmez iplerle bağlıyor.

Neyse ki, o geçmişteki benlik sonunda nemli eteklerini kaldırdı ve eve doğru temkinli bir şekilde ilerledi, yaklaştıkça hızlandı.

İçeride en çok tatlı leylak ve yemek baharatları kokuyordu ama alttan alta acı bir şeyler de hissediliyordu. Bu acılık şıfalı bitkilerden geliyordu, Cas anılar küçük evin içinde ilerleyip en arkadaki karanlık odaya ulaştığında fark etti. Bu odanın köşesindeki yatakta, çarşaflara sarılmış, kıpırdamadan yatan bir figür vardı. Arada sırada mezar sessizliğini bölen nefes tıkırtıları olmasa, Cas bir cesede baktığını düşünebilirdi.

Bu geçmiş yaşamın hikâyesini yeterince iyi biliyordu, bu yüzden bu kadının kim olduğunu kolayca tahmin edebilirdi - kız kardeşi.

Anı hasta kadının üzerinde kalmamıştı. Caden'in kontrolünde olsun ya da olmasın, anılar değişiyordu ve Cas geçmişteki halini ön odada tek başına, ateş yakarken ve ara sıra pencereye doğru dikkatli bakışlar atarken buldu. Ateş canlanıp sıcak ışık odanın üzerinde titreşirken, pencereye doğru ilerledi. İnce perdeleri özenle kenara itti. Hafıza bu noktada donmuş gibiydi ve temkinli bakışlarının nedeni kısa sürede anlaşıldı.

Ölüm Tanrısı yaklaşıyordu.

İşte buradaydı: Onların başlangıcı. Bir bıçağın ucunda dengede duran, dünyanın kaderini değiştirmeye hazır bir kırılma noktası olan kadersel bir buluşma.

Cas hâlâ geçmişteki benliğine bağlıydı ama kısa bir an için sanki kısmen aşmış gibi hissetti - sanki sahneyi yukarıdan izliyormuş gibi. Kendi kalbinin atışını hissedebiliyordu. Kendi nefesini tuttuğunu biliyordu.

Sonra o geçmiş benlik beklenmedik bir şey yaptı. Perdeleri kapattı. şömine kapılarını kapattı ve odadaki diğerk tüm ışık kaynaklarını kararttı, bunu yaparken kendi kendine mırıldandı. Sonra uzun bir süre karanlıkta durdu, başı öne eğikti. Sanki dua ediyormuş gibi. Ya da kendini elikleştiriyordu belki de.

Sonunda başını tekrar kaldırdığında gözleri hemen pencereye gitti. Yumruklarını sıktı ve pencereye doğru yürüdü. Kapalı perdelerdeki küçük bir aralıktan gizlice baktı.

Cas'ın görüşü onunkini takip etti.

Hâlâ oradaydı. Tam orada, ön kapıya giden yolun kenarındaydı. Cas yaklaşmaya çalıştı ama bir kez daha kendini önceki halinden ayırmayı başaramadı; böylece tek yapabildiğı onun bu geçmiş halini görmek oldu.

Hafifçe parlayan gözler, bulutlu ışıkta gümüşi mavi parlak küreler. Solgun saçlar. Açık teninde hareket eden soluk, doğall olmayan gölgeler. Görünüşü ölümlüler âleminin havasıyla silikleşmiş olsa da açıkça bir tanrıydı; Oblivion'da ona kimliğini açıkladığında da buna çok benziyordu - ilahi kalıntı tam tersi bir etki yaratmış ve tanrısal formundan geriye kalanları güçlendirmişti.

O parlak ve şaşırtıcı güzellikteki gözler çitlerle çevrili bahçeyi taradı ve ağızının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Belki de dağınık ormanda baskın olan iekle eğleniyordu: Zambaklar. Eski bir batıl inantı bu; Ölüm Tanrısı'nın sevdiğı varsayılan bu çiçeklerin ekilmesi.

Bakışlarını bahçeden kaldırdı ve onun yerine pencereyi inceledi. Onun kendisini izlediğini hissediyor muydu? Onu ilk başta buraya getiren neydi? Cas'ın bildiğı hiçbir zaman diliminde bu tanrının bizzat ortaya çıkıp ölüleri toplaması normal değildi.

Peki neden gelmişti? Neden buraya? Neden şimdi?

Sorular zihninde dönüp dururken, çevresi de çalkalanmaya başladı. Hafızasında bir başka değişim. Başka bir güne, soğuk ve kasvetli bir güne atlıyordu. Çiçekler önsezili bir dansla sallanıyordu. Kapı gıcırdadı ve Elander ortaya çıkıp onu yakalayana ve sabit tutana kadar defalarca çarptı.

Her şey bir önceki günle aynı şekilde çerçevelenmişti: Hafıza daralmış, perdelerdeki bir aralıktan süzülerek geçmişteki benliğinin bakabileceği kadar genişlemişti.

Ama bu kez Elander'in izlendiğinin farkında olduğu belliydi; doğrudan o pencereye baktı ve Cas önceki halinden fırlayan ürpertiye hissetti, Ölüm büyüsünün ani soğuğu onu yakaladı ve nefesini kesmesine neden oldu.

Elander'in derisinin üzerindeki gölgeler koyulaştı ve kalkarak etrafında sis gibi yükseldi. Bileğinin bir hareketiyle bir yaratık gölgelerin arasından sıyrıldı, öne doğru süzüldü ve dört ayaklı bir canavar şeklini aldı. Kapının altından süzüldü ve pencereye doğru koştu.

Sıçradı.

Ve vurdu... havayı parlak bir güçle kıvılcımlandıran bir şey. Görünmez bir bariyer. Karşıt büyü. Yaratığı durdurdu, parçaladı ve her yöne kaçışan gölge parçacıkları gönderdi.

Birdenbire Cas artık perdelerin arasından bakmıyordu. Hafıza titredi, hareket etti ve şimdi onu Elander'dan ayıran bir pencere yoktu; geçmişteki benliği kapıyı açacak kadar cesur olmuştu. Muhtemelen kız kardeşini alıp götürmek için gelmiş olan bu tanrının yüzüne bakacak kadar.

Gözleri bu kez buluştuğunda, Elander'in etrafındaki diğer gölgeler geri çekildi.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Cas geçmiş kalbinin gümbürdediğini hissetti, aynı derecede şaşırmıştı ve kafası karışmıştı.

Elander'in hâlâ durduğu kapıya doğru ilerlemeye çalıştı ama yine bedenini geçmişten ayırmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark etti. Ve o önceki benlik kapıdan uzaklaştığında bile, geri itildiği gibi geri çekildi. Elander'in gölgelerini dağıtan aynı görünmez güç, ona fazla yaklaşmasını engelledi.

Sahne dalgalandı. Bulanıklaştı. Midesi guruldadı ve Cas kendini hazırladı, zamanda başka bir değişim bekliyordu... ama gelmedi.

Caden'in sesini duydu, bir rüyadaki gibi uzak ve yankılanan bir ses; zihninde miydi, yoksa gerçekten adını mı söylüyordu?

Cevabını bir an sonra, başını döndüren bir hızla Ciridan'a döndüğünde almıştı. Endişeli bir Nessa ve kafası karışmış bir Kan ruhu onu karşıladı.

"Ne oldu? İşim bitmemişti, ben-"

Caden kramp girmiş elini rahatlatmak istercesine salladı. "Bir sebepten dolayı dengesizleşiyordu." Kurumuş kanla kabuk bağlamış pençesinin ucunu inceledi. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım... bu her neyse."

"Dengesiz mi?" Nessa kaşlarını çatarak tekrarladı.

Cas kollarını kendine doğru sardı ve konuşmadı. Kararsızdı. Bu, o anın -ve Elander'la tanışmasının- dünyaları için gerçekten bir kırılma noktası olduğunun daha fazla kanıtı mıydı?

Üçü de uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonunda Caden pençelerini geri çekti ve "Sonuna kadar bir muamma" dedi.

Cas onun sonunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. Ya da sorunlu gözlerinin birdenbire onunkilerle buluşmak istemeyişinden. Ya da geri çekilmeye başlarken kolunun titremesinden.

Ne yaptığının farkına varmadan, eli uzandı ve o kolu tuttu ve onu -ve onu
-Hala.

Gözleri hâlâ onunkilerle buluşmamıştı. Kızın onu kavrayışına baktı. Derin bir nefes aldı ve bir süre kendisiyle tartışır gibi yaptıktan sonra, "Hazır sen buradayken seni uyarmak istedim: Her zamankinden daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde yükseliyor."

"Varen?"

Caden başını salladı. "Malaphar bu fani diyarı asla gerçekten terk etmedi. Dawnskeep'e yaptığı yolculuk dışında sadece saklanıyordu. Ama o sadece gerçek benliğinin bir görüntüsüydü; asıl formu zaman kolluyor ve gün geçtikçe güç topluyor."

"Güç toplamak mı? Nasıl?"

"Varen ve ben, ilahi enerjinin diğer iki noktasını kapatmanın bir yan etkisi olduğuna inanıyoruz; bu alemdeki büyü akışını bozdu. Bir tür huni oluşturmaya izin verdi. Bu âlemde zaten var olan güç, Güneş ve Taş tanrıları dışarıda bırakıldığında öylece yok olmadı ve diğer iki Moraki de paylarına düşeni almak için burada olmadığından, onun emebileceği daha çok şey var."

"O ve diğer ilahi varlıklar," diye düşündü Cas yüksek sesle. "Bu yüzden son zamanlarda daha rahat hareket edebiliyorlar."

Caden başını salladı. "Ve bunu anladı -her ne kadar tüm bunların ardındaki nedeni tam olarak bilmeseyse de- ve bundan faydalanmaya ve giderek daha fazla gücü kendine çekmeye başladı." Cas'ın elinden kurtuldu.

"Yani Varen ve Anric'in yaptıkları onu daha da mı güçlendirdi?" Nessa sordu.

Tabii ki öyle, diye düşündü Cas.

Hiçbir şey karmaşık olamaz, değil mi?

"Şimdilik, evet. Ama eğer onun noktasını mühürlemeyi başarırsan, bunun bir önemi kalmayacak, değil mi? Eğer o da bu diyarın dışında kalırsa, o zaman endişelenecek bir şeyiniz kalmaz."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandı Nessa.

"Evet," diye omuz silkerek kabul etti Caden. "O yüzden artık harekete geçmelisin, değil mi? Ne kadar uzun sürerse,

o kadar güçlü olur." Bu sözleri söylerken içinden garip bir kıpırtı geçti -sanki onu bağlayan zincirlerin sonuna gelmiş ve sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Cas'ın eli belli belirsiz, sırtına dayadığı hançere doğru hareket etti.

Ama Caden kendisini saran bağdan hızla kurtuldu. "Gitmem gerek," dedi ve dönüp uzaklaşmadan önce onların cevabını beklemedi, gölgeler teninden sızıp giderken vücudunu sarmaya başlamıştı.

Cas otomatik olarak onun peşinden gitmeye başladı - konuşmaları henüz bitmemişti- ama Nessa elini tuttu ve onu geri çekti. Bakışları ağlamaklıydı, dile getirmediği endişesi açıktı: Hâlâ onun sadakatının gerçekte nerede yattığını bilmiyoruz.

Ve haklıydı.

Bu toplantıda zaten yeterince zaman geçirmişlerdi. Bu, pek çok farklı nedenden ötürü tehlikeliydi ve dakikalar geçtikçe ve mücadele ettikleri karanlık güçler güçlenmeye devam ettikçe daha da tehlikeli hale geliyordu.

Cas bunu biliyordu ama son bir kez arkasından seslenmekten kendini alamadı, "Gerçekten üzgün, biliyorsun," dedi.

Caden durakladı, gölgeler rüzgâra kapılmış bir pelerin gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Bunu söylediğinde ona inanmadığınızı biliyor. Ama bu doğru. Ne kadar üzgün olduğunu gördüm."

Caden'in bakışları gökyüzüne doğru kalktı. Gölgeleleri yerleşmedi ama gitmedi de.

"Ve bu son değil," diye ısrar etti Cas. "Bunu düzeltebiliriz. Henüz pes etmeyin ve kontrol için savaşmaya devam edin, çünkü her şey hala... değişebilir."

Bakışlarını tekrar ona çevirdi. Onun yüz ifadesini okuyor gibiydi. Ya da zihnini, belki, ve muhtemelen

Onun düşüncelerini o anda kendisinden daha iyi anlıyordu. Sonunda, "Değişim aldatıcıdır, değil mi?" dedi.

Cevap vermek için hevesle ağzını açtı ama söyleyecek sözü olmadığını fark etti.

Ve o ne söyleyeceğine karar veremedi ortadan kayboldu.

Saray alanına geri döndüler ve Cas Nessa'ya iyi olduğuna dair defalarca güvence verdikten sonra yollarını ayırdılar.

Nessa ziyafet menüsünden sorumlu tuttuğu hizmetkârla konuşmaya gitti. Cas kapıya yönelmeden önce ufukta beliren kara bulutları inceleyerek bir süre oyalandı. Elini saracak, sonra da söz verdiği gibi gidip Elander'i bulacak ve keşfettiklerini ona anlatacaktı.

Takip edildiğini anladığında neredeyse içeri girmişti.

"Kraliçe."

Etrafında döndü. Adres hâlâ garip bir şekilde kulaklarına çarpıyordu ama bu yabancı, gümüşü sesten duymak daha da garipti - antenleri arkasında süzülen ve neredeyse parke taşlı yolu kazıyarak ona bakan Hava ruhuna ait bir ses.

Cas nefesini tutmak için bir an durdu. "...Konuşuyorsun."

Ruhun iri gözleri kırıştı. "Sadece tanrıçam benden bunu istediğinde."

Cas kulak misafiri olabilecek kişilere karşı etrafına bakındı; en yakın muhafızlar sarayın büyük girişlerinden birinde, en az elli metre ötede konuşlanmıştı. "Ve bana söyleyecek bir şeyi mi var?"

"İstediği zaman benim gözlerimden görüyor. Bu yüzden geçmişle ilgili sorularınızın devam ettiğini biliyor."

"Sorularım..."

"Bir keresinde ona kırık bir parça olup olmadığını sormuştun."

Cas bir kez daha nefesi kesilmiş gibi hissetti ama sakince, "Evet. Ne olmuş?" demeyi başardı.

"Artık bir cevabın var."

"...Öyle mi?"

Ruh, Cas hiç konuşmamış gibi devam etti: "şimdi ikinci soruna cevap verebilir."

"İkinci sorum?"

Ruh sabırla açıkladı: "Seni o ana geri götürüp götürmeyeceğini bilmek istedin." Ruhun antenleri daha coşkulu bir şekilde sallandı ve başı beklenti içinde bir yana eğildi.

"Bu evet anlamına mı geliyor? Artık bu fikre açık olduğu anlamına mı geliyor?" Ruh sadece eğildi.

Cas'ın kalbi göğüs kafesine çarptı. Düşünceleri, her biri bir öncekinden daha acımasızca bıçaklanan parçalara ve acı verici olasılıklara bölündü.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "Teşekkür ederim."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle içeri girdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

SAATLER SONRA, CAS YÜRÜYECEK KADAR KENDİNİ TOPLAMIŞTI.

Başı dik ve yüzünde vurdumduymaz bir ifadeyle saraydan geçiyordu.

Elander'in bir gün önceki sözleri kulaklarında çınlıyor, sinirleri onu ele geçirmeye ve kaçmaya ikna etmeye çalışsa bile onu ona doğru itiyordu.

Benden hiçbir şey
saklamayın. Saklamayacağına
söz vermişti.

Bu yüzden bir parça büyü çağırdı ve onunkini bulup bağlanması için uzanmasına izin verdi.

Sonunda onu Laurent'la birlikte birkaç düzine askerin katıldığı bir tatbikatın yapıldığı eğitim alanına götürdü. Bu askerlerin her biri Güneş Sarayı'nın onlara sağladığı sihirli silahlardan birini tutuyordu.

Cas birkaç dakika boyunca onları izledi, eski dostuyla Elander'in birlikte bu kadar iyi çalıştıklarını görmekten memnundu ve verimli bir eğitim seansı gibi görünen bu çalışmayı bölmek istemiyordu.

Göze çarpmayan bir köşede otururken, Elander'in saflar arasında kendinden emin bir şekilde hareket edişine hayran olmaktan kendini alamadı. Onunla kaptanı olduğu için o kadar sık dalga geçiyordu ki, bazen bu rolde ne kadar yetenekli olduğunu unutuyordu - emir verirken tam da onun tarzındaydı

İnsanlar böyle etrafta dolaşır, kaotik durumlarda kontrolü ele alır ve konuşurlar.

Bu sarayın çalkantılı dönüşümü sırasında hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Rolü ne olursa olsun, burada hâlâ her zamanki gibi kendinden emindi ve yeni kraliçe olarak onun rolüne de aynı derecede güvendiğini biliyordu. Hataları, zayıflıkları ya da bu konudaki tüm şüpheleri ve endişeleri ne olursa olsun. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu ve o da onu seviyordu... bu nedenle ve daha pek çok nedenle.

Onu sevdi, onu sevdi, onu sevdi-

Ve böyle bir aşkın bir dünyayı yıkabileceğini düşünmek adil görünmüyordu; onu birçok kez bir arada tutmaya yardımcı olan şey buyken değil.

Kırık parça.

Gözlerini kapadı ve ani bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıarak başını öne eğdi.

Yıldızlar Tanrıçası yanıliyordu.

Zaman Tanrıçası yanıliyordu. Öyle olmak zorundaydılar.

Askerlerinin ve diğer herkesin önünde bu zayıflık anını açığa vurmayı reddederek başını hızla tekrar kaldırdı. Eğitimin geri kalanını soğuk, vurdumduymaz bir bakışla izledi - ordusunu inceleyen ve performansları hakkında notlar alan bir kraliçeydi, başka bir şey değil.

Egzersizleri sona erdiğinde, Elander ona doğru baktı. Bakışları bir anlığına onun yüzünde takılı kaldı; zihnindeki kargaşanın yüz ifadesine yansımalarını engellediğini sanıyordu ama belli ki bir şey onu ele vermişti -en azından ona- ağzının kenarlarının düşmesine ve kaşlarının endişeyle çatılmasına neden olan bir şey. Laurent'la hızlıca konuştuktan sonra ona doğru ilerliyor, yaklaşırken onu daha yakından inceliyordu.

"Casia? Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

"Ben sadece..."

Etraflarındaki boşluğu taradı, Laurent'in birkaç askerle birlikte gidişini izledi ve kimsenin

onlara kulak misafiri olacak kadar yakın duruyordu. "Yine anıların peşine mi düştünüz?" diye tahmin etti.

Başını salladı.

"Ne gördün?"

Denedi. Saklanmak istememişti. Tereddüt etmek. Ama eğitim alanının duvarları sanki etrafını sarıyormuş gibi hissediyordu. Sanki kendisinden önce gelen hükümdarlardan ya da onların yerini alma konusunda yaşadığı belirsizliklerden bahsederse onu gerçekten ezmeye çalışacaklarmış gibi.

"Hadi," dedi Elander onun elinden tutup harekete geçirerek. "Daha özel bir yere gidelim."

Sarayda gezinirlerken adımları rahattı. Cas onun kendine olan güvenini taklit etmeyi, bu güveni kendinde toplamaktan daha kolay buluyordu; şu anda ona bakan biri, içinde hâlâ yuvarlanıp duran çelişkili duyguları asla tahmin edemezdi.

Bazı eşyalarını toplamak için odasına uğradı. Dışarıda oyalanırken, liderlerin bir araya geleceği toplantının menüsü hakkında fikrini soran bir saray mensubu dikkatini kısa süreliğine çekti - aslında bu konuda bir fikri yoktu ama yine de hızlı ve kendinden emin bir cevap vermeyi başardı.

Elander yeniden ortaya çıktığında omzuna bir çanta asmıştı. Yürüyüşlerine devam ettiler. Elander ona hâlâ nereye gittiklerini söylememişti ve o çantaya ne koyduğunu merak etse de soracak kadar umursamadı. Sarayın sınırlayıcı duvarlarını terk ediyorlardı. Onunlaydı. Dışarıdaki havayı solumak çok daha kolaydı...

Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Uzaktaki fırtına bulutları uzakta kalmıştı. Öğleden sonra havası hoş bir serinlikteydi ve sarayın arkasından geçip duvarlarının ötesine uzanan dar yolu takip ederek en az bir mil yürüdüler. Bu yol sadece kraliyet ailesine ve onlara hizmet edenlere özel bir patıkaydı ve şehrin kenarına kadar uzanıyordu.

Saraydan gelenlerin fazladan kasaba halkıyla uğraşmadan mal toplayabilecekleri bir bina.

Şehrin içine girmediler; bunun yerine sağa saptılar ve leylaklarla örtülü yakındaki bir tepeye doğru ilerlediler. Uzun ve istikrarlı bir tırmanıştan sonra nihayet tepeye ulaştılar ve Cas sağında saray arazisinin, solunda ise başkentin geniş manzarasını gördü.

"Sulah'ın Tepesi," diye bilgilendirdi Elander onu nefeslerini tuttuklarında. "Sanırım adını Canlılık'ın küçük ruhundan alıyor - bu krallıktaki insanların o varlık için kullandığı eski bir isimdi. Ve burası daha önce sarayda yaşarken gelmeyi en sevdiğim yerdirdi." Omzundaki çantayı silkti ve içinde en çok yer kaplayan nesneyi, battaniyeyi çıkarıp önlerindeki zemine serdi.

"Bazen geceyi burada geçirdiğim bile oldu," diye devam etti, "sarayın içindeki şeyler çok... boğucu olduğunda. Burada hava daha temiz geliyor, değil mi? Kafayı boşaltmak için iyi. Ve eğer günbatımında buradaysanız, o zaman daha da iyi - güneş aşağıdaki nehre tam olarak vurduğunda, şehrin içinde yol alan ateş gibi görünüyor."

Battaniyenin üzerine yerleşti, kızın eline uzandı ve onu yanına oturması için çekti. Başını onun omzuna yasladı ve işaret ettiği yöne baktı; güneş uzaktaki tepelerin üzerinde alçakta asılı duruyordu ve ışınlarının bir kısmı çoktan Lotheran Nehri'ne düşmüş ve tıpkı onun söylediği gibi onu alevlendirmişti. Bakışları, uzaktaki dağlardan aşağı doğru kıvrılan, şehri ikiye bölen ve sonunda sarayın arkasındaki ormana doğru kıvrılan ateş izini takip etti.

Dünyasının bu kadar büyük bir kısmını aynı anda görebilmek onu bir nebze olsun rahatlatıyordu. Şehrini, sarayını saran tüm sorunlar... onlar tarafından yutulmak yerine bu yerlere bakarken o kadar da büyük görünmüyordular.

"Bu çiçekler yavaş yavaş burayı ele geçiriyor," diye yorumladı Elander, elini kendilerine en yakın yerde sürünen pembemsi-mor çiçek kümesine doğru uzatarak. "Burayı kutsadığı varsayılan ruh düşünüldüğünde, sanırım bu mantıklı."

Onları inceledi ve hemen büyüünün çok gerçek bir olasılık gibi görüldüğü sonucuna vardı; hiç bu kadar kalın leylak kümeleri görmemişti. Çok güzellerdi ama baş döndürücü kokuları bahsettiği temiz havayı bozuyordu. Onun biraz uykusunu getirdi. Görünüşe göre onu da, çünkü kısa süre sonra onun yanına uzandı, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve gözlerini kapattı.

Onun yanına uzanmak istedi. Yıldızlar çıkana kadar uyumak ve dünyanın geri kalanına kayıtsız tembel aşıklar gibi o yıldızları saymak, onları çevreleyen her şeyin basit, vahşi güzelliği dışında hiçbir şey düşünmemek.

Onun yerine kendini uzaktaki saraya bakarken buldu. Caden'in açtığı kesiğin üzerindeki bandajı karıştırıyordu. Kum saati kolyesini parmaklarının arasında ileri geri çeviriyordu.

Ve birkaç dakika sonra, kalbini kemiren soru ağzından kaçtı: "Hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Başını kaldırdı ve ona meraklı bir bakış attı.

"Beni kurtarma kararın," diye nefes aldı, "beni geri getirmeye çalışman ve her şey... o andan beri bu dünyada olan her şey. Yapmamamız gereken bir şeyi tetikleyip tetiklemediğimizi hiç merak ettin mi?"

Ayağa kalktı ve cevap vermeye başladı, ama kadın onun sözünü kesti - artık başladığına göre kelimeler ağzından dökülmeye devam edecekti.

"Yıldızlar Tanrıçası o anın her şeyi değiştirdiğini söyledi. Ve anılarımı araştırırken ortaya çıkardığım bazı şeyler bunun... bu değişimin daha iyisi için olmayabileceğini gösteriyor. Merak ettim de... belki de hiç hata yaptığını düşündün mü? Eğer-"

"Hayır." Sözcük yumuşak bir azarlama gibi çıktı. "Casia..." Kollarını ona doladı, onu göğsünde toplarken nazik ama inatçı bir şekilde tuttu.

Ellerini sıkıca adamın gömleğine soktu ve kendini ona doğru çekerek aralarında kalan azıcık boşluğu kapattı. Birkaç vuruş boyunca bu şekilde kaldılar, her ikisi de birkaç kez sözcükleri denemelerine rağmen tam olarak başaramadılar, ta ki Elander sonunda fısıltıyla devam edene kadar, "Zayıflığım, gücüm, Dikenim. Kraliçem." Onun saçlarının tepesini öptü. "Hayır," dedi, sesi giderek sertleşiyor ve duygularla kalınlaşıyordu. "Senden asla pişmanlık duyamam."

Bir süre daha onun göğsüne yaslanıp güç topladıktan sonra boğazındaki kalınlığı temizledi ve şöyle dedi: "Aslında geri döndüm-Caden beni seninle tanıştığımız ana götürdü. Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, gördüğüm şey buydu."

Yüzü bir anda duvar gibi oldu. İçinde patlak vermiş olması gereken karmaşık duygulara karşı korunuyordu.

Bu duyguların hiçbirini ortaya çıkarmaya çalışmadı. Sadece konuşmayı eski yol arkadaşından uzaklaştırarak aceleyle devam etti: "Ve ondan önce, Anric'in bağlantı noktaları ve elflerle olan ilişkilerini daha fazla gördüm. Karanlık Tanrı'yı yenmek için izlememiz gereken yolun Mistwilde'dan geçtiğine her zamankinden daha çok ikna oldum." Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. "Ama ondan sonra bize ne olacağını bilmiyorum. Solatis'in gücünden o kadar çok şey taşıyoruz ki, tüm bu ilahi noktaları mühürlersen ne olacak? Ve eğer büyü kaybolursa genel olarak dünyamıza ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Tanrıların bizi yok etmesine izin verme alternatifinden daha iyi olduğu açık ama yine de... Nasıl bakmaya çalışırsam çalışayım gelecek çok belirsiz ve doğru şeyleri yapıp yapmadığımızdan emin değilim, eğer..." Gözyaşları geri gelmiş, gözlerinde birikmişti ve bu kez bir tanesi kaçıp yanağından aşağı süzüldü.

"Bu söylediklerimi değiştirmez." Gözyaşı damlasını teninden sildi. "Geçmiş neyse odur. Ve ne olursa olsun

Bundan sonra ne olacak... Bunu ben de bilmiyorum. Ama sonunda senin yanında olmak istediğimden eminim."

"Muhtemelen acı verici bir son olacak." "Umurumda değil."

Başını sallamaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. "Bana hala inanmıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum." Sözleri kuru boğazını cam kırıkları gibi kesti. "İstiyorum. Yemin ederim istiyorum. Her şey çok... dağınık."

Anlayışlı bir şekilde başını salladı ve onu tekrar göğsüne çekti.

Uzun bir süre sessiz kaldılar, aşağıdaki dünyanın içinden geçen ateşli nehri izlediler, günün son kuş seslerini dinlediler, etraflarını saran çiçeklerin misk gibi tatlı kokusunu içlerine çektiler.

"Buna inanman için ne gerekiyor?" diye sordu sessizce, aniden.

"Bilmiyorum."

"Nasıl hissettiğime dair kanıt mı istiyorsun?" "Kanıtlamaktan fazlasını yaptın." "Kanıt mı?"

Onun sevgisini göstermek için aklına gelebilecek tuhaf şeyleri düşünerek biraz gülümsedi.

"Bir teklif mi?"

Gözlerini ovuşturmak için yana doğru eğilmeye başlamıştı ama şimdi donup kaldı. "Ciddi ol, Elander."

Kadının sesinin yumuşak ve azarlayıcı tonu karşısında gülümsedi. Ama öneriyi geri almadı.

Uzaklara baktı. Gözlerini yakındaki parlak çiçeklerden birine dikti. Yüzünün sıcak olduğunu hissetti. Adam hâlâ ona bakıyordu; bunu hissedebiliyordu.

Ne düşünüyordu ki?

Ne düşünüyordu ki?

Geçmişle ilgili tüm takıntılarına rağmen, gelecek hakkında nispeten az düşünmüştü. Çok fazla endişelenmek

Asra, bunun şu anda başınızı belaya sokmanın en kesin yollarından biri olduğunu söylediler.

Ama geçtiğimiz aylarda bir şeyler değişmişti ve işte bunun kanıtı: Adam teklif kelimesini kullandığında tamamen geri çekilmemişti. Ve bu fikir hakkında daha çok düşünürken bile kalbi açıktı, ritmi kanatlarını ilk kez keşfeden bir kuş gibi temkinli ama umutlu bir şekilde çırpınıyordu.

Bunun üzerinde pek durmuyor olabilirdi ama o anda onunla bir gelecek kurmayı ne kadar çok istediğini inkâr edemezdi.

Onların geleceğı.

Evet demek istedi. Bu teklif tam da ondan istediğı şeydi. Onunla evlenmek, onunla yaşlanmak, bin tane daha kavga etmek, onunla barışmak için bin tane daha neden, çocuklarla, gürültüyle ve aptal aile gelenekleriyle dolu bir saray istiyordu - hepsini istiyordu. İyiyi, kötüyü, aradaki karmaşayı. Sonunda bunun bir aşk hikâyesi olmasını istiyordu. Bir zafer. Bir trajedi değil.

Tanrım, bunu ne kadar da çok istiyordu.

Ama o bir aptal değildi.

Önündeki zorlukları biliyordu. Geride kalan karmaşayı. Tüm mücadelelerine rağmen hâlâ karşı karşıya oldukları imkânsız olasılıkları. Üstelik onlar normal insanlar da değillerdi - yani başlarına geleceklerden kurtulsalar bile, normal şeylere sahip olmalarının mümkün olduğundan bile emin değildi. Normal bir aile. Normal bir sonsuza dek mutluluk. Bu yüzden ne yaptığını fark etmeden önce ona dönüp bakmış ve hafifçe başını sallamıştı bile.

Hayır. Bu kelime zihnine çarptı, yüksek sesle ve Israrcı. Hayır. Yapamam. Yapamam. I-

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Lütfen bundan şüphe etmeyin. Ben sadece..." Sözlerini yarıda kesti, ondan daha uzağı eğildi ve bir elini battaniyelerinin yanındaki toprağı dayadı.

"Sakin ol. Belli ki bu düzgün bir teklif değildi, bu yüzden düzgün bir cevaba ihtiyacı yok." Ayağa kalktı ve gerindi. "Belki başka bir zaman."

Bir an sonra ona baktığında hâlâ o rahatlatıcı gülümsemesini sürdürüyordu.

Bu yüzden o da gülümsedi, her ne kadar o anda gerçekten ne düşündüğünü ona asla söyleyemeyeceği düşüncesiyle kalbi çatlayacakmış gibi hissetse de

-Günlerinin geri kalanında o gülümsemeyi istediğini, ona bir yemin okuduğunda nasıl görünebileceğini, sonsuzluk vaadiyle gözlerinin nasıl ıslık ıslık parlayabileceğini görmek istediğini söyledi.

"Muhtemelen yola çıkmalıyız."

"Hayır." Sözcük ağzından çıkarken onu şaşırttı ve adamın sözünü kesti.

Başka bir esnemenin ortasında durakladı.

Korkuyordu ama kararını vermişti, bu yüzden devam etti: "Biraz önce söylediklerinize hayır demek istiyorum. Bunu başka bir zamana saklamak istemiyorum." Yavaşça ayağa kalktı. Derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Ben... Bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Nasıl biri olduğumu biliyorsunuz -zihnimin sürekli yarış halinde olduğunu, kalbimin sürekli huzursuz olduğunu ve bazen ciğerlerimdeki nefesi kaybettiğimi biliyorsunuz ve ben sadece... Sanırım demek istediğim..." Derin nefes al. Yavaşça nefes ver. "Düşünmeyi kolaylaştırıyorsun. Nefes almayı."

Onunla daha iyi yüzleşmek için döndü.

"Ve eğer bu kırık krallığın kraliçesi olacaksam, o zaman bazen nasıl nefes alacağımı hatırlamak için yardıma ihtiyacım olacak. Sana ihtiyacım var. Senin olmanı istiyorum. Huzursuz kalbimin her atışı artık senin ve sensiz bir dünya -benim dünyam- hayal edemiyorum. Ve ne olursa olsun, dediğin gibi, sonunda seninle olmak istediğimi bilmeni istiyorum."

Kız sustuğunda, ağzının bir köşesi, bunca zaman sonra bile hala o tanıdık, çarpık gülümsemeyle kalktı.

nabzını hızlandırdı.

Tekrar ve tekrar atladı ve aralarındaki an uzadı, sonunda kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Orada öylece durup bana sırtma. Bir şey söyle, seni aptal."

Gülümsemesi daha da parladı. "Yani bana söylediğin şey Evet."

"Sana söylüyorum...

belki." Güldü. "Belki mi?"

"Yine de bana doğru düzgün sorman gerekiyor."

Adam tereddüt etti. Bir an için onun şaka yaptığından şüphelenmiş olabileceğini, yeniden gülmeye başlayabileceğini düşündü - ne de olsa ne zaman doğru dürüst bir şeyler yapmışlardı ki?

Ama artık gülmüyordu. Birdenbire ona çok ciddi bir şekilde ve yakışıklı yüzünde sadece en ufak bir gülümseme iziyle bakmaya başladı. Birkaç kez konuşmaya başladı. Durdu. Sonra gözlerini kaçırdı, gözlerini batmakta olan güneş ışığına dikti ve şöyle dedi: "Bunu daha önce kimseye söylemedim ama bu hayatta seninle ilk kez konuştuğumda bir şeyler... değişti."

"Değişti mi?"

"Sanki içimde bir şey uyanmış gibiydi. Bir şey fısıldıyordu, dikkatimi çekmeye çalışıyordu... ve ben onu duyabiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum - kim olduğunu bilmiyordum - ama daha yakından dinlemem gerektiği hissinden kurtulamıyordum. Başka bir şey düşünemiyordum. Yemek yiyemiyordum. Uyuyamadım. Bir şeyleri anlamlandırana kadar olmazdı. Senin hakkında."

"İlk tanıştığımızda bu yüzden mi böyle pislik gibi davrandın?" diye sordu sırtarak. "Aç ve uykusuz olduğun için mi?"

"Belki." Bir an gülümsedi ve sonra ciddiyeti geri geldi. "Ama aynı zamanda... korktuğum içindi."

Sırtmayı bıraktı.

Başını ona doğru eğdi. Yüzüne vuran güneş ışığı teninin ışıldadığını gösteriyordu.

sihir gibi içten dışa doğru parlıyordu.

"Karanlıkta benim geçirdiğim kadar çok zaman geçirince, ışık bir düşman gibi görünmeye başlıyor," dedi sessizce. "Sen bir düşman gibi görünüyordun. Dürüst olmak gerekirse, seni ilk kez kaybettikten sonra, her şey bana çok uzun süre düşman gibi göründü. Her şeyi yok etmek istedim. Tanrıları. Kralları. Aradaki her şeyi ve herkesi... Kendime tanrı statüme geri dönmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmak istediğimi söyledim ama gerçek şu ki sadece elimden geldiğince çok ölüme ve yıkıma neden olmak istiyordum ve yeniden tanrı olmanın buna yardımcı olacağını biliyordum. Ve eğer tekrar tanrı olmayı başarabilseydim, şu anda dünyanın mücadele ettiği kişi ben olabilirdim. Sadece Malaphar değil. Hala bazen bunu düşünürüm: ne kadar yaklaştığımı..." Nefesi kesildi. "Bu kadar çok şeyi yok etmek için."

"Asla sen olmazdın," dedi tereddüt etmeden. "Ben ortaya çıkmamış olsaydım bile."

Kadının ellerinden birini tuttu ve başparmağıyla kenarlarında dalgınca gezinirken, "Belki de değil. Ama yine de karanlığın içinde bir ışığa rastladığım için mutluyum."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve göğsüne yaslanarak kalbinin atışının ve sesinin derin titreşimlerinin içinde yankılanmasına izin verdi.

"Ve şimdi anlıyorum ki, bu yaşamımda seni ilk gördüğümde hissettiğim ışık, geçmiş yaşamımda seninle ilk karşılaştığımda hissettiğim büyüün aynısıydı. Bana bir zamanlar ne olduğumu hatırlatan aynı güç. Beni ışığa geri sürüklüyor."

Gözlerinin içine bakabilmek için onu nazikçe göğsünden uzaklaştırdı.

Zaman akıp gidiyor, yok oluyor gibiydi ve nefesinin de onunla birlikte gidebileceğini düşündü. Bütün hikâyelerde böyle oluyordu, değil mi? Nefes nefese ve onun söyleyeceğini bildiği o iki kelimeyi beklerken...

Ama bu onların hikâyesi değildi; onun yerine, tıpkı biraz önce ona anlattığı gibiydi: Birdenbire yeniden nefes alabiliyordu. Her nefes alış bir öncekinden daha kolaydı ve ilk kez endişeli hissetmiyordu ya da içinde kabaran bunaltıcı duygulardan kaçmaya ihtiyacı varmış gibi hissetmiyordu.

Adam onu öpmek için eğildiğinde bile son derece sakin kaldı.

Onun diğer elini tutup, "Seni seviyorum Casia. Valori. Thorn - adın ne olursa olsun, görünüşün ne olursa olsun - seni yaşamlar boyunca, sonlar ve başlangıçlar boyunca, sahip olduğum her şeyle, sahip olduğum her şeyle sevdim. Seni sevmekten asla vazgeçmedim, seni kaybettiğimi düşündüğümde bile. Asla vazgeçmeyeceğim. İster koruyucun, ister kaptanın, ister başka bir şey; benim için gerçekten önemli değil." Ellerini daha sıkı sıkı.

Kendini havada süzülüyormuş gibi hissetti ve parmak uçlarına kalkıp dudaklarını onunkilere yaklaştırma dürtüsüne karşı koyamadı.

"Ama bence bunu daha resmi hale getirmeliyiz." Kız ayağa kalkarken onunla buluşmak için eğildi ve ağzını bir başka yavaş öpücükle yakaladı.

Ve geri çekilirken, yüzünü ellerinin arasına aldı ve nihayet, nihayet beklediği o iki kelimeyi fısıldadı: "Benimle evlenir misin?"

Hemen konuşmadı. O yüzden sadece başını salladı. Bir kez. Yavaşça. Sonra tekrar, tekrar, tekrar -her hareket bir öncekinden daha hararetliydi- ve sonra gülüyor, onu bir kez daha öpebilmek için daha uzun uzanıyordu. Adam kollarını ona doladı ve onu öpücüğün içine doğru kaldırdı, ayaklarını yerden kesip etrafında döndürdü. Döndüler, öpüştüler ve başları dönene kadar o tepenin üzerinde dans ettiler, ta ki adam onu tekrar yere yatırana ve kadın battaniyenin üzerine yığılıp adamın elini tutarak onu da kendisiyle birlikte aşağıya sürükleyene kadar.

Birbirlerine bakacak şekilde uzandılar ve Cas bir elini onun çenesinde gezdirerek birkaç tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Evet," diye fısıldamayı başardı sonunda. "Evet."

Onu kendine çekti ve içinden geçen sıcaklık, sanki güneş başka hiç kimsenin değil de onların üzerinde parlıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Ona karşı birkaç dakika rahatladıktan ve geçmiş anları kafasında tekrar tekrar canlandırdıktan sonra gülümsedi ve "Evlenme teklifini prova ettin mi? Oldukça iyiydi."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir süredir bunu düşünüyordum."

"Sanırım ömür boyu."

"Aynen öyle."

Huzursuz bir şekilde geri çekildi ama bu kez iyi bir şekilde; hareketsiz oturamayacak kadar mutluydu, bu yüzden dik oturdu ve çiçek kokulu havayı derin nefeslerle içine çekti ve bakışlarını önlerinde uzanan dünyaya sabitledi. Güneş neredeyse batmak üzere olmasına rağmen, her şey bir şekilde daha parlak görünüyordu. Daha berrak.

"Ne düşünüyorsun?" Elander sordu.

Tekrar gülümseyerek ona baktı. "Seninle bu günbatımlarından binlercesini daha görmek istediğimi. En azından."

Onun yanına oturdu, ses tonuna da yansıyan o rahat ve kendinden emin hareketiyle. "Yapacağız," diye söz verdi.

Ve içindeki her şeyle onun haklı olduğunu umdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

GECE ÇÖKTÜĞÜNDE, AŞAĞIYA DOĞRU YOL ALDILAR.

yamaç.

İkisi de saraya dönmeye hazır değildi, bu yüzden bunun yerine şehrin dış mahallelerinde el ele yürüdüler.

Cas kukuletasını yüzüne gevşekçe çekmişti ama kimliğini gizlemeye sadece gönülsüzce çalışıyordu. Dikkatli olmak kötü bir fikir değildi ama saklandığı günlerin giderek geride kaldığını düşünüyordu.

Havada gergin bir enerji vardı -bu şehrin olağan bir özelliği haline gelmişti- ama yanlarından geçtikleri insanların çoğu onları yeterince sıcak karşıladı. Dağlarda kat ettikleri yol ve yakın ve uzak müttefikler edinmek için attıkları adımlar kulaktan kulağa yayılmıştı

-Ve bu şeyler onların beğenisini kazanmış gibi görünüyordu; giderek daha fazla insan Cas'ı bir taca layıkmiş gibi selamlamaya başlıyordu.

Onu görmek, onunla konuşmak istiyorlardı. Şehrin en iyi elbise mağazasının sahibi -kendisini koruduğu Eldrin tüccarlarından birinin akrabası olarak tanıttı- saraya teslim etmeyi planladığı zarifçe paketlenmiş bir kutuyu ona sunabilmek için onu durdurdu bile. İçinde, onun kendisi için özel olarak yaptığı güzel dokunmuş bir eşarp buldu.

Hâlâ tuhaftı -hediyeler ve bu kadar çok kişinin ısrarla beklediği ilgi- ama tüm bunlar gözünde daha net canlanmasına yardımcı oluyordu: Elander'le birlikte şehirde sık sık bu şekilde dolaştıkları bir gelecek, halklarının ihtiyaçlarıyla iletişim halinde olan bir kral ve kraliçe.

Akıllarında gerçek bir hedef olmadan dolaştılar ve sonunda yol kıvrıldı ve onları Market Row'un renkli tezgahlarına ve dalgalanan reklam afişlerine götürdü.

Bu saatte her yer kapalıydı ama havada hâlâ meyve, baharat ve diğer ürünlerin kalıcı kokusu vardı. Sokak dardı, sınırlı alan için rekabet eden sayısız dükkân tarafından sıkıştırılmıştı, ancak sokağın sonu uzaktaki saraya kadar uzanan geniş bir manzaraya açılıyordu. Yıllar önce bir kraliyet kararnamesiyle

-Bu manzarayı engelleyecek hiçbir şey inşa edilemezdi, böylece şehrin yöneticileri alıcı ve satıcıların zihninden asla uzakta olmazdı.

Cas'ın bakışları saraya doğru kaydı. "Eğer daha fazla dışarıda kalırsak, orduyu peşimden göndermeleri muhtemel."

"Gerek yok, değil mi?" Elander esneyerek sordu. "Ben o ordunun en az yirmi askerine bedelim."

Cas bu sözler karşısında alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, ama Rhea ve diğerlerinin bunu bu şekilde görecekerinden emin değilim."

Bu noktayı tartışmadı.

"Sanırım bu şekilde gizlice kaçmak artık daha kolay olmayacak, değil mi? Saray yabancı liderler ve benzerleriyle dolduğunda. O zirve için hazırlıklar yarın ciddi bir şekilde başlıyor-Nessa beni bu konuda uyarmıştı." Konuşmayı hatırlayınca gülümsemesi biraz soldu.

Nessa, diğer şeylerin yanı sıra, kraliçe ve maiyetinin herkesle bire bir sohbet edebilmesi için özel olarak bir kabul odası hazırlıyordu. Her bir misafirle konuşmak bekleniyordu -akşam yemeği, dans ve Cas'ın daha önce yaptığı yüzlerce korkunç şeyle birlikte

Son haftalarda öfkeyle notlar alıyordu. Tüm bunları düşünmek bile derisini kaşındırıyordu.

Üstelik sarayın dışından gelebilecek korkunç tehditleri de savuşturmak zorundaydılar.

Caden'ın uyarısı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Elander'e söylediği her şeyi anlatması gerekiyordu. Güvenlik planlarını ve daha pek çok şeyi konuşmaları gerekiyordu...

Ama bencilce her şeyin biraz daha beklemesini istiyordu.

Elander'in yüzü düşünceliydi; yapmaları gereken tartışmaları şimdiden düşünüp düşünmediğini merak etti. Büyük ihtimalle. Ama neyse ki hiçbirinden bahsetmedi.

Bunun yerine, şehrin kenarındaki daha sakin bir sokağa girene kadar bekledi ve sonra, "Eğer yarın başlayacaksa, bu geceyi değerlendirmeliyiz," dedi.

Omzunun üzerinden ona baktı; taş bankların küçük bir çeşmeyi çevrelediği ve en az bir düzine farklı renkte çiçeğin çimenleri süslediği, kısmen çitle çevrili küçük bir oturma alanının yanında durmuştu.

"Bir anlaşma yapalım, olur mu?" diye sordu diz çöküp o çiçeklerden küçük bir buket koparak.

"Anlaşma mı?"

Ona bakarken ay ışığı gözlerini yakaladı ve onları her zamankinden daha da parlak bir mavi tonuna dönüştürdü. Kadın ürperdi. Bunun sadece ay ışığından daha fazlası olduğuna yemin edebilirdi; parlayan, yüzeye çıkan onun büyüydü. Her iki durumda da, bu onun kendi sihrini harekete geçirdi ve kalp atışları da hızlandı, bu titreşen güce uymak için yarıştı.

"Dinliyorum," dedi.

"Yarın, kraliçelerine kavuşacaklar. Ama bu gece..."

Adam daha da yaklaştı. Kadın onunla yüzleşmek için dönmeye başladı ama adam bir elini kalçasına götürdü ve vücudunu onunkine bastırarak onu yerinde tuttu.

Karnında sıcak ve çırpınan bir beklenti alevlendi.

Diğer eli uzandı ve "Bu gece sadece ve sadece benimsin," derken elindeki çiçek buketini kızın avuçlarının içine kaydırıldı. Eğildi, yüzünü boynunun ve omzunun kıvrımına doğru eğdi, alçak bir sesle devam etmeden önce bir an için onu soludu: "Dudaklarında olacak tek isim benim adım." O dudakları okşadı. Onları ayırdı. Daha sert bir dokunuşla başını göğsüne yasladı.

Gözlerini kapadı ve yanağını ona daha da bastırarak kalp atışlarına yaklaştı.

"Ve sana dokunduğumda hissettiklerimden başka bir şey düşünmeyeceksin..." Parmakları kızın ağzından uzaklaştı ve açıkta kalan boğazının üzerinde gezindi. "Seni öptüğümde hissettiklerim..." Çenesi boyunca ve boynunun kenarından aşağı doğru yumuşak bir öpücük izi bıraktı; dilini nabzına değdirdi. "Senin içindeyken hissettiklerim..." Eli kadının boğazından kalktı ve vücudu boyunca ilerleyerek karnına indi, sonra durakladı ve uyluklarının tepesine dokunup bastırdı.

Sırtını hafifçe kamburlaştırdı ve eli onunkini tutarak daha aşağıya, o muhtaç merkeze doğru yönlendirdi. Yüzünü bir kez daha boynunun kenarına gömdü ve onu öpmeye devam ederken elini çekti. Adamın elini çekmesiyle küçük bir protesto notası kaçtı. Adamın dudaklarının tenine karşı bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

"Bir anlaşmamız var mı?" diye sordu.

Hemen cevap vermedi; ona bu şekilde baskı yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğine ve vücutlarının birbirine değdiği her yerde tutuşan küçük kıvılcımlara odaklanmıştı.

Kolunu kavradı. Yüzünü ona dönmesi için döndürdü ve onu daha da yakınına çekti, ona daha da sıkı sarıldı. Çenesini yukarı kaldırdı ve ağzını neredeyse onunkine yaklaştırdı, böylece bir sonraki sözleri dudaklarına düştü ve vücudunda titreme yarattı.

"Bir anlaşmamız var mı?" diye tekrarladı.

"Anlaştık," diye nefes aldı. "Bu gece taşları ya da kraliyet görevlerini düşünmek yok."

"Güzel." Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Böylece istediğimiz kadar onursuz olabiliriz."

"Evet." Dudaklarını bu gülümsemeye bastırdı ve onu yavaşça öptü, dilinin içeri girdiği her seferinde onu kavrayışının sıkışmasının tadını çıkardı. Bir dakika sonra nihayet geri çekildiğinde, "Bu gece senden tam bir nezaketsizlik bekliyorum, teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, son bir kez tadına baktı, sonra eli aşağı kaydı, onunkini kavradı ve onu tekrar harekete geçirdi.

Ay ışığının aydınlattığı sokaklarda ilerlemeye devam ettiler, gecenin içinde hırsızlar gibi hareket ediyorlardı, önlerindeki zorlu belirsizliklerden uzakta birkaç yumuşak an çalmaya niyetliydi.

Aklında hâlâ net bir hedef yoktu. Ona nereye gitmek istediğini sordu ama o sadece sarayın içine ya da başka bir yere dönmek istemediğini biliyordu. Gece havasını teninde hissetmek, rüzgârın saçlarını okşamasına izin vermek, son derece parlak ayın ışığında yıkanmak istiyordu.

Sonunda saraya doğru gittiler ama içeri girmediler. Bunun yerine, en azından bir mil uzaklaşana kadar araziye çevreleyen duvarı takip ederek arka tarafa doğru ilerlediler ve inişli çıkışlı çimenler yerini giderek sıklaşan bir ormana bıraktı - hâlâ o arazinin içinde, ama Cas'ın hiç girmeye cesaret edemediği bir bölümünde. Aradaki ağaçlar yüzünden artık sarayı göremiyordu.

Vahşi, güzel, karanlık ve dünyanın geri kalanından tamamen kopuk hissediyordu. Çizmelerini çıkardı, böylece cızırtılı yaprakları ve bölgeyi süsleyen yemyeşil çimen parçalarını hissedebiliyordu. Gri ağaçlar ay ışığında parlıyordu. Üzerlerindeki yoğun yaprak örtüsünde ateşböcekleri dans ediyordu ve gece, Lotheran Nehri'nin fısıltısını duyabileceği kadar sessizdi.

özellikle yakındaydı. Sarayın arazisini belirleyen duvar boyunca parmaklarını taşın üzerinde gezdirerek birkaç adım yürüdü, sonra döndüğünde Elander'in içini titreten bir şekilde onu izlediğini gördü.

"Seninle bu ormana gizlice girmekle ilgili pek çok fantezim var, biliyorsun," dedi ona.

Dudaklarının bir köşesi kalktı. "Umarım uygunsuz olanlardır." "Çılgınca uygunsuz, tabii ki."

"Nasıl başlıyorlar?" Ona doğru geri döndü, bakışları onunkilerle kilitlendi. Elini adamın sert karnına dayadı, kendini dengeleyerek daha da uzandı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Kolları da kısa süre içinde yukarı doğru uzandı ve onu öpücüğün daha derinlerine çekebilmek için boynuna dolandı.

"Genelde buna benzer şekilde başlarlar," diye mırıldandı adam, kadın sonunda eğildiğinde.

"Peki sonra ne olacak?"

Parmakları göğsünün üzerinde gezindi, saçlarını kaldırıp omzunun arkasına götürdükten sonra gömleğini bir arada tutan gümüş düğmelere doğru kaydı. En üsttekini kavradı ve başparmağı ile işaret parmağının ustaca bir hareketiyle çözdü. "O zaman benim için soyun. Yavaşça."

Diğer düğmeleri çözerken, gömleğinden ve altındaki her şeyden kurtulurken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Gece haftalardır yaşadıkları en sıcak geceydi ama teni hâlâ çakıl taşlarıyla doluydu ve nefesi hâlâ aniden kesiliyordu.

Soyunurken ona ayna tuttu ve onun yontulmuş formunun giysilerinin altından çıkmasını izlemek, teninin tamamen farklı bir nedenle karıncalanmasına neden oldu. Karnının alt kısmında bir kez daha alevlenen ateş, ona gece havasındaki soğuğu tamamen unutturdu.

Başparmağını göğsünün kıvrımını izlemek için yukarı kaldırdığında, sertleşmiş ucunu daire içine aldığı ve ardından pantolonunun bandını çekiştirmek için parmaklarını aşağı sürüklediğinde bu ateş hala daha sıcaktı. "Devam et," diye talimat verdi ona.

O böyle yaparken gözleri de onun üzerinde gezindi. Çantaya uzandı, içinden battaniyeyi aldı ve yapraklarla aydınlatılmış zemine sermeden önce salladı - hepsi bir eliyle, diğeri onun hareketlerini taklit etmeye devam ederken, kendini sınırlayan kıyafetlerinden sıyrıldı, kemerini ve pantolonunu gevşetti ve tam ereksiyonunun serbest kalmasına izin verecek kadar aşağı kaydırıldı.

Onu daha yakına çağırdı, elini tuttu ve sertleşmiş şafta yönlendirdi. Kız onu okşarken dudakları aralandı ve gözleri kızın başını döndüren bir yoğunlukla onunkileri kavradı. Dokunuşunu sabit tutmak, kuruyan dudaklarını yalamak ve biraz tutarlı bir sesle konuşmayı başarmak yapabildiği tek şeydi-

"Peki ya şimdi?" diye sordu.

Adamın ağzı kadınıninkine yapıştı ve dili kadınıninkinin izlediği yolu takip etti. Bir nefes verdi ve öpücüğü daha da sertleşti, dişleri dudaklarını sıyırdı ve kendini tutup sorusuna cevap verebilmek için geri çekilmeden önce hafifçe ısırıldı: "Ve şimdi..." Çenesini sıkıca kavradı ve gözlerini onunkilerle kilitli kalmaya zorladı. "Diz çök."

Sesinin tonu dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu, öyle ki o daha konuşmasını bitirmeden yere düşmüştü bile.

Bunun ötesinde bir talimata ihtiyacı yoktu; bu, ellerinin ve ağzının tam olarak ne yapacağını bildiği yeterince oynadıkları bir fanteziydi.

Gece havası kızarmış teninde vahşi ve yeni bir his uyandırıyor ama adamın boğazını sıkma şekli tanıdıktı; avucunun yüzünde kalması, dokunuşunun emir vermekten hayranlık uyandırmaya dönüşmesi de öyle.

Hayranlık kontrolü ele geçirdi; adam kadının içine daha derinlemesine kayarken ve parmakları saçlarını itip başını kavrarken bile onun merhametine kalmıştı. Kadın adamın bakışlarını kendi seviyesine indirdi, onu daha da derine çekti.

Kirpiklerinin altından ona bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadı.

Başının, dilinin, dudaklarının giderek daha cesur hareketleriyle -hava almak için zorlukla kalkarak- onun üzerindeki hakimiyetini sürdürdü, ta ki kendisinininkiler gibi onun dizlerinin de zayıfladığını hissedene kadar. Sonra arkasına yaslanıp alaycı bir şekilde, "Fanteziyi yakalayabildik mi?" diye soracak kadar uzun bir süre derinlerden yüzeye çıktı.

"Yaklaşıyoruz," dedi, bir kez daha çenesinden tuttu ve onu yukarı doğru çekerek ayağa kalkmasına rehberlik etti. Gözlerinde, dizlerinin yeniden bükülme tehlikesi geçirmesine neden olan bir açlık vardı.

Bakışları beklenti içinde adamın onlar için serdiği battaniyeye kaydı.

Ama bakışları battaniyenin üzerinden atladı, onun yerine arkasındaki ağaçları kesen taş duvarı inceledi.

Sonra onu o duvara doğru itti, onu hiç kısıtlamadan öptü, onu duvara kadar sıkıştırdı. Soğuktu, ama çoğunlukla pürüzsüzdü ve onu duvara doğru iterken tamamen rahatsız edici değildi. Adam kadının bacaklarından birini tutup kaldırdı ve kadın kalçalarını oynatarak adamın içine daha kolay girebilmesi için kendini daha iyi açmaya çalıştı.

Ama içine girmedi. Bunun yerine, diğer eli diğer bacağının altına kaydı ve insanlık dışı gücünü tam olarak kullanarak onu o kadar yükseğe, o kadar hızlı kaldırdı ki başı döndü. Sırtını duvara iyice dayamıştı ve bacaklarının her biri şimdi adamın omuzlarından birinin üzerinde duruyordu.

Kadın pozisyonun... uygunsuzluğu karşısında nefesini tutamadan, adamın başı kalçalarının arasına gömülmüştü ve dili dudaklarından dökülen onursuz kelimelerden başka bir şey göndermeyecek şekilde ona doğru hareket ediyordu.

Bir eli bir bacağını daha da ayırdı. Diğeri ağzının kapatmadığı yerlere bastırdı ve alay etti ve

Sırtına sürtünen taŗa kayıtsız kalarak zevkten kıvrandı.

Zihninin derinlerde uyuyan bir kısmı ona baēırmamasını hatırlattı - sesi yayılabılırdi ve bu kraliyet muhafızlarının onu bulmasını istediēi yol deēildi - ama bu mantıklı dŗnce, dilini merkezine her geri getirdiēinde daha da battı. Kalçaları onu daha sıkı kavradı, daha derine -daha sert- itti ve aēzı açık kaldı, nihai serbest bırakılmayı bekliyordu.

Ama gelmedi.

Henüz gelmedi.

Bunu yapamadan dudaklarını ve dilini çekti ve sonra onu kabaca omuzlarından kaydırđı, aŗaēı kayarken onu kendisine doēru yakaladı. "Sakin ol," diye homurdandı, kızın bedenini kendi bedenine yaklaŗtırarak. "Seninle iŗim henüz bitmedi."

Onu güvenli bir Şekilde kucakladı, bir kolu orta kısmının etrafında dolanırken diēeri altında kıvrıldı, eli bacaklarının arasına yayıldı ve parmakları onu duvardan uzaklaŗtırırken bile acımasızca nüfuz etti.

Onu battaniyeye geri götürdü ama yine de üzerine yatırmadı; bunun yerine onu kendine doēru çekmeye devam etti ve vücutları arasındaki sürtünmenin parmaklarının yaptığı iŗe katkıda bulunmasına izin verdi. Kadının bacaklarından biri kalktı, adamın beline dolandı ve kendini ona daha sıkı çekti.

Onu bu pozisyonda tuttu ve parmakları iēinden kayarak sırtının kēk kısmı boyunca ilerledi. Sonra aŗaēıya indi ve vücudu otomatik bir beklentiyle gerildiēinde, elini kaldırdı ve hafif, alaycı bir dokunuŗla poposuna indirdi. Bu, kadından yumuŗak bir zevk notası çıkardı, bu da elini aynı noktaya geri getirdi - bu sefer daha sert.

İēini titreten ve adamın yüzüne bir gülümseme getiren bu hisle neredeyse ona doēru yıēılacaktı.

"Daha önce haklıydım," dedi. "Biraz cezalandırılmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"O gece söylediklerimin arkasındayım: Bu tam olarak bir ceza gibi hissettirmiyor."

Bunun üzerine o ahlaksız gülümsemelerinden birini daha takındı. Sonra tanrısal gücünü bir kez daha göstererek onu kolayca çevirdi ve elleri ve dizleri üzerine yatırdı. Ellerinden biri kürek kemiklerinin arasını okşayarak ön yarısını aşağıya doğru bastırdı. Diğer eli bacaklarının arasını kavradı ve kaldırarak onu düzgün bir açıya getirdi.

Sertleşmiş boyunu kadının ortasına doğru kaydırды ve orada birikmiş olan ılık nemi artırdı. Baskı uyguladı ama içine girmedi ve sonra elleriyle, artık onun bu bariz zayıflığını keşfettiğine göre, daha fazla hafif dokunuşla alay etti.

Onu bundan daha fazla kızdırmak istediğinden şüpheleniyordu ama parmakları bacaklarının arasına uzandı, hem kendi yumuşaklığını hem de onun sertliğini takip etti ve dokunuşu dudaklarından ağrıyan, muhtaç bir ses çıkardı ve bu da onun eşit derecede muhtaç bir hamleyle ona çarpmasına neden oldu.

Ellerini tekrar battaniyeye götürdü. Yumruklarıyla sıkı. Onu daha derine, daha hızlı itmek için kalçalarını salladı.

Dakikalar geçtikçe bu sallanma giderek daha az kontrollü hale geldi. Neredeyse bunaltıcıydı - tenindeki soğuk esinti, ciğerlerindeki vahşi hava, adamın dolgunluğu ve ellerinin onun üzerinde yeni ve tanıdık yolların o sarhoş edici karışımıyla hareket ettiğini hissetmek.

Alaycı bir şekilde üzerinde anlaşıp olsalar bile akıllarına gelen kelime edepsizlik değildi. Bu kelime için fazla mükemmel hissettiriyordu. Evcilleşmemiştı belki ama güzeldi, doğruydu ve tanrılar, sadece... iyiydi. Ve kısa süre sonra, çok kısa süre sonra, yükseldiğini hissetti - onu duvara yapıştırırken hissettiğinden bile daha çaresiz bir serbest bırakma ihtiyacı.

Elander ona daha da yaklaştı, eskisinden daha derin ve daha yavaş bir şekilde içine girmeye devam ederken onu sıcaklığı ve kaslarıyla daha da sarmaladı. Eli bir kez daha kadının bacaklarının arasına uzandı ve onu rahatlamaya teşvik etti; bundan daha fazla teşvike de ihtiyaı yoktu.

Vücutu kasıldıka sesi bastırmak için yüzünü battaniyeye gömdü ve sonra hoşnutluk içinde yere yığıldı. Serbest kalmasının kalıcı dalgaları içinden geçerken, geriye yaslandı, onu kendisiyle birlikte çekti, vücuduna doğru eğildi ve yüzünü saçlarına gömdü, böylece kendi serbest bırakılmasının sesi de eşit derecede muffled oldu.

Birak dakika boyunca onu bu şekilde tuttu, vücudu onunkine doğru kıvrılmıştı, elleri çıplak teninde geziniyordu.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve yüz yüze geldiler. Kadın kısmen adamın kuşağına oturdu, terden sıırsıklam olmuş teni serin havada kururken biraz titriyordu. Adam onu kendi sıcaklığına yaklaştırdı, atılmış paltosuna uzandı ve onu etrafına sardı.

Alnı onunkine değdi. Dengesini yeniden kazanana kadar orada kaldı, gözlerini kapadı ve gecenin anılarının içinden akıp gitmesine izin verdi. Nefes alış veriş i düzene girerken parmakları dalgınca onun vücudunda gezindi. şimdiye kadar tanıdık gelen ama bir şekilde tamamen yeni hissettiren o çizgiler ve çıkıntılar üzerinde.

Onun sıcaklığı, onun güvenli yeri, onun kaptanı, onun koruyucusu. Ve yakında... onun kralı.

İkisinin yan yana hüküm sürdüğünü hayal ettiğinde içini kaplayan huzur gibi bir huzuru daha önce hiç tanımamıştı. Bu yönetimi güvence altına almak için nelerin gerektiğini bildiği göz önüne alındığında, böyle bir huzur saçma görünüyordu. Krallıklarını ve ötesindeki her şeyi korumak için. Ama yine de içinden geçen huzurdu ve bir kez olsun bunu sorgulamadı; sadece içine çekti.

Bir süre sonra giyinip saraya geri döndüler ve tökezleyerek yatak odasına ıkıldılar - muhtemelen daha fazla bakış ve

sorulardan daha iyiydi, ama yine de yaptıkları şey hakkında fazla endişelenemeyecek kadar sarhoştı.

Ormanın ve fantezilerinin izlerini birbirlerinden temizlediler, temiz kıyafetler giydiler ve dinlenmeyi düşündüler. Ancak gece hâlâ saray duvarlarının içinde uyuyamayacak kadar vahşi ve sonsuz geliyordu, bu yüzden bunun yerine balkona taşındılar, yastıkları ve battaniyeleri yanlarında sürükleyerek yıldızları rahatça izleyebilecekleri derme çatma bir yatak oluşturdular.

Sonunda orada, birbirlerinin kollarına sarılmış, iç içe geçmiş bedenlerine battaniye yığınları örtülmüş halde uykuya daldılar.

ÖNCE CAS UYANDI. Uykuya daldığı huzurlu ortama rağmen kâbusları hâlâ onu bulmayı başarmıştı ama bu sefer onu felç etmeden önce onlardan kaçmayı başarmıştı.

Elander'in kucağından sıyrıldı, onu rahatsız etmemeye çalışıyordu. Kendini bir battaniyeye sararak, soğuk ahşap kalaslar üzerinde parmak uçlarında ilerledi ve balkon korkuluğuna yaslandı. Güneş tepelerin üzerinden yeni yeni görünmeye başlamıştı, ışığı sabahın erken saatlerindeki sis tarafından dağıtılmıştı. Arkasında bir hareket duymadan önce en az yarım saat boyunca düşünceleriyle baş başa yükselmeye devam etmesini izledi.

"Nasıl oldu da sabah oldu?" Elander esneyerek sordu.

"Zaman bir hırsızdır," dedi omuz silkerek.

"Öyle," diye kabul etti, bir esnemeyle daha. "Ama en azından takdir edeceğimiz bir gün doğumu var, hm?"

Ona tekrar baktı.

Güneşin doğuşuna bakmıyordu; ona bakıyordu. Yanakları ısındı ve uykulu bir şekilde gülümseyerek sordu,

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Şafak Kraliçesi," diye bilgilendirdi onu, arkasına yaslanıp parmaklarıyla çerçeveleyerek, sanki onun için plan yapıyormuş gibi

kraliyet portresi. "Ve diğer her şeyden."

Güldü, kızarması derinleşti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ iflah olmaz bir çapkınsın, kral olarak yerini garantilemiş olsan bile."

"Hiç durmaya niyetim yok," dedi ayağa kalkıp gerinerek. "Umarım bu bir anlaşma bozucu değildir."

"Bununla yaşamayı öğreneceğim, sanırım." Yüzünü adama döndüğünde kalbi kabardı ve dün gece onu ele geçiren o huzurlu his bir kez daha üzerine çöktü. Sonсуza dek uyanması gereken şey buydu, bundan emindi: Saçları dağınık, gülümsemesi biraz aptalca ve uykulu, yüz hatları sabah ışııyla yumuşamış bir adam.

"Peki sen neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Ne olursa olsun I gibi." o söyledi Onu, kemerleme a "Çünkü ben Şafağın ve diğer her şeyin Kraliçesiyim."

Güldü ve ayağa kalktı. Yanında bir battaniye taşıyordu ve onu hem kollarıyla hem de battaniyeyle arkadan sararak çıplak göğsüne yasladı ve çenesini başının üstüne koydu.

"Unvanını benimsediğine sevindim," diye esnedi.

Adamın göğsüne daha fazla yaslandı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde durdular, ta ki adam ona olan bağını gevşetene ve kadın yüz yüze konuşabilmek için etrafında dönene kadar.

Güneş yükselip sırtını ısıtırken, önlerinde uzanan irili ufaklı olası her şey hakkında sohbet ederek zaman geçirdiler. Bütün gün orada onunla kalabilir, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşabilirdi. Ama içeride onu bekleyen sayısız yükümlülük olduğunu biliyordu.

Kız onun kollarından ve battanieden tamamen kurtulmaya başladığında, Elander'in gülümsemesi biraz soldu ve dikkati uzaktaki bir şeye kaydı.

Cas arkasını dönüp onun bakışlarını takip etti ve kendi gözleriyle gördü: Gri ve beyaz atlar taşıyan küçük bir

beyaz bayraklar. "Bu sancaklar Bywilds Diyarı'ndan, değil mi?"

Elander'in gülümsemesi tamamen kayboldu. "Erkenciler. Zirveye daha üç gün var diye düşündüm."

İşte başlıyor.

Sertçe yutkundu. Kendini, yaklaşan yükümlülüklerle yüzleşmesine yardımcı olacak o sertleşmiş tarafına daha fazla geçmeye zorladı. "Ama aslında buradalar. Bu da iyi bir şey."

"Doğru."

"Yakında daha fazlası da gelecek; erkenden başlasak iyi olur."

Yüzünü ona doğru eğdi, bakışları yavaşça onu içine aldı; gözleri sertleşmeden ve yaklaşan atlılara dönmeden önce son bir an yumuşak bir hayranlık duydu.

Elini tuttu ve son bir kez daha şehrine, atlıların ötesine ve dağlara doğru bakarak güneş ışığının son gölgeleri de kovalamasını izledi.

Şafağın Kraliçesi.

Kulağa hoş geldiğini düşündü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

BU OLAYDAN KİMSEYE BAHSETMEME KARARI ALDILAR.

Sulah's Hill'de verdikleri sözler.

En azından henüz değil.

Cas'ın büyük bir kısmı, saraya geri adımını atar atmaz tüm arkadaşlarına haber vermek ve belki de daha sonra çatılardan haykırmak istiyordu. Ama bundan kaçındı. Bunun, önümüzdeki günlerde ve haftalarda üstesinden gelmeleri gereken zor görevlerden dikkatlerini dağıtmasını istemiyordu. Yamaçta hissettiği mutluluğun şu anki gerçekleri tarafından lekelenmesini istemiyordu.

Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, başka bir nedeni daha vardı. Sadece... o kadar çok şeyi bu saraydaki insanlara ve ötesindeki krallıklara aitmiş gibi hissediyordu ki. Şu anda onun ve Elander'in dikkatini gerektiren o kadar çok şey vardı ki. Ama en azından kısa bir süreliğine gizli, sadece ikisine ait bir şeyleri olabilirdi.

Sonraki üç gün boyunca, dikkatlerinin daha fazlası başka bir yerde talep edildi.

Gelen misafirlerin sayısı her geçen gün arttı ve sonunda en yüksek beklentilerini bile aştı. Saray, genişliğine rağmen sıkışık hale geldi ve Cas daha önce kapatılmasını emrettiği eski misafir kanadını açmaya karar verdi.

Hizmetkârlar karanlık koridora indiğinde o da oradaydı. Nessa'nın onları yönlendirmesini, sayısız odanın kapılarının açılmasını, perdeler açıldıkça ışığın içeri dolmasını izledi.

Ve her şeyi sakince denetlemeyi başardı - olanları olabileceklerden ayırmak için.

Eğer izin verirse, bu duvarlar arasında hâlâ çok iyi şeyler olabilirdi.

Devam etti. Plan yapmaya devam ettiler. Güvendiği herkes artık Caden'la Karanlık Tanrı ve onun artan gücü hakkında yaptığı konuşmanın farkındaydı ve önümüzdeki günlerde nereye odaklanmaları gerektiğine dair bitmek bilmeyen tartışmalar vardı.

Hepsinin hemfikir olduğu tek şey, bu toplantıya devam ederek ateşle oynadıklarıydı.

Eğer o tanrı yakında saldıracaksa, bunu yapmak için uygun bir zaman olabilirdi. Ölümlü ordusunun genişlemesini ve moralinin düşmesini engellemek için, toparlanmaya çalıştıkları sırada onlara saldırmak daha iyi değil miydi?

Ama Cas sinmeyecekti.

Risklere rağmen saklanmayacaktı.

O devam etti ve böylece herkes de devam etti.

Güvenlikleri çok kapsamlıydı. Eli silah tutan her asker silahlı ve hazırlıklıydı. Gök ve Ay Tanrıçaları zirve toplantısının başlamasından bir gün önce geldiler ve sarayın etrafında kilometrelerce uzanan karmaşık bir büyü bariyeri oluşturmaya başladılar.

Gök Tanrıçası sadece bu kadarını yapmaya ikna edilebilmişti... o da çok zor ikna edilmişti. Görevini bitirdiğinde, ayrılmaya ve ne olacaksa olmasına izin vermeye niyetli olduğunu açıkça belirtti.

Cas onu daha fazla kalması için ikna etmeye çalıştı ama başaramadı.

Yine de hiç yoktan iyiydi - onlara katılmayı ve herhangi bir şekilde yardım etmeyi reddeden Yıldız Tanrıçası'ndan daha iyiydi.

Kız kardeşine göre Fırtına Tanrıçası daha fazla yardım sunmak için yakında gelecekti; Cas onun daha dramatik bir giriş yapmak için beklediğini düşündü.

Saatler hızla akıp geçti ve çok geçmeden bir buçuk gün daha geçmişti ve planladıkları ziyafet -toplantılarının açılış etkinliği- kapılarına dayanmıştı.

Cas ve maiyeti tüm şüpheleri bertaraf etmeyi başarmış ve misafirlerinin çoğuna bulaşan bir güven tesis etmişti. Sonuç olarak bu konuklar Ciridan'a yaptıkları ziyareti tamamen benimsiyorlardı ve Cas buna inanmakta güçlük çekiyordu - ama tüm Kethra'daki en güçlü erkek ve kadınlardan bazıları sarayının koridorlarında kaynaşıyor, düşünce ve fikir alışverişinde bulunuyorlardı ve hava olasılıklarla doluydu.

Nüfusu artmış olmasına rağmen saray nispeten sakindi. Arazisi sakindi. Her şeyin ötesindeki şehir sakindi.

Her şey garip, inanılmaz derecede sakin görünüyordu.

Cas bu noktada gardını düşürmemesi gerektiğini bilse de, odasına kaçıp ziyafet için giyinmeye başladığında ihtiyatlı bir iyimserlik hissediyordu.

Gece için yumuşak, gece mavisi kumaştan uzun kollu bir elbise seçmişti. Bedeni kristallerle kaplıydı ve hareket ettiğinde desenler ona karanlık bir denizin dalgaları üzerinde parıldayan ay ışığını düşündürüyordu. Önü yüksek ve sıkı bir şekilde sararken, sırtı alçak bir şekilde sallanıyordu ve içinde yürümesi kolay olan gümüş rengi düz ayakkabılarla eşleştirmişti.

Zarif ama sade bir kıyafet seçmişti; özgürce hareket etmesine, kılıç sallamasına ve gerektiğinde hızlıca üstünü değiştirmesine olanak tanıyacak bir kıyafet. Saçları da toplanmış ve yolundan çekilmişti; elbisesinin üzerindekiyle uyumlu, ışıltılı kristallere sahip iğnelerle tutturulmuş birkaç karmaşık, ilmekli örgü şeklinde işlenmişti.

Zaman Tanrıçası'nın ona verdiği kum saati hâlâ üzerindeydi ama elbisenin yüksek yakası bunu gizliyordu.

Nessa güneşi andıran renkli bir broş bulmuş ve iyi şans getirmesi için -ve ona bir kılıç ve amaç veren üst-tanrıçanın anısına- Cas'ın göğsüne ilıstirmekte ısrar etmişti.

Cas parmaklarını üzerinde gezdirirken, balkonda Elander'in göğsüne yaslanmış halde uyandığı anı zihninde canlandı ve içini sıcaklıkla doldurdu.

Şafak Kraliçesi.

Neredeyse Elander'ın kendisine taktığı lakabı düşündüğü anda, yatak odasının kapısının hafifçe vurulduğunu duydu. Hizmetçilerden biri kapıyı açtığında, Elander'ın sanki bir işaretmiş gibi diğer tarafta durduğunu gördü.

Giyinmesine yardım eden hizmetkârlar eğilerek odadan çıktılar ve ikisini yalnız bıraktılar.

Onu görünce durakladı ve odayı geçip eline uzanmadan önce bir süre daha onu seyretti. "İnanılmaz görünüyorsun," dedi ona, yavaşça dönmesine rehberlik ederek, elbisenin sırtının baştan çıkarıcı bir şekilde alçalmasını takdir ederek.

Tekrar yüz yüze geldiklerinde elini tuttu ve bakışlarının onun üzerinde de dolaşmasına izin verdi.

Saçları yüzünden özenle toplanmıştı, gömleğinin lacivert renginin üzerinde olağanüstü mavi görünen gözlerini çerçevelemek için sadece birkaç tutam serbest bırakılmıştı. Gömleğinin üzerine gümüş iliklemeli ince bir ceket giymişti ve pantolonu vücuduna o kadar iyi oturuyordu ki buna karşı bir tür saray kanunu olduğundan emindi; koridorlarda bu şekilde dolaşarak keyfini çıkardıkları huzuru bozacaktı.

Boğazını temizledi. "Ve sen de kendimi birlikte kaçarken - ve başımı belaya sokarken- görebileceğim çapkın ve yakışıklı bir kaptana benziyorsun," diye onu bilgilendirdi.

"Mükemmel." Hızlı bir öpücük için onu kendine çekti. "Ben de bunu istiyordum."

Yardım edemedi ama ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Her neyse, Fırtınalar Tanrıçası'nın bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdiğini bilmeni istedim," dedi.

"Birkaç dakika önce geldi."

"Sanırım dramatik bir şekilde."

Dudakları büküldü. "Bir avuç muhafızı korkuttu, evet. Ama daha kötüsü de olabilirdi."

Burnundan nefes verdi. "Umarım bu gece onu hizada tutarsın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Ona bu gecenin gündemindeki tek şeyin ilahi müttefiklerimiz olmadığını hatırlatın."

"Misafirlerimiz için bir gösteri yapmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalışıyor."

"Ne tür bir gösteri?"

"Sormadım." Kolunu uzatırken ona çarpık bir sırıtma daha yaptı. "Onun fikirlerine bu kadar ilgi gösteremezsin, yoksa onları alıp kaçar."

Cas kaşlarını çattı ama onun koluna girerek odasının güvenliğinden çıktı; kendisini bekleyen tehlikeli gecenin ilk adımlarıydı bunlar. Neredeyse anında kendisini takip eden gözleri hissetti ve kaşlarını aynı hızla yüzünden sildi.

Koridorda ilerlerken Elander, "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi. "Bana ihtiyacın olursa ben de yakınında olacağım."

Eğer isteseydi anında onun yanında kalırdı. Ama onun bu havasız kraliyet işlerini umursamadığını biliyordu. Ve her halükârda, onun özgürce dolaştığını ve bir şeylere göz kulak olduğunu bilerek güvenlikleri konusunda daha iyi hissediyordu - ilahi müttefikleri ve diğerleri gibi - ki bu yüzden tam olarak bunu yapmasını planlamışlardı.

Birinci kata inen merdivenin başında durakladılar.

Altlarındaki kat şimdiden bedenlerle dolmaya başlamıştı; konuklar ıslıl ıslıl parlıyor ve tüm şıklıklarıyla etrafta dolaşıyorlardı. Sohbetin uğultusu hızla artıyordu ve uzaklarda bir yerde müzik çalmaya başlamıştı.

Elander, "Gidip dışarıdaki bariyerlerimizi falan incelemeliyim," dedi.

"Dikkatli ol," dedi ona.

Başını salladı, eğildi ve dudaklarını yanağına değdirdi -en hızlı, en yumuşak öpücüktü- ve sonra gitmişti.

Görünmez tacının ağırlığı ve bu gece başarmayı umduğu her şeyle baş başa kalarak bir an daha durakladı. Sonra hareket etmeye devam etti. Koridorun sonundaki balkona çıktı, sadece bir an için - serin gece havasından birkaç derin nefes alacak kadar uzun bir süre.

Yüzünü saraya döndüğünde Zev'in yaklaştığını gördü ve onun görünüşüne bakarak gülümsemekten kendini alamadı. Karmaşık desenli ipek bir ceket, cilalı çizmelerin üzerine konik bir pantolon ve sarayın içinde bir yerden çaldığı neredeyse kesin olan birkaç ışıltılı yüzükle inanılmaz derecede yakışıklıydı. Bir halk adamından çok bir prenze yakışan kibirli adımlarla ona doğru ilerledi.

"Bu kıyafetle çok fazla bakış alıyorum," diye yorum yaptı. "İnsanlardan dakika başına ücret almayı düşünüyorum."

"Ekstra ödeme yaparsam, yorumlarınızı dinlemek zorunda kalmadan bakabilir miyim?"

"Bu," dedi, "ne kadar fazladan ödeme yapmak istediğinize bağlı. Çenemi kapatmam için çok şey gerekiyor."

"İnanın bana, biliyorum. Yine de ödemeye hazırım." Ona büyüleyici bir gülümseme verdi.

Ceketindeki bir kırıklığı düzeltebilmek için onu daha yakına çağırdı. "Seni temizlenmiş ve medeni bir şekilde görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

Omzundaki bir parça tüyü fırcaladı ve ona sırttı. "Buna alışın. Dürüst olalım: Ben bu rol için doğmuşum ve mahkemenizin yakışıklılık departmanındaki tüm yükünü ben çekiyorum."

"Bir krallığı etkili bir şekilde yönetmek için güzel görünmenin gerekli olduğunu bilmiyordum," dedi sert bir şekilde.

" ğrenecek çok şeyiniz var Kraliçe Casia."

Kadın homurdandı. "En azından bu konuda haklısın."

Kıkırdadı ve sonra biraz daha ciddi bir sesle, "Ee... bu gece için hazır mısınız?" dedi.

"Evet," diye yanıtladı... ve bu çoğunlukla doğruydu. "Her şey başlamadan önce biraz zaman geçiriyordum." Konuşurken balkonun korkuluğuna yaslanmış, akşamın ilk ışıklarının saray bahçesinin üzerinde süzülüşünü izliyordu. Uzaktan Elander'i gördü, kapılardan birinde konuşlanmış muhafızların arasında ilerliyor, emirler veriyordu.

"Görüyorum ki bu boğucu olaydan kaçmasına izin vermişsiniz."

"Bir parçası, evet." Dönüp sırtını korkuluklara yasladı ve gözlerini en yakın arkadaşına dikti. "Ve bu arada... Geçen gün ben yokken ikinizin kavga ettiğini duydum."

"Nessa beni ispiyonladı, değil mi?" "Kimin söylediği önemli değil."

"Onu h l  sizin adınıza inceliyorum, hepsi bu."

Başını salladı, gülümsemesi alaycıydı. "Tanrılarla -birkaç tanrıyla- savaştı ve bu noktada benim adıma tüm dünyayı değiştirdi... Daha ne yapmasını istiyorsun?"

Zev onun yanına gitti ve balkona yaslandı. "Evet, bunların hepsini biliyorum. Ama bu bizi asıl meseleye getiriyor: Bence o biraz gösteriş meraklısı, açıkçası."

Kız gözlerini devirdi, bu da adamın gülümsemesini daha da artırdı. Adam bir kolunu ona doladı ve kız başını onun omzuna yasladı.

"Ve kendimi savunmak için," diye ekledi bir süre sonra, "geçmişte senin için eski erkek arkadaşlarını dövmek zorunda kaldım."

"Sadece o, gerçekten." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu.
"Ve kayıtlara geçmesi için onu kendim de dövebilirdim."

"Belki." "Kesinlikle."

Elini sallayarak ve yumuşak bir kahkaha atarak kabul etti.

Kısa bir tereddütten sonra daha sessiz bir şekilde, "Bu farklı," dedi.

Başını kaldırıp bakışlarını ona doğru çevirdiğinde, onun zaten kendisine baktığını gördü. Parlak gözlerinde merak parıldıyordu, dudakları düzgün bir çizgi halinde çekilmişti ve belki de eski dostunun farklı derken tam olarak neyi kastettiğini anladığını düşündü - Elander'in teklifini ve onun kabulünü bir şekilde biliyordu, hatta bu konuda hiçbir şey söylemese bile.

"Anlıyorsun, değil mi?" diye bastırdı.

Yüz ifadesi bir kez daha o rahat sırtışına dönüştü. "Sana olması gerektiği gibi davrandığı sürece bir sorunumuz olmayacak."

"Yani artık onu yakmaya çalışmak yok, değil mi?"

"Doğru." Boğazını temizledi. "Yine de açık olmak gerekirse, geçen gün onu gerçekten yakmaya çalışmıyordum; eğer bunun için biraz çaba sarf etseydim, başarılı olurdum."

Ona sırtarak karşılık verdi. "Teşekkür ederim," dedi, yanağına bir öpücük kondurmak için uzanmadan önce - ki adam hemen, alaycı bir şekilde öpücüğü sildi.

Uzaktan gelen müziğin sesi giderek yükseliyordu. Aşağıdaki çimenliklerde kaynaşan birkaç konuk içeri girmeye başladı ve Cas dalgınca kolyesine uzandı; kum saatinin tılsımını elbisesinin içinde hissedebiliyordu ve kolyenin dış hatlarını izlemek ona huzur veriyordu.

Her şey sanki birdenbire çok hızlı gelişiormuş gibi hissetti ve Zev'le aralarındaki buzları eritmek için ani bir istek duydu - yakın zamanda başka bir şansları olmama ihtimaline karşı.

"Geçtiğimiz haftaların zor geçtiğini biliyorum," dedi ona.
"Zor olduğumu."

"Zor biri olmana alışkınım."

"İki saniye sessiz olabilir misin?"

Omuz silkti. "Bana anlaştığımız miktarı ödemediniz, bu yüzden korkarım yorumu siz alacaksınız."

İç çekti ama yine de gülümsemeye karşı koyuyordu. "Sadece şunu söylemek istedim... Hâlâ burada benimle olduğun için mutluyum, hepsi bu."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi senden sessiz olmanı istemek zorundayım; bu kadar duygusallaşacak kadar sarhoş değilim."

"Oh, idare et," dedi, onu döndürüp kapıya doğru yürütmeden önce kaburgalarını dürterek. "Şimdi: Bu boşucu ilişkide bana eşlik edin lütfen. Beni daha iyi gösterme işini yap."

"Çok emredici."

"Alış buna," dedi, daha önceki sözlerini yineleyerek.

Saraya doğru yürürken, merdivenlerden inip ana balo salonunun dışındaki avluya girene kadar birbirleriyle alay edip kışkırttılar. Oraya vardıklarında Laurent ve Rhea'yı çabucak fark ettiler; kız kardeşini bir an için görmek bile Zev'in biraz daha dik durmasına ve şakalaşmayı bırakmasına yetmişti.

Gümüşayak Cas'ın bakışlarıyla karşılaştı ve Rhea dönüp ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar, Majesteleri."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

CAS HER ZAMANKI GIBI UNVANINI INKAR ETME DÜRTÜSÜYLE SAVAŞIRKEN Arkadaşları.

Rhea'nın arkasındaki duvarı kaplayan aynalı camda kendini gördüğünde bu dürtüyü bastırmak daha kolay oldu. Çünkü kendi yansımasını zar zor tanıyordu ve kendisine bakan bu kadının gerçekten de kraliyet ailesinden biri gibi göründüğünü düşünmeden edemiyordu.

Bütün arkadaşları öyleydi.

Laurent da en az Zev kadar yakışıklı görünüyordu; Ciridan'dan ziyade kendi ülkesinin modasına uygun uzun ve zarif bir tunik giymişti; şimdiden konuklarının birçoğunun bakışlarını ve hayranlığını üzerine çekmişti. Moreth'in gerçek Kralı'nın burada, müttefiklerinin arasında olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, bu gece bunu ortadan kaldıracağına dair bir his vardı içinde.

Rhea da en küçük hareketinde bile etrafında uçuşuyormuş gibi görünen erik rengi elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Gümüşayak omzuna atılmıştı, boynunda da ona uygun mor bir papyon vardı - büyük olasılıklaessa'nın kendi el işiydi.

Nessa'nın kendisi hiçbir yerde görünmüyordu. Ama Cas onun sarayda dönüp durduğundan emindi, kusursuz bir şekilde giyinmişti ve bir şekilde yüzlerce kişiyi mükemmel bir şekilde yönetiyordu.

Gecenin farklı yönleri, her şeyin onun karmaşık planlamasına göre gittiğinden emin olmak.

Yol boyunca bir yerlerde, Cas'ın pek de dikkatini çekmeden gerçekleşmişti: Onunla birlikte onlar da değişmişti. Paralı askerlerden oluşan karmakarışık bir gruptan, şimdi etrafında bir kalkan gibi toplanan, kendisine hızla yöneltilen tüm soruları ve tanıtımları savuşturan gerçek bir kraliyet sarayına dönüşmüşlerdi. Karşılaşması gereken insan ve beklenti dalgaları arasında onu ayakta tutan bir sal gibiydiler; kendi başına yeterince iyi yüzebiliyordu ama ihtiyaç duyduğunda ona dinlenebileceği bir yer veriyorlardı.

Ve sadece yakınlarda olduklarını bilmek bile ona hevesli misafirleri karşılama, şüphelerini etkileme ve daha çalkantılı konuşmalarda yolunu bulma enerjisi ve güveni veriyordu.

Bu tür şeylerden hiçbir zaman zevk almayabilirdi ama kendini tamamen kaptırdığında şaşırtıcı derecede iyi olduğunu fark etti.

Sonunda dikkatini çekmek isteyen insanların sayısı azaldı. Rhea mutfakla ilgilenmeye giderken Laurent yakınlarda oyalandı ve Cas'a onu kenara çekip baş başa konuşabilmeleri için bir fırsat verdi. Birlikte odanın enine boyuna yürüdüler ve sonunda avluya bakan pencere sırasının önüne geldiler.

Laurent dışarıdaki patikalarda yürüyen askerlere bakarken kaşlarını çattı, gözleri konsantrasyonla kısıldı; onları sayıyor, hepsinin olmaları gereken yerde olduklarından emin görünüyordu.

"Dışarıda olmayı, Elander ve diğer askerlerimizle tatbikat yapmayı tercih ettiğini biliyorum."

Aynı fikirde değildi.

"Ama burada olmana sevindim, ne olursa olsun, bu daha şüpheli misafirlerden bazılarını kazanmak için Moreth'in gerçek Kralına ihtiyacım var."

Boğazını temizledi.

Ona orantısız bir sırtıma yaptı. "Ben kendime kraliçe diyeceksem, sen de kendine kral demelisin."

Kaşlarını kaldırdı. "İşler böyle mi yürüyor?"

"Sanırım bir yerlerde her ziyafette sadece bir tartışmalı hükümdar olmasıyla ilgili bir kural var," diye araya girdi Zev, birdenbire sohbete dahil olmuştu. Cas onun nereye kaybolduğundan emin değildi ama elinde büyük bir dilim pastanın etrafına dizilmiş çileklerle dolu bir tabakla geri dönmüştü.

"Eğer bir kural yoksa, olmalı," dedi Laurent, yanından geçen bir hizmetlinin taşıdığı tepsiden bir kadeh şarap alarak. "Ama tabii ki planlarımıza elimden geldiğince yardım etmek niyetindeyim," diye ekledi gözlerini Cas'a dikerek. "İşte bu yüzden buradayım, bana öyle bakmayı kesebilmen için."

"Bu onun kızgın kraliçe yüzü," dedi Zev. "Daha önce benim üzerimde de kullanmaya çalıştı."

"Ah, evet, Nessa oldukça sert bir tutum benimsediğinden bahsetmişti.

Kraliyet tonu da."

"Tamam, bunların hiçbirisi doğru değil," dedi Cas.

Zev, "Sanırım şimdi o ses tonunun bir ipucunu duyuyorum," dedi.

"Görünüşe göre Nessa haklıymış," dedi Laurent esneyerek. "Çok sert," diye katıldı Zev.

"Böyle devam ederseniz ikinizi de krallığımdan kovacağım."

"Sert ve kaba," diye ekledi Zev.

Cas tabağındaki çileklerden birini -en çok şekerlemeyle kaplı olanını- aşırarak karşılık verdi. O daha geri alamadan çileği ağzına attı.

Zev başını sallayarak, "Şimdi de yemeğimi çalmak için güçlerini kötüye kullanıyor," dedi. "Lanet olası zorba." Onaylamak için Laurent'a baktı ama Laurent'ın dikkati çoktan başka bir yere kaymıştı.

Cas, Laurent'ın bakışlarını takip etti ve Nessa'nın az önce odanın diğer tarafındaki merdivenlerin dibinde belirdiğini, parıldayan bir elbisenin içinde ıslıl ıslıl görüldüğünü gördü

Okyanusun olası tüm renkleri arasında. Saçları bir tarafa doğru savrulmuştu ve mücevherleri avizelerin ışığında parıldarken, hızla kendisine yönelen bir grupla birlikte gülüyordu.

"Affedersiniz," dedi Laurent, boşalan bardağını Zev'e uzattı ve onunla buluşmak için odayı geçti.

Zev onun gidişini izledi, yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Bana mı öyle geliyor yoksa ikisi de...?"

"Boş ver onu," dedi Cas, kolunu onunkine dolayarak ve onu odanın karşı tarafına doğru yönlendirerek.

"Bu konuda ketum davranacağım konusunda bana güvenmediğinizi hissediyorum."

"Haklısın. Kesinlikle istemiyorum."

Güldü.

"Bırak onları," diye azarladı.

Pastayı bitirdi, tabağını ve Laurent'ın bardağını atarak etraflarındaki kalabalığın arasına karıştı, selamlaşma ve kaynaşma görevlerine geri döndü.

Cas onu takip etti, ama Laurent ve Nessa'nın kol kola yürüdüklerini görmek için omzunun üzerinden son bir kez daha bakmadan önce değil. Hepsinin neye dönüştüğünü ve savaşlarının diğer tarafına geçtiklerinde neye dönüşebileceklerini düşünmek ona daha önce hissettiği sıcaklığı bir kez daha yaşattı.

"Arkamı her döndüğümde bu kalabalık daha da büyüyor," dedi Zev, onu günümüze geri çekerek. Sesini alçalttı ve ekledi: "Bu insanların yarısını bile tanıyor musun?"

"Hepsi değil. Aslında çok azı." İç çekti. "Yine de Nessa'ya söyleme; bana çalıştırdığı tüm o notların boşuna olduğunu düşünmesini istemem."

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve etraflarını saran yüzler denizinde sessizce isimleri hatırlamaya ve kendi kendine ezberlemeye çalıştı.

Dikkati en uzun süre köşelerden birindeki kuyruklu piyanonun yanında duran bir adamın üzerinde kaldı. Değil

Onu tanıdığı için, ama adam onu tanıyor gibi görüldüğü için -ve artık bu krallıktaki hemen herkesin yaptığı gibi sıradan bir şekilde değil; adam ona sanki bir tür kişisel bağları varmış gibi bakıyordu.

Göz ucuyla onu inceleyebilmek için rahatça yanından geçti.

Koyu renk saçları, delici gri gözleri ve giydiği ince ipek gömlek ve özel dikim pantolona çok yakışan zayıf vücuduyla genç ve inkar edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Teni derinlemesine bronzlaşmış ve pürüzsüz, kusursuzdu.

Neredeyse parlıyordu. Şarap kadehinin sapına doladığı parmakları paha biçilmez görünümlü birkaç yüzükle süslüydü ve bileklerinde ve boynunda daha birçok güzel mücevher asılıydı.

Yakışıklılığı ve bariz zenginliğinin birleşimi ona neredeyse Cas ve maiyeti kadar ilgi kazandırmıştı ama etrafındaki gülümseyen, hayranlık duyan insanların pek farkında değil gibiydi; Cas yanından geçerken sadece onunla göz göze geliyordu.

Onunla konuşmaya cesaret edemedi. Ve adam ona hiç yaklaşmadı. Neredeyse odadaki herkes ona yaklaşmak için can atıyordu ama sonunda cesaretini toplayıp doğrudan bu adama baktı

-Selam vermek için bile olsa sadece gülümsedi ve başını ona doğru eğdi.

Sinir bozucuydu.

"Piyanonun yanındaki adam," diye fısıldadı Zev'i dürterek ve gizlice işaret ederek. "Onu tanıyor musun? Eski bir müşterimiz olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum." Zev bir süre onu inceledi ama adamın bakışlarından onun kadar rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Başka bir şey sorgulayamadan, onu kalabalık balo salonundan uzaklaştırıp daha özel bir alana çekmek için ısrar eden bir habercinin aniden gelişiyile dikkatleri adamdan ayrıldı.

Zev onları küçük bir ofise kadar takip etti ve kapının dışında oyalandı, dinlemek için yeterince yakındı, ancak

kulak misafiri olmaya çalışmış olabilecek herhangi birine müdahale etmek.

Haberci aceleyle konuşmadan önce başıyla hızlıca bir selam verdi: "Kraliçe Soryn'den bir yanıt bekliyordunuz, değil mi?"

Cas hevesle başını salladı. O günün erken saatlerinde, Soryn'e ve istediği konuklara Ciridan'a kadar eşlik etmesi için Hava ruhunu göndermişlerdi.

Bu akşam Cas'ın dikkatini o kadar çok başka şey dağıtmıştı ki, genç kraliçeyi henüz görmediği ancak şimdi aklına geldi.

"Gelemiyoruz, Majesteleri. Birkaç dakika önce ruhu haberle birlikte geri gönderdi. Net bir sebep belirtmedi."

Cas'ın içinde daha fazla huzursuzluk dalgalandı. Bunu belli etmedi. Sadece boğazını temizledi ve sordu: "Umarım güvendedir?"

"Bildiğimiz kadarıyla. Kosrith'ten gelen son rapor her şeyin sakin olduğunu bildiriyordu."

Aklına yüzlerce soru daha geldi. Ama Cas haberciyi kovmadan önce hızlı bir teşekkürden başka bir şey söylemedi.

Haberci görüş ve duyuş menzilinden çıktıktan sonra Zev odaya girdi. "Sadira'da şu anda zor bir durum var," diye önerdi. "Eminim kaçamamak için iyi bir nedeni vardır - bir mesaja koymanın güvenli olmayacağı bir şey."

Cas başını salladı, kendini de aynı şeye ikna etmeye çalışıyordu. Ama kalbinde sessiz bir korku oluşuyordu; geçen gün dağlarda ağabeyiyle konuştuğunda kök salan bir korku. Her konuda doğruyu söylemiyor olabilirdi ama Sadira'nın ilahi büyüye ne kadar bağımlı olduğuna işaret etmekte haklıydı.

Cas'ın yakında şiddetli ve geri dönüşü olmayan bir şekilde altüst edeceği büyü.

Nihai amacının ne olduğunu anladığında Soryn hâlâ onun müttefiki olacak mıydı?

Düşünceleri artık diğer hükümdarlara da kaymıştı. Güneyde uzanan ve Sadira'dan bile daha fazla büyüye boğulmuş olan imparatorluğa. Sundolian Yüce Kraliçesi ve Kralını da bu zirveye davet etmeyi düşünmüştü ama tereddüt etmişti; bu ilk toplantının Kethran liderleri arasında olması önemli görünüyordu. Daha odaklı. Kendi kendine, yakın gelecekte Sundolia'ya ulaşabileceğini söylemişti. Ama ya o noktada artık çok geçse? Ya yeterli olmazsa?

Yeterli.

O aptal kelime. Onu düşüncelerinden kovmayı başardığını sanıyordu ama işte yine karşısındaydı.

"İyi misin?" Zev sordu.

Zorla başını salladı.

Diğer yöneticiler her ne sebeple olursa olsun burada değildi. Onlara odaklanamazdı. Bu gece yapması gereken bir iş vardı ve en azından bunda başarısız olmayacaktı.

Hareketlerine devam etti, henüz konuşmadığı yüzleri aradı ve onları kişisel olarak selamladı. Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibi etkileyici ve dengeli görünüyordu. Ama içten içe, o mesajdan bu yana bir şeyler değişmişti. Bunu inkâr edemezdi. Tedirginlik hissi artıyordu, bu yüzden kimseyle konuşmadığı zamanlarda gözleri huzursuz ve arayış içinde etrafta gezinip duruyordu.

İşte bu yüzden üstlerindeki tavan penceresinden tuhaf bir görüntü yakalayabildi; ani bir ışık parlaması ve ardından hızla gözden kaybolan bir duman.

"Bunu gördün mü?" diye fısıldadı.

"Neyi gördün mü?" Zev sordu.

"Sanırım bir şey çatının üstündeki bariyere çarptı." "Bir kuş mu?"

Başını salladı, gözlerini bir kez daha yukarı kaldırdı. "Garip bir şekilde dağıldı. Bir tür büyü kalıntı gibi."

Zev uzun bir süre tavan penceresini inceledi ama benzer bir şey fark etmedi. Kadına dönüp baktığında yüzünde kuşkulu bir ifade vardı ama şenliklerden sıkıldığı da belliydi, bu yüzden gidip daha yakından bakmaya gönüllü oldu.

Cas onu takip etmek için hamle yaptı ama adam kolundan tutup onu sabit tuttu ve arkasındaki birine başıyla işaret etti. "Sanırım şuradaki grup tarafından aranıyorsun."

Omzunun üzerinden baktı ve kendisine doğru oldukça kaba bir şekilde işaret eden yaşlıca bir beyefendiyi takip eden birkaç çift göz gördü.

"Adı Lord Aran bu arada," diye ekledi Zev nefesinin altından.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kendini çelikleştirdi ve Nessa'nın ona bu adam hakkında verdiği notları zihinsel olarak gözden geçirdi. Adam ya da çevresinden herhangi biri ona doğrudan hitap etmemişti ama adının dikkatsizce ve sürekli olarak aralarında dolaştırıldığını duyunca oraya doğru ilerledi.

Lord, elindeki kalaylı kadehi çalgınca sallarken, "Ve işte burada," diye ilan etti.

Başını hoş bir şekilde eğerek, "İşte buradayım," dedi.

"Ben de tam burada merak ediyordum... yeni kraliçenin dikkatini çekmek için ne gerekiyor, hm?"

Dudaklarını alışık olduğu gülümsemeye doğru büktü. "Lord Aran, değil mi?"

O kadar alçak bir selam verdi ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Belki biraz alaycıydı ama alkolün etkisiyle de olabilirdi. Yüzü kıpkırmızıydı.

Çemberin geri kalanını aynı pratik gülümsemeye selamladı.

Sadece görünün. Hepsini selamlayın, duyulduklarını hissettirin.

Akşam için planı buydu. Birkaç dakika oyalanabilirdi, değil mi?

Ancak bu özel grubun arasında dururken bile onun hakkındaki dedikodular devam etti. Bir süre sonra Lord Aran'ın sesi bir kez daha hepsinin üzerinde yükseldi ve sanki kendisinden sadece bir metre uzakta olduğunu unutmuş gibi ondan bahsetti.

"Kralın yerine de o geçecek, değil mi?"

"Pardon?" Cas kaskatı kesildi, kafası karışmış ve biraz da telaşlanmıştı. Bundan kimseye bahsetmemişti. Öyleyse Lord Aran neden ona böyle bilerek bakıyordu?

Fincanından uzun bir yudum daha aldı - Cas boş olduğundan oldukça emin olmasına rağmen. "Demek istediğim, başında bir kral olmadan bir krallık nedir ki?"

Oh.

Onun gizli nişanından bir şekilde haberdar değildi.

Sadece cahil bir eşek gibi davranıyordu.

"Bunlar çok tehlikeli zamanlar. Böylesine genç ve güzel bir bayanın tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar tehlikeli."

Etraflarındaki hava ısındı. Elektrikle titredi. Elinin etrafında sadece birkaç Fırtına büyüsü kıvılcımı uçuştı - ona en yakın olanların kafasındaki birkaç tüyü kaldırmaya yetecek kadar. Çemberin daha anlayışlı üyeleri durdukları yerde bocaladı, emin olamadılar ama Cas gülümsemesini hiç kaybetmedi.

"Gönüllü müsünüz Lord Aran?" diye sordu. "Çünkü ne yazık ki benim tipim olmadığınızdan oldukça eminim. Karınızın da bunu onaylamayacağından oldukça eminim."

Bu durum kalabalığın geri kalanından birkaç kahkaha yükselmesine neden oldu. "Tanrım, hayır." Alnını sildi.

"Bununla birlikte

oldukça gösterişli genç bir yeğenim var...." Cas ses tonunu gülümsemesi kadar kibar kalmaya zorladı,

Ona fırlatmak istediği tüm kibar olmayan yanıtlara rağmen.

"Gecenin en acil konusu sayılmaz."

"Hayır mı? O zaman ne ile ilgilenmemiz gerektiğini söylersin, canım?"

Ona bir liste verebilirdi.

Ama sarhoş domuzlar aradığı türden müttefikler değildi, bu yüzden çekingen kaldı. "Sanırım sana başka bir

Endişeler listesinde içki ilk sırada yer almalıdır."

En azından bu kadarını kabul ediyordu; Cas bir hizmetkâra işaret edip hepsinin dolu kadehler almasını sağlarken Lord Aran'ın önderliğinde coşkulu bir tezahürat yükseldi.

Onlar daha da aptallaşırken sessizce uzaklaşmayı başardı ve Zev'in peşinden gönderecek bir hizmetçi bulmaya gitti. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Ama Fırtına Tanrıçası kapıdan içeri adım attı ve bir hizmetçi bulamadan Cas'ın dikkatini çekti.

Görünüşüne bakılırsa bu tanrıçayı fark etmemek zor olurdu; kolsuz, V yakalı çivit rengi elbisesinin içinde göz kamaştırıyordu. Saçları etrafında gevşekçe dalgalanıyor, ara sıra içinden geçen gerçek elektrik dalgalarıyla parıldıyordu; solgun bukleleri elektrikle neredeyse aynı renkteydi, bu yüzden belki de yeterince ince olduğunu düşünmüştü. Koyu tenini sık sık aydınlatan aynı zayıf şimşek türüydü. Gücünün bu parıltılarını gizleyebiliyordu -Cas onu bunu yaparken görmüştü- ama bu gece hiçbir şeyi gizlemeye zahmet etmemiştir.

Cas'a doğru giderken yanlarından geçen birkaç kişi sesli bir şekilde soluk soluğa kaldı.

Tanrıça ona yaklaşırken, "Birinin büyümü kullandığını hissettim," dedi, "bu yüzden bir şeyleri havaya uçurmadığınızdan emin olmak için içeri geldim."

"Neden? Yardım etmeyi mi umuyordun?"

"Bu tamamen neyi havaya uçurduğumuza bağlı tabii ki."

Cas içini çekti ve gözlerini kaçırdı, lorda neredeyse kendini kaybedecekti. Tanrıçanın hâlâ kendisine baktığını hissetti ve bir soruyla konuyu saptırdı: "Araya karışmaya mı çalışıyorsun bu arada?"

"Tabii ki hayır."

Cas burnunun kenarını sıktı ve başını eğerek şakağındaki ani zonklamayla mücadele etti.

"Başını kaldır, küçük kraliçe." Cas'ın çenesini kavrayan Nephele'nin sesi kısmen emredici, kısmen de endişeliydi

ve kendisi kaldırdı. "İnsanlar artık hep seni izliyor, unutma."

Unutmamıştı.

Yorulmaya başlamıştı, hepsi bu.

Rhea ve Gümüşayak da tanrıçayı görmüştü. Onlara katıldılar ve Cas onlar yaklaşımadan önce yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışsa da Rhea bunu hemen fark etti.

Rhea, Cas'ın gevşeyen saç tokalarından birini düzeltmek için uzandı ve sessizce, "Neyin var aşkım?" diye sorarken elini Cas'ın başının yan tarafına dayadı.

Cas onları odanın daha özel bir köşesine çağırdı ve orada onlara Soryn'in mesajını anlattı. Kaba Lord Aran'dan ve onun pozisyonuyla ilgili hoş olmayan imalarından. Daha önce ona bakan garip adamdan ve Zev'i peşinden gönderdiği garip gölgelerden.

Cas konuşmasını bitirdiğinde Rhea, "Gece sona ermeden o adamın kim olduğunu tam olarak öğreneceğim," dedi. Sonra parmaklarıyla Gümüşayak'ın çenesini kaşıyarak onu uyandırdı ve kalabalık balo salonunu taramasını, bir hedef aramasını istedi. "Ama sanırım önce gidip kendimi Lord Aran'a doğru dürüst tanıtacağım."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Nephele, olaya dahil olmak için fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Cas onlara sert bir sesle, "Bu gece müttefik ediniyoruz," diye hatırlattı.

"Tamamen dostane davranmayı planlıyorum," dedi Nephele. "Evet, ama bu planlar esnek mi?"

"Planlarım her zaman esnektir."

Cas yavaşça nefes verdi. "Olay çıkarma."

"Bir sahne-ben mi?" Tanrıça kamburunu çıkardı. Dönerek elbisesinin ayak bileklerinde dramatik bir şekilde dönmesini sağladı ve sonra odanın yarısını çoktan geçmiş olan Rhea'nın peşinden fırladı.

Cas minnettarlık ve endişenin garip bir karışımıyla onların gidişini izledi.

Ne de olsa Zev'i araması için bir hizmetçi bulmasına gerek yoktu; arkasını döndüğünde Zev, Nessa'nın yanında ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

O daha soramadan sorusunu cevapladı: "Hiçbir şey bulamadım. Etrafa sordum, kimse endişelenecek bir şey görmedi."

Cas hâlâ huzursuz hissediyordu ama bunu kelimelere dökemiyordu.

Bu yüzden ona teşekkür etti.

Küçük bir selam verdi ve sonra göz alıcı kırmızı elbisesiyle yanından geçen sarı saçlı bir kadını selamlamak için hemen oradan ayrıldı.

"Bu Rüzgârkeepli Leydi Eletha," dedi Nessa. "Çok nişanlı; ona söylemeli miyiz?"

Cas omuz silkti. "Alçakgönüllü bir deneyim işine yarayabilir."

Nessa güldü ve sonra hızla daha resmi, yönetme moduna geri döndü: "Bu arada herkesin akşam yemeği için yerini almasına az kaldı," diye Cas'a bilgi verdi. Ve sırtarak, "Kaçmak için son şansınız," diye ekledi.

"Eğer ilahi varlıklarla yapılan birçok savaştan sağ çıkabiliyorsam, ilk kraliyet yemeğime ev sahipliği yapmaktan da sağ çıkabilirim."

"Katılıyorum. Ve duyduğum kadarıyla şu ana kadar harika gidiyorsun."

"En azından büyük bir felaket yok."

Nessa'nın sırtışı aydınlandı ve Cas da ona karşılık vermeye başladı ama sonra bir başka tedirginlik bakışlarını tavan pencerelerine yöneltti. Bir ışık titreşimi gördüğünü sandı ama daha yakından baktığında... Hayır. Hiçbir şey değildi. Sadece yapraklar ya da bariyerlerine düşen bir şeydi; sadece büyü yüzünden buna duyarlıydı.

Ama yine de aniden dışarı çıkıp bir şeyleri kontrol etme dürtüsüne kapıldı. Belki de Elander'a endişelerinden bahsetmek için.

Bana ihtiyacın olursa yakınında olacağım, demişti. "Cas?"

"Hemen döneceğim," dedi Nessa'ya. "Akşam yemeğinden önce dışarıdaki muhafızları kontrol etmek istedim."

Nessa kaşlarını çatı.

"Bana verdiğin programı ezberledim," diyerek onu temin etti ve çoktan çıkışa doğru yöneldi. "Geç kalmayacağım, söz veriyorum!"

DIŞARI ÇIKTIĞINDA, Elander'ı aramak için büyüsünü kullandı, küçük bir şimşek fırtınası çağırıp teninde dans etmesine izin verdi ve ardından karşılık olarak titreştiğini hissettiği uzak gücü takip etti.

Onu çabucak buldu, ana kapının yanındaki duvara yaslanmıştı ve etrafı bir grup askerle çevriliydi.

Onu gördüğünde gülümsedi ve gruptan uzaklaştı. "Kraliçenin yakında varlığıyla beni onurlandıracağını umuyordum."

Gülümsemesine karşılık verdi ama çabucak soldu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır."

Başını yana eğdi, beklenti içindeydi.

"Şey, belki. Daha önce bir şey gördüm... sarayın üzerindeki bariyerde garip bir titreşim." Avlunun daha تنها bir bölümüne doğru yürüdüler ve o da alçak bir bahçe duvarının üzerine zıplayarak bir süreliğine ayaklarını uzatma fırsatı buldu. "Burada her şey yolunda mı?"

Sarayın çatılarına doğru bir bakış fırlattı ve cevap vermeden önce gözlerini bir anlığına karanlığa dikti: "Sıra dışı bir şey fark etmedik."

"Doğru. Muhtemelen önemli bir şey değildi." Kollarını kendine doğru sardı. "Sanırım sadece feci bir şey olmasını bekliyorum."

"Geçmişimiz düşünüldüğünde anlaşılabilir." Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Ama hiçbir şey olmadı mı?"

"Hayır, şaşırtıcı bir şekilde." Ona Lord Aran'dan bahsetmemeye karar verdi. Neredeyse kendini kaybedecekti; Elander çok daha kötü olurdu. "Ama yine de biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Ve seni görmem gerekiyordu." Omuz silkti. "Yani, istedim."

Daha da yaklaştı, kızın ellerini avuçlarının içine alıp sıkıca kavradı. Duvar onu neredeyse kendi boyuna kadar kaldırmıştı, bu yüzden onu öpmek için bir kez olsun eğilmek zorunda kalmadı. Dudakları onunkilere değdiğinde gözleri kapandı ve teni başka bir sihir fırtınasıyla karıncalandı.

Adam yavaşça uzaklaşırken kadın içten bir gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim," dedi gözlerini kırıştırtarak.

"Ne zaman istersen."

"Ziyafet başlamak üzere." Derin bir nefes aldı, tekrar ayağa kalkmaya ve bir kez daha sarayla yüzleşmeye hazırlanıyordu-

Kaldırım taşlarına vuran botların sesi ikisinin de başını ana kapılara doğru çevirdi; kapılardan bir asker koşarak geçiyordu, onu birkaç asker daha takip ediyordu. Kolunun altına bir şey sıkıştırmıştı; büyük, beyaz ve dikdörtgen şeklinde bir şey.

Cas yere atlayıp ona doğru birkaç adım attıktan sonra taşıdığı şeye iyice baktı ve telaşla geri çekildi. "Nedir o?"

Asker nefes almak için çırpınırken onu ayaklarının dibine bıraktı.

Kesik bir kafaydı.

Bir canavarın kafasıydı ama yüz hatlarının çoğu eksik olduğu için hemen tanınmıyordu. Gözleri yoktu ve burnunun olması gereken yerde sadece iki küçük yarık vardı.

Ama Cas bu canavarı daha önce görmüştü, o yüzden ne olduğunu biliyordu: "Bir boşluk okçusu mu?"

Hâlâ bu yaratıklarla ve bu şehirde son kaldığı dönemde onlara karşı verdiği savaşa ilgili kâbuslar görüyordu.

"Onu bariyerin uzak bir bölümünden geçmeye çalışırken bulduk," diye soluk soluğa konuşan asker, botuyla kafayı dürterek ters çevirdi. Kafanın arkası -zayıf noktası, bıçaklanmış gibi görünen yer- siyahımsı kırmızı bir balçıkla kaplıydı.

"Sadece bu mu?" Cas kaşlarını çatı; tek bir saldırgan pek olası görünmüyordu.

Elander de aynı derecede endişeli görünüyordu. "Asla yalnız seyahat etmezler."

"Bariyer boyunca her yeri aradık," dedi asker, "ama başka bir şey bulamadık."

"Yem mi?" Cas merak etti. "Yoksa bir gözcü mü?"

Elander uzaktaki bariyerin bir kısmına baktı, belirsizlik yüz hatlarını karartıyordu. "Ay Tanrıçası'nı bul ve ona daha kapsamlı bir inceleme yapmasını söyle," diye emretti.

Asker, yakınında duran diğer birkaç askerle birlikte hızlıca selam verdi ve ardından aceleyle uzaklaştı.

Cas ve Elander ayrılırken birbirlerine endişeli bir bakış daha attılar.

"İçeri geri dönmelisin," dedi ona, "ve diğerlerini tetikte olmaları için uyarmalısın." Konuşurken bile daha fazla asker için işaret veriyordu. "Doğru olmayan bir şeyler var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

CASIA İÇERİDEKİ MUHAFIZLARI VE MÜTTEFIKLERİNİ UYARMAK İÇİN ACELE ETTİ.

ve ayrıca kılıcını almak için, Elander şüphelendi. Onun saray kapılarında kayboluşunu izlerken,

İçinden bir tedirginlik geçti. Silkindi ve askerlerine emirler yağdırmayı bitirdi; bazılarını saray kapılarını takviye etmeye, bazılarını da arazideki çeşitli bölgeleri teftiş etmeye gönderdi.

Sonra tekrar ayaklarının dibindeki kafaya baktı. Saniyeler geçtikçe daha az katı hale geliyordu. İlk etapta katı kalmasına şaşırmişti; normalde parçalandıklarında hızla dağılırlardı ve şu anda yaptığı da buydu - gümüş ve siyahtan oluşan dumanlı bir puf haline dönüşüyordu. Bu kara bulut havada asılı kaldı ve ana kütlesi kaybolurken bile arkasında uğursuz gölgeli enerji titreşimleri bıraktı.

Bu canavarlar -namtar, gerçek adları buydu- gücü çalma ve yok etme yetenekleriyle bilinirlerdi. Onlar bir anlamda, pençelerinin ve oklarının isabet ettiği her şeyin enerjisini yutan ve söndüren kaplardı. Başlangıçta çeşitli ölümlü öbür dünyalarda nöbet tutmak için yaratılmışlardı. Ölen ruhlardan gelen huzursuz büyü ve diğer enerjileri emmek ve bu öbür dünyalar arasındaki boşlukları nötr tutmak için.

Başka bir deyişle, bir büyü bariyerini etkisiz hale getirmeye çalışsaydı, Elander tam da bu tür bir ordu gönderirdi.

Derin bir nefes almaya zorladı.

Bu bir ordu değildi; sadece yalnız bir okçunun başıydı. Tek bir ihlal girişimi. Gerçekten yarmak için çok sayıda kişi gerekirdi, yani tek başına olmasa bile...

Derin bir nefes daha.

Olayları ne kadar rasyonelleştirmeye çalışırsa çalışsın, belirsizliğin ürpertisi hâlâ içinden geçmeye devam ediyordu.

Yakındaki çalılıklarda hareketlilik var.

Elini kılıcına götürdü ama tanıdık bir yaratık bahçelerden çıkıp önündeki patıkaya, Hava Ruhu'na doğru kayarken eli kılıcının kabzasında durdu.

"Velia," diye nefes aldı.

Ruh bakışlarını indirdi, başındaki uzun uzantılardan biri ona doğru uzandı. Öne doğru uzandı ve anten avucuna bastırıldığında zihninden bir görüntü geçti; ona diktikleri sihirli bariyerin bir bölümünü gösteren bir mesaj... ve bariyerin diğer tarafında umutla bekleyen tanıdık bir kişi: Caden.

Bir zamanlar dostu ve müttefiki olan adamın görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdı.

Caden'la tekrar karşılaşmaları kaçınılmazdı. Ama bu gece halletmesi gereken -ya da halletmek istediği- şeyler listesinde bu yoktu.

Ancak şimdi yakın olduğunu bildiğinden, tıpkı daha önce olduğu gibiydi: Caden'in izini sürmeyi düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Ay Tanrıçası'nın peşinden gönderdiği asker geri döndü ve onun yerini kendisine bildirdi.

Onu doğu bahçelerinde, köpek formunda, tam da emrettiği gibi bariyerin bir bölümünü incelerken buldu. Ona seslenip başka bir yerde kendisine eşlik etmesini istemeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Kısa bir duraksama ve düşünceden sonra ona doğru ilerledi ve gelirken yeri kısa süreli parlayan toz izleriyle aydınlattı.

Hava ruhunun gösterdiği noktaya doğru ilerlemeye başladılar, ana kapılardan ve saray arazisini çevreleyen kalıcı duvardan geçtiler ve ardından Gök ve Ay Tanrıçalarının yarattığı genişletilmiş bariyerin bir bölümüne doğru yöneldiler.

Koşmayı planlamıyordu -askerlerinin henüz paniklemesini istemiyordu- ama hissettiği tedirginlik giderek artıyordu. Bu onu, söz konusu noktaya yaklaşıp kadar yavaşlamayan bir koşuya itti.

Bir yanı ruhun mesajının bir şekilde yanlış olduğunu umuyordu. Caden çoktan hayatına devam etmiş olabilirdi.

Ama hayır.

Oradaydı, yüzünde sık sık takındığı o tanıdık zeki, beklenti dolu ifade vardı.

Elander kılıcının kabzasını bir kez daha sıkıca kavradı ve "Ona ulaşmama izin verin," dedi.

İnya başını kaldırdı. Garip bir şekilde ışıldayan gözleriyle onu inceledi. Bir an sonra kafasının içinde onun yumuşak sesini duydu -gerçek ya da hayali, hangisi olduğundan emin değildi.

Emin misin?

Adam başını salladı ve kadın bir süre daha tereddüt ettikten sonra adamın dediğini yaptı, bariyerin üzerine soluk bir ışık üfledi ve bariyerin küçük bir bölümünü eritti.

Elander Caden'i karşılamak için bu açıklıktan geçti ama bariyerin birkaç adım ötesine geçemedi. Ay Tanrıçası da açıklığın üzerinde oyalanarak Caden'ın saray tarafına geçmesini daha da engelledi.

Geçtiğimiz haftalar boyunca bu ikinci buluşmayı zihninde defalarca canlandırmış olsa da, Elander sormayı planladığı pek çok soruyla hiç vakit kaybetmedi ve basitçe talep etti: "Neden buradasın?"

"Seni uyarmaya geldim."

"Bizi zaten uyarmıştınız."

"Evet ama Casia'yla son görüşmemizden bu yana bile durum kötüye gitmeye devam etti."

O toplantı ve diğerleriyle ilgili kızgınlığını bastırdı. Şimdi bunları konuşmanın zamanı değildi.

Caden ona sessizce, "Tehdit bu gece çok yakın," diye bilgi verdi.

Elander parlak ışıklarla aydınlatılmış saraya baktı ve kayıtsızca, "Bu gece aramızda muhtemelen birkaç tehdit var. Tüm bu potansiyel müttefikleri davet etmenin riski... sonuçta hepsi dostumuz olamaz, değil mi?"

"Ben saray misafirlerinden birinden bahsetmiyorum."

Elander omuzlarını silkti, omuzlarındaki gerginliği atmaya çalıştı. "Malaphar'dan mı bahsediyorsun? Kendini göstermeyi mi planlıyor?"

Caden'in bakışları Elander'ın izlediği yolu takip etti ve kaşlarını çatarak uzaktaki sarayı inceledi. "Yakında, sanırım."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Varen... onunla karşı karşıya geldi." Caden'in gözleri camlaştı, sanki o yüzleşmenin anısından kısa bir süreliğine uzaklaşmaya çalışıyordu. Olaya bizzat şahit olmamış olsa bile, en azından bir kısmını hissedebilirdi - hissetmek zorunda kalmıştı. Üstündeki tanrılarla olan bağı henüz tam olarak yeniden kurulmamış olsa bile, bunu ikinci elden deneyimlemek.

"Demek gitti ve sözde aramızda tuttuğu tüm o bilgileri ortaya döktü, öyle mi?" Elander mırıldandı.

Varen'in onlar için faydası çok uzun sürmemişti.

O mu?

"Hepsi değil," dedi Caden. "İşkenceye dayandı yeterince iyi."

Elander, içinde çelişkili duygular patlarken bile yüzünü soğukkanlı tuttu. Varen'in işkence gördüğü düşüncesinin onu kişisel olarak üzdüğünü söylemek yalan olurdu. Ama eğer bu işkence

potansiyel planlarından herhangi birinin açığa çıkması bir sorundu.

"Karanlık Tanrı'nın sorup soruşturduğunu duyduğum başka şeyler de vardı," diye devam etti Caden, "benden ya da Varen'den öğrenemediği bilgiler. Bu yüzden aranızda bir hain olduğuna da inanıyorum."

Elander bu olasılığı tartışmadı, çünkü geçtiğimiz ay boyunca neredeyse sürekli olarak bunu düşünmüştü. Etraflarını saran sadakati şüpheli insanların, hainlerin sızabileceği pek çok hareketli parçanın ve noktanın farkındaydı.

Omzunun üzerinden saraya doğru birkaç adım atmış olan Ay Tanrıçası'na baktı; bir şey dikkatini çekmiş gibiydi.

O gün Roedyn Vadisi'nde Casia'ya söyledikleri de doğrudu: Bu noktada ilahi olanlardan hiçbirine tam olarak güvenmiyordu.

Tam önünde duran da dahil.

"Yani bariyerinizin zayıf kısımlarını biliyor," diye devam etti Caden. "Sarayınızın zayıf kısımlarını biliyor. Planlarınızın. Casia'yı bir saldırı başlatmak için güç topladığı konusunda uyarmaya çalıştım; bu tehdit karşısında bu zirveye devam edeceğini sanmıyordum."

"O zaman onu çok iyi tanıyorsun," dedi Elander tonunu bozmadan.

"Belki de değil. Ama artık onu yeterince iyi tanıyor ve bu bilgisini bu gece kullanacağına dair içimde kötü bir his var."

Elander ona dik dik baktı, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu. Sessizlik için neler vermezdi. Açıklık için. Bir zamanlar olduğu gibi Caden'in ona söylediklerine kolayca güvenebilmek için.

"Bu hisse güvenemeyeceğimi biliyorsun," dedi. "Ya da sana. Bunca yıldır beni tanıyorsun ve hala böyle aptalca bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Bu ya bir hile ya da

Dikkat dağınıklığı ya da Tanrı bilir daha neler... Her iki durumda da bu konuşma için vaktim yok. Saraya geri dönmem gerekiyor. Oradan hiç ayrılmamalıydım."

"Ama sen yaptın."

Elander hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Konuşmadı ama birden yatak odasındaki o geceyi ve Casia'nın eski dostunu kurtarmanın bir yolu olabileceği konusundaki inatçı ısrarını düşünmeye başladı.

Bunu ona o yapmıştı, diye düşündü, alaycı kahkahasını güçlkle zapt ederek. Bir zamanlar gayet halinden memnun bir alaycıydı; Caden'ı görme ve ona ne olduğunu anlamaya çalışma ihtiyacıyla dikkati asla dağılmazdı. Umursamadığı için değil, bazen sadece olmasına izin vermeniz gerektiğini bilecek kadar ölüm ve kayıp gördüğü için. Tutunmak komplikasyonlara neden oluyordu.

Başını salladı ve saraya doğru dönmeye başladı.

Ani bir ıslık sesi geceyi böldü ve dikkatini tekrar etrafına topladı.

Bir ok.

Caden insanüstü bir hızla Elander'ın önüne geçti, kısa kılıcını çekti ve oku havada yere düşürdü. Ok yere düştüğünde kısa bir siyah alev gösterisiyle tutuştu ve en az bir metre genişliğinde bir çimen çemberini yaktı.

Elander bir an için nefessiz kalarak kararmış yere bakarken bir adım geri çekildi ve çok acı verici bir yaraya ne kadar yaklaştığını fark etti.

Bundan sorumlu olan boşluk okçusu uzaktaki bir yamaçta duruyordu, soluk başı ve iskelet kanatları karanlığa karşı korkunç bir görüntü oluşturunuyordu. Kan donduran bir ses çıkardı; bir kılıcın camı kazımasına benzeyen bir çığlık.

-Ve bir kez daha nişan almak için yayını kaldırdı.

Gölgeler Caden'ın bedenini aynı hızla sarıp sarmaladı ve onu okçunun hemen arkasındaki yamaca bırakmak üzere götürdü.

Kafasının arkasına hızlı bir bıçak darbesi indirdi ve okçu tepeden aşağı yuvarlandı, giderken arkasından asi enerjinin siyah akımları akıyordu.

Caden arkasına bile bakmadan yürüyerek Elander'ın yanına döndü. Yaptığı şey hakkında hiçbir yorumda bulunmadı. Her şey çok tanıdık geliyordu -Caden'in yaptığına tanık olduğu sayısız, kendinden emin cinayetten biri gibi- ama Elander yine de elinden geldiğince bu duyguya karşı kendini korudu.

Bu hala bir numara olabilir.

"Haklısın, elbette." Caden'in sesi kararlılıkla sert ve soğuktu. "İkimiz de irademi o üst-tanrıya kaptırmaktan uzak olmadığımızı biliyoruz. Ama bu gece değil. Bu gece sadece ben varım. Bu yüzden sondan önce son bir kez yardım etmeye geldim. Böylece tercih ettiğim şekilde ölebilirim."

Elander sertçe yutkundu, tekrar denedi ve yine başarısız oldu

-Casia ile yaptığı konuşmayı aklından çıkarmak için.

Sonra içini çekti ve "Belki de bu gecenin sonu olmak zorunda değildir" dedi.

Caden bakışlarını kaçırdı. "Hızlı ve temiz bir şekilde çıkmak niyetindeyim, sadece açık olalım. O kırılma noktası geldiğinde tereddüt etmek yok."

Elander uzun bir süre onu inceledi. "Göreceğiz."

Caden buna cevap veremeden, namtarlardan biri daha üzerlerine geldi.

Ve artık ikisinde de tereddüt yoktu.

Caden canavarın dikkatini çekerken, Elander kılıcını çekti. Ucuna yıldırım çağırdı ve havaya doğru bir hamleyle büyüünün serbest kalmasını sağlayarak namtarın kafasının arkasındaki zayıf noktaya nişan aldı.

Canavar bu büyüü emmeye çalıştı ve başaramadı; bu çok fazlaydı ve çok geçmeden sırik gibi vücudu sarsıldı, çılgınca tökezledi. Bariyerin birkaç metre yakınına kadar gelebilmişti ki, tıpkı biraz önce okun yaptığı gibi, çöküp karanlığa gömüldü.

Patlama dışarıya doğru patlayan siyah bir bulut gönderdi. Bariyerle çarpıştı ve yukarı doğru sürüklenip uzaklaşırken, tanrıça tarafından yapılan açıklığın etrafında neden olduğu çatlakları ortaya çıkardı. Karanlık enerji bariyerin büyüü içinde kaynaşmaya devam etti ve bu çatlaklar yavaş yavaş yayılmaya başladı. Elander'i bir endişe kapladı ve Inya'yı çağırmaya başladı ama o çok uzaktaydı ve şu anda dikkati tamamen dağılmış durumdaydı.

Gelişmekte olan çok daha büyük bir soruna doğru koşuyordu.

Inya'nın açtığı delikten geri döndü ve tanrıçanın ardından birkaç düzensiz adım attı, bakışları önce onun üzerinde, sonra da onun oluşturmaktan sorumlu olduğu bariyer boyunca gezindi.

Son cinayetinin yol açtığı çatlaklar gibi başka çatlaklar da bariyerin her yerinde belirmeye başlamıştı.

Son dakika.

O kadar güç ve hassasiyet harcadıkları kalkan parçalanıyor, bazı kısımları soyuluyordu ve namtarlardan en az yirmisi bu açıklıklardan içeri girmişti. Hayaletler gibi saraya doğru sürükleniyorlar, askerlerden biri onlarla çarpışmaya cesaret edene kadar mükemmel bir sessizlik içinde hareket ediyorlardı; bu noktada o korkunç çığlıklar daha da yükseldi, oklar havaya fırladı ve karanlık enerji patlamaları tüm arazide ortaya çıkmaya başladı.

Elander omzunun üzerinden baktı, Caden'ın kendini beğenmiş bir şekilde ben demiştim demesini bekliyordu.

Ama Caden birkaç saniye boyunca konuşmadı. Sonunda konuştuğunda da kendini beğenmiş bir sesle değil, kısık ve mesafeli bir sesle konuştu: "Görünüşe göre düşündüğümden daha erken."

Hemen ardından bir ok daha onlara doğru fırladı ve bariyere çarpıp saplandı.

Caden, etkisizleştirici büyüü daha fazla çatlağa yol açamadan onu savurdu.

Sonra Elander'in geçtiği delikten geçerek onun yanında durdu ve gelişmeleri inceledi

savaş alanı sessizlik içinde.

Elander'in temkinli bakışları Caden'dan ayrılıp savaş alanına yöneldi.

Belki de Caden'ın gitmesi için daha fazla çaba göstermeliydi. Ama başka bir ok çoktan onlara doğru uçmaya başlamıştı ve bu yüzden birbirlerine yaklaşmak yerine, gelen üç canavara karşı kendilerini hazırlarken sırt sırta durdular.

Bu canavarlar yaklaştıkça, aslında kendi garip, sinirli vücutlarının uzantıları olan yaylarını kılıçlara dönüştürdüler.

Önce tek başlarına Elander'e saldırdılar.

Caden'ın enerjisi hizmet ettikleri Karanlık Tanrı'nınkiyle eşleştiği için şaşırtıcı değildi. Caden'ın onlara neden saldırdığı konusunda kafaları karışmış gibiydi; bu da ona bir avantaj sağladı; üçünden ikisini, silahlarını ona karşı kaldırmaya bile fırsat bulamadan öldürdü.

Elander üçüncüyü tam da Caden'ın aslında düşmanı olduğunu anlamış gibi görüldüğü anda öldürdü; inanılmaz bir hızla Caden'e saplandı ama Elander'in kılıcı daha hızlıydı, kafatasına saplandı ve onu toprağın içine itti, bunun üzerine ölmekte olan bedenden karanlık enerji şeritleri sızmaya başlayana kadar kılıcı çevirdi.

Enerji genişleyip neredeyse onu yutacakken tökezleyerek geri çekildi ve son enerjiyi uzaklaştırmak için hızlı bir kalkan büyüü patlaması yaptı.

Şimdiye kadar ona dokunulmamıştı ama bariyerde giderek artan çatlaklardan geçerek saray kapılarına doğru ilerleyen düzinelerce namtar daha vardı.

Caden yeniden toparlandı, kılıcını yeniden dengeledi ve bir sonraki en yakın hedefin peşine düştü.

Elander onu takip etti. Tüm soruları kısa süreliğine kayboldu ve ikisi de tek bir hedefe yönelmiş, sorunsuz müttefikler oldular: Saraya geri dönmek.

Caden kılıcını, yöneldiği son dan korkmayan birinin pervasızlığıyla savurdu.

Son bir kez daha.

Elander daha önce söylediği o sözleri düşünmek istemiyordu, bu yüzden saraya doğru koşmaya devam etti ve gerektiğinde canavarları kesti.

Muhafızların beş namtarla meşgul olduğu kapılara vardılar.

Elander boşluk yaratıklarının dikkatini dağıtarak onları göz kamaştırıcı parlaklıkta bir büyü gösterisiyle kendine çekti.

Canavarlar tıpkı daha önce bariyerdekinin yaptığı gibi onu emmeye çalıştı, ancak güç tarafından hızla boğuldular, vücutları onun tarafından ele geçirildi, şiddetli bir şekilde titremekten ve korkunç çığlıklarından oluşan bir koroyu haykırmaktan başka bir şey yapamadılar.

Caden felçli sıraya doğru ilerledi. Bıçağı o kadar hızlı hareket ediyordu ki, her bir ölümcül darbeyi bir sonrakinden ayırmak imkânsızdı - hızlı hareket etmek zorundaydı, çünkü bıçağın ucu onları keser kesmez siyah, tehlikeli enerji akmaya başladı.

Beşlinin sonuncusu da kesildiğinde, sızan enerjileri birleşti ve dışarı doğru patladı. Elander bir muhafızı iterek yolundan çektikten sonra hızla çömeldi ve bir elini havaya kaldırarak karanlığın çarpışıp dağılması için hızlı bir kalkan oluşturdu.

Dağılmayı tamamladıktan sonra Caden ortaya çıktı, onun eline uzandı ve onu ayağa kaldırdı

Elander nefesini tutmaya çalışarak etraflarına bir göz attı. Görebildiği her şeyin üzerine o tehlikeli enerjiden oluşan yoğun bir sis çökmeye başlamıştı. "Buna devam edemeyiz. Onları öldürmek sadece emdikleri ve yanlarında taşıdıkları muazzam miktardaki enerjiyi yaymaya devam edecek. Bu aslında Karanlık Tanrı'yı içeride ağırlamak için bir yol açmak demek."

Caden başını salladı. "Güçlerinizi savunması daha kolay olan daha küçük bir alanda toplamanız gerekiyor."

"Çalışmak için korunaklı bir merkez... ve umarım etrafında bu kadar ince olmayan yeni bir bariyer oluştururuz. Düşmanın aşamayacağı bir bariyer."

"Aynen öyle."

Bir başka aşinalık dalgası Elander'in göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Bu duygunun tamamen içine işlemesine izin vermeyerek gözlerini kaçırdı ve kendisine doğru akın etmeye başlayan askerlere yeni emirler vermeye odaklandı.

Caden saraya doğru yürüyüşlerine devam etti ve Elander kısa süre sonra emir vermeyi bitirip onu takip etti.

Birlikte hareket ederek kapılara doğru bir yol açtılar.

İçerisi ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Ziyafetten gelen müzik ve sohbet seslerinin yankıları azalmıştı ama kaos sesleri de yoktu; Casia şimdiye kadar düzeni sağlamayı başarmış görünüyordu.

Şimdi sadece onu bulması gerekiyordu.

Bunu iliklerinde, büyüünde, ruhunun sonsuza dek onunkine bağlı olan kısmında hissetti - karanlık yaklaşıyordu, gece tamamen çözülmeye yakındı ve bu sarayın başına her ne gelecekse...

Sadece onun yanına dönmesi gerekiyordu. Çabucak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

CASIA ELBİSESİNİ VE TERLİKLERİNİ DEĞİŞTİRMİYİ YENİ BITİRMİŞTİ. İlk çığlığı duyduğunda daha rahat kıyafetler ve botlar arıyordu.

Kılıcını kınından çıkardı ve kapıya doğru aceleyle koştu, zihni hızla çalışıyordu, kendisini bekleyen muhafızlara emir vermeye hazırlanıyordu.

Ama odasına kadar ona eşlik eden muhafızlar... Sekizi birden...

Öldü.

Tüm renkleri solmuş ve yere saçılmışlardı, vücutları bir dizi hızlı çöküşe işaret eden garip açılardaydı. Düşmelerinden güçlü bir büyüden başka bir şeyin sorumlu olduğunu düşündürecek ne kan ne de kırık vardı.

Katilleri sessizdi. Ölen muhafızların kendileri de sessizdi. Duyduğu çığlık uzaklarda bir yerden gelmişti, kapısının hemen dışından değil - bundan neredeyse emindi.

Kılıcını sıktı ve Ay Tanrıçası'nın ona öğrettiği büyüye odaklandı. Kılıcın üzerindeki hilal amblemi canlandı ve o kişisel, yansıtıcı kalkan etrafını sararak onu sakladı. Bunu en başta yapması gerektiğini fark etti ama muhafızlar odasına yalnız gitmesine izin vermemekte ısrarcıydı.

Uzaktan bir ılık daha.

Odasından uzaklaşmak için kendini zorladı. Arkasına bakmamak için. Korumaları gitmişti ama başka birinin yardıma ihtiyacı vardı ve o hâlâ başkalarını kurtarabilirdi. Her ne oluyorsa, buna bir son verecekti. Sadece harekete geçmesi gerekiyordu.

Koridoru taradı ve son bir kez daha muhafızların katilinin izlerini aradı. Sonra kılıcını kınına soktu ve temkinli bir şekilde koşmaya başladı, bakışları etrafta geziniyor, koridorlarda ilerlerken tehditleri izliyordu. Arkadaşlarının ve daha fazla muhafızın yanına dönmesi gerekiyordu, Elander'e ve ilahi yardımının geri kalanına.

Bir ılık daha.

Neredeyse tanıdık geliyordu.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Arkadaşlarının güvende olmadığını düşünmesine neden olan şey sadece paranoyaydı. İçeri koştuktan sonra ilk olarak onların yanına gitmiş ve belanın başladığını bilmelerini sağlamıştı. Misafirlerini balo salonunda toplamışlardı ve her ihtimale karşı toplayabildiği tüm gücü girişleri kapatmak için bariyerler oluşturmaya harcamıştı.

Sadece ona ve korumalarına araştırma şansı vermek için.

Bu sadece önseziye dayalı bir duyguydu; anlamlandırması gereken tek bir ölü canavardı. Saray son derece sakin görünüyordu - odasına hızlıca gitmesini sağlayacak kadar sakin.

Ama şimdi...

Neler oluyordu?

Daha hızlı koştu. Ne kadar yalnız olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Büyüsü onu çoğu göz için görünmez kılmasına rağmen kendini kolay bir hedef gibi hissediyordu. Birkaç saat önce potansiyel müttefikler ve vaatlerle dolu olan bu koridorlar şimdi bomboştu ve bu boşluk giderek artan endişelerini yankılayıp güçlendiriyor gibiydi.

Daha hızlı.

O balo salonunda toplanan insanları hâlâ koruyabilirdi; onlar hâlâ onun müttefikleri olabilirdi.

Daha hızlı.

Bu onun kendini kanıtlaması için bir başka şanstı ve buna ilk elden tanıklık edecek bu kadar çok kişinin burada olması çok daha iyiydi.

Daha hızlı.

Kütüphanelerden birinin önünden geçti ve kapının aralık olduğunu fark etti-

Bir çığlık daha.

Kaçmaya devam etmek istese de yapamadı. Belli ki odanın içinde yardım isteyen biri vardı. Göğsü kabararak bir an boş salonun ortasında durdu. Başparmağı Gölge Avcısı'nın kabzasına gömülü Kalp'in üzerinde gezindi.

Kütüphanenin içine bakabilecek kadar yaklaştı.

Alan ilk başta boş görünüyordu. Ocakta bir ateş çıtırdıyordu. Sıra dışı bir şey yoktu -ateşin garip bir şekilde dans ediyor gibi görünmesi dışında. Bakışları pencereye yöneldi.

Kapalıydı.

Hiç esinti yoktu.

Odada başka hiçbir hareket yok.

Alevleri anlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki çığlıkların kesildiğini fark etmesi bir anını aldı. Koridora doğru geri dönmeye başladı.

Sonra köşede yerde yüzüstü yatan kadını gördü.

Kadının seğirdiğini gördüğünü düşündü; bu kişinin hâlâ yaşıyor olma ihtimali vardı. İçgüdüğü onu bir kez daha yardım etmeye itti ve aceleyle cesedin yanına gidip diz çöktü. Cesedi ters çevirdi ve içinde yükselen öğürme hissini zorlukla bastırdı.

Belli ki o seğirmeyi hayal etmişti.

Bu kadın da tıpkı muhafızları gibi ölmüş ve tükenmişti.

Cas onun yanında oyalanmadı. Tekrar ayağa fırladı ve kapıya doğru koştu.

Havayı hızlı ve amansız bir soğuk kapladı. Şöminedeki alevler mavinin soluk bir tonuna dönüştü ve onu yavaşlatacak kadar uzun süre dikkatini çekti. Bir enerji kasırgası -büyü değil ama ölümlülerin dünyasına ait olmadığı açık olan bir şey- odanın içinde kükredi.

Koridorun kapısı çarparak kapandı.

Cas kıpırdamadan durdu. Sadece gözleri hareket ediyor, şöminenin üzerindeki yaldızlı aynada yansımasını arıyordu. Büyüsü hâlâ bozulmamıştı. Hâlâ görünmezdi.

Yine de birileri onun burada olduğunu açıkça biliyordu.

Gıcırdayan ahşabın üzerine düşen botların sesi dikkatini odanın ikinci katına çıkan merdivene çekti. Bir adam telaşsız adımlarla o eski merdivenden iniyordu - daha önce balo salonunda onu o kadar yakından izleyen adamla aynı adam.

Sabit tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen sihrinin çözüldüğünü hissetti. Havadaki soğuk, sanki biri kar fırtınasının ortasında kıyafetlerini çıkarıyormuş gibi tenine daha derinden nüfuz etti.

Sihir sıyrılıp kızın önünde katı ve berrak bir şekilde dururken adam hiçbir şey söylemedi.

Kadın kılıcını çekerken bile sessizliği devam etti.

Bu sessizlik o kadar rahatsız ediciydi ki, sessizliği kendisi bozdu. "Kimsin sen?" diye sordu.

Cevabı zaten biliyordu. Korku kalbini ve zihnini çoktan ele geçirmiş ve diğer tüm açıklamaları bastırmıştı. Derin bir nefes alışına, dilini alt dudağının üzerinde rahatça gezdirişine bakılırsa o da bu korkuyu hissedebiliyordu - sanki havadaki tadı alabiliyormuş gibi.

"Güvenliğimizi nasıl aştınız?" diye sorarken sesinin titremesini bir şekilde engelledi. Bariyerimizi mi geçtin?"

Kendisi -ve ilahi müttefikleri- onun yaklaştığını nasıl hissetmemişti?

Neden büyüü onun varlığına tepki vermemiüti?

Yaklaüti, büyüünün sonuncusu da kayıp giderken onun etrafında dönmeye başladı.

Yerinde durdu. Kılıcını daha sıkı kavradı ve onu adım adım takip ederek arkasına geçmesine izin vermedi - bu da onu eğlendiriyor gibiydi.

Sonunda onun sorusunu yanıtladı: "Yaratılışından beri bu diyarda yürüyorum. Bunca zaman içinde, gerektiğinde nasıl gizlice hareket edeceğimi öğrenmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bariyerlerimiz-"

"Onları yaratan tanrıçalar benden daha güçlü değil. Ve bu konuda sen de değilsin."

Artık onun kimliğini inkâr edemezdi çünkü aniden büyüü tepki vermeye başlamıüti. Vücudunun içini dışına çıkarmaya çalışıyormuş, bu adamın etrafında yükselen muazzam güç karşısında çaresizce küçülüymüş gibi hissediyordu.

Taşıdığı gücün tam tersi bir güç. O yaşam ve korumaydı.

O ölüm ve yıkımdı. Kaosgetiren; Gölge Tanrısı; çok zeki Kale Tanrısı; Karanlık Tanrı-

İşte.

Gerçekten buradaydı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, bakışları etraflarındaki kitap raflarında gezinirken, eski bir tanıdığa doğru atılan adımlar gibi rahat adımlarla ona doğru ilerliyordu. "Bu sarayı ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu." Sesi de yürüyüşü kadar rahattı. Derin, ipek gibi pürüzsüz ve tamamen insani bir sestti.

Nedenini bilmesine de ondan bir adım uzaklaüti - neredeyse tam arkasında onu engelleyen bir kitaplık vardı.

Kendini onunla kapı arasına yerleştirerek kaçış yolunu da kapattı.

Cas da onunla sağındaki pencere arasındaki mesafeyi ölçtü ve yeterince hızlı olup olamayacağını merak etti,

Camı büyüyle yeterince temiz kırabilirse hızlı bir kaçış yapabilirdi. Elinde kılıcı olsa bile, şansını beğenmemiştir. Oda şimdiden onun gücüyle dolmuş gibiydi.

-Ve aldığı her nefeste daha da yoğunlaşıyor, varlığından zahmetsizce sızıyor ve odanın üzerine bir ölüm örtüsü gibi çöküyordu.

"Bu kütüphaneye en son geldiğimde," diye devam etti, "babanla yaptığımız bir anlaşma hakkında sohbet ediyorduk."

"Onu ve onun soyundan gelenleri öldürmenizi engelleyen pazarlık..."

"Oblivion'daki son küçük buluşmamızda işaretimi kabul ettiğin anda üzerine yazıldı. Eminim bunun farkındasınızdır? Anlaşmamız ne yazık ki geçersiz kılınmış olsa da, sonuçta faydalarından yoksun değildi."

Bir gözünü ondan, diğerini pencereden ayırmadı.

Teorisini test etmek için onunla yüz yüze gelmemiş olsa da bunu biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu. Ta ki bu ana kadar.

"İşler nasıl da değişiyor, hm?"

Ona cevap vermek yerine büyü yapmaya odaklandı -Gök türü büyü kalkanı-, gücünün ürpertisinin onu çok sıkı bir şekilde kavramasını engellemeye çalıştı.

"Artık pazarlık yok. Artık koruma yok. Ve işte buradayız, bir bakıma en başa döndük."

Hala cevap vermedi.

"Bu saraya dönmeye pek hazır değildim ama durumun görmezden gelinemeyecek kadar acil olduğuna karar verdim." Şömineye yaklaşarak alevlerin mavinin daha parlak bir tonuna dönüşmesine neden oldu ve kapıya giden yolu açık bıraktı.

Bu yolu seçmesi için ona meydan okuyor gibiydi.

"Çünkü sen iyi bir şey yapmadın, değil mi?" diye sordu, ondan çok ateşe doğru.

Kapıya doğru bir adım attı.

Onu durdurmaya çalışmadı. Sadece omzunun üzerinden baktı ve solgun gözleriyle onu takip etti, "Bunu inkar etmiyorsun, değil mi?" demeden önce neredeyse kapıya ulaşmasını bekledi.

Durakladı. "Tam olarak neyi inkar etmeliyim?"

Ne kadarını biliyordu?

Adam gülümsedi ve kadın bu ifadenin ne kadar insani görüldüğüne bir kez daha şaşırdı. "Gerçeğin geri kalanını sevgili kardeşinden öğrenememiş olsaydım bile, başka birinden öğrenebilirdim."

Odağı kapıdan daha uzağa kaydı. Sorusuna cevap vermemiştii ama şimdi başka bir soru, o daha durduramadan boğazına tırmandı: "Kardeşim nerede?"

Tanrı başını eğdi. "Neden umursuyorsun ki?"

Bilmiyorum, diye düşündü.

Ama bu bir yalandı ve adamın gözlerindeki zalim, memnun parıltı bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

"Dağınık, değil mi? Siz ölümlülerin sıkı sıkıya sarılmakta ısrar ettiği kırılğan bağlar." Ona doğru bir adım attı. "Ve sadece var olarak her şeyi ne kadar da berbat ettiniz."

Gözlerini tanrıdan ayırmadan kapının kolunu tutmaya çalışırken kalkanını güçlendirmek için daha fazla büyü çağırırdı.

Eli sonunda onun üzerine kapandı.

Şöminedeki o parlak mavi alevler söndü.

Birdenbire her şey sönmüş gibiydi; pencereden görünen ay ve yıldızlar bile sönmüştü ve bunaltıcı karanlıkla birlikte Cas'a sanki vücudunun ağırlığı üç katına çıkmış gibi hissettiren bir ağırlık gelmişti. Bileği sapı çevirmiyordu. Kılıcını kavrayan eli şişmiş ve aynı derecede işe yaramaz hissediyordu ve onu düşürmemek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

Kalkanı etrafında kaldı ama ciğerlerini kavrayan ani gerginliğe karşı onu korumak için hiçbir şey yapmadı.

Adam ona yaklaştıkça bu gerginlik daha da acı verici bir hal aldı. "Umarım, senin için her zaman böyle biteceğini fark etmişsindir. Bu hayata hiç başlamamış olsaydın daha iyi olurdu. Tamir edilmesi gereken kırık bir parça. Senden kurtularak dünyaya bir iyilik yapıyorum - şeylerin doğal düzeninde yarattığın bu karmaşayı düzeltiyorum."

"Doğal düzen mi?" Ciğerlerini sıkıştıran baskıya rağmen bir şekilde kelimeleri tükürmeyi başardı. "Senin gibi tanrıların yarattıklarından bıkip bir hevesle onları ezmeye karar verebildiği yer mi?"

"Güdülerimi ve hırslarımı fazla basite indirgiyorsunuz. Beni buraya getiren sadece bir hevesten fazlası." Ayrıntılara girmeye hazır görünüyordu ama Cas sözünü kesti.

"Beni öldürsen bile sana karşı olan savaş bitmeyecek," diye öksürdü. "Ben bir şey başlattım ve insanlığın geri kalanı bunun bittiğini görecektir. Bu gece burada topladığım müttefikleri gördün ve bu sadece benim ilk girişimim. Ötedeki krallıklarda daha fazlası var. Ne yaptığınızı, ne yapmaya çalıştığınızı görecektir ve size karşı ayaklanacaklar."

"Evet." Umursamaz bir tavırla boynunu iki yana salladı. "Bu olasılık kesinlikle aklıma geldi."

Vücudundaki baskı o kadar ani bir şekilde azaldı ki, dengesi değişirken bacaklarına keskin ağırlar saplandı.

"Siz insanların kendinizi şehit etmeye çalışmanıza asla dayanamıyorum. Bu benim haklı olduğumu bir kez daha kanıtlıyor.

-"Siz aptallara bilgi vermeye çalışmak zamanımı boşa harcamaktı."

Tekrar kapının koluna uzandı.

Bu sefer büyüyle uğraşmadı. Eli ileri fırladı ve kızın boğazına dolandı ve onu kaldırıp sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi şömineye fırlattı.

Başı ocağın taş döşemesine çarptı. Gölge Avcısı elinden kaydı, taşa çarptı ve ondan birkaç metre uzağa savruldu. Peşinden sürünerek gitti ve çılgınca geri kaptı, sonra da yuvarlanıp dizlerinin üzerine çöktü.

Şöminede hâlâ dumandan başka bir şey yoktu ama pencereden yine ışık sızıyordu. Diz çöktüğü yerden birkaç soluk yıldız görebiliyordu.

Karanlık Tanrı ona doğru ilerliyordu ama o gözlerini yıldızlardan ayırmadı.

Bir elini yere dayadı. Kılıcını sıktı. Hâlâ odayı kaplayan baskıcı büyü'nün içinden geçti. Vücudundan ve kılıcından taşan ışık, tanrıyı durmaya zorlayacak kadar güçlü bir kalkana dönüştü. Bir adım geri atmaya. Sadece küçük bir adımdı ama bu bir başlangıçtı ve baş dönmesine rağmen itmeye devam etti.

Rahat tavrını bir kenara bıraktı ve elini ona doğru kaldırdı.

Kalkanı elektrik tehdidiyle çatırdadı.

Kaldırdığı elinin etrafında gölge kümeleri yükseldi. Hızla gerilerek ona doğru saplanan mızraklara dönüştüler, saçlarından ve giysilerinden yakalayıp onu geriye doğru çekerek arkasındaki duvara sabitlediler.

Bu gölgelerden oluşan ikinci bir grup kılıcının etrafını sararak onu elinden aldı. Kız çırpındı, kılıç uçup giderken umutsuzca onu yakalamaya çalıştı ama bu hareket sadece onu saran büyüü daha da kötüleştirdi. Gölgeler ona gerçek bıçaklar gibi sürtünüyor, kara büyü cildini acı verici bir soğuklukla yakıyor ve korktuğu gibi donduruyordu. Gerçek hasarı kontrol etmek için kendisine yaklaşan tanrıya bakmaya cesaret edemedi.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "bu aklıma geldi. Bu yüzden seni öldürmekten daha fazlasını yapmaya niyetliyim."

Görüşünü daraltmaya, büyüsünü de onunla birlikte yeniden odaklamaya çalışıyordu ama pek başarılı olamadı.

Ona dokunacak kadar yaklaştı.

Ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi; büyüsünün tenini yaktığını hissetmek mi, yoksa parmaklarının çenesinin altından kıvrılıp bakışlarını onunkine doğru kaldıran o katı, neredeyse dikkatli dokunuşu mu? Adam soğuk toprak, toz ve acı bir çiçek kokuyordu. Mezar gibi.

"Seni tamamen çökertmek için bir planım olduğundan emin olabilirsiniz ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında, topladığınız bu müttefikler sizin davan etrafında toplanmaya çok istekli olmayacaklar. Seni tanımayacaklar bile."

Diğer elini rahat bir şekilde çevirdi.

Büyüsü değişti; şimdi derisine saplanan sıcak bıçaklar gibi hissettiriyor, acımasız bir dikkatsizlikle onun parçalarını oymaya çalışıyordu.

Nephele'nin teninde bıraktığı ize baktı ve etrafını sarması için küçük bir fırtına çağırmayı başardı. Normalden daha zayıftı ama gölgelerin üzerine çok uzun süre çökmesini engellemeye ve Malaphar'ın elini yüzünden çekmesini sağlamaya yetti.

En azından bir süreliğine.

Ama onu tutan gölgeler azalmadı; sadece onu duvara doğru daha sıkı çektiler.

Geri itti, ipleri sarmak ve geri püskürtmek için kendi büyüsünden daha fazlasını çağırmaya çalıştı. Bu çaba damarlarında keskin, ateşli bir acıya neden oldu ve dudaklarından bir çığlık döküldü, bu da tanrının sessiz kahkahasını çekti.

Alaycı sesi duymazdan geldi ve savaşmaya devam etti.

Gülmeye, onunla alay etmeye devam etti - ta ki arkasındaki kapı açılana ve omzuna bir ok isabet edene kadar.

Cas, okun insan formundaki o ince ipek gömlekte küçük bir delik açan ışıkla kıvılcımlanmasını izledi.

giymişti.

Sersemlemiş bir anın ardından, Güneş büyüü aşılanmış silahlardan biri olduğunu fark etti.

Hiç değilse dikkatini dağıtmıştı ve Cas'ın bağlarından kurtulmayı başarmasına yetecek kadar gücü değişip dağılmıştı.

Öne doğru düştü, elleri ve dizleri üzerinde kendini yakaladı. Daha baş dönmesi geçmeden bir kez daha Gölge Avcısı'na atladı ve ayağa kalkıp kapıya doğru bakmadan önce onu kavradı.

Nessa kapının önünde duruyordu, elindeki yay hâlâ havadaydı. Elbisesi bağlanmış ve topuklu çizmeleri daha kullanışlı olanlarla değiştirilmişti. İki yanında Laurent ve Zev duruyordu, ellerinde kendi silahları vardı - aynı Güneş kaynaklı büyü ile parlayan kılıçlar.

Malaphar onlara doğru döndü.

Ama şimdi onun dikkati dağıldığı için Cas nefesini toplayabiliyor ve kendi büyüünü ciddi bir şekilde kullanabiliyordu.

Hiç vakit kaybetmeden arkadaşları ve tanrının arasına daldı. Onları koruma ihtiyacı, kılıcından ve vücudundan muazzam miktarda yıldırımın yükselmesine neden oldu. Odanın bir ucundan diğerine savruldu, kıvrıldı ve tanıdık bir canavarın, bir kaplanın şeklini aldı.

Canavar çenesini açtı ve oda ışıkla doldu.

Ortamı o kadar yoğun bir şekilde ısıttı ki arkadaşları koridora çekilmek zorunda kaldı. Onların ardından tökezleyerek dışarı çıktı, bir eli hala arkasındaydı ve büyüünü yönlendirirken, diğeri arkadaşlarını koşturmayaya devam etmeye çağırıyordu.

Zev kaçma fikrine karşı çıkmaya başladı ama kapının kırık parçaları ve diğeri enkazlarla birlikte karanlık bir enerji kütlesi koridora doğru patladı ve onu susturdu.

Cas çağırdığı canavarı kontrol etmeye çalışmayı bıraktı; canavar karanlıkta kendi başına yuvarlanmaya devam ederken

döndüler ve takviye kuvvetlerin beklediği giriş holüne doğru koştular.

Cas arkasına bakmadı ama canavarının karanlık tarafından yutulduğu anı hissetti.

Malaphar'ın büyüsünün bunaltıcı soğuğu bir an sonra topuklarını ısıırıyordu. Onlar koşarken gölgeler üzerlerine kapanıyor, neredeyse onları birden fazla kez solluyordu.

Avluya yaklaştıklarında, şimşek çizgileri yanlarından geçerek ters yöne doğru ilerledi ve bu gölgelerle çarpıştı.

Elander ve Nephele -şimşegin kaynağı- bir sonraki köşeyi döndüklerinde onları bekliyorlardı.

Elander, Fırtına Tanrıçası'yla çarpışmaktan kaçınmak için cılgınca yön değiştiren Cas'ı yakaladı. Onu kendisine yasladı ve Cas nefesini tutup iki kelime söyleyebildi: "O burada."

Başıyla onayladı. Zaten biliyordu ve yaklaşan gölgelerden kaçmak için tekrar hareket etmeleri gerekmeden önce başka bir şey konuşacak zamanları yoktu.

Giriş salonuna vardılar ve Ay Tanrıçası -İnsansı formuyla onlar yanından koşarak geçerken arkalarına geçti ve büyüsünü kullanarak alanın etrafına sardığı kalkanı kapattı.

Bu korunaklı alanda küçük bir ordu toplanmıştı ve hepsi de Güneş'le aşılarmış silahlarla donatılmıştı.

Caden bu ordunun merkezindeydi; Cas'ın kalbi onu görünce belirsiz bir şekilde sıkıştı, ama bunu sorgulayacak zamanı yoktu - devam etmek, bir düzine başka şeyi anlamlandırmak zorundaydı.

Rhea arkalarındaki mühürlü balo salonundaydı, düzeni sağlıyor ve Hava ruhunun yardımıyla konuklarını tahliye etmeye hazırlanıyordu. Cas, Nephele'yi de ona yardım etmesi için gönderdi ve sonra o, Elander ve Ay Tanrıçası, Cas'ın o odayı korumak için yerleştirdiği mühürleri daha da güçlendirdiler.

Bu iş bittikten sonra Cas kaçtığı koridora geri döndü. Gölgeleler oradan sürünerek onlara doğru yaklaşmaya devam ediyor, korumalarını aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı.

Gölgelelere doğru bir adım attı. Hattı tam burada tutacaklardı.

Karanlık Tanrı onu takip edebilir, isterse onunla savaşabilirdi ama bu noktadan öteye geçemezdi. Kadının topladığı müttefiklere ulaşamayacaktı.

Inya'nın etraflarına sardığı kalkanı güçlendirmek için daha fazla büyü çağırmaya başladı.

Ama kendi gücünün ilk telini o kalkanın içine örmeden önce... o geldi.

İmkansız bir karanlık.

Her açık geçitten ve kapıdan içeri sızan bir umutsuzluk ve ölüm çığı gibi çok fazla karanlık içeri giriyor ve alanı boğuyordu. Duvarları salladı. Bütün fenerleri söndürdü. Pencereleri bulandırdı. Kalkanlarından yayılan ışığı emdi ve Ay Tanrıçası'nın parıltısını boğdu, onu ele geçirdiğinde ondan bir nefes aldı.

Soğuk, kolları ve boğazları kavradı ve Cas'ın ordusunu öksürmeye ve korundukları alanın merkezine doğru sendelemeye sevk etti.

Gölge Avcısı'na uzandı. Onu sıkıca kavradı ve dokunduğunda ısındığını, canlandığını hissetti.

Ama onun ışığı bile çökmekte olan bu karanlığı delip geçemedi.

O karanlık, görüş alanındaki her şeyi tüketti ve bir an sonra, yere çarpan ilk cesedin sesini duydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

BİR DAKIKA TAMAMEN VE DEHŞET VERİCİ BİR KARANLIKTA GEÇTİ-
Belki daha uzun.

Sonra kınından çıkarılan bir kılıcın sesi geldi.

Sessizliğin içinde yankılandı, diğer her şeyi sessiz bir unutuşa dönüştüren çöken karanlık tarafından neredeyse yutuldu. Ama o kılıcın sesi, büyüsünün uğultusu

-Bu yüzden Elander bir an sonra beliren ve sahneyi tamamen karanlıktan çıkaran ışık titreşimlerini gördüğünde şaşırmadı.

Önlerinde daha parlak bir kalkan şekillenmişti.

Casia kılıcını tamamen çekip önüne doğru kaldırdığında daha da parladı.

Kalkanın diğer tarafında ölü bir asker yatıyordu. Ama yaklaşan katliam onunla birlikte durmuştu. Casia'nın yarattığı bariyer, alçalan karanlık bulutu onları ele geçiremeden önce diğer herkesi sarmıştı.

Bu kalkanın ötesinde, dalgalanan kara bulutlar her şeyi gizliyordu.

Daha karanlık, daha güçlü büyü dalları bulutların arasında canlanmaya devam etti ve kalkanın etrafından dolanıp ona baskı yaparak içeri girmenin bir yolunu aradı.

Casia kılıcını önünde sabit tuttu. Kılıç parladı ve her ikisinden de deniz mavisi büyü şeritleri sıyrıldı.

ve kendi derisini dokuyarak karanlığın nüfuz etmeyi başardığı yerleri iyileştirdi.

Işığı kalkanın çok ötesine geçememişti ama diğer tarafta durmaksızın yaklaşan bir figürü ortaya çıkarmaya yetecek kadar sızmıştı; ışıklı bariyere doğru yumuşak adımlarla ilerleyen ve bariyerin ışığının yüzünün keskin açılarına tamamen düşmesine izin veren yüksek bir adam.

Malaphar.

Sisin içinde fener gibi parlayan soluk gözleri dışında insan gibi görünüyordu. Etrafındaki hava huzursuzdu, değişen gölgeler ve siyah tüylerden oluşan kaotik bir kasırgaydı.

O kaosun hiçbirini yönetiyor gibi görünmüyordu.

Ancak bulutların içindeki karanlık güç dallarının sayısı arttı ve saldırıları daha acımasız hale geldi. Birkaç tanesi yollarını delip geçerken kalkan dalgalandı. Diğer tarafa geçtiklerinde yayılmaya başladılar ve Casia ile kılıcının yaratmayı başardığı ışığı yiyip bitirdiler. Suyun içinde çiçek açıp onu karartan kan gibi.

Elander sisin içinde ilerledi ve Casia'nın elini buldu.

-Tıpkı geçtiğimiz haftalarda pek çok kez yaptığı gibi, geceleri ona uzanıyor ve yanında olduğunu hatırlatıyordu.

Kâbus bu sefer kaçmadı. Ama onu uzakta tutan ışık daha da güçlendi, Gölge Avcısı'nın büyüünün uğultusu daha da arttı ve kalkanın diğer tarafındaki Karanlık Tanrı bir adım geri çekilerek önündeki sahneyi daha iyi değerlendirmek için durakladı.

Elander artan aydınlığın içinde Casia'nın sağındaki kalkanın zayıf görünen bir kısmını fark etti. Odağını ve büyüünü oraya kaydırды. Ay Tanrıçası da aynı şeyi sol taraftaki zayıflayan noktaya yaptı. Üçü birlikte bariyeri yerinde tutmak için üç güç noktası oluşturdular.

Işık büyüdükçe, içindeki askerler daha güvenli hale geldi, yayıldılar, saflar oluşturdular ve hazırlandılar

silahlarını.

Bu silahlar diğer taraftaki tanrıyı yok etmeye yetmeyecekti. Yapmayı umabilecekleri tek şey onu tekrar uzaklaştırmaktı; hayatları kurtarmak, nefes almaları ve yeniden toparlanmaları için bir şans yaratmak.

Tekrar yaklaşmıştı.

Büyü ve tüylerden oluşan kasırga etrafında düzensiz bir şekilde dönmeye devam etti.

Üçü bariyeri ne kadar güçlendirmeye çalışırsa çalışsın, gölgelerine karşı tamamen sağlamlaştırmayı asla başaramadılar; hâlâ yavaş yavaş içeri sızıyorlardı.

Yolunu zorlayabilir mi?

Sonunda fark etmedi. Zorlamasına gerek yoktu. Sadece diğer tarafta ne olduğunu daha net görebilmek, bir sonraki hamlesini inceleyip hesaplayabilmek için o bariyeri yeterince zayıflatması gerekiyordu... ve sonra sadece... başını salladı.

Elander neler olduğunu fark etti ama durduracak kadar çabuk değil.

Caden o kadar sessiz, o kadar hızlı hareket etti ki Casia'nın arkasını dönecek vakti olmadı. Adamın eli koluna dolanmıştı. Diğer elinde bir hançer vardı ve bileğini keserek Gölge Avcısı'nı düşürmesine neden oldu.

Kılıcın yere çarparken çıkardığı ses, kınından çıkarılırken çıkardığı sestten çok daha fazla yankılandı.

Askerlerden oluşan çemberin tamamı Casia'ya doğru çökmüş, yardım etmek için harekete geçmiş gibiydi; ancak Caden kolunu Casia'nın beline sıkıca dolayıp hançerini boğazına dayayınca aniden durdular.

Her şey hareketsizdi.

Her şey sessizdi.

Sonra biri haykırdı -Nessa'ydı galiba- ve bir anda Casia'nın bedeninin etrafında şimşekler çakararak hem onu hem de Caden'i karmakarışık bir ağla sardı. Bir an için korktular, ta ki Casia başka bir parlak yıldırım çağırana kadar.

Caden'in elinden kurtulmasını sağlayan büyü patlaması.

Kılıcını aldı ve bileğinden akan kana rağmen sabit tuttu. Sendeleyerek ondan birkaç adım uzaklaştı ama fazla uzaklaşamadı; kara büyü sarmalları geri çekilmesini engellemek için bacaklarını sarmıştı. Onlardan kurtulmaya çalışmadı. Gölgelelerin ağırlığını da beraberinde sürükleyerek Caden'la daha fazla yüzleşmek için döndü.

Elander görüşünün bir köşesinde Nessa'nın Casia'nın yanına doğru koşmaya başladığını ve Laurent'in onu yakalayıp geride tuttuğunu gördü.

Zev önlerine geçerek Nessa'nın yolunu daha da kapattı. Casia'ya doğru bakarken yüzünde beliren parçalanmış ifade Elander'in duygularını aynen yansıtıyordu.

Onu tehlikeden uzaklaştırmak için ileri atılmak istedi.

Ama Caden hançerini bir kenara atmış, onun yerine kılıcını çekmişti ve Casia'ya tamamen çok yakındı. Kara büyü ipleri hâlâ bacaklarını sıkıca tutuyor, rahatça hareket etmesini engelliyordu. Elander'ın ya da başka birinin atacağı yanlış bir adım onun dikkatini dağıtabilir, Caden'a ihtiyacı olan fırsatı verebilirdi.

Bu açıklıktan yararlanmak için uzun süreye ihtiyacı olmayacaktı.

Ve Casia'nın dikkati de ondan koparıldığı için kalkanları daha da zayıflamıştı; o ve Ay Tanrıçası dikkatlerini ona odaklamak zorunda kalmışlardı, yoksa tamamen çökmesine izin vereceklerdi.

Zayıflamış noktaları yeniden inşa etmeye başladılar, ancak bunu başaramadan, sayısız kara büyü grubu çoktan içeri sızmıştı.

Bu bantlardan biri Caden'ın vücudunun etrafına dolandı, derisine batmadan önce uzuvlarını ve giysilerini kaldırıp çekti.

Gözleri parladı ve kılıcını kaldırarak tekrar hareket etti-

Casia ellerini önüne doğru uzattı. Avuç içleri hâlâ büyüyle yanıyordu, öyle yoğun bir şimşekti ki, kalkanlarının içindeki tüm alan kısa süre içinde bunun gücüyle uğuldamaya başladı.

Ama aslında kullanmadı.

Gölgeleri Caden'dan uzaklaştırdı -ve onu durmaya zorladı- ama yakıcı şimşekler aslında ona dokunmadı. Sadece aralarında gezindiler. Elektrik sisinin içinden ona dik dik baktı. Bakışlarını ondan hiç ayırmadı, tüm bu olanları kendisinden sadece birkaç adım öteden izleyen üst tanrıya üstünkörü bir bakış bile atmadı.

Sanki odada o ve Caden'dan başka kimse yokmuş gibiydi.

"Bununla savaşabilirsin," dedi ona, sesi sessiz ama netti. "Onun dediklerini yapmak zorunda değilsin."

Elander, Caden'in kılıcının hareket ettiğini gördüğünde ona doğru ilerlemeye başlamıştı ama şimdi yine tereddüt etti.

Çünkü Caden'ı gerçekten durdurmuştu.

Karanlık Tanrı'nın Caden'ın zihnine bastırdığı kontrol edici büyüü alt edebilmesi imkânsız görünüyordu ama yine de başarmıştı.

Onu durdurmuş ve etrafını saran gölgeleri yok etmişti. Aynı türden gölgeler kendi etrafını daha sıkı sarıp onu ağırlaştırırken bile ayaklarının üzerinde durdu ve etraflarındaki ışığı yakmaya devam etti.

Ama belki de bu onun için imkansız değildi.

Onu o Karanlık Tanrı'nın kontrolünden çıkarmıştı, değil mi?

Belki tekrar yapabilirdi.

Bir titreşimden fazlası değildi bu umut, tıpkı birkaç dakika önce istilacı karanlığa karşı koyan gücünün aynı titreşimi gibi.

Sessizce daha parlak olmasını diledi.

Gergin bir an geçti.

Casia, "Bir adım geri çekil," diye emretti. Ve Caden bir adım geri çekildi.

Elander nefesini tuttu. Etraflarındaki kalabalığın geri kalanı da aynısını yaptı. Ortalık çok sessizdi ve Casia'nın bir sonraki sözleri fısıltıyla çıkmıştı ama her nasılsa ses o kadar güçlüydü ki Elander'in omurgasından aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu-

"Işığa geri dönebilirsin." Caden gözlerini kırptırdı.

Kaslarındaki gerginlik gevşedi. Kılıcını yanına indirdi.

Elander neredeyse tam bir nefes alacaktı ki Karanlık Tanrı'nın gücünden bir iplik daha koptu ve Caden'i tıpkı bir öncekinin yaptığı gibi sarıp sarmaladı, vücudunun etrafında dolandı, uzuvlarına battı ve onu harekete geçirdi.

Elander artık kendini tutamıyordu. Çünkü her şeyi olmadan önce görmüştü; bir his değil, sihirli bir şekilde zihnine yerleştirilmiş gibi görünen gerçek bir görüntü: Caden'in kılıcının Casia'nın göğsüne saplanışını.

Caden daha bir adım atmadan Casia'ya giden yolu yarılamıştı.

Casia hareket etmedi. Çağırdığı yıldırım dağılmıştı ve onu geri çağırmıyordu. Savaşamazdı, hayır, savaşmayacaktı. Caden etrafından dolanıp silahını geri çekerek savurmaya hazırlanırken, karanlık gücün ipleri bacaklarını daha sıkı sararak onu yerinde tuttu.

Her şey birkaç kalp atışı içinde oldu. Elander Casia'nın yanındaydı, eli kılıcının üzerindeydi.

Elinden zorla aldı. Onu yere itti.

Caden yönünü değiştirerek Casia'nın yere düşmüş bedenine doğru hamle yaptı ve Casia'nın çığlığı duyuldu

"DUR!"

Caden durmadı.

Elander da durmadı.

Kılıç kendi kendine yol gösteriyordu. Belki de bu onun büyüsüydü, Casia ile arasındaki bağlantıydı, onun bir parçasıydı.

İçten içe sadece birini koruyabileceğini biliyordu. Ve eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsa, bu ne pahasına olursa olsun her zaman o olacaktı.

Her zaman.

Gölge Avcısı Caden'ın göğsüne doğru ilerledi, bıçaktan akan büyü vücudunu sanki yapraklardan yapılmış gibi kolayca yakıp geçti.

Çarpma onu kaldırdı ve birkaç metre fırlattı. Mermer zeminde yuvarlanarak sırt üstü yere düştü. Soluk soluğa bir nefes aldı. Bakışları bir anlığına Elander'ınkilere kayd. Ağzı rahat bir çizgiye düştü ve gözlerini yavaşça kırıştırdı - neredeyse bir memnuniyet ifadesiydi bu- sonra gözleri cam gibi oldu ve kıpırdamadan durdu.

Hızlı ve temiz bir şekilde.

Tıpkı onun ısrarla olmasını istediği gibi.

Her şey bulanıklaştı. Elander tek dizinin üzerine çöktü, başı dönüyordu.

Arkasında bir yerlerde Casia'nın dudaklarından yumuşak, acı dolu bir çığlık döküldü ve ancak o zaman görüşü netleşti ve aslında ne yaptığını fark etti.

Hala gerçek gibi görünmüyordu.

Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu.

Gözleri Caden'ın cansız bedeninden, kalkanlarının orta kısmının düşmekte olduğunu görece kadar uzaklaştı. Hızla.

Karanlık Tanrı kırılan bariyere doğru bir adım atarken gülümsedi; ancak Elander'in etrafında aniden yayılan muazzam miktarda güç tarafından hemen geri püskürtüldü.

Elander bu gücü çağırmak için hiçbir şey yapmamıştı; artık Gölge Avcısı'nı tutmuyordu bile. Sadece Karanlık Tanrı ile Casia'nın arasında durmak için ayağa kalkmıştı ve Malaphar'ın bariyerlerine fırlattığı gölgeler kadar kalın olan ışık da onunla birlikte patlamıştı.

Işık kurtları -bütün bir sürü- kendilerini o güçlü parıltıdan ayırdı ve Karanlık Tanrı'ya doğru ilerledi.

Malaphar yerinde durdu, bakışları sanki sadece birer baş belasıymışlar gibi kurtların üzerinde geziniyordu. Ama etrafındaki siyahlık incelmeye başlamıştı. Kalkan parçalanıyordu ama önemli değildi; oda aydınlık kalmaya devam ediyordu.

Tanrı bir an için şansını tartıyor gibiydi. Yine de geri çekilmedi.

Onun yerine dikkatini Caden'in bedeninin kabuğuna yöneltti. Sonra bir elini ona doğru kaldırdı. Karanlığın sarmaşıkları cansız bedenin etrafını sararak onu kısa süreliğine yerden kaldırdı. Bir canavarın avıyla oynaması gibi, kan kaybından kuruyana kadar onu salladı ama kan yerine enerji sızıyor ve Caden'in formundan kıvrılıp uzaklaşıyordu.

Oda yeniden karanlığa doğru ilerliyordu. Öncekiyle aynı uçurum değildi bu; sanki bir fırtına bulutunun ortasında kalmışlar gibi, ara sıra gri ışıklarla titreşen kaotik, dalgalanan bir karanlıktı.

Laurent, Nessa ve Zev onların yanına ulaşarak etraflarında koruyucu bir yarım daire oluştururken, Elander Casia'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Neler oluyor?" diye sordu Zev.

"Caden'in sahip olduğu büyü daha yüksek bir güce geri dönüyor," diye açıkladı Elander, sesi hâlâ mesafeli ve şaşkıncı. "Varen burada değil, bu yüzden onun yerine üst-tanrısına akıyor."

Saniyeler geçtikçe bu dönüş giderek daha da çalkantılı hale geldi, camları kırdı, kapıları büktü, duvarlardan ve zeminden küçük çatlaklar fırlattı.

Kaçmaları gerektiğini biliyordu.

Ama onlar için bir çıkış ararken, bakışları bir kez daha Caden'in bedeninin boş kabuğuna takıldı.

Ne yaptığının farkına bile varmadan, o bedeni kurtarması gerektiğini düşünerek ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

gerçekten anlamadığı nedenler-

Kolunda onu geri çeken ani bir ağırlık hissetti. "Gitmemiz gerekiyor." Casia kendini daha sıkı sardı onun etrafında. "O gitti. Üzgünüm ama buradan, o güçten uzaklaşmalıyız, büyümü boğuyor. Bir şansa ihtiyacım var-"

Yakınlardaki bir şey yere düştü -bir avize- onun önünü kesti. Diğerlerini kontrol etmek için bir an için arkasını döndü ve sonra gözleri yalvarırcasına ona baktı.

Gitmemiz gerek.

Başka bir enerji darbesi başka bir avizeye çarptı; bu sefer onlara daha yakındı. Avizenin parçaları parçalanıp üzerlerine yağarken Casia elini kaldırdı ve zayıf bir kalkan oluşturarak ikisini de korudu.

Onun büyüğü de onunki gibi otomatik olarak yeniden alevlendi. Bu onun zihninde de bir farkındalık yarattı. Başını iki yana salladı. Caden'dan uzaklaştı ve Casia'nın onu çevirip daha da harekete geçirmesine izin verdi.

Ve yan yana, tüm o paramparça parçalardan kaçtılar.

Ama fazla uzağa gidemediler.

Neredeyse ana kapılara ulaşmışlardı ki arkalarından bir güç patlaması geldi. Ay Tanrıçası bir kalkanla bunu kısmen engellemeyi başardı ama güç yine de çoğunun ayaklarını yerden kesmeye yetti.

Her pencere paramparça oldu. Duvarlar sarsıldı, küçük sıva parçaları ve toz bulutları serbest kaldı ve sonra duvarlardan birinin tüm bir bölümü dışarı doğru çöktü. Tavan da onunla birlikte çökmeye başladı. Ay Tanrıçası kalkanını hızla yeniden yönlendirerek kaçmaları için korunaklı, dar bir yol yarattı.

Ayağa fırladılar ve koşmaya devam ettiler. Birbiri ardına gecenin karanlığına karıştılar.

Ama sadece bir savaş alanını diğeriyle takas ediyorlardı.

Namtar ordusu genişlemiş ve araziye ele geçirmişti.

Yine de hareket etmeye devam ettiler, organize olmaya çalışıyorlardı. Ama bir süre bağırarak emir verdikten sonra Casia sesini kaybeder gibi oldu. Tökezleyerek durdu ve kafasını çevirip onu aradı, gözlerinde daha önce olduğu gibi aynı yalvaran bakış vardı.

Hareket etmeliyiz.

Ama şimdi nereye gidiyoruz?

Elander nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Sözcükleri bulamadan saraydan bir karanlık dalgası fırladı ve onları ele geçirdi; ay ve üzerlerindeki tüm yıldızlar sönmüş gibiydi.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

KARANLIK BİR DALGA ÜZERİNİ KAPLARKEN CAS DIZLERİNİN ÜZERİNE ÇÖKTÜ.

Onu.

Karanlık hızla dağıldı ama o yerde kaldı. Etrafındaki gri sisin içinden bakarken ve katliamı anlamaya çalışırken ayağa kalkacak gücü kendinde bulamadı. Kalbi boğazına düğümlenmişti. Ölülerini sayarken gözleri yanıyordu.

Çok fazla ölü vardı.

Bir sürü ceset parçalanmıştı ya da parçalanma sürecindeydi ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca enkazın arasında diz çökmüş, nefes almaya çalışmış ama başaramamıştı.

Birinin adını haykırdığını duydu -Nessa- ve bu, sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışmasının tek nedeniydi.

Sonunda bunu başardığında, namtarlardan biri sağında belirdi, kadavra kanatları alevlendi ve yayı kalktı, siyah ve yakıcı bir oku doğrudan kalbine nişan aldı. O okun yolundan tökezleyerek çıktı. Çılgınca döndü ve canavarın kafasının arkasına birkaç yıldırım fırlatmayı başardı.

Elander sisin içinden çıktı ve ona doğru hamle yapan ikinci bir okçuyu da yere serdi; ardından bir kolunu ona doladı ve onu öldürmeyi takip eden karanlık enerji patlamasından hızla uzaklaştırdı.

Uyanmaya devam etti.

Etraflarındaki boşluğa daha fazla canavar yayıldı. Kendi dışına, acıyı hissedemeyeceği bir yere taşındı, uyuşmuş bedeni öfke ve kederden başka hiçbir şeyle beslenmiyordu. Kılıcı ve büyüü kendi hayatlarına büründü, sonunda öldürecek şeyleri tükenene kadar onu kesip uçurdu.

Uzakta başka şeyler de vardı ama onları kovalamaya cesaret edemiyordu.

Gölge Avcısı'nı göğsüne bastırarak yakındaki bir duvara yaslandı.

Etrafındaki kaotik gürültünün üzerinde bir çöküşün kükreme ve çarpma sesi yükseliyordu; sarayın bir bölümü daha yıkılıyordu.

Toz ve kara büyü gökyüzüne yükselirken, onun parçalanışını izledi. Kendisi de yere yığılmaya başladı. Ama Nessa yine oradaydı, adını haykırarak yanına koştu ve ona ayağa kalkması için bir sebep verdi.

Nessa'nın onun dikkatini çekmeye çalışmasının nedeni sarayın yıkılmakta olan bir parçasıymış meğer. Her şey yıkılırken bile bir şekilde odaklanmaya devam etmişti ve şimdi kelimeleri sanki ezberden söylüyormuş gibi geliyordu - sanki dikkatle oluşturduğu başka bir listeden bir planı kontrol ediyormuş gibi.

"Sarayın o bölümündeki ofis hâlâ insanlarla doluydu," dedi. "Artık gömülüler ve onları öylece bırakamayız."

Cas saraya doğru bakarken başını salladı. Nessa'nın yanılmış olmasını istiyordu. Ama tüm o bitmek bilmeyen şemaları ve planları... Muhtemelen tam sayıyı ve o alanda gömülü olan herkesin adını biliyordu.

Ama Cas bunları sormadı, çünkü onları çıkaracak kadar askerleri kalmadığını biliyordu.

Bir sonraki adımda nereye gideceğini, hangi yarayı iyileştireceğini, ilk önce hangi yangını söndüreceğini bilmiyordu.

Daha birkaç saat önce her şeyin yolunda gittiğinden o kadar emindi ki.

Nasıl bu kadar çabuk, bu kadar yanlış gitmişti?

Nessa'ya "Hâlâ ayakta olan şeylere odaklanmalıyız," dedi.

Nessa bu düşünce karşısında dehşete düşmüş gibiydi ama Cas sadece başını salladı, gözlerini kapadı ve kendi listesini yapmaya çalıştı. Rhea'yı bul. Fırtına Tanrıçası'nı bul. Mümkün olduğunca çok kişiyi tahliye edin. Kendimizi tahliye edelim. Başka bir gün savaşmak için yaşamak.

Tekrar harekete geçmişti, farkına varmadan bu emirleri haykırıyor, askerlere kendisini balo salonuna doğru takip etmelerini söylüyordu. Salon hâlâ ayaktaydı. O odadaki insanları güvenli bir yere götürmek için Hava Ruhu'nu göndermişlerdi ve tahliyenin başarıyla tamamlanabilmesi için odanın etrafındaki bariyerlerin sağlam kaldığından emin olmak için daha yakına gitmesi gerekiyordu.

Elander onu yakaladı ve bu planın uygulanmasına yardım etti ve birkaç dakika boyunca Cas'ın odaklandığı tek şey buydu.

Bariyeri güçlendirmeyi bitirdiklerinde döndü ve Nessa'nın inatla moloz yığınının ve gömülü insanlara doğru ilerlediğini gördü. Çabuk davranmıştı; daha yeni onun yanında duruyordu-Cas emindi ki

-Ve şimdi en az yüz metre uzaktaydı.

Çok hızlı.

Ama moloz yığınınından çıkan Karanlık Tanrı'dan kaçacak kadar hızlı değildi.

Karanlığın yoğunlaşmış dalgaları onunla birlikte ortaya çıktı ve bu dalgalardan biri ona çarptığında Nessa dizlerinin üzerine çöktü.

Kılıcını dalgaların içinden çekip çıkarması, o tanrı için refleks gibi görünüyordu. Etrafını saran siyah tüylerden kurtarmak için sallayışı ve sonra onu kaldırıp Nessa'ya doğru çevirişi. Çok sıradan, çok anlamsız ve rastgele ve neden, neden Nessa hala orada diz çökmüştü-

Tanrı kılıcını Nessa'nın böğrüne saplarken ona bakmadı bile.

Ve bir saat içinde ikinci kez dünya durmuş gibiydi.

Cas yapamadım Hareket et, yapamadım
Nefes al, yapamadım ilk başta bir şey düşün-

Hayır.

Bu gece olan başka hiçbir şeyin -tüm o kanın, başarısızlığın, enkazın- artık hiçbir önemi yoktu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Çığlık atmak, ağlamak, kusmak istedi. Zamanı durdurmak istedi. Geri dönmek, bir şekilde Nessa'nın yerini almak.

İçinden geçmeye çalıştığı tüm o anılarda olduğu gibi, saniyeler hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde ileriye doğru atlıyor gibiydi. Cas hareket ettiğini hatırlamıyordu ama birden Nessa'nın yere düşmüş bedeninin yanında, onu yere seren tanrıyla yüz yüze duruyordu.

Öfkeli bir çığlıkla kılıcını Malaphar'a doğru savurdu ve kılıçtan fırlayan ışık da çığlığı kadar öfkeliydi. Dalgalar halinde yükselen ışık, görünürdeki her şeyi yutarak geceyi kısa süreliğine gündüze çevirdi.

Işık nihayet yatıştığında, tanrı ortadan kaybolmuştu. Onu hâlâ yakınında hissedebiliyordu.

Elander hemen arkasındaydı, kılıcını yere fırlattığı gibi aldı ve Nessa'nın yanına düşerken düşmanlarını ondan uzak tutmaya devam ederek nöbet tutmaya başladı.

Elander'in o tanrıyla karşı karşıya geleceğini düşününce korkuya kapılması gerekirdi. Bunu biliyordu ama hissedemiyordu. Nessa'nın bakışları değişip ona odaklanmaya çalıştığında boştu, kurumuştu ve diğer her şey solmuştu.

Her yerde kan vardı.

Cas Nessa'nın karnını yoklayarak yarayı değerlendirmeye çalıştı. Çabucak vazgeçti ve bunun yerine onu kollarının arasına almaya çalıştı. Ama Nessa kendini çok kırılgan hissediyordu ve nereye gideceklerdi ki zaten?

Onu bundan nasıl uzaklaştırabilirdi ki?

Onu kaldırmaya çalışmayı, onu tutmak ve titrememek için kendini zorlamak dışında bir şey yapmayı bıraktı -sanki Nessa'nın kalbinin ve ciğerlerinin sabit kalmasına yardım edebilirmiş gibi, eğer sadece kendisi sabit kalabilirse.

"Bana bir iyilik yap." Nessa'nın sesi yumuşaktı ama... güçlüydü. Ama o hep böyleydi, değil mi? Acıya, kaosa, kedere rağmen net ve istikrarlı bir yumuşaklık. "Şu çiçekler..."

Cas başını sallayarak onu susturmaya çalıştı ama Nessa ısrar etti.

"Ölmelerine izin verme. Bitkilerle aran çok kötü, biliyorum ama deneyeceğine söz ver, olur mu?" Acıyla yüzünü buruşturdu ve gözleri kapalı kaldı. "Yaptığımız onca çalışmanın boşa gitmesini istemiyorum."

O bir sıcaklıktı, her zaman bu yumuşaklığa eşlik eden bir sıcaklık olmuştu. Ama şimdi yanağı Cas'ın kolunda soğuk hissediyordu ve bu soğukluk tanrıların ona karşı yaptığı tüm büyülerden daha kötüydü.

"Bana tekrar söyle," diye fısıldadı Cas. "Onları nasıl hayatta tutacağımı bir kez daha anlatmanı istiyorum."

Nessa'nın dudakları sanki talimat vermeye başlayacakmış gibi aralandı. Ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Bu doğru olamaz.

Tüm planları, tüm gelecekleri, tüm umutları-

Hepsi diğer tarafa geçemezse işe yaramadı.

İşe yaramadı.

"Uyanık kal. Daha işimiz bitmedi." Cas'ın eli titriyordu.

"Uyanık kal, uyanık kalmalısın ve bana bunu nasıl yapacağımı söylemelisin... kal..."

Hareketsizdi.

Cas başını kaldırmadan önce o korkunç hareketsizlikle ne kadar oturduğundan emin değildi. Ama başını kaldırdığında ilk gördüğü kişi, molozların arasında yolunu bulmaya çalışan Zev'di.

Onları gördü ve dondu kaldı.

Laurent tam arkasındaydı ve dikkatini yakındaki askerlere bağırarak emir vermeye vermişti; bu yüzden bakışlarının Nessa'nın vücudunun üzerinde sıkıca kıvrılmış, kanıyla nemlenmiş Cas'ı görmesi biraz zaman aldı.

Sonunda da Cas'ın daha önce hiç duymadığı boğuk bir çığlık boğazından yırıldı.

Bu şimdiye kadar duyduğu en korkunç sestir ve uzun bir an için başka bir şey duyma yeteneğini yok etmiş gibi görünüyordu.

Ama bu sessizlik etrafına tamamen yerleşirken, zihninde bir ses fısıldıyordu - Yıldız Tanrıçası'nınki.

Büyük bir değişime neden olacak büyük bir fedakarlık... ve ondan sonra... zor bir seçim gibi görünen şey.

Burada kurbanın başında durdular.

Cas şimdi bunun kendisinin değil, arkadaşlarının, takipçilerinin, kendilerini daha iyi, daha birleşik bir dünyaya götürmesi için ona güvenen herkesin olduğunu fark etti.

Çok fazla şey vermişlerdi.

Çok fazla acı çekmişlerdi.

Çok fazla.

Her şey çok fazlaydı.

Zev ve Laurent Nessa'nın yanına düşerken Cas ayağa kalktı ve sendeleyerek uzaklaştı.

Burada bitemezdi. Devam etmeliydi; bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydı. Ve şimdiden bir fikri vardı. Bu onu korkutuyordu ama bir fikri vardı. Her şeyi çözmüştü-

Şimdi zor bir seçim vardı.

Kendisi ve arkadaşları ile yapacağı seçim arasına mesafe koymak niyetiyle koşarak uzaklaşmaya başladı.

Ama sadece kısa bir mesafe gidebildi ve sonra Karanlık Tanrı oradaydı, siyah bir telaşla yolunu kesiyor, kanatlarını açıyor ve gücünü ortaya çıkarıyordu.

Tökezleyerek geri döndü.

Doğrudan zihnine girmiş gibi görünen sesi dışında her şey kayboldu: "Daha fazla kırık dökük şey," diye geçirdi içinden, gözlerini Nessa'ya doğru kaldırarak. "Nereye gidersen git onları kendine çekiyor gibisin."

Cevap vermedi.

"Bir şeye doğru koşuyorsun, değil mi?" Adam başını salladı, dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Nereye doğru? Onu kurtaramazsın. Bu dünyayı düzeltemezsin. Kabullen bunu. Kaçmayı bırak. Ya da belki bir anlamaya varana kadar bu geceyi senin için daha da kötüleştirmeye devam edebilirim."

Nasıl daha da kötüleşebileceğinden emin değildi.

Ona onu kıracağını söylemişti ve çoktan kırmıştı.

Onu öylesine kırmıştı ki, hâlâ nasıl ayakta durabildiğinden, nasıl düşünmeye çalıştığından, herhangi bir şeyi düzeltmek için bir plan oluşturmaya çalıştığından emin değildi.

Ama öyleydi.

Ve kırık olsun ya da olmasın, hala hareket edebiliyordu.

Kılıcını tekrar ona doğru savurdu ama bu sefer yıldırım yerine bir bariyer büyüü kafesi çağırdı. Etrafını sıkıca sardı.

Tutmadı.

Gücünün karanlık hançerleri onu delip geçti.

Ama Elander bir sonraki nefeste oradaydı ve gücünü inşa etmeye başladığı kafese ekledi.

Kanaması olduğunu fark etti Cas. Koyu bir leke omzunu kaplamış ve kolundan aşağıya doğru inmişti. Bunun ötesinde fazla bir şey düşünemedi; adam yaralıydı ama hâlâ hareket ediyordu, tıpkı kendisi gibi ve bu şimdilik yeterli olmalıydı.

Odaklandılar ve birlikte Malaphar'ı yavaşlatmak için daha sağlam bir muhafaza oluşturmaya başladılar. Ay Tanrıçası bir an sonra ortaya çıktı ve onu daha da güçlendirdi,

Cas ve Elander dönüp Nessa ve diğerlerinin yanına koşarken o da onu tutmak için geride kaldı.

Laurent ve Zev hâlâ dinleyemeyecek kadar şaşkın görünüyorlardı ama Cas hiç vakit kaybetmeden konuştu: "Bağlı ama bu onu uzun süre tutmaz. Bir Hava kristali ya da ruhun kendisini bulun ve Nessa'yı buradan, ondan uzağa götürün. Onu bir şifacıya götürün."

Zev'in sesi gergindi. "Cas, çoktan-"

"Yakında seni takip edeceğim; bunu düzeltebilirim. Onu hâlâ kurtarabilirim." Sesi Zev'inkini yansıtıyordu; ince, kırılmalı ve kırılmalı. "Önce bir şeyi halletmem gerekiyor. Yapmam gereken bir şey var, uzun sürmez, ben sadece..." Nefes alıp verdi.

Zev tekrar tartışmaya başladı, ancak bir sonraki sözleri içinde çaresiz bir yerden kükreyerek onu susturdu

"Sadece git!"

Laurent Nessa'yı göğsüne bastırmıştı bile. Bakışları mesafeliydi. Kırılmıştı. Cas onu duyduğundan hâlâ emin değildi. Ama sonra yavaşça, dikkatle ayağa kalktı ve balo salonunun avlusuna açılan kapıya yöneldi.

Zev tereddüt edip geri dönmeden önce kendisi de o kapıya doğru koştu, kaşları endişeyle çatılmıştı, sanki sözlerinin ardındaki olası anlam onu daha yeni yakalamıştı.

Elander konuşmaya başladığından beri kıpırdamamıştı; kanayan omzunu tutuyor ve onu dikkatle izliyordu. Kuşkuyla.

Gözleri buluştuğunda neredeyse gülümsüyordu. Ondan hiçbir şey kaçmıyordu, değil mi?

"Bana güvenmek zorundasın," dedi sessizce. Ona doğru bir adım attı.

Geriye doğru birkaç uzun, çok daha hızlı adım attı, giderken ağzından kelimeler dökülüyordu: "Seni seviyorum. Bunu unutma, diğer her şey gitmiş olsa bile.

Bunu yanlış anladım ve geri dönmeyeceğim - lütfen bunu unutmayın. Bu yaşamda ve diğer yaşamlarda. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Bakışları kadının boğazına, boğazına dayanmış olan altın zincire kaydı.

Zincire bağlı kum saatini çıkardı.

Adam başını salladı ama kadın onu durduramayacak kadar hızlı hareket ediyordu.

"Beni tekrar bulacaksın," diye fısıldadı. Bir soru. Bir yalvarış. Bir yemin. Hangisi olduğunu bilmiyordu ve zinciri sarsmadan önce onun cevabını beklemedi. Sertçe.

Koptu.

Ve sonra gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

CAS ÜZERİNDE KAYAN SOĞUK SU HISSİYLE UYANDI.

Vücut.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve kendini gri bir nehrin kıyısında, dalgaları parmak uçlarına vururken buldu.

Doğrulup oturdu. Etrafına baktı. Nehir yanı başında dümdüz bir çizgi halinde akıyordu ve etrafındaki boşluk da dalgaları gibi griydi, bu âlemde saklanıyor olabilecek başka her şeyi gizleyen sonsuz bir sisle doluydu.

"Kantrum," diye bir ses geldi.

Cas'ın bu sesi tanıdığını anlaması bir an sürdü, oysa onunla burada karşılaşmayı bekliyordu.

Santi.

Cas adını düşünürken tanrıça belirdi ve altın bilezikleri şingirdayarak elini uzatıp Cas'ı ayağa kaldırdı.

"Kantrum mu?" Cas hâlâ etrafına bakınarak tekrarladı.

"Zaman ve Mekanın dışındaki alem." Santi açıkladı. "Ve bu da Drow Nehri. Tüm zaman çizgileri onun sularından akar. Kıyılarında dururken, hem her yerde hem de hiçbir yerde asılı kalırsınız. Her anın içindesin ama hepsine ulaşamıyorsun."

Cas giysilerindeki nehir çamuru parçalarını temizledi. Nessa'nın kanının hâlâ üzerini kapladığını görünce nefesini içine çekti.

"Bir keresinde burayı hatalı ruhları cezalandırmak için önermişim," diye devam etti Santi, "ama Karanlık Tanrı bile onları bu hiçliğe hapsetmenin çok zalimce olduğunu düşündü."

Cas nehri tekrar inceledi. "Tüm zaman çizgileri onun sularından mı akıyor?"

Santi başını salladı.

"Yani bu..." Cas kıyıyı adımladı. Tanrıçanın gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu; bakışlar, onu başka türlü uzaklaştıracak neredeyse hiçbir şeyin olmadığı bu ıssız alanda özellikle nüfuz edici hissediliyordu. "Gittiğin yer burası, zaman çizgileri arasında bu şekilde hareket ediyorsun."

Bir kez daha başını salladı. "Ve zaman içinde hâlâ gitmeye kararlı olduğunuz bir nokta var, sanırım."

Evet, diye düşündü Cas, ama sözcük ağzından çıkmadı.

Santi, "Bunu söylemelisin," diye emretti.

Cas derin bir nefes aldı.

Aşağıya baktı ve suyun içinde yüzler gördüğünü sandı; tüm arkadaşlarının, kaybedeceği her şeyin yüzlerini.

Gözlerini kapattı ve "Beni Elander ile ilk tanıştığımız ana götürmeni istiyorum. Şu anki yaşamımdan önceki yaşamıma."

"Emin misiniz? Emin olmalısınız, yoksa sular sizi taşımaz, boğar."

Cas nehre doğru baktı. Akıntı yumuşaktı. Sakinleştiriciydi. Neredeyse davetkârdı. "Peki burada ölürsem ne olacak?"

"Ölmek mi?" Santi başını salladı. "Ölmezsin. Sonsuza kadar suyun altında kalırsın, huzursuz akıntıda ilerlersin, asla tam olarak nefes alamazsın."

Cas bir an için de olsa tereddüt etti.

Ama korktuğu su değildi.

Tam olarak nefes alamamak da onu endişelendirmiyordu.

Sadece arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Kralını. Eğer bu işe yaramazsa, eğer bunu yanlış anladıysa, bu... her şeyin sonu anlamına gelecekti. Sahip olduğu diğer tarafın

hepsiyle birlikte, güvence altına almak için çok mücadele ettikleri geleceğe ulaşmayı umuyordu.

Sulah'ın Tepesi'ndeki o andan beri gelecek çok parlak görünüyordu. Nessa'yla birlikte o çiçeklere bakarak geçirdiği o sabahtan beri. Işığı, arkadaşlarının onu tutup taşıdığı yüzlerce başka küçük anda parlıyordu ve şimdi bile, karanlık hiçliğin arasında bile onu görmeyi isteyebiliyordu: Sisin içinde onu ileriye götüren bir alev.

Tanrıçanın vakur sesi sessizliği bozdu: "Ne kaybedeceğini biliyorsun."

Cas başını salladı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Santi bileğine bir fiske vurdu ve avucunun üzerinde yüzen birkaç parlayan kum tanesi belirdi. Onları nehre fırlattı ve sular daha da sertleşti. "O zaman nefesinizi tutun ölümlü kraliçe ve dalın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

SUDAN ONA YOL GÖSTEREN BİR IŞIK YOKTU.

Ay Tanrıçası ona burada ulaşamazdı.

Ama Cas tıpkı Ciridan'daki nehirden çıktığı gibi bu nehirden de çıkmıştı.

Ancak bu sefer kuruydu, ağrısı yoktu ve bir sonraki adımda ne yapacağını şaşırmamıştı. Bakışları uzaktaki uçurumun üzerindeki tanıdık eve kaydı ve oraya doğru yürümeye başladı.

Santi yürürken yanında belirdi, kanatları çırpınıyordu ve ayakları dikenli çimlere tam olarak değmiyordu. "İşte kırılma noktasına geldik," dedi tanrıça. "Bunu senin için kolaylaştıracam ve bazı talimatlar vereceğim."

Cas yürümeye devam etti, gözleri evden hiç ayrılmıyordu.

"Ölüm Tanrısı'nın seni bağışlamaya çalışmasının -ve sonra seni bir sonraki hayata getirmesinin- talihsiz bir dizi olayı tetiklediğini biliyorsun."

Cas başını salladı.

"Bu yüzden geçmişteki benliğinizin Ölüm Tanrısı ile karşılaşmamasını sağlamanın bir yolunu bulmalısınız."

Evi çevreleyen çitlere ulaştılar ve Cas elini gıcırdayan kapının üzerine koyarak durakladı. "Gerçek bu mu yani? Karanlık Tanrı'nın bir sonraki yaşamda yükselmesini engellemenin tek yolu kendimi silmek mi?"

Tanrıça ciddi bir şekilde başını salladı.

Cas bir süre daha kapıda durdu, gözlerini bahçeyi kaplamış olan çiçeklere dikti. Herkesin Ölüm Tanrısı'yla ilişkilendirdiği zambaklara değil, Sulah'ın Tepesi'ni kaplayan çiçeklerle aynı türden olan leylaklara.

"İçeri gir," diye ısrar etti tanrıça. "Ve yapman gerekeni yapmanın bir yolunu bul."

Cas başını salladı.

Sonra tekrar tanrıçaya döndü ve "Ne yapmaya çalıştığını anlamayacağımı mı sandın?" dedi.

Tanrıça değer biçerek çenesini kaldırdı. "O Karanlık Tanrı için çalışıyorsun." Santi'nin dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Benim de kendimi silmemin daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi," diye devam etti Cas. "Bana kırık bir parça bile dedi. Tanıştığımız gün sana söylediğim sözlerin aynısını söyledi."

Santi'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu sözleri nereden aldığını merak ediyorum. Kendimi silmem gerektiği fikrini? Belki de bizim tarafımızda olduğuna yemin eden bir tanrıçadan."

Hala gülümsüyor.

"Bu geceki tüm o ölümleri, tüm o yıkımı ve kaosu o planladı ama beni öldürmeye çalışmıyordu; beni bu çaresizlik anına getirmeye çalışıyordu. Sanırım ona gerisini senin halledeceğini söyledin."

Tanrıça derin bir nefes aldı.

"Hain," diye suçladı Cas; bu da ona yere doğru dönmesine neden olacak kadar sert bir tokat kazandırdı.

"Yerinizde olsam o toprakta kalırdım," diye tısladı tanrıça.

Cas yine de sendeleyerek ayağa kalktı ve gelirken kan tükürdü. "Ben kırık bir parçayım. İnanmamı istediğin şey bu değil miydi? Bu noktada bunu pek çok kişiden duydum.

-kendim de dahil olmak üzere- buna inanmak için başka seçeneğim olmadığını düşünürdünüz, değil mi?"

Santi'nin gülümsemesi hırıltıya dönüştü ama başka bir yanıt vermedi.

"Beni silebileceğini düşündün. Ama bunu neden yapmak isteyesin ki?"

Tanrıçanın buna da bir cevabı yoktu.

"Bence bunun nedeni şu anda cevap verdiğin o Karanlık Tanrı'nın benden korkması. Kırık benliğimin yapabileceklerinden. Daha önce yaptıklarımın. Bu yüzden beni öldürmek onun için yeterli olmadı."

Tanrıça zalim, ısıltılı bir kahkaha attı. "Söyle bakalım, tam olarak ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Cas ağzından daha fazla kan sildi. "Kırılmış olmam savaşmayı bırakmam gerektiği anlamına gelmiyor. Hiçbir şeyi silmem gerektiği anlamına da gelmez."

"Her şeyi çözdüğümüze inanıyoruz, değil mi?" Santi düşündü. "Yine de zamanın bu noktasına geri dönmeyi isteyerek seçtin. Kendini silmen için seni kandırmak istediğimi bildiğin h a l d e neden böyle bir şey yaptın?"

"Yapmak zorundaydım."

"Zorunda mıydın?"

"Zaman çizelgeleri, geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek hakkındaki tüm bilgeliğin... ve yine de bir şeyi gözden kaçırdın, Tanrıça."

Santi'nin gülümsemesi sonunda solmaya başladı.

"Beni yok etmek için buraya geri getirmen aslında beni yaratan şeydi." Cas ona bir adım daha yaklaştı.

Ve tanrıça -uzay ve zamanın tüm o inceliklerinin efendisi- gerçekten de alarma benzer bir şüpheyile bir adım geri çekildi. Korku gibi.

"Bana geçmişi değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağını söylemiştin," dedi Cas. "Ama ben yapabilirim. Ve bunun gerçekleştiğinden emin olabilmek için isteyerek geri gelmeyi seçtim. Bunun olduğunu gördüm ve şimdi anlıyorum: Benim olmam gerekiyordu. Bizim olmamız gerekiyordu. Ve sen bizi silemeyeceksin. Beni silemeyeceksin."

Santi'nin güzel yüzü aniden kızgınlık ve şaşkınlıkla gölgelendi

Ama Cas'ın kafası artık karışık değildi; hiçbir şeyden bu kadar emin hissetmemiştir.

Buraya geçmişini silmeye gelmemiştir. Onu kucaklamak için buradaydı.

Çünkü Caden'ın ona gösterdiği o anıda saklı olan gerçeği fark etmişti. Evin etrafında beliren o bariyer, Elander'in gölgelerini geri çeken o büyü. Caden'ın bahsettiği o istikrarsızlık.

O yapmıştı.

İşte bu andı, damarlarında kaynayan bu büyü, onu çekip çıkarması ve silinemeyecek, silinmeyecek bir iz bırakması için hazırdı.

İşte Yıldız Tanrıçası'nın ona bahsettiği zor seçim buydu.

Geçmişte kalmayı seçebilir ve bir sonraki hayatını, tacını, imparatorluğunu, arkadaşlarını ve nihayetinde koruyamayacağı o dünyayı terk edebilirdi.

Ya da yaşamayı seçebilirdi. Savaşmaya devam etmeyi. Kendini silmeyi değil, tüm bu karmaşaya, acıya, korkuya, arkasında ve önünde uzanan belirsizliğe rağmen kendisi olmayı. Yaşamayı seçebilirdi.

Yaşamayı seçecekti.

Tanrıça ne yaptığını anlayamadan hızla hareket etti.

Evin kapısına kadar geldi ve sonra etrafında döndü, dönerken avuçlarından sihir uçtu - etrafında bir daire çizmeden önce birbirine dokunan birkaç katı beyaz şerit.

Tanrıça öfkeli bir çığlık atarak üzerine çullandı ve onu verandadan söküp evin dışına fırlattı.

Cas çite çarparak yüzünün yan tarafını parçalanmış tahtaya sürttü. Başından aşağı acı fışkırdı.

Ama önemli değildi.

Çünkü Cas, kafasında zonklayan ve görüşünü bulanıklaştıran o acının içinden, büyüünün yerinde sabitlendiğini, solgun sabah ışığında parladığını görebiliyordu.

Yeterince şey yapmıştı.

Şimdi evin etrafını bir büyü bariyeri sarmıştı. Elander'i izinde durduracak olan. Tıpkı Güneş Tanrıçası'nın ona yapmasını söylediği gibi gölgeleri dışarı atacak olan.

"Zeki küçük orospu," dedi Santi, aniden onun üzerinde belirerek. "Ama şimdi sana neyi gözden kaçırdığını söyleyeyim."

Cas ayağa kalkmak için mücadele etti ve Santi yaklaşp zehir damlayan bir sesle konuşurken bile ayağa kalkmamak için kendini zor tuttu

"Ben hâlâ Zaman ve Mekân Tanrıçasıyım ve sen hâlâ burada benimlesin. Seni buraya ben getirdim. Peki geride bıraktıklarına nasıl geri döneceğini sanıyorsun? Geçmişte burada yaptığın hiçbir şeyi değiştirmeme gerek yok. Sadece tamamen terk etmeni engellemem gerekiyor."

Cas'ın kalbi sıkıştı ve nefesi ciğerlerinde dondu ama ayakta kalmayı başardı.

"Görüyorsun ya, ben senin için bir gelecek olduğunu söylemedikçe senin için bir gelecek yok." Tanrıça elini uzattı ve Cas'a verdiği benzeyen bir başka kum saati onun üzerinde dönmeye başladı. "Ve ben hayır diyorum."

Kum saatini Cas'ın ayaklarının dibine fırlattı.

Paramparça oldu, etraflarındaki manzara da onunla birlikte paramparça oldu

-

Ve sonra Cas bir kez daha Drow Nehri'ndeydi, gri dalgalar etrafında çalkalanıyordu. Yukarı doğru yüzmeye çalıştı ama yüzeyi bulamadı. Aşağı doğru yüzmek de onu hiçbir yere götürmedi.

Tam olarak Santi'nin ona söylediği gibiydi: Boğulmuyordu, sadece suda ilerliyordu.

İlk başta soğuktu. Acı bir şekilde. Ama bu soğuk kısa sürede kayboldu ve bu daha da kötüydü çünkü donması gerektiğini biliyordu ama bunu hissedemiyordu.

Tüm duyuları zayıflıyordu.

Gri sular gittikçe sertleşiyor, onu bir o yana bir bu yana savuruyordu ama yine de hiçbir şey hissetmiyordu.

Bu yüzden gözlerini kapadı, içindeki büyüye ulaştı ve uğruna savaşması gereken her şeyi düşündü. Arkadaşlarını. İmparatorluğu. Kralını.

Beni bul, demişti ona.

Onu duyduğundan emin değildi. Yeterince yüksek sesle ya da yeterince net söyleyip söylemediğinden. Ama bunun bir önemi yoktu. Bir şekilde, onun kendisine geri dönmenin bir yolunu bulacağını biliyordu. Yaşamlar boyunca, sonlar ve başlangıçlar boyunca. Her zaman. Onu bulamayacağı hiçbir yer yoktu. Onlar bitmemiştir.

Endişeli değildi.

Korkmuyordu.

O yeterliydi ve odaklanmıştı, ona ulaşmaya çalışmak için yapabildiği her sihir parçasını topluyordu.

Karanlık yaklaşıyordu. Hareket etmek zorlaşıyordu. Sihrini çağırmak için. Nefes almak için. Düşünmek için.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Işık her zaman geri gelirdi ve bu sefer her zamankinden daha parlak ve güçlü bir şekilde geri gelecekti. Bundan emindi-

Ve şimdi tek yapması gereken şafağı beklemektir.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen diğer okuyucuların bulmasına ve beğenmesine yardımcı olmak için bir dakikanızı ayırıp yorum bırakmayı düşünün :) Bunu yaptıktan sonra, umarım serinin beşinci ve son kitabı [olan Şafak Kraliçesi](#)'ni (2022'nin sonlarında çıkacak) kapacaksınız!

Ayrıca, daha fazla bağlantı kurmak, perde arkasını görmek, kapaklara, tanıtımlara, karakter çizimlerine vb. ilk bakışı almak veya sadece uçurum sonlarım için bana bağışlamak istiyorsanız, o zaman tüm bunları [Facebook'taki V.I.P. Okuyucu Grubumda](#) yapabilirsiniz!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.